

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DARK VERSE
BOOK TWO

THE MYSTERIOUS Y...
THE COUNT OF MISSING GIRLS SHOOTS UP TO 25

THE REAPER

R U N Y X

REAPER
Karanlık Ayet - İkinci Kitap

RUNYX

Azrail
Karanlık Ayet
#2 RuNyx
Telif Hakkı © 2020 RuNyx runyxwrites.com
tarafından

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, fotoğraf, kayıt ya da başka yollarla çoğaltılamaz, dağıtılamaz, iletilemez ya da yeniden satılamaz.

Eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar hariç olmak üzere, yazarın önceden yazılı izni olmadan diğer elektronik veya mekanik yöntemlerle çoğaltılamaz veya herhangi bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Bu kopya sadece sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen ek bir kopya satın alın her bir kişi. Lütfen bu yazarın sıkı çalışmasına saygı gösterin.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı Nelly R.
Sorularınız/bilgi için: runyxwrites@gmail.com

Aileme.

Her zaman arkamı kolladığın, bana güç verdiğin ve hayallerimi cesaretlendirdiğin için. Senin koşulsuz sevgin olmasaydı şu an olduğum kişi olamazdım.

Seni seviyorum.

Bu kitap *Dark Verse* serisinin ikinci kitabıdır ve ilk kitap olan *The Predator'un* kaldığı yerden devam etmektedir. İlk kitabı okumadıysanız, eksiksiz bir okuma deneyimi için bunu yapmanızı şiddetle tavsiye ederim.

Bu kitap açık şiddet ve cinsel içerikli sahneler içermektedir. Ayrıca, bu konulara karşı hassas olmanız durumunda sizi uyarmanın adil olacağını düşündüğüm birkaç tetikleyici uyarı var - panik atak, cinayet, tecavüz ve işkenceden bahsediliyor, insan köleliğinden bahsediliyor.

Bu konulardan herhangi biri sizi rahatsız ederse, lütfen dikkate alın. Kitabı okumaya devam ederseniz, umarım bu yolculuktan keyif alırsınız. Teşekkür ederim.

Çalma listesi hem Kitap 1 hem de Kitap 2 için Tristan ve Morana içindir.

Şeytan Şeytan - Milck Pas

Karnavalı - Güz Şairleri

Animals - Maroon 5

Closer - Nine Inch Nails

One Way or Another - Until the Ribbon Breaks şarkı
sözleri Every Breath You Take - The Police

Eyes on Fire - Blue Foundation A

Little Death - The Neighbourhood

Russian Roulette - Rihanna

Between the Bars - Elliott Smith

Toxic - Sofia Karlberg Cover

Hypnotic - Zella Day

Carry You - Jeffrey

James Bravado -

Lorde Salted Wound -

Sia

Crazy in Love - Beyonce (Fifty Shades Cover)

Wicked Game - Ursine Vulpine ft. Annaca

Bedroom Hymns - Florence + The Machine

Kes - Şakül
Fire Breather - Laurel
Broken - Seether ft. Amy Lee
Monster - Imagine Dragons
Demons - Imagine Dragons
Don't Let Me Go - RAIN
Help - Hurts
Buldum - Amber Run
Making Love on the Mountain - The Woodlands
Lullaby - Nickelback
Touch Me - Rui Da Silva Ft. Cassandra
Bleeding Love - Leona Lewis
Kalbim Açık - Maroon 5 Partition -
Beyoncé
50 Shades - Boy Epic
Trust - Boy Epic
Dirty Mind - Boy Epic
Walk Through The Fire - Zayde Wolfe ft. Ruelle
You Belong To Me - Cat Pierce
Aşkım Asla Ölmeyecek - Claire Wyndham
Biraz Kötü - Valerie Broussard
You Should See Me in a Crown - Billie Eilish
Flesh - Simon Curtis
Dinner & Diatribes - Hozier
I'm A Wanted Man - Royal
Deluxe
Dangerous Woman - Ariana
Grande Not Afraid Anymore -
Halsey Game of Survival - Ruelle

Shameless - Camilla Cabello
Craving You - Thomas Rhett
Madness - Ruelle
Kan ve Kas - Lissie
Fear and Loathing - Marina and the Diamonds
Black Magic Woman - VCTRY
Sensiz Devam Edemem - [Spotify](#)'da
KALEO [Çalma Listesi](#)
[YouTube'da Oynatma Listesi](#)

*"Seni bazı karanlık şeylerin sevilmesi gerektiği
gibi seviyorum, gizlice, gölge ve ruh arasında."
- Pablo Neruda*

Yanan sigaranın turuncu ışıltısı, zifiri karanlık ve fırtınalı gecedeki tek hayat kırıntısıydı.

Direksiyonun arkasında oturan adam sol tarafındaki mezarlığa baktı, ela gözleri ölülerin arasında birbirini öpen aşıkları izliyordu. Sevgilisinin uzun boyunun arkasına saklanmış olan kızı göremese de, tıpkı bunca yıldır bildiği gibi, onun tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

Onları arabasının karanlığından izledi, dumanın kendisini boğmadan önce dışarı çıkmasına izin vermek için camını bir santim aşağıya indirdi. Ölümden korktuğundan değil, hiç değil. Sadece bir amacı vardı, onu çok uzun zamandır harekete geçiren bir hedef. Günden güne, haftadan haftaya, yıldan yıla, hedefine mecazi bir adım daha yaklaşarak beklemişti.

Ciğerlerine uzun bir nefes çekerek dumanın hücrelerine sızdığını ve eski hayatının külleriyle karıştığını hissetti. Dalgınca dizini ovuşturdu, onu rahatsız eden bir acının hayaletini okşadı.

Bir şimşek çakması her şeyi bir anlığına aydınlattı. Avcı arkasını dönmüş olsaydı, onu kolayca görebilirdi. Ama bir tanesi

Çetedeeki en iyi avcılarının dikkati kadın tarafından dağıtılmıştı. Mantıksızdı, özensizdi. Duygusal olarak kadına bağlanmıştı.

Adam onların ayrılışını izledi, genç adamın eğilip yere düşen silahı almasını ve kadına vermesini izledi. Gölgeler kadar sessiz, kadının onu bekleyen araca kadar takip edişini izledi.

Camı tamamen indiren adam yarı içilmiş sigarayı dışarı attı, damlacıklar barışan bir aşığın coşkusuyla yüzüne sıçradı, tenini öptü. Gözleri sağ yüzük parmağında parlayan gümüş yüzüğe kaydı, kafatası son detaylarına kadar yontulmuştu. Uzun zaman önce ona bir hediye olarak yapılmıştı. Kafatası bir zamanlar onun taçlandırıcı mücevheriydi. Şimdi ise onun hayaletiydi.

Yıllar boyunca adalet ve intikam arasındaki ince çizgiyi merak etmişti. Hangi tarafa geçeceği büyük ölçüde kıza bağlıydı. Yüzüğü kahkaha ve dostluk anıları için değil, kaybettiği her şeyi hatırlattığı için takıyordu.

Onu geri getirmenin zamanı gelmişti.

Yağmur sürekli olarak çarşaflar halinde yağıyordu.

Damlalar ön cama sıçrayıp anında ölüyor, ara sıra gök gürültüsü patlamaları gece göğünü yararken camın üzerinden aşağıya doğru ağılıyordu.

Morana hâlâ pencerenin diğer tarafındaydı, hâlâ duşa bakıyordu, hâlâ görünmez duvarları delip ona dokunmaya çalışan damlalardan uzaktı.

Yine de bu sefer dokunulmamış değildi. Daha önce onlar tarafından öpülmüş, onlar tarafından tahrip edilmiş, onlar tarafından sevişilmişti. Bu kez sıırıslıklamdı, ıslanmıştı ve kalbinde donmuş bir an için tenini okşayan yağmur damlalarının hatırasının gücüyle titriyordu.

Çatı katındaki o gece olduğu gibi bu sefer de yalnız değildi. Hâlâ arabada ona bakmak için boynunu çevirmemişti.

Ona da dokunulmamıştı. Daha önce, adamın kendisinden uzaklaştıktan sonra sessizce araca binmesini büyük bir hayranlıkla izlemişti.

Bulutlar yuvarlandı. Şimşekler çaktı. Rüzgârlar savruldu.

Ve o duvarlarının arkasına geçerken uzun süre dışarıda, açıkta durmuştu.

Ama tamamen değil.

Kontağı çevirmesine rağmen, arabayı çekmek için herhangi bir harekette bulunmamış, sessizce onu beklemişti, çünkü kadın onun çevresinde durmuş ve gözlerinin tam olarak kendi seçimini yaptığı ve onu da yapmaya zorladığı noktada oyalanmasına izin vermişti. Ayak izleri yağmur, çamur ve çimenlerin saldırısıyla silinip gitmiş, içinde bir dönüm noktası olan şeyin dışını örtmüştü. Tufan aynı zamanda vücudunda patlamadan kalan lekelerin çoğunu silmiş ve pazısındaki sıyrık yarasını açmıştı. Bu onu biraz endişelendirmişti, çünkü dün gece ıslatmaktan kaçındığı bir şeydi ve şimdi tamamen sırlıslam olmuştu.

Kadın kolundaki gerginliği hissedip düşünürken bile, adam bir kez bile kornaya basmamış, kapıyı açmamış ya da motoru devirmemişti. Onu beklediğini açıkça belli edecek tek bir hareket bile yapmamıştı. Yine de kadın bunu biliyordu çünkü adam hâlâ oradaydı, boş alanda sessiz ama manyetik bir varlık, etrafını saran ölüm ve yıkımın arasında hissedebilen bir yaşam.

Sessizce, ona kendisini koruyan duvarların arkasında bir yer teklif etmişti. O da aynı sessizlikle kabul etmişti. O canavar gibi aracın etrafından dolaştı ve doğrudan yolcu koltuğuna tırmandı. Adam sadece mezarlığın dışına çekmişti.

Havalandırmadan üflenmiş ılık hava soğuk ve nemli tenine iyi gelirken, avuçlarını tam önlerine koyarak dolaşımdan gelen ısının yavaşça kemiklerine işlemesine izin verdi. Gözlerinin serbestçe dolaşmasına izin veriyordu.

Arabasının içinde ilk kez dolaşırken, ikisinin de kıyafetleri sayesinde artık tamamen neme bulanmış olan siyah deri koltuklara hiç şaşırmadı. Dürüst olmak gerekirse, onun arabasına ilk kez biniyordu, muhteşem siyah BMW'sini biraz kıskanıyordu.

Başını hafifçe sallayarak konsola doğru döndü, dijital gösterge panelinde 'Müzik Çal' yazısının parladığını gördü ve kaşlarını kaldırarak bir an için adamın ne tür müzik dinlediğini merak etti. Müzik zevki Rock ya da R&B'ye mi yatkındı? Yoksa kendi zevkleri gibi eklektik miydi? Etraflarındaki nesneleri incelerken, onun hakkında düşünmesine asla izin vermediği basit sorular zihnini kurdı.

Gezinen meraklı gözleri küçük bir kolyede durdu. Gerçekten küçük, kadınsı, ortadaki aynanın etrafına asılı gümüş bir zincirde sallanıyordu, üzerinde küçük yuvarlak bir disk vardı.

Morana çok belli etmeden, merakına yenik düşerek gözlerini kısıtı ve yassı diske benzeyen şeklin üzerinde bir yazı olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Vardı. "*Bebek*

kardeş

Aman Tanrım... Bu onundu. Luna.

Morana kalbinin acıyla sıkıştığını hissetti, yeni edindiği tüm bilgiler onu arkalığa yasladı ve bakışları yanındaki sessiz adama kaydı.

Koltuğunda rahatlamış görünüyordu, vites değiştirirken elleri direksiyona ya da vites koluna kenetlenmiyordu, nefes alış veriş yavaş ve eşitti. Her şey yolunda görünüyordu. Küçük bir şey dışında - bakıyordu

Araba kullanması gerektiğinden şüphe duyduğu bir konsantrasyonla dümdüz ilerliyor, yere düşen silahı ona teslim ettiği andan beri gözlerini ondan kaçıırıyordu.

Onu öptüğünden beri.

Morana gözlerinin arabanın hareketiyle dairesel hareketler çizen o basit, küçük kolyeye kaymasına izin verdi ve göğsünün acıdığını hissetti. Aralarında özgürce dans eden o küçük mücevher parçası - bir zamanlar sevgili kız kardeşine ait olan ve onun izini taşıyan gümüş - onun hakkında her şeyden daha çok şey anlatıyordu. Çok fazla acı, çok fazla öfke, çok fazla yara izi...

Ve göğsündeki ağırlıkla birlikte bir başka aydınlanma daha geldi - araba da onun bölgesiydi. Yoksa o kolye orada öyle açıkta, öyle güzel, öyle savunmasız asılı durmazdı. Arabadaki varlığı onun çok ama çok özel olduğunu gösteriyordu.

Ve fark etti ki -tıpkı yağmurun ilk gecesinde Dante'yle gitmektense onun dairesinde kalmasına karar verdiğinde çatı katında yaptığı gibi- onu kendi bölgesine almıştı. Yine. Aklının alamayacağı bir seçim yaptıktan sonra bile.

Bu seçimin etkisi hala kaslarına yapışmış, hala kanında dolaşıyor, hala vücudundaki her hücrede uğulduyordu. Atan kalbine karşı silahın soğuk metalini hâlâ hissedebiliyordu. Şişmiş dudaklarının üzerinde zonklayan o dudakların baskısını hâlâ hissedebiliyordu. Hâlâ o dilin ağzının içinde kaydığını hissedebiliyordu.

Bir ürperti bedenini sarstı - soğuktan mı yoksa anılardan mı, bilmiyordu.

Sorular zihninde dönüp durdu, kelimeler boğazında düğümlendi ve dilinin ucuna geldi, ama onları ısırды, kırmak istemedi

sessizlik. Az önce onu bir noktaya zorlamıştı ve onun hakkında bildiklerini bildiğinden, konuşmaya zorlanmaya iyi yanıt vermeyeceğini anlıyordu, her şeyi sindirecek zamanı olana kadar değil.

Ya da en azından onun yerinde olsaydı böyle olmasını isterdi. Hâlâ onun hakkında, beyninin nerede olduğu hakkında emin değildi ama hayattaydı ve ona kendisini öldürme şansı verdikten sonra yanında titriyordu. Ve bu yeterliydi. Şimdilik.

Gergin sessizliği, ön panelde vızıldayan telefonunun sesi bozdu.

Morana refleks olarak telefona doğru baktı. '*Chiara*

arıyor'

Kaşlarını hafifçe çattı, sonra da kaşlarına engel olamadı.

Chiara mı? Chiara da kim? Ve neden gecenin bu saatinde aramıştı?

Başını dikkatle cama doğru çeviren Morana, camdan süzülen yağmur damlalarına, çoğunlukla boş olan yoldaki diğer araçlara odaklandı ve adamın çağrışı reddettiğinin farkındaydı. Bunu araba kullandığı için mi, onun varlığı yüzünden mi yoksa sadece havasında olmadığı için mi yaptığını bilmiyordu.

Ama midesindeki küçük bir düğüm açıldı ve varlığıyla onu endişelendirdi. Bu düğüm hiç olmamalıydı. Gecenin karanlığında onu arayan güzel isimli kadınlara herhangi bir tepki vermemeliydi. Bunun için enerjisi yoktu. Bu kötü bir şeydi.

Kafasını dolduran düşüncelerden sıyrılıp, onun yerine, daha önce hiç vakti ya da eğilimi olmadığı bir şekilde vitesleri sorunsuzca değiştiren iri elini incelemeyi tercih etti. Adamın güçlü kolunun etrafındaki devasa metalik saate baktı.

Pahalı görünen lacivert kadranlı bileği, elinin arkasında uzanan damarları, kolunun hemen altından kıvrılan seyrek saçları, içinde yakından hissettiği uzun, güçlü parmakları. Hafifçe kıpırdanarak bakışlarının daha aşağılara inmesine izin verdi, adamın parmak eklemlerinin üzerindeki kırık deriye tekrar baktı, et hâlâ tümsek halindeydi. Bu hasarı dün gece duş duvarında da yapmış olabilirdi ama yeni morarmış gibi görünüyordu.

Ona bunu sormak için ağzını açtı, dudaklarının köşesinin sonsuz derecede aşağı çekildiğini gördü ve sustu.

Zamanı değil. *Yani* zamanı değil.

Arabayı hafif trafikte ustalıkla sürerken kilometreler uçup gitti ve uzun, gergin dakikalardan sonra, apartman kompleksinin tanıdık kapılarını gördü, bina fırtınalı gökyüzüne doğru yükseliyordu, deniz yapının en solunda bir görüntüydü.

Kapıdaki, bellerinde silahları olan iki muhafız ona saygıyla başlarını salladı ve o da arabasını küçük araba yolundan yeraltı otoparkına doğru sürdü. Beyaz ışıklar tüm alanı aydınlatıyor, orada yatan tüm karanlık araçların metalleri üzerinde parlıyordu. Morana tüm arabalara baktı ve bir an için binada kendisi ve Dante dışında kimlerin yaşadığını merak etti.

Morana bu düşünce zincirini takip edemeden, adam arabayı manevra yaparak güzel bisikletinin yanındaki yerine yerleştirdi. Morana bisikletin üzerindeki koyu renkli kaslara baktı, o ilk bisiklet sürüşünün, kendini gerçekten özgür hissettiği o ilk anının değerli hatırasından gelen, o şeye tekrar binme özlemi kalbinde yankılandı.

Kapının açıldığını duyup döndüğünde adamın arabadan atlayışını ve daha emniyet kemerini bile çözmeden kapıyı arkasından çarpışını izleyince özlemi daha da arttı. Adamın ondan uzaklaşmak istediğini hissetti ve bu onu biraz kızdırsa da yine de anladı. Onun yerinde olsaydı, muhtemelen onu arabada bırakıp giderdi.

Mezarlığın kendisi ve onun değerli alanı için kaçmak. Dürüst olmak gerekirse bunu ondan da beklemiyordu.

Tıpkı mezarlıkta olduğu gibi, özel asansörlere ilk ulaşan o olmasına rağmen yukarı çıkmadı ve sessizce onu bekledi. Morana sessizce kapısını açtı ve arkasından kilitledi, eliyle bisikletin selesini bir kez okşadı, garajın serin havası ıslak gövdesini titretirken hızlı adımlarla adamın metal kutunun içinde durduğu yere doğru ilerledi, ayağını kapıların kapanmasını engellemek için kapıların yanına koydu.

Bu jest karşısında şaşırان kadın, adam geri çekilirken içeri girdi ve çatı katının şifresini tuşladı. Kapıların kapanışını, üzerlerindeki aynaların ikisinin de sırlıklam hallerini yansıtışını izledi. Morana ortaya çıkan resme baktı. Adam, sırlıklam takım elbisesi ve sırlıklam kravatının içinde uzun, kaslı vücudu, gövdesine yapışmış beyaz gömleğinden belli olan karın kaslarıyla derli toplu görünürken, kadın ısınmış bir ölü gibi görünüyordu. Kıyafetleri patlamadan dolayı hafifçe yırtılmıştı, açık renkli bluzu artık kahverenginin garip bir tonundaydı, kir ve çamur izleri kumaşı ve hatta yer yer tenini lekeliyordu. Saçları keçeleşmiş ve birbirine karışmıştı, yarısı sarkık atkuyruğunun içinde yarısı da dışındaydı, yüzündeki tek renk lekesi yanaklarıydı, gözleri kocaman ve hafif kırmızıydı.

O anda yansımaları arasındaki zıtlık -kızın solgun tenine karşılık adamın koyu teni; onun kirli açık rengine karşılık adamın temiz koyu renk giysileri; onun küçük, kıvrımlı bedenine karşılık adamın uzun, geniş bedeni; ona bakmadığı bir anda, darmadağın bir haldeyken bile adamın varlığından yayılan güç, kızın tenini ürpertiyordu- kızın omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

Birkaç gün öncesine kadar bu adamın vücudunun ona karşı olması düşüncesi onu sadece tahrik ederken -her ne kadar hiç anlamadığı bir seviyede olsa da- şimdi içinde kaotik bir çılgınlık vardı. Hayranlık ve şehvet, merhamet ve şehvet, öfke ve şehvet, ateşli bir karışım içinde birbirine karışmıştı.

şimdi zamanı olmasa da bir gün ona tekrar sahip olacağını biliyordu - bu sefer kendisi gibi çıplak olacaktı, bu sefer onun teni ona değecekti, teri, kokusu, yaraları ona srtnecekti ve o da onu kendi yaralarıyla işaretleyecekti.

Onu mahvedecekti. Ve o da onu mahvedecekti. Ama şimdi zamanı değildi.

Kendini toparlamak, hem ona hem de kendine son yirmi dört saatin olaylarını düşünmek için zaman tanımak amacıyla derin bir nefes alarak adamın durduğu yere baktı ve onunla bu asansöre ilk kez girdiği anı hatırladı. Adam arka duvara yaslanmış, ondan sadece birkaç adım ötede durmuş, telefonunu karıştırıyor, bir kez olsun başını kaldırıp onunla göz teması kurmuyordu. Aralarındaki bu göz teması eksikliği tuhaftı. Ve şimdi o muhteşem gözlerini ondan esirgediğine göre, onu okumak için bu gözlere ne kadar güvendiğini fark etti.

Onun kendisini izlediğini bildiğini biliyordu. Yine de bakışlarını kasıtlı olarak telefonundan ayırmadı.

Nefesini üfleyerek, yarasındaki hafif acının farkında olarak ısınmak için kollarını ovuşturmaya başladı, kapılar nihayet açıldığında, ona çok sevdiği pencerelerin dışındaki yağmurun ve şehrin görkemli manzarasını gösterdi, bu da her zaman nefesinin bir anlığına kesilmesine neden oldu.

Ve sonra, öfkeli sesler ona ulaştı. Biri yüksek, erkeksi. Biri yumuşak, kadınsı.

Hem Amara'yı orada bulduğu hem de Dante'nin sesinin kendisine hiç benzemediği için şaşkınlığını dizginleyen Morana olduğu yere yapışıp kaldı ve yanındaki sessiz adama baktı, onun sonunda telefonunu bırakıp içerideki iki kişiye odaklandığını gördü.

"Buna hakkın yoktu!" Dante konuştu, sesi Morana'nın hiç duymadığı kadar yüksekti, öfkesi her kelimesinde taşıyordu. "Bu senin anlatacağın bir hikâye değildi."

"Öylece kenara çekilip kendini ya da onu yok etmesine izin veremezdim!" Amara karşılık verdi, sesi hâlâ kısık ve hırıltılıydı ama Morana'nın ciddi olduğunu anlamasına yetecek kadar sertti. "Yıllardır bunu yaptığını görüyorum ve buna dayanamıyorum."

"Bu seninle ilgili değil, lanet olsun!" Dante bağırdı ve Morana irkildi. "O yaranın nasıl olduğunu birine anlatmak mı istiyorsun? Anlat. Hepsine anlat. Ama onun yarasının nasıl olduğunu kimseye anlatamazsın Amara! Sana tüm bunları çok gizli bir şekilde anlattım ve sen buna ihanet ettin. Ona ihanet ettin. Nasıl? Nasıl? Sikeyim. Nasıl. Sen?"

"Beni ihanetle mi suçluyorsun? Tanrım, bazen seni tanıyamıyorum bile," diye fısıldadı Amara, sesindeki öfke taşmış, tonu bir saat önce bu adamdan bahsederkenki halinden bambaşka bir hal almıştı. "Evet, başına gelenlerin hiçbirinde payı olmayan masum bir kadına hayatının neden tehlikede olduğunu anlattım. Onu bu kadar canlı kılan bir kadına onun hakkındaki gerçeği söyledim, onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Eğer sana ve ona ihanet ederek, sahip olduğundan daha iyi bir yaşam şansı elde ederse, o zaman sana yüzlerce kez daha ihanet ederim! O bilmeyi hak ediyordu ve o da bir şansı hak ediyor!"

"Yine başlama," diye çıkıştı Dante. "Bu çok basit bir şey. Sana güvenmiştik ve sen bunu bozdun. Anlatması gereken onun hikâyesiydi ve isteseydi ona anlatırdı. Ama anlatmadı."

"Çünkü bunun bir şeyleri değiştireceğinden korkuyor!" Amara yumuşak sesini zorlayarak haykırdı. "Ve bir şeylerin değişmesi gerekiyor, bunu anlamıyor musun?!"

"Bu şekilde değil."

Amara sessizce sormadan önce bir saniye sessizlik oldu. "Ona ihanet ettiğim için mi kızgınsın yoksa sana ihanet ettiğim için mi?"

Aferin kızıma.

Morana, arkadaşı haline gelen, bağıran bir adamı yumuşak ve yaralı sesiyle yere seren kadını sessizce alkışladı. Gurura benzer bir şey onu doldurdu.

Dairede tek bir kelime daha edilemeden, yanındaki iri yarı adam -her kelimedede biraz daha sakinleşen- asansörden çıktı ve sağa dönerek seslerin geldiği yemek alanına doğru ilerledi. Morana onun birkaç adım gerisinden hızla takip etti ve düşüncelerini kendine saklamak için dudaklarını ısırdı.

Oturma odasının kenarında durdu, hem Dante'nin hem de Amara'nın oldukları yerde donup kaldıklarını gördü, birbirlerinden birkaç santim uzaktaydılar ama ikisi de kocaman gözlerle Tristan Caine'e bakıyorlardı. Dante'nin bakışları bir an için ona kaydı, onu tepeden tırnağa süzdü, dikkatli gözleri uzun bir süre dudaklarında kaldı ve birden ne kadar şişmiş olduklarını fark etti. Morana gözlerini onun sıkıntılı yakışıklı yüzündeki koyu renk gözlerden kaçırmadı. Başını bir kez salladıktan sonra hızla pencereye doğru ilerledi ve manzaraya baktı.

Amara bir an bile ona bakmadı. Ama yanındaki adama baktı, omurgası dik ve çenesi yukarıda, yaptığı şeyden dolayı yüzünde hiçbir pişmanlık yoktu. Morana kadına duyduğu saygının bir kademe daha arttığını hissetti - çünkü Tristan Caine'in gözlerinin sizi delik deşik etmesine maruz kalmak son derece korkutucuydu.

Başını kaldırıp ona baktığında, Amara'nın çenesini sıkmış bir şekilde ona baktığını gördü.

Kimse tek kelime etmedi.

İkili arasındaki gerilim gittikçe artıyor gibiydi, öyle ki Morana bir an için müdahale etmeyi düşündü. Ama sonra adamın dudaklarının kıpırdadığını gördü.

"Evine git, Amara."

Sesi -viskinin ve günahın sesi- saatler sonra ilk kez yumuşak bir sesle güzel kadına konuştu, bir talep ve bir istek bir arada.

Amara herhangi bir tartışma ya da açıklama yapmadan başını salladı, tezgahtan çantasını aldı ve yanlarından geçerek asansöre doğru yürüdü. Konsolun yanında durdu ve pencereden dışarı bakan Dante'ye dönüp baktı, koyu yeşil gözleri öfkeliydi.

"Korkak olmayı bırak, Dante," diye yumuşak bir sesle ona doğru tükürdü. "Tam zamanı."

Uh oh.

Bununla birlikte, asansöre doğru yürüdü ve kapıları arkasından kapattı.

Tamam.

Ama görünüşe göre daha bitmemişti. Morana kaşlarını kaldırarak Dante'nin ellerini yumruk yapmasını izledi, ardından en yakındaki dolaptan bir vazo aldı ve yere fırlatarak parıldayan parçalara ayırdı. Gürültünün aniliğinden, güzel kristalin gürültüyle parçalanmasından ve kırık parçaların yere saçılmasından irkilen Morana keskin bir nefes aldı.

Sabaha kadar daha duygusal bir şeye tanık olamayacak kadar yorgun ve bunalmış durumdaydı. Aslında bir bakıma Tristan Caine'e sessizliğini koruduğu ve bazen olabileceği gibi güçlü bir kasırga olmadığı için minnettardı. Şimdilik, yerdeki vazoya benzememesi için gevşemesi gerekiyordu - dayanamayacağı bir güç yüzünden paramparça olmuştu.

Bu yüzden geri çekilmenin ve erkekleri karşılıklı düşünceleri ve mahremiyetleriyle baş başa bırakıp yarasıyla ilgilenmeye gitmenin kendisi için daha iyi olacağını düşünerek geri çekildi.

Sessiz adımlarla misafir odasına doğru ilerlerken kapıyı açtı ve içeriye süzüldü, dairedeki iğne ucu kadar sessizliğin farkındaydı, tek gürültü camlara çarpan selden geliyordu. Asansöre bindiğinden beri tuttuğu nefesini dışarı veren Morana, telefonunu hızla şarja taktı, banyoya yöneldi ve banyodaki ılık suyu açmaya başladı.

Batık küvetin yanındaki çıkıntıya oturarak yarasını tekrar temizlemeye koyuldu, acı zaten hassas olan gözlerini sulandırırken tısladı ve kelebek bandajlarla kapattı. Sonra giysilerini çıkardı ve bir daha asla giymeyeceğini bildiğinden onları köşeye fırlattı. Su test edildi, kapı kapatıldı, ayak parmağını büyük küvete daldırdı ve sonunda battı.

Şimdiye kadar daldığı en iyi ılık suyun tüm vücudunu kucaklaması gibiydi. içinde.

En iyi sarılma.

Suyun ağrıyan kaslarını okşaması karşısında inledi ve Küçük kesiklerini öptü, başını bir kez daldırdıktan sonra arkasındaki fayanslara yasladı, kollarını yanındaki çıkıntıya dayadı, gözleri kapalıydı.

Hiçbir şeyi düşünmesine izin vermedi - ne arabasını, ne soğukkanlılıkla işlediği cinayetleri, ne babasını, ne babasının onu öldürme girişimini, ne onun için gelen adamı, ne ikisinin de yaptığı seçimi ve *kesinlikle* hâlâ ağır dudaklarını sızlatan öpücüğü. O anı yeniden yaşamasına izin vermedi - ne yağmur, ne silah, ne de adam. Bunu hatırlamasına izin vermedi - ne yumuşak okşamaları, ne sert açlığı, ne de sessiz seçimi.

Öylece uzandı, suyun acılarını dindiren, onu temizleyen ve kollarında onu tamamen rahatlatan şefkatli sevgilisi olmasına izin verdi.

Düşünmek yarına kadar bekleyebilirdi. Kendisini bir arada tutan ipi görmezden geldi, her düşüncede gerilen acıyı görmezden geldi, hepsini görmezden geldi. Sadece orada uzandı.

Uzun, çok uzun dakikalar sonra, su soğuyup cildi budanmaya başladığında, zor bir günün ardından iyi bir banyonun basitliğiyle neredeyse uykuya dalacakken, bir şekilde kendini küvetten dışarı sürükledi, fişi çekti, gözleri yanıyordu, son birkaç günün yorgunluğu ve uykusuzluğu onu yakalamıştı. Tek istediği o rahat yatağa uzanmak, ince battaniyeleri başının üzerine çekmek ve önümüzdeki on yıl boyunca rahatsız edilmeden uyumaktı. En az.

İç geçirerek banyonun ışıklarını kapattı ve üzerinde tek bir giysi bile olmadan, hala karanlık olan yatak odasına doğru yürüdü, yorgun olduğu için umursamadı ve endişelenmedi çünkü mezarlıktan beri yaptığı onca kaçamaktan sonra bu gece yatak odasına girmeyeceğinden oldukça emindi.

Başka bir şey düşünmeden yatağa tırmandı, yastıkların bolluğuna sarıldı, pelüş konfordan bir inilti kaçtı.

Telefonundan gelen bir vızıltı sesi tek gözünü açmasına neden oldu. Telefon canlanmıştı.

Komodinden alıp şarj aletini çıkardıktan sonra ekran kilidini açtı ve Tristan Caine'den gelen 4 Cevapsız Arama ve 3 Kısa Mesaj uyarısını gördü.

Gözlerini kırptırdı, uykusu kaçmıştı, yutkundu, mesajlara tıkladı ve ona yazdığı son mesajı gördü.

Morana Vitalio: *Öyle olmaları. Ne de olsa bir arabayı havaya uçurdum ve iki adamı soğukkanlılıkla öldürdüm.*

(4.33 PM gönderildi)

Tristan Caine: *Neredesin? (4.34 PM alındı)*

Tristan Caine: *Bu hiç komik değil, Bayan Vitalio. Neredesiniz? (Saat 17.00'de alındı)*

Tristan Caine: *Yemin ederim... NEREDESİN SEN? (5.28 PM alındı)*

Sonra hiçbir şey.

Sinirleri boğazında düğümlendi, midesi kaçınmaya çalıştığı duygu karmaşasıyla ağırlaştı, Morana gözlerini kapadı ve telefonunu sehpaye geri koyarak yan döndü.

Saat neredeyse 10.30'du. Bu da onu yaklaşık 9'da mezarlıkta gördüğü anlamına geliyordu. O son mesajdan beri ne yapıyordu?

Hayır. Kendini kasıtlı olarak silkeleyerek derin bir nefes aldı - çarşaflardaki kumaş kreminin hafif narenciye kokusu burun deliklerini dolduruyordu - ve kendine bu gece sadece uyumasını söyledi. Sabah düşünmek, işlemek ve plan yapmak için çok zamanı olacaktı. Şimdilik, güne rağmen hayattaydı ve yorgundu ve beyni birkaç saat bekleyebilirdi.

Kendi kendine başını sallayarak, dışarıdan gelen sesler bilincine girdiğinde neredeyse gözlerini tekrar kapatıyordu. Sinirle kulaklarını yastıkla kapattı.

Sonra da bıraktı.

Adamlar
konuşuyordu.

Alt dudağını dişleriyle çekiştirerek, çatı katındaki sessizlik ona yardımcı olduğunda ne hakkında konuştuklarını merak etti, sesleri,

Yüksek sesle olmasa da, yine de duyabileceği kadar iyi bir şekilde ona doğru sürükleniyordu. "Sen dışarıdayken babam aradı," diye konuştu Dante.

O zaman ikisinin de duygusal sağlığı hakkında soru yok. *Erkekler.*

Kristallerin plastiğe çarparken çıkardığı ses, ikisinden birinin yerdeki pisliği temizlediğini söylüyordu.

"Evde işler kızışıyor, Tristan," dedi Dante, kızın onunla özdeşleştirdiği o sakın ve soğukkanlı ses tonuyla. "Durum gittikçe kötüleşiyor. Geri dönmemiz gerekiyor."

Tristan Caine uzun bir süre konuşmadı. Sonra sesi çıplak teninin üzerinde yuvarlandı. "Evet, var."

Morana, kelimeler dökülmeden önce bir saniyeliğine onun sert ses tonuna kendini kaptırdı. Gidiyor muydu?

Midesindeki düğüm sıkılaştı, nedense içini garip bir panik duygusu kapladı. Son birkaç saatten, son birkaç haftadan sonra, kaçmak istediğinde kaçmayacağından emin olduktan sonra, şehri geride mi bırakacaktı? Ya onu? Hayatının kumarını oynadıktan hemen sonra mı?

Kalbi sıkıştı.

Battaniyeleri yumruklarıyla kavrayarak kafasını sessiz tutmaya ve söylediklerine odaklanmaya çalıştı.

"Odadaki büyük fili ele alacak mıyız?" Dante. "Ben bir tane göremiyorum." Blase. Kayıtsız. O.

Dante'nin iç çektiğini duydu. Bu iç çekişin uzun zamandır onun arkadaşı olduğundan emindi. "Bu gece o piçin evinde tek başına ne yapıyordun?"

Odada hayal ettiği gibi bir fil yoktu. Ama kimden bahsediyorlardı?

"Onu ziyarete gidiyorum," diye cevap verdi Tristan Caine.

Meydan okumaya davet eden bu ses tonuyla kaşları kalktı. Dante hayal kırıklığına uğratmadı.

"Şu anda işler senin için zaten berbat durumda, Tristan. Unuttuysan diye söylüyorum, birileri senin kanının peşinde-"

"Birileri her zaman öyledir."

"-ve sen onu beslemeye devam ediyorsun. Gabriel Vitalio'nun şu anda bize ukalalık yapmasına ihtiyacımız yok, biz buradayken olmaz."

Bir.

İki.

*Şaşırdı
m.*

Morana tavana baktı, aklını kaçırarak gibi olmuştu. Babasını mı ziyaret etmişti? Malikanesinde mi? Hem de tek başına? *Delirmiş miydi?!*

Beyni ona ellerinin görüntüsünü işaretle verdi - onu öperken bile ona birinin gecesini cehenneme çevirdiğini söyleyen o morarmış, kırık parmak eklemleri. Kız ortadan kaybolmuştu ve adam babasının malikânesine tek başına gitmiş ve yine de kurtulmayı başarmıştı. Ve şimdi eklemlerinde kırık deri mi vardı?

Ne? Vardı. O. Yapmış mıydı?

Ağır ağır nefes alan, kalbi kontrolden çıkmış vahşi bir at gibi hızla çarpan Morana, bunun ne anlama geldiğini kavrayamıyordu bile. Kavrayamıyordu işte.

Yine de başka bir şey daha vardı. Bir yenilik. Çünkü kız merdivenlerden düşmüştü ve o da babasını cezalandırmıştı. Çünkü kız kaybolmuştu ve o da aslanın inine girip orayı yakmış ve sağ salim çıkmıştı. Hayatında ilk kez böyle hissetmenin yeniliği gözlerini nemlendirdi. Varoluşu boyunca yalnız kalmış, ortadan kaybolursa kimsenin kılını kıpırdatmayacağını bilen bu adamın -hayatının yirmi yılı boyunca ondan nefret etmiş olan adamın- etini kırmış olması, kalbinin daha önce hiç yaşamadığı, anlayamadığı bir şekilde sıkışmasına neden olmuştu. Sadece hissediyordu.

Kekeleyerek nefes aldıktan sonra dinlemeye devam etti, parmak eklemleri çarşafı kavramaktan bembeyaz olmuştu.

"O zaman burada uzun süre kalmayacak olmamız iyi bir şey, değil mi?" Uzun bir duraklama.

"Buna Morana da dahil mi?" Dante sessizce sordu.

Morana'nın kalbi göğsünde çarpıyor, ne yapacağını anlamak için ondan bir yanıt beklerken içindeki açıklanamaz duygularla karışan bir güçle çarpıyordu. Çünkü ona sessizlik verirken, aynı zamanda eylem de vermişti. Şimdi onun eylemlerine ihtiyacı vardı.

Uzun süre hiçbir şey söylemeyince Dante tekrar içini çekti ve kalbi sıkıştı. "Tristan, o onun kızı. Neden burada olduğunu ne kadar anlasam da, bunun devam etmesine izin veremeyiz. Vitalio misilleme yapabilir. Ve sonu kötü bitebilir. Bunu biliyorsun."

Daha fazla sessizlik.

"Tehdide ve onu ayıklamaya her zamanki kadar odaklanmadınız. Böyle bir savaşı göze alamayız, Tristan. Dikkatin dağıldı-"

"Bu onun hatası
değil-" "Öyle değil
mi?"

Bir duraklama.

Dante devam etti. "Bakın, onun o ahmağın çatısı altında kalmasını ben de en az sizin kadar istemiyorum. Onu taşıyabileceğimiz güvenli bir evimiz var. Catarina ve kızlara yaptığımız gibi ona da sahte pasaportlar bulup ülke dışına çıkarabiliriz. Ben her şeyin yolunda gittiğinden ve ona zarar gelmediğinden emin olmak için geride kalacağım ve-"

"O benimle geliyor."

Dört kelime.

Yumuşak. Guttural. İnkâr edilemez.

Boğazında tuttuğu nefesi aceleyle kaçtı, kalbi o kadar sert çarpıyordu ki bayılacak gibi oldu. Elini çıplak göğsüne koyduğunda, avucunun altındaki hızlı gümbürtüyü hissetti ve birkaç sakın nefes aldı, rahatlama ve başka bir şey onu doldurdu.

O da benimle geliyor.

Gitmek istiyor muydu? Bildiği tek evi, bildiği tek şehri, bildiği tek hayatı geride bırakmak? Onunla bu konuda savaşılabileceğini biliyordu ama bunu istiyor muydu?

Hayır.

Dante uzun bir süre sessiz kaldı ve Morana o anda neye benzediklerini, birbirlerine ne kadar kapalı olduklarını, birbirlerinin bakışlarına ne kadar sert meydan okuduklarını merak etti.

"Babam misilleme yapacak," diye uyardı Dante o sessiz ses tonuyla. Tristan Caine homurdandı. "Sanki sikimdeymiş gibi."

"Endişelendiğim şey sana karşı misilleme yapılması değil," diye açıkladı Dante. "Endişelendiğim o. Onun asla yapamayacağı şeyi yaptığı için."

Tam olarak neydi? Merak etti.

"Bırak onu, Dante," dedi Tristan Caine, sesi tehlikeli bir bıçak gibiydi. "İndiğimizde tam skoru öğrenecek. Sen sadece uçağı sabaha hazırla."

"Sekizde hazır ol," dedi Dante.

"Tamamdır."

Tamam.

Derin bir nefes alarak, Dante'nin çağırdığını gösteren asansörün yumuşak sesini duydu.

"Bu arada," diye seslendi Tristan Caine, "Chiara aradı."

Chiara Mancini. Telefon görüşmesi. Kimdi o?

"Ne için?"

"Cevap vermedim. Vermeyeceğim de," diye yanıtladı Tristan Caine.
"Ama eğer onu yakalarsa-"

Dante, "Binmeden önce hallederim," diye karşılık verdi ve asansör bir kez daha çalarak Dante'nin çıktığını haber verdi.

Kimdi bu kadın?

Morana yan dönüp odasındaki küçük cam pencerelerden dışarı bakarak yağmuru izledi ve en son böyle bir yağmurda aynı yatakta yattığı zamandan bu yana hayatının ne kadar değiştiğine hayret etti. O zamanlar varsayımsal olarak bile olsa o pencerelerin ötesine atlamayı düşünmüştü. Şimdi, içinde bu kadar değerli olan bir şeyi, ona her şeyi bu kadar keskin hissettiren, uğruna savaşmaya başladığı bir şeyi bırakmayı aklının ucundan bile geçiremiyordu.

Hayat.

Hayattaydı ve bunu hiç son günkü kadar içgüdüsel olarak hissetmemişti. Mezarlıktan bu yana onun hakkında öğrendiği yeni gerçekleri özümsemi - kız kardeşinin kolyesinin yirmi yıl sonra hâlâ arabasında asılı olması, babasının malikânesine bir nedenle tek başına gidip birini dövmesi ve yine de hikâyeyi anlatmak için dışarı çıkması, ona ne kadar korktuğunu gösteriyordu. Düşmanın evine tek başına girip yumruk yumruğa kavga ettikten sonra nefes alarak çıktığını iddia edebilecek pek fazla erkek tanımıyordu.

Omurgasını bir ürperti kapladı ve en yeni gerçek aklından çıkmazken gözlerini kapadı - onu kendisiyle birlikte götürmeye, artık onun için hiçbir şey ifade etmeyen bu yerden, bu cehennemden uzaklaştırmaya, sadece babasının değil Lorenzo Maroni'nin de gazabını test etmeye istekliydi. Ve ona zarar gelmeyeceğinden emindi. İliklerine kadar zarar görmeyeceğini biliyordu. Çünkü her zaman onu öldürmekten bahsetmiş olsa da, geriye dönüp baktığında onun zarar görmesine iyi tepki vermediğini fark etti - hem ona geldiğinde

Babası onu merdivenlerden düşürdükten sonra, onu kurtarmak için kolundan vurduğunda. Ya da onun öldüğünü düşünüp sevgili arabasını okşadığında.

Bu anıyı hatırlayınca kalbi sıkıştı.

Kendini boğulmaya bırakamadan, odanın havası değişirken yumuşak bir vınlama sesi duydu.

Kapı açıldı.

Bir içgüdü, köklü bir ses ona, yapmaya geldiği şeyi yapmadan gitmemesi için kılını bile kıpırdatmamasını ya da gözlerini açmamasını söylediğinde içini şaşkınlık kapladı. Ne yapmak için gelmişti? Daha önce bir kez yaptığı gibi onu uyurken izlemeye mi? Ya da konuşmak için mi, ki henüz bunun pek akla yatkın olduğunu düşünmüyordu.

Birden havada açıkta kalan kollarının, battaniyenin zar zor gizlediği göğüslerinin, örtmeyi unuttuğu, kalçasına kadar çıplak olan tek bacağının farkına vardı. Vücudunda elektrikli bir şeylerin dolaştığını hissetti; kollarının tüyleri diken diken oldu, ayak parmakları karıncalandı, açıkta kalan bacağında ısı yayıldı, meme uçları sertleşti, bir tanesi neredeyse yorganın üzerinden dışarı fırlayacaktı.

Buna rağmen, hareket etmedi, kendini daha iyi örtmek için bir şey yapmadı, huzur içinde uyumaktan başka bir şey olduğunu gösteren bir hareket yapmadı, nefes alıp verişini bile isteye düzenledi, vücudunu kasıtlı olarak gevşek tuttu.

Adamın hâlâ kapının yanında mı durduğunu, yoksa odaya mı girdiğini ya da yatağa mı yaklaştığını bilmiyordu. Adamın bacağını mı yoksa göğüslerini mi daha iyi gördüğünü bilmiyordu. Üzerinde hissettiği ağır bakışların gerçek mi yoksa hayal gücünün bir ürünü mü olduğunu bile bilmiyordu. Ancak bildiği şey, adamın onu daha önce bir kez uyurken izlediğiydi, ne kadar süreyle, ne kadar uzaktan, bilmiyordu. O zaman uyuyordu. Bu sefer, o

değildi. Kimsenin izlemediğini düşündüğü bir anda kendisiyle ilgili başka bir şeyi ortaya çıkarırsa ne yapacağını görmek istiyordu.

Morana nefesini yumuşak tutarak, dışarıda bir gök gürültüsü sesi duyulurken kalbi göğsünde gümbürdeyerek, parmaklarını avuçlarının içine kıvrılmaktan, hassas dudaklarını ısirmaktan, titremelerini kontrol altında tutmaktan kendini alıkoydu. Dudakları yanıyor gibiydi, adamın bakışlarının ağırlığı üzerlerindeydi, gözleriyle onları okşuyor, zihninde açıyordu. Tüm bunlar onun için hayal ürünü olabilirdi, ama bir şekilde, bir yerde, aynı köklü ses ona onu izlediğini söylüyordu ve aynı köklü içgüdü, sırtını ahlaksızca eğmek ve battaniyelerin düşmesine izin vermek istemesine neden oldu.

O yapmadı.

Dudaklarının o gözlerin yakıcılığını hissetmesine izin verdi, karnının derinliklerindeki açlığı hissetti, onun ağzının anısını tam da onunkinin üzerinde hissetti.

Vahşi, ateşli bir şey karnını istila etti.

Kalbi çarpıyor, nabızı kulaklarında zonkluyor, merkezinde, tam bacaklarının arasında bir ağrı çiçek açıyor, cildini karıncalandırıyor, tekmelemek istediği yorganın altında aşırı sıcak hissetmesine neden oluyor, ona parmağını bile sürmeden kanını mest ederek cızırdatıyor.

Ama her şeye rağmen kıpırdamadan durdu - vücudunda dolaşan ateşe, göğsündeki yumruya, kalbindeki duygulara rağmen. Yıllar boyunca kolaylıkla taktığı maskenin mükemmelliğiyle, dışarıdan bakıldığında hareketsiz ve rahattı.

Anlar geçti. Uzun,
yüklü anlar. Kısa,
günah dolu anlar.

Parmakların arasından kayan kumun kolaylığıyla.

Bozuk bir saatin zorluğuyla.

Anlar geçti.

Kalp atışlarıyla.

Nefes alarak.

Ve hava tekrar değışti.

Oradaydı.

Ani bir netlikle biliyordu - adam tam önündeydi.

Hissedebildiğı kadarıyla adam onunla pencere arasında duruyordu, vücudu ona dönüktü, yüzü adamın kalçalarından bir nefes uzaktaydı. Bakışlarının yakınlığını, sıcaklığını, vücudundan yayılan misk kokusunu, ıslak giysilerinin büyüttüğü o kokuyu hissedebiliyordu.

Karnının kıvrımı titredi, katmanların altına gizlendi, kalbi aralarında asılı kalan beklentiyle çarptı, kendini rahat tutmak için tüm gücünü kullanırken avuç içleri terledi, ne yapacağını görmek için.

Bir yanı adamın onu bu kadar derinden etkilemesinden, bedeni üzerinde sahip olduğu güçten rahatsızdı. Ancak diğer kısmı, kendini hiç düşünmediğı bir şekilde canlı hissettiğı için bu hislerden zevk alıyor ve yüceliyordu.

Bunu anlamamıştı. Ve şu anda anlamak da istemiyordu. Sadece usulca nefes alıp veriyordu.

İçin
de.

Dış
arı.

İçin
de.

Dış
arı.

İçin
de-

Bir parmak.

Parmağı, yarasının üzerinde geziniyor.

Hafif bir dokunuş değildi. Hiç dokunuş değildi. Sadece öyleydi.

Tam teninin üzerinde, bir uçurumun kıyısında geziniyor ama asla gerçekten d   m yordu, hayalet bir dokunu , neredeyse geçici, kelebek bandajlarını kelebek vuru uyla izliyordu, eğer onun her hareketinin yoğun bir şekilde farkında olmasaydı asla fark edemezdi.

Kalbi neredeyse duracaktı, tüm kolunun derisi kıkırdıyor, terliyor, geriliyordu.

Hayalet dokunu  kayboldu ve Morana neredeyse onu geri çağırmak için gözlerini açacaktı ki çenesinin üzerinde, hava kadar hafif bir şekilde yeniden belirdi. Morana'ya hiç dokunmayan hayalet parmak, saçlarından bir tutamı geriye itti ve bo azıyla çıplak omzunun tüm hatlarını Morana'nın incelemesine açtı. Boynunun dibinde nabzının attığını, üst duda ında bir damla terin boncuk boncuk d k ld  n  hissedebiliyordu, tıpkı saatler önce silahının izini s rd   gibi, parmak çenesinin çizgisinde hayalet gibi gezinirken.

O katı, ısrarcı, soğuk metalin anısı ve hafif, zar zor görünen, yumuşak rakamın gerçekliği, doğrudan çekirdeğine bir elektrik  im e i gönderdi. Tüm varlığı neredeyse o dokunu a doğru gerildi. Tüm vücudu onu teninde hissetmek için açlık çekiyordu. Beyni yavaşça çelme takıyor, yetileri üzerindeki kontrolü sersemliyor, ci erleri almayı reddettiği bir yudum hava için açlık çekiyordu.

Sadece i  d s , o rahatsız edici şey, ona bilincinin yerinde olduğuna dair herhangi bir belirti gösterirse ortadan kaybolaca ını söylüyordu. Ve o bunu istemiyordu. Henüz istemiyordu.

Bu... bu... onu *canlandırıyor*.

Hayalet parmak kulağının kabuğunda gezindi. Ayak parmakları neredeyse kıvrılıyordu.

Isınmı  teninin üzerinde gezindi, tekrar çenesinin çizgisinden geçti - ve ona dokunmadı ı için hem lanetledi hem de kutsadı, yoksa teni onun maskaralı ına ihanet edecekti. Kulak misafiri olmak gibiydi

En özel, en mahrem konuşmalar. Kalbi gümbür gümbür atıyor, neredeyse yetişemeyeceği kadar hızlı çarpıyordu, biraz destek bulmak için kalçalarını birbirine bastırdı.

Ve sonra, hayalet dokunuşu dudaklarında durdu. Kırılğan satın alma kayboldu.

Hâlâ ağzının izini taşıyan o hassas, şiş dudaklar titredi.

Çok az, ama yaptılar. Kalbi durdu.

Hissetti mi?

Hala.

İçindeki her şey hareketsiz kaldı - bir avcının bir avcının kokusunu alması gibi. Onunla ilgili her şey hareketsiz kaldı - bir avcının avının kokusunu alması gibi. Ama son birkaç dakika içinde kim kimdi?

Peki hissetmiş miydi?

Bir saniye içinde cevabını almıştı. Parmak geri çekildi.

Geldiği gibi sessizce gitti.

Kapının sesini duydu. Ve sonra tekrar kapandı. Bıraktı.

Büyük bir ürperti tüm vücudunu sardı, göğsü maraton koşmuş gibi kabardı, yorganı üzerinden atarken elleri titredi, tüm vücudu kontrol edemediği bir alevle aydınlandı.

Kendini harap olmuş hissetti. İçten içe.

Dışarıdan. Ve adam ona *dokunmamıştı* bile.

Başını arkasındaki yastığa gömdü, meme uçları serin havada ağrıyordu, göğüslerini küçük ellerinin arasına aldı ve sıkı,

Meme uçları avucuna daha sert vurdukça nefesi kesiliyor, ayak parmaklarının ucuna kadar kıvılcımlar saçıyordu.

Onun göğüslerine hiç dokunmamıştı. Ama o çalıntı an için ellerini hayal etti - o büyük, sert elleri, yumuşak etine karşı güçlü, meme uçlarına karşı becerikli. Çekiştirdiğinde parmaklarındaki nasırların meme uçlarına süründüğünü hayal etti, ellerinin onu sinsice sardığını hayal etti, elleriyle aynısını yaparken onun da göğüslerini sıktığını hayal etti, küçük nefesler onu terk ederken dudakları aralandı.

Kendini sıvı ve esnek hissederek, kasları onu tüketmeye hazır bir cehennemini eşğinde kıvrılırken, titreyen parmaklarının uyluklarının arasına doğru inmesine izin verdi.

Ve sırılsıklamdı.

Daha önce hiç böyle olmamıştı.

Tamamen, tamamen sırılsıklam.

Dudaklarından küçük bir inilti çıktı ve yüzünü yanındaki yastığa çevirdi, o kadar uç noktadaydı ki, onu o coşku uçuşumuna sürüklemek için fazla bir şey gerekmeyeceğini biliyordu.

Bir parmağını kolayca içine soktu. Bir tane daha soktu.

Duvarlarındaki açlık onu kemiriyor, kontrolden çıkıyordu. Onun içinde nasıl hissettiğini hatırladı - büyük, ağır, güçlü. Duvarlarını nasıl mızrakladığını hatırladı - odaklanma, vahşet ve onu alevlendiren ateşle. Her darbenin içindeki o noktaya nasıl çarptığını, her itişin omurgasını nasıl eğdiğini, etin ete her çarpışının onu nasıl daha da ıslattığını hatırladı.

Nefes nefese, başparmağıyla klitorisini ovuşturdu,
sadece bir kez. Ve patladı.

Muhteşem bir şekilde.

Çıglıklarını bastırmak için yastığı ısırırken sırtı kamburlaştı. Ateş damarlarında hızla ilerleyip çekirdeğine dolanırken tüm vücudu bir anlığına yataktan fırladı ve göz kamaştırıcı patlamalarla bir anlığına kör oldu.

Kendinden

geçmeydi.

Kendinden

geçmeydi.

Sayıklamaydı.

Daha da bitkin bir halde yatağa düştü, gevşekti, vücudunda tek bir kasını bile oynatacak güç kalmamıştı, hafif bir ürperti vücudunda aşağı yukarı dolaşıyordu.

Tanrım, bu nasıl olmuştu? Ona dokunmamış, sesini bile çıkarmamıştı ama yine de kız sırlıslıkam olmuştu.

Bu onu korkuttu. Onu heyecanlandırdı. Onu canlandırdı.

Onu canlandırdı.

Yavaşça sakinleşti, vücudu çok daha gevşemişti, uykuya çok daha yatkındı, vücudundaki gerginlik serbest kaldı, battaniyeleri tekrar çevirip üzerine çekti, gözleri son bir kez yağmura bakmak için pencereye gitti.

Ve kalbi durdu.

Oradaydı.

Karanlığın içinde.

Pencerenin yanındaki duvara yaslanmış. Elleri pantolonunun cebinde.

Kravatı çözülmüş, yakasından sarkıyor.

Ve o muhteşem gözler onun üzerinde parlıyordu. O oradaydı.

Her şey boyunca oradaydı.

Kalbi boğazında düğümlendi, mezarlıktan beri ilk kez o alevlere baktı ve ne gördüğünü anladığında tüm vücudunun bu yoğunluk altında kızardığını hissetti.

Daha önce onunla oynadığını biliyordu ve o da ona karşılık vermişti.

Köklerine kadar kızarak onun bakışlarını tuttu, gözleri bir an için aşağıya, pantolonunun önündeki büyük şişkinliğe kayd, sonra tekrar onunkine geldi, kendisiyle ilgilenirken onu tahrik etmiş olmanın bilgisi onu heyecanlandırıyor, içinde pervasız bir şeyi gıdıklıyordu.

Onun bu sessizliği bozmayacağını biliyordu, bu gece değil. Ama adam kendine rağmen yine onu izliyordu.

Bu onun dudaklarına küçük bir gülümseme getirdi.

Tekrar sırt üstü dönüp yorganına sarılmadan önce adamın bakışlarının gülümsemeyi takip ettiğini gördü ve gözlerini kasıtlı olarak kapattı.

Uzun dakikalar boyunca adamın gözlerini üzerinde hissetti ama bu sefer kalbi daha sert çarpmadı. Bu kez kalbi göğsünde atıyor, anlayamadığı, sadece hissedebildiği tuhaf bir rahatlığın içine gömülüyordu. O günü atlatmış ve adamın içini görmüştü, adam da geçmişini biraz olsun atlatmış ve onun içini görmüştü. Ve bu, tuhaf bir nedenden ötürü onu rahatlatmıştı.

Adamın girdiği gibi usulca çıktığını hissetti, bu sefer odada onu tamamen yalnız bıraktı, ilgisinin bilgisi, içindeki arzusu.

Neredeyse uykunun eşiğine gelen Morana, zihnini kapatmaya ve mümkün olduğunca dinlenmeye çalıştı. Çünkü endişe ve beklenti midesinde birleşmişti.

Sabah, yeni bir şeyin başlangıcı olacaktı. Sabah, hayatı değişecekti.

Sabah Tenebrae'ye gideceklerdi.

Yağmur nihayet dinmiş, ardında masmavi bir gökyüzü ve çatı katının oturma odasına devasa pencerelerden sızan güneş ışığı bırakmıştı. Sabahın erken saatlerindeki parlak güneş ışığıyla yıkanan tüm şehir, pencerelerin ötesine yayılmış, taze ve temiz görünüyordu; günlerdir biriken kirler silinip gitmiş, şehir uykusundan yeni uyanmıştı. O bir an için, neredeyse saf görünüyordu.

Artık bu seraba inanamayacak kadar uzun süredir orada yaşıyordu.

Yine de Morana nefes kesici manzaranın tadını çıkarıyor, mutfak adasının yanındaki tabureye oturup taze demlenmiş kahvesini yudumluyor ve ev sahibi hâlâ üst kattaki odasında olduğu için sakinliğin tadını çıkarıyordu. Dün ikisi için de yorucu bir gün olmuştu ve gece de öyle olmuştu. Yaptığı şey buysa, ona dinlenmeyi çok görmüyordu. Bir daha odasına girmeye cesaret edemediği için sadece tahmin yürütebiliyordu.

Özellikle de dün gece bilmeden onun için sergilediği gösteriden sonra cazip gelmediğinden değil.

Asansör çaldığında Morana usulca nefes verdi ve Dante içeri girerken gözlerini ona çevirdi, onu her zaman gördüğü gibi derli toplu görünüyordu. Kömür grisi bir takım elbise giymiş, daha koyu gri bir kravat takmış, saçlarını yakışıklı yüzünden uzak tutarak şekillendirmiş olan Morana onun kendisine yaklaşmasını izledi; koyu kahverengi gözleri ona karşı eskisi kadar mesafeli değildi ama yine de temkinliydi.

Önceki gece Amara gittikten sonra bir anlık kontrol kaybına şahit olduğu için endişelenip endişelenmediğini merak etti. Daha açık sözlü olmaya karar veren Morana, Amara'nın kendisini korumaya çalışırken ona iyi davranmaktan başka bir şey yapmadığını düşünerek ona küçük bir baş selamı verdi.

"Kahve ister misiniz?" diye kibarca sordu.

Dante aynı kibarlıkla reddetti, onunkinin yanındaki tabureye geldi ve ona düşünceli bir şekilde bakarken tabureye yaslandı.

"Tristan daha kalkmadı mı?"

Morana omuz silkti, yüzünü kasıtlı olarak boş tuttu ve vücudunun adamın basit ismine verdiği tepkiyi görmezden geldi. "Sorduğun buysa onu bu sabah görmedim."

Başını salladı. "Güzel. Seninle yalnız konuşmak istiyordum." Böylece onu geride kalmaya ikna etmeye çalışabilirdi.

"Tamam," diye onayladı, dün gece iki adam arasında duyduklarından habersizmiş gibi davranarak.

Morana gözlüğünün kenarından ona bakarken berrak ışık adamın koyu renk gözlerinde parılıyordu.

"Tristan'ın Tenebrae'ye dönmesi gerekiyor," diye söze başladı, sesi güçlü ve sertti. "Benim de öyle. Seni de bizimle götürmek istiyor ve sana karşı kesinlikle bir şeyim olmasa da, önce bazı şeyleri açıklamam gerekiyor,

Tristan konuyu bulandırmadan bilinçli bir karar verebilirsiniz."

Morana sıcak kahve fincanını dudaklarına götürdü ve küçük bir yudum aldı; canı yandığında ona şefkat gösteren ve kendi sebepleriyle de olsa hâlâ ona şefkat gösteren bu düşmanın oğluna minnettarlık duyuyordu. Kendi seçimlerini yapabilme yeteneği uzun zamandır ondan esirgenmişti, şimdi bunun değerini biliyordu ve o anda ona bu araçları verdiği için Dante'ye saygı duyuyordu.

"Dinliyorum," diyerek onu devam etmesi için cesaretlendirdi.

"Amara sana her şeyi anlattı," dedi soğukkanlılıkla, yüzünde sayısız duygu titreşirken onları dizginledi.

Morana başını salladı, başka bir şey söylemedi.

"Hâlâ burada olduğuna göre, Tristan'la bir anlaşmaya vardığınızı varsayıyorum?" diye sordu.

"Bu gerçekten seni ilgilendirmez," dedi Morana yumuşak bir sesle ve dün gece aralarında neler geçtiğine dair sorulara o anda son verdi.

Dante başını eğdi. "Yine de beni ilgilendiren Outfit'tir. Sana karşı açık olacağım, Morana. Birisi Tristan'a çok kötü bir tuzak kuruyor. Ve bu bir şekilde son birkaç haftadır Outfit'in başına gelenlerle bağlantılı, tıpkı senin öğrendiğin gibi."

Morana içeceğinden biraz daha yudumlarken gözlerini kendisinden birkaç adım ötedeki adamdan ayırmadı.

Dante nefesini üfleyerek, "Tristan'ın inatçılık yapmasının zamanı değil," diye devam etti. "Hayatı tehlikede ve yanlış bir hamle hayatını sona erdirebilir. Ve seni onunla Tenebrae'ye getirmek mi? Yanlış hamle. Birkaç ay önce olsa benim için sorun olmazdı. Sorun olur muydu? Cehennem

Evet. Ama bunu çözebilirdik. Ama şu anda, her şey bu haldeyken?" Başını salladı ve devam etmeden önce bir nefes aldı.

"Babamdan bahsetmiyorum bile," diye alay etti Dante. "Babanın bir bok olduğunu mu düşünüyorsun? İnan bana, Lorenzo Maroni'nin yanında onun hiçbir şeyi, kesinlikle hiçbir şeyi yok. Benim babam seni zarif bir ev sahibi gibi evine davet eder ve sen gülümserken boğazını keserdi. Hiçbir şeye ya da hiç kimseye karşı sevgisi, bağlılığı yok. Sadece güç, güç ve daha fazla güç."

Morana bu adamdan zaten nefret ediyordu, sadece hakkında duyduklarından dolayı.

Dante tekrar konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Tristan'la paylaştığın geçmiş şu anda tartışmalı, Morana. Sen hâlâ babanın kızıydın ve Lorenzo Maroni için hâlâ düşmansın. Tristan'ın seni kendi topraklarına izinsiz ve habersiz getirmesi, özellikle de dün gece babana yaptıklarından sonra..." aniden durdu.

Kalbi çarpmaya başladı.

"Dün gece ne yaptın?" diye sordu, cevaptan yarı korkarak, nabızı kulaklarında zonklayarak.

Dante elini yüzünde gezdirerek yorgun bir şekilde iç çekti. "Fark etmez." Önemi vardı.

Önemi vardı. Ama soruya karşılık vermedi, hiçbir şey söylemedi.

Dante nefes aldı, devasa vücudu bir anlığına daha da büyüdü. "Önemli olan senin ne yapmak istediğin. Neye karar verirsen ver Morana, her iki durumda da benim korumam altında olacağını bil. Eğer başka bir yere kaçmak istersen, bunu da ayarlayabilirim. Eğer gelmek istersen, bunu hallederiz. Ve eğer gitmeyi reddedersen, Tristan seni zorlamayacak."

Morana kuşkuyla bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Dante kıkırdadı. "Oh, kendi yoluna gitmen için gözünü korkutmaya çalışacak. Ama seni zorlamayacak."

"Yani burada kalmayı seçersem beni bırakacak mı?" Morana tamamen ciddi bir şekilde sordu, onun düşüncelerini öğrenmek istiyordu.

Dante uzun bir süre Morana'nın sorusunu düşündü, gözleri dışarıdaki güzel manzaradaydı, sonra tekrar Morana'nın yüzüne döndü, o da tamamen ciddiydi. "Seni asla bırakmayacak Morana. İkinizin de anlamadığını düşündüğüm şeylerle birbirinize bağlısınız. Ancak asıl soru şu: Seni bırakmasını istiyor musun?"

Dün gece mezarlıkta dururken zaten bu seçimi yapmamış mıydı? Acımasız yağmurun altında dururken onu da kendi seçimini yapmaya zorlamamış mıydı?

Ama dün gece sadece onları nasıl etkilediğiyle ilgilenmişti. Kasıtlı olarak başka bir şey düşünmemişti.

Morana durumun ciddiyetinin, dün gece düşünmediği her şeyin üzerine bir kamyon gibi çarptığını hissetti. Dün gece sadece kendi duygularına odaklanmış, içgüdüleri tarafından yönlendirilmiş, kalbiyle düşünmüştü.

Beynini dışarı çıkarmanın zamanı gelmişti. Kendisini ilgilendiren küçük bir bölüm yerine resmin bütününe görmenin zamanı gelmişti. Bu kararları tartma zamanıydı. Çünkü dün gece duygusal olarak nerede durduğuna karar vermiş olsa da, günün ışığında, kararlarının diğer her şeyi nasıl etkileyebileceğini görmezden gelemezdi.

Dante haklıydı. Tenebrae'ye giderse babasının ne yapacağını kimse bilemezdi. Onu kendisi öldürmeye çalışmış olsa da, gururunun ciddi bir darbe alacağını ve misilleme yapacağını biliyordu. Muhtemelen onun gidişini iki bölgenin yıllardır etrafında dans ettiği savaşı ilan etmek için bir neden olarak kullanacak, muhtemelen Tristan Caine'i kızını çalmakla suçlayacaktı.

Ve bu denklemin sadece bir parçasıydı. Maroni'nin nasıl tepki vereceğini bile bilmiyordu ama duyduklarına bakılırsa Maroni'nin tepkisi babasınınkinden daha kötü olacaktı. Ve Tristan'ın hayatı tehlikedeyken, tanımadığı ama bilgisayarlardan iyi anlayan biri ona komplo kurarken, ona İttifak hakkında bilgi gönderirken ve kim bilir başka ne hain planlar yaparken, Morana her şeyin bir anda üzerine çöktüğünü hissedebiliyordu.

Kalbi düşünceleriyle birlikte hızla atmaya başladı, birbiri ardına yanıp sönüyor, birini tamamen kavrayamadan diğerine geçiyor, değişiyor, dönüşüyordu.

Bu sorumluluğun yükü onu aniden boğmaya başladı.

Bu insanlardan sorumlu olmak istemiyordu. Kimseden sorumlu olmak istemiyordu. Hayatında ilk kez tamamen bencil olmak istiyordu. Pervasız olmak istiyordu. O bisikletin arkasına atlayıp ellerini rüzgâra savurmak istedi. Geceleri kendisine zarar gelmeyeceğini bilerek uyumak istiyordu. Daha birkaç gün önce diline doladığı hayatı tatmak istiyordu.

Kalbi kulaklarında gürültüyle çarptı, omurgasının hizasından bir ter damlası yuvarlandı, avuç içleri nemli hale geldi. Morana pencerelere döndü, nefes alış veriş hızlanırken manzaraya baktı, kontrolünün ötesinde dönüyordu, her şeyin muazzamlığı etrafına çarpıyor, onu altına çekiyordu.

Dakikalar önce çok değer verdiği bir seçim yapma yeteneği onu boğdu. Sürücü koltuğuna değil, motosikletin arkasına geçmeyi seçmek istiyordu. Onu nasıl kullanacağını bilmiyordu, canavarı nasıl kontrol edeceğini bilmiyordu, onu nereye yönlendireceğini bilmiyordu. Ve çarpışmaya doğru gittiğini, çarpışmanın etkisiyle içindeki her şeyin kırılmasının kaçınılmazlığını hissedebiliyordu.

Nefes alış veriş kesildi.

Bu tepkiyi anlamamıştı, o anda kendi bedenini de anlamamıştı. Neredeyse derisinin dışındaymış gibi hissediyor, bir tür gecikmeli tepkiyle her şeyi izliyordu.

Siyah, görüşünün kenarlarında sürünüyordu.

Göğsüne bir kurşun ağırlığı çöktü ve onu basit bir nefes alma eyleminden bile aciz hale getirdi.

Yarısı dolu kahve fincanının aniden sinirlenen parmaklarının arasından kayıp gittiğini hissetti, seramiğin yere çarpışını duydu, hatta sıcak damlaların çıplak, sarkan bacaklarına sıçradığını hissetti.

Yine de uyuşmuş hissediyordu.

Artık göremediği bir boşluğa bakıyordu. Artık hissedemediği bir yerde var olmak.

Kan hücumuyla birlikte artık duyamıyordu.

Vücudu hissiz, zihni bomboş, karanlık, çirkin bir his onu bütünüyle yuttu, içeride ona karşı çırpınırken, dış dünya ondan uzaklaşıyor, çarpışma son hızla ona doğru geliyordu.

Sesler duydu, etrafındaki her şey vızıldıyordu, anlamlandırmaya çalıştı, sesleri yerleştirmeye çalıştı ama başarısız oldu, onu saran şeyin altına girdi.

Düşünceler aklından geçiyor ve hiçbirini yakalayamıyordu, başı dönene, vücudu sallanana, çirkin canavar etini ısırmaya, ondan beslenmeye, onu batırmaya çalışana kadar kendi zihninin içinde dönüyordu.

Karşı koymaya
çalıştı.

Çırpındı.

Kemirdi.

Pençeledi.

Hâlâ dişlerini ona batırıyor, göğsündeki basınç patlayacakmış gibi hissedene kadar ondan çekiyordu, sanki kırılıp paramparça olacakmış gibi

Bir daha asla bir araya getirilemeyecek milyon parça, kendi zihninin içinde, çirkinlikte, karanlıkta, onu bir kara delik gibi tüketmeye çalışan boşlukta sonsuza dek kayboldu.

Fiziksel parmaklar boğazına sarıldı. Onu yiyen canavar başını kaldırdı.

Kendisini boynundan sıkıca tutan ele karşı saldırdı, tırnakları bulabildikleri her şeyi tırmalıyor, her şeyden kaçmaya, derinlere, kendi derinliklerine kaçmaya çalışıyordu.

Saldırıya uğrayan bilekleri hızla bir eliyle arkasında toplanırken, boynundaki eli başını sallıyordu.

"Bana bak."

Üç kelime puslu havasını dağıttı. O emredici tını.

şu jilet sesi.

Viski.

Günah.

Morana bu sesi tanıyordu. Bariton sesini tanıyor, buz gibi sesine tepki veriyordu. O sese yapıştı, onun dumanlı viskisini yuttu, boğazından aşağıya ve vücuduna damlamasına izin verdi, titremeler vücudunu sarsarken onu içten ısıttı.

Görüşünü çevreleyen siyahlık biraz geriledi, onu esir alan çirkin duygu dizginlerini serbest bıraktı.

"Nefes al."

Gözlerini kırpıştırtarak karanlığı uzaklaştırmaya çalıştı. Bir kez.

İki kere.

Karanlık geri çekildi, arkasında...

Mavi.

Berrak mavi.

Muhteşem mavi.

Kendini ona bağladı - yanan safire benzeyen parlak maviye, o mavi havuzlarda genişleyen koyu gözbebeklerine, ona odaklanan yoğunluğa.

Kendini onlara bağladı, tekrar boğulmasın diye gözünü kırpmaya cesaret edemedi, o çapa kaybolmasın diye başka bir yere bakmaya cesaret edemedi.

Tanrım, üşümüştü.

Çok soğuk hissediyordu. Parmak uçlarına kadar, ayak parmaklarına kadar. Titremelerin omurgasından geçtiğini hissetti ama ne yaparsa yapsın buz gitmeyi reddediyordu.

Göğsündeki baskı daha da arttı.

"Nefes al."

Güçlü, sert ve sıcak bir şeyin göğsüne bastırıldığını hissetti; göğsüne ağırlık yapan kayayı yerinden oynatacak bir ritimle hareket ediyordu. Morana buna kilitlendi, göğsünün tam karşısında hissettiği ritme odaklandı ve onu taklit etmeye çalıştı.

Göğsüne bastırılan şey kasıldı. Morana da aynı şekilde kasıldı.

İçinde.

Ciğerlerine dolan ilk hava neredeyse onu bayıltacaktı.

Açgözlülükle, farkına bile varmadan, yutabildiği kadar çok hava yuttu, gözlerini o alev alev yanan mavilerden hiç ayırmadı. O anda kendini tanıyamadı ama bunları tanıdı.

İçin
de.

Dış
arı.

İçin
de.

Dışarı.

"Nefes al."

Nefes alıyorum.

Nefes alıyordu.

Duyularını bulandıran siyahlık yavaşça geri çekildi, ona dokunan canavarın uzun parmakları kıvrıldı, geri çekildi, fiziksel ve zihinsel duyuları tekrar güçlerini birleştirirken kayboldu. Gölgeler uzaklaştı, geri çekildi ve ona buğulanmış olan berraklığı sağladı.

Yavaş yavaş, sonunda kendine geldi. Yavaş yavaş, sonunda, her şeyin farkına vardı. Onun farkına vardı.

Onu

dizginlemek.

Onu bağlamak.

Etrafında.

Vücudunun hâlâ taburenin üzerinde olduğunun, bacaklarının onun formunu aralarına alacak şekilde açıldığının farkına vardı. Adamın tüm gövdesinin kasıtlı olarak kendi gövdesine bastırıldığının farkına vardı, böylece adamın aldığı her nefesi keskin bir şekilde hissedebiliyor, onun düzenli ritmine ayak uydurabiliyor ve gürleyen kalbini sakinleştirebiliyordu. Adamın iri ellerinden birinin her iki elini de bileklerinden arkada tuttuğunu fark etti, sıkıca kavramıştı ama acı vermiyordu, açısı göğsünü onunkine daha da bastırıyordu.

Büyük bir ürperti bedenini sarstı.

Parmakları boynunda büküldü.

Boğazını saran o iri, sert elin farkındalığını fark etti.

Ve kendini tehdit altında hissetmedi.

İlk kez, onun aynı noktada o eliyle insanları ezdiğini görmüş olsa da, o ateşli gözlerle baktığında kendini tehdit altında hissetmedi.

Korunduğunu hissetti.

Güvenli.

Dokunulmaz.

Bu bir yenilikti ve o bir anlık zayıflık için bunun tadını çıkarmasına izin verdi.

Oraya nasıl gittiğini ya da ne zaman gittiğini hatırlamıyordu. Kahvenin yere döküldüğü kupa ile şu an arasında geçen süre tamamen boştu.

Ona ne olmuştu böyle? Kahvenin içinde bir şey mi vardı?

Aklına geldiği anda bu düşünceyi bir kenara bıraktı. İçeceği kendisi yapmıştı.

Başka bir şeydi.

Son birkaç dakikayı anlamlandırmaya ve nefesini tutmaya çalışırken, adamın eli boğazından çekilmeye başladı.

Ve canavar çirkin kafasını kaldırdı.

"Hayır."

Sesini tanı mıyordu, sesindeki çaresizliği, içgüdüsel ihtiyacı fark etmemişti.

Adam durgunlaştı, gözleri ilkel bir şeyle parladı ve kadının kalbi çarpmaya başladı, göğsü onunkine çarptı, bakışları kilitlendi.

Tek kelime etmeden tutuşunu

sıkılaştırdı. İçinde bir şey sakinleşti.

Muhtaç biri olmadığını biliyordu. Kimseye ihtiyacı yoktu. Ama o anda, içinde derinlerde bir şey onun hareket etmemesine ihtiyacı olduğunu fark etti. Ne bacaklarının arasından, ne ona karşı, ne de herhangi bir yerden. Tamamen kendine gelene kadar değil.

Ve o anda, yaptığı şey için duyduğu minnettarlığın içini kaplamasına izin verdi. Hiçbir şey yapmasına gerek yoktu. Hiçbir şey. Onun boğulmasına ve kafasının içinde ne kadar uzun süre kaybolmasına izin verebilirdi. O da

Sonunda tırnaklarıyla kazıyarak, belki daha kötü bir şekilde, belki de çok uzun süre kalacak zihinsel yaralarla dışarı çıktı. Bunun olmasına izin verebilirdi. Ama yapmadı. Doğrudan fırtınanın içine atladı, onu yakaladı, çekti ve orada kalarak ona demir attı. Ve kendinden başka hiç kimseye güvenmemiş biri için, bu konuda çok derinden özgürleştirici bir şey vardı, kalbinin göğsünde sıkışmasına neden olacak kadar keskin bir şey.

Bir boğaz temizleme sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Morana sese doğru başını yana çevirdi ve Dante'nin elinde bir bardak su, yüzü tamamen nötr bir şekilde orada durduğunu görünce gözlerini kırıştırdı.

Hay sikeyim.

Köklerine kadar kızaran Morana taburede kıvrandı, uzun süre oturmaktan kıcı uyuşmuştu, kimsenin olmadığı bir pozisyonda olmak onu biraz rahatsız ediyordu. Ellerini sıkıca kavranan yerden çekip çıkardı, nasırların yumuşak tenine sürtündüğünü hissetti ve suya uzandı.

Tristan Caine geri çekildi, parmaklarının sıcaklığı boğazının etrafında et hafızasına kazınmış olarak kalsa bile elleri onu tamamen terk etti. O izlere odaklandı, o sıcaklığa odaklandı ve onu sabit tuttu.

Aniden kavrulan boğazından büyük yudumlarla su içen Morana, bardağı bitirdikten sonra nihayet derin bir nefes aldı ve kendini toparladı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Dante'ye, bardağı ona geri verirken avuçlarını şortuna sildi.

Başını salladı, gözleri biraz endişeliydi. "Şimdi iyi misin?"

Morana onun endişesinden etkilenererek başını salladı. "Artık öyleyim. Ne... ne oldu?" diye sordu bir adamdan diğerine bakarak.

Tristan Caine -bugünlerde tarzı olduğu üzere hiç konuşmadan- adanın etrafından dolaşarak mutfağa girdi, üzerinde ince poposunu saran koyu renk kargo pantolonu ve gövdesine yapışarak geniş omuzlarını ve pazularını vurgulayan düz lacivert bir tişört vardı. Rahat giyinmişti, yakın zamanda bir yere gitmeyi planlıyor gibi değildi.

Ve eğer tüm bunları fark edebiliyorsa, kesinlikle daha çok kendisi gibi hissediyordu.

Onun mutfakta dolaştığını, buzdolabını açtığını ve küçük bir kalıp bir şey çıkardığını gördü.

"Panik atak geçirmişsin," Dante'nin düzgün sesi onu koltuğunda döndürdü, içini bir şaşkınlık kapladı.

"Ben panik atak geçirmiyorum!" diye karşılık verdi, bu fikir ona tamamen yabancıydı.

Dante umursamazca omuz silkti. "Her zaman bir ilk vardır. Zihnin son birkaç gündür çok şey yaşadı. Bu sadece bir zaman meselesiydi."

Morana karanlığı, göğsündeki ağırlığı, nefes alamadığını hatırlayınca gözlerini kırıştırdı ve aslında bir panik atak geçirdiğini, hem de çok büyük bir panik atak geçirdiğini fark etti. Ve Tristan Caine aslında onu kendi kafasından kurtarmıştı.

Bir şey tezgahın üzerinden ona doğru kayarak dikkatini dağıttı.

Morana çikolataya baktı, gözleri çikolatayı kendisine doğru uzatan adama kaydı, afallamıştı.

Ona çikolata veriyordu.

Sanki bir şey değilmiş gibi.

Uzaklaşmadan önce ona bir çikolata uzattı.

Bir dergide erkeklerin kadınlara çikolata verdiğini okuduğunu hatırlıyordu. Söz konusu kadınlarla yatmak isteyen erkekler. O bunu tersten yapıyordu.

Aniden gelen gülme dürtüsü onu alt etti ve durduramadan bir kahkaha koptu. Bir parça çikolataya baktı, kendisinin bile alışık olmadığı kahkahasının sesi geniş alanda çınlıyor, yanaklarını acıtıyor, midesini ağrıtıyor, canını acıtıyordu. Gülmek acı vermemeliydi. Ama acıtıyordu.

En son ne zaman güldüğünü hatırlayamıyordu. O zamanki sesinin nasıl olduğunu bile hatırlamıyordu. Yine de çocukken yalnız ve korkmuş olduğunu, göğsünün ağrıdığı günleri hatırlıyordu. O zamanlar kimse ona çikolata vermemişti. Kimse ona destek olmamıştı. Kimse onun için bir şey yapmamıştı.

Oysa şimdi panik atak geçiriyordu ve o kadar insan arasından bu adam ona çikolata vermişti.

Onu
rahatlatmak
için. Kendi
yöntemiyle.

Morana kendini kaybettiğini anladığında gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü ve kahkahalarına karıştı.

Gerçekten kendini
kaybediyordu. Yıkılıyordu.
Ve muhteşem hissettirdi.

Zamanın içinde tamamen askıya alınmış bir an boyunca, acı ve neşe arasında bir yerde, his ve uyuşukluk arasında bir yerde, çok fazla önemsemek ve umursamamak arasında bir yerde süzüldü ve bu tamamen güzel bir mükemmellikti.

O an için.

Kendini özgür hissediyordu, şeytanlar, sorumluluklar ve geçmişi ona yük olmamıştı.

Bir dakika.

Ve sonra o an sona erdi.

Çenesinde büyük bir el ve onunkini tutan korkusuz mavi gözlerle, o an yine aşıldı, dönüştü.

"Bu insanlara hiçbir şey borçlu değilsin."

Alçak. Sert. Cesur.

İçindeki bir şeyi çekiştiriyordu.

"Ve eminim ki istemiyorum. Seni kontrol etmelerine izin verme." Morana yutkundu.

Kalın boynunun yan tarafında bir damar patladı.

"Tenebrae'ye gitmek ister misin?" diye sordu yumuşakça, viski sesi aldatici bir şekilde sessizdi.

'Benimle', söylenmeden kaldı ama duyulmadan değil.

Morana derin bir nefes aldı, zihni kendi arzuları dışında her şeyden arınmıştı.

Başını salladı. "O

zaman bu kadar."

Kadının yüzünü bırakıp arkasına yaslandı ve Dante'ye baktı.

Morana titrek bir nefes aldı ve bir kenarda durmuş, yüzünde hafif bir gülümsemeye onu izleyen diğer adama da baktı.

Morana bu gülümsemeye anlam veremeyerek şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Dante başını eğerek ceketinin cebinden telefonunu çıkardı. "O zaman bu kadar. Birkaç arama yapmama izin verin."

Başka bir şey söylemeden oturma odasına doğru yürüdü ve Morana'yı mutfakta kahvaltı hazırlamakla uğraşan, sessizliğine geri dönmüş adamla yalnız bıraktı. Morana onun bir eliyle bir kâsede yumurta kırarken diğer eliyle tavayı ateşlemesini izledi, her hareketi pürüzsüz, her kası belirgin, vücudunun her çizgisi güneş ışığında belirginleşiyordu. Onun etrafta çalışmasını izledi ve aşağıya baktı

Onun için anlayabileceğinden çok daha fazla şey ifade eden o tek ikolata.

Tanıdık olmayan bir şeyin göğsüne yerleştğini hissetti. Ancak bu kez yabancı olan şey, onu üşüten çirkin bir canavar değildi.

Hayır.

Bu seferki güzeldi, neredeyse belirsizdi ve onu iliklerine kadar ısıttı.

Ne olduğunu bilmiyordu. Ama korkunç bir geçmişı, yaralı bir bugünü ve bilinmeyen bir geleceğı olan bu adamın, onu birkaç dakika içinde -iki kez- uçurumun kenarından döndürdükten sonra mutfakta sessizce, rahatça dolaşmasını izlerken, bu küçük anın ne kadar önemli olduğunu bilen Morana, ikolatanın ambalajını titreyen parmaklarıyla sıyırdı, hızla cebine sakladı ve küçük bir ısırık aldı.

Tatlılık dilinde eriyip boğazından aşağı inerek onu daha da ısıttı.

Kendisi gibi hissediyordu, sadece daha iyi. Güvende.

Geçen dakikalara göre tamamen değışmişti.

Bir ısırık daha alarak onun arkasını izledi.

"Teşekkür ederim," diye konuştu sessizce aralarındaki boşluğa, kelimeler derinlerinden kopup gelmişti.

Yumurtaları çırpma ritmindeki küçük bir duraksama dışında, ondan sözlerini onaylayacak bir yanıt gelmedi. Ama onun duyduğunu biliyordu. Ve eğer bu sözler onun içini bir nebze de olsa ısıtıysa, bu yeterliydi.

Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Bu düşünceyle birlikte sessizliğe büründü, cennet ikolatasına ve günahkâr manzaraya odaklandı.

Morana hayatı boyunca sadece birinci sınıfta seyahat etmişti - üniversite sırasındaki bazı yolculuklar, sempozyumlara yapılan iki yolculuk ve haftalar önce Tenebrae'ye yaptığı ve hayatının akışını değiştiren o hazırlıksız yolculuk. Birinci sınıf onun için oldukça normaldi.

Bu yüzden Dante onlara tereyağlı tost ve yumurtadan oluşan nefis bir kahvaltının ardından jetin hazır olduğunu ve onları beklediğini söylediğinde aklını kaçırarak kadar şaşırmıştı. Her zaman bu şekilde seyahat ettiği için, tüm gangsterlerin de bu şekilde seyahat ettiğini varsaymıştı. Dante buna biraz gülümsemiş ve ona Outfit'in ihtiyaç duyduklarında uçak kiraladığını söylemişti - ve çok ihtiyaçları vardı.

Bu da ya babasının Outfit'in özel jetleri olduğunu bilmediği (ki bu da casuslarının o kadar da iyi olmadığı anlamına geliyordu) ya da onlardan daha fakir olduğu anlamına geliyordu. Her iki seçenek de ona tuhaf bir şekilde içten içe bir neşe veriyordu. Babasının oyun alanındaki tüm oyuncaklara sahip olmaması hoşuna gidiyordu. Hoşuna gidiyordu çünkü babası için önemli olan şeyler bunlardı.

Ve o eksikti. Bu ona neşe veriyordu.

Morana, tehlike bölgesine indiklerinde bir kez daha kendini kaybetmeyi göze alamayacağını bildiğinden, hızlıca kendine çeki düzen verdikten sonra, ödünç aldığı kıyafetlerden oluşan yetersiz koleksiyonunu toplamış, bu da ona hemen bir şeyler alması gerektiğini hatırlatmıştı. Ayrıca Amara'ya yeni gelişmeleri bildiren bir mesaj atmış ve diğer kadınla iletişim halinde olacağına dair kendi kendine söz vermişti. İkisinin de bir arkadaşına ihtiyacı vardı ve bir daha başkalarının hayatlarını bu denli belirlemelerine izin veremezlerdi.

"Sizi kontrol etmelerine izin vermeyin.

O haklıydı. Yapamazdı. Artık yapamazdı.

Değerli dizüstü bilgisayarını ve diğer ekipmanlarını yerleştirip, çikolata paketini ajandasının sayfaları arasına sıkıştırarak on beş dakika içinde işini bitirdi. Yerleştiğinde öncelikli olarak yapması gereken ilk şey alışveriş yapmaktı. Amara'nın ödünç aldığı ve üzerine tam oturmayan kıyafetlerle yaşıyordu ve bu, durumunun ne kadar vahim olduğunu fark etmesini sağladı.

Oturma odasına çıkan Morana, pencerelere ve ötesindeki manzaraya bakarak onlarla özel olarak vedalaştı. O manzaraya bir daha ne zaman döneceğini ya da dönüp dönmeyeceğini bilmiyordu ve oraya veda etmek, onda uyandırdığı aziz anıları, aziz duyguları kilitlemesine neden oluyordu. Kalbindeki en özel anılardan biri olan ve doğrudan pencerelerle ilgili olan o yağmurlu gecenin anısını güvenli bir şekilde içine sakladı.

Hafifçe duygulanarak asansöre doğru döndü ama Tristan Caine'i ceketsiz takım elbisesiyle duvara yaslanmış, sessizce onu izlerken buldu.

O anda aralarında bir şey geçti - basit, değerli bir gecenin ortak anısı.

İşte bu kadar.

Dante onlara katılırken o da uzaklaştı; Dante de onu takip etti ve birkaç dakika içinde Dante'nin arabasının arkasına yerleşmiş, havaalanına doğru gidiyordu; iki adam da önden gidiyor, diğer iki araba da onları takip ediyordu.

Şimdi, uçakları hazırlanırken neredeyse boş olan havaalanı bekleme salonunda oturan Morana, cam kapılardan iki adamın küçük beyaz uçağın dışında özel olarak konuşmalarını izliyordu; yanlarında pilot üniformalı bir adam, bekleme salonunda da iki güvenlik görevlisi vardı.

"Tepki verme," hafif aksanlı, ağır bir ses birkaç adım arkasından gelerek dikkatini çekti.

Neredeyse dönecekti ama merakla kendini durdurdu. "Affedersiniz?"

Ağır sesin sahibi devam etti. "Oyunu değiştirdiniz, Bayan Vitalio."

"Kimsin sen?" Morana sordu, gözleri hâlâ dışarıda olan Outfit adamlarına takılı kalsa da dikkati arkasında oturan adamdaydı.

Adam onun sorusunu duymazdan geldi. "Ben senin düşmanın değilim ama öyle olan insanları tanıyorum. Ve sana bir teklifim var."

Morana'nın tüm dikkati adama yöneldi. "Ne demek istiyorsun?" "Sen benim için bir şey bul, ben de sana istediğin bilgiyi vereyim. ihtiyacım var."

Morana sessiz kaldı.

"Beni hatırla," diye konuştu adam. "Sonra konuşuruz."

Morana başını kaldırdı ve gözlerinin bir yırtıcı hayvanın bakışlarına takıldığını gördü.

Birkaç dakika önce onu uçağın yanında gördüğü yerde değil, kapının yanında duruyordu; mavi gözleri kızinkileri yakalayıp tutarken alev alev yanıyordu. Bir saniye içinde onu parçalara ayırdı ve odaklanmış bakışlarıyla tekrar bir araya getirdi. Bir saniye içinde, sadece o bakışların dokunuşuyla kanı vücudunun her yerinde zonkladı.

Morana'nın arkasındaki koltuğa bakmadan önce uzun bir süre gözlerini ondan ayırmadı. Morana döndüğünde koltuğun boş olduğunu gördü.

Sözsüzce, ona bir daha bakmadan, arkasını döndü ve uzun adımlarla bekleyen jete doğru yürüdü ve Morana yüzünde şaşkın bir kaşla onu takip etti.

Mesafeyi saniyeler içinde kat edip merdivenlere ulaştılar. Ve sonra en çılgınca şeyi yaptı.

Elini tuttu ve ilk merdiveni çıkmasına yardım etti. Sanki o, alçak basamakları kendi başına çıkabilecek, rahat kot pantolonlar ve rahat ayakkabılar giyen yirmi birinci yüzyıl kadını değil de, yüksek merdivenleri tırmanmak için yardıma ihtiyacı olan, etekli bir ortaçağ genç kıızıydı.

Morana kaşlarının saç çizgisine çarptığını hissetti.

Tristan Caine kapıları açmaz ya da kadınların merdivenleri çıkmasına yardım etmezdi. En azından o zamana kadar hiç yapmamıştı.

Adamın eli - tam da bildiği gibi, sert, büyük, tüketen - sanki başka bir dokunuşun yerine geçecekmiş gibi onunkini tuttu.

Sadece bir saniyeliğine. Elini geri çekip pantolonunun cebine sokmadan önce bu hareket sadece bir saniye sürmüştü.

Morana tek kelime etmedi, sadece dudağını ısırды ve sessizce, hızla yukarı tırmanarak sonunda jete girdi.

İçinden bir heyecan geçti.

Onun arkasına atladığını hissetti, ileriye doğru hareket ederken sırtına doğru kocaman bir varlığı vardı. İlk kez özel bir uçağa biniyordu ve bunun bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordu.

Kapının ardındaki alan, yere çivilenmiş iki kanep ve ortadaki cam masayı üç taraftan çevreleyen iki koltukla küçük ama iyi planlanmış bir oturma alanına açılıyordu. Kanepelerden birinin arkasında bir minibar ve sağ duvara yapıştırılmış bir televizyon vardı, tüm iç mekan kahverengi ve krem tonlarındaydı. Oturma alanının ötesinde, şu anda kapalı olan küçük bir kapı vardı.

Dante'yi bir kanepede, kravatı gevşek ve masanın üzerinde bir bardak viski ile gören Morana, onun önündeki sandalyeye doğru ilerledi, dizüstü bilgisayarını masanın üzerine koydu, Tristan Caine'in başını eğip arkasında hareket ettiğinin ve dar koridorun kapalı yakınlığı nedeniyle nefesinin başının üzerinde olduğunun tüm zaman boyunca farkındaydı.

"Rahatına bak Morana," diye davet etti Dante. "Bu uzun bir yolculuk."

Morana ayakkabılarını çıkardı ve bacaklarını altına toplayarak pelüş koltuğa uzandı.

"Hostes yok mu?" diye sordu, kafası karışmıştı. Erkekler bu özel uçaklarda kendilerine hizmet eden güzel kadınlardan hoşlanmazlar mıydı?

Tristan Caine kapalı kapıya doğru y ü r ü y ü p arkasında kaybolurken Dante başını salladı.

Kaşları çatıldı.

Dante, "Uçakta kestirmeyi seviyor," diye açıkladı. Bu nedenle pilotlar dışında kimse uçağa binemez.

"Sana güveniyor," diye yorumladı Morana.

Dante kıkırdadı. "Yapabildiği kadar, sanırım."

Kaptan o sırada seslenerek kalkışa geçeceklerini bildirdi. Morana uçak altında gürlerken gözlerini kapattı, sinirleri

kalkışın ilk anında her zaman yaptıkları gibi vuruldular.

İşte buydu.

Artık geri dönüş yoktu.

Bu uçuştaki varlığı kesinlikle bir olaylar zincirini başlatacaktı ve bunların çoğunun çok geç olana kadar farkında bile olmayacaktı. Bunu biliyordu.

Pist bulanıklaştı.

Morana pencereden dışarı baktı, hayatı boyunca evi olan şehri seyretti, üzerine bir son çökmüştü. Geride pek çok anı bırakıyordu, çoğu da saklamaya değmeyecek anılardı - babası, evi, ölü arabası, mezarlıktaki yeri, çatı katı... Bazıları değerli, bazıları değildi. Ve onu sadece birkaç gündür tanınmasına rağmen, Amara'yı geride bırakmak ağzında kötü bir tat bıraktı.

Ve sonra, havadaydılar - bir adam uyumaya gitti, diğeri hala oradaydı.

Dante'ye doğru baktığında onun kara gözleriyle kendisini süzdüğünü gördü.

"İtiraf etmeliyim ki beni şaşırttın Morana," dedi onu incelerken rahatça.

Kaşlarını kaldırdı. "Ben mi yaptım?"

Başını salladı, viskisinden bir yudum aldı ve ona bir bardak uzattı. Kadın reddetti.

Açıkladı. "Gerçeği keşfetme şeklinizi her ne kadar onaylamasam da şaşırdım. Yıllar boyunca bu senaryo hakkında düşündüğümde pek çok şey beklemiştim... ama bunu hiç beklememişim."

"'Bu' derken Tenebrae'ye gitmemi mi kastediyorsun?"

Dante başını salladı. "Yani sen kalıyorsun. Başka bir kadın olsa şimdiye kadar kaçıp gitmiş olurdu. Dürüst olmak gerekirse, ne yapacağımı bilmiyorum.

kaçmış olsaydın ne yapardı. Çünkü seni kovalardı, biliyorsun."

Morana bir an için gözlerini kapattı, kalbi güçlü bir şekilde atıyordu.

"Biliyorum." "Ne yapıyorsun, Morana?" Dante usulca sordu, sesindeki endişe Morana'nın gözlerini açmasına neden oldu. "Tristan'ı ne kadar sevsem de, kanımdan bile çok sevsem de, eğer bir kız kardeşim olsaydı onu asla kız kardeşimle birlikte istemezdim. İkiniz için de biraz endişelenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Onda çok bozuk bir şeyler var ve bunu düzeltebileceğinizi düşündüğünüz için buradaysanız, ben Şu anda sana söylüyorum, yapamazsın."

Morana Dante'ye sessizce baktı, karnında küçük bir öfke yumağı kıvrılıyordu. "Sana karşı dürüst olacağım, Dante. Senden hoşlanıyorum. Sen ve Amara, en çok ihtiyacım olduğu bir zamanda bana karşı inanılmaz derecede nazik davrandınız. Ve bu sana her zaman hayranlık duyacağım bir şey. Ama," öne doğru eğildi, alevler kanını yalıyordu, "onunla benim aramda olan, onunla benim aramdadır. Dün gece Amara'ya söylediğin gibi, sana söylemek isterse söyler. Benden bir şey duymayacaksın."

Derin bir nefes aldı, öfkesini yatıştırdı ve onun düşmanı olmadığını kendine hatırlattı.

"Ama kalbin doğru yerde olduğu için," dedi sessizce, "sana şunu söyleyeceğim - onu düzeltmek istemiyorum. *Kendimi düzeltmek* istiyorum. Ve işe yarıyor gibi görünen tek şey de o."

"Yani," diye sordu Dante, sesi kontrollüydü, eli bardağın etrafında kenetlenmişti, "o zaman onu sadece kullanıyorsun?"

Morana gülümsedi. "Peki beni kullanmıyor mu? İçinde yaşayan şeytanlarla savaşmak için?"

Dante sessiz kaldı. İkisi de bunun cevabını biliyordu.

Morana masanın üzerindeki bir noktaya baktı, sesi yumuşadı, kalbi göğsünün içinde usulca çarpmaya başladı.

"Onun şeytanları benimkilerle dans ediyor," diye mırıldandı usulca, bu ifadenin gerçekliği gözeneklerine sızıyordu. "Sana verebileceğim tek şey bu."

Diğer adamın ağır bakışlarla kendisini izlediğini fark etti.

"Peki ya iblislerin seni bu sabah yaptıkları gibi ele geçirirlerse?" diye sordu sessizce.

Morana yutkundu. "Umalım da onunki benimkini bulsun o zaman."

Dante başını salladı, yüksek sesle nefes vererek kadehini ona doğru kaldırdı. "Bu durumda sana iyi şanslar diliyorum. Ona karşı kesinlikle buna ihtiyacın olacak."

Morana'nın dudaklarında bir sırıtiş belirdi. "Onu böyle mi köşeye sıkıştırdın? İyi şans mı?"

Dante bir kahkaha attı, başını salladı, yakışıklı yüzü canlandı. "Saf, inatçı şans. O zamanlar çok inatçıydım."

"O zamanlar mı?" Morana sordu.

Gülümsemesi soldu ve Amara'nın ona veda sözleri aklına geldi. Ona korkak demişti. Korkak mıydı? Morana'nın ondan duyduklarına ve gördüklerine bakılırsa durum hiç de öyle görünmüyordu.

Adamın sesi düşüncelerini bölerken, eli bardağın içindeki kehribar rengi sıvıyı döndürüyordu.

"Yıllar boyunca Tristan'ı ortaklığımı kabul etmesi için köşeye sıkıştırdım. Onu yıprattım." Ona baktı. "O çok daha inatçı, Morana."

"Ben de öyle."

Dante sırtarak viskisini yudumladı. "Bu eğlenceli olacak."

Morana bunu görmezden geldi, pencereden bulut şatolarına baktı, Dante telefonunda çalışmaya başlayıp bir kadeh viskisini yudumlarken aralarındaki sessizlik dostça devam etti. Morana dışarıdaki beyaz puflara baktı ve gençken yanında onu kollayan, arkasını kollayan bir Dante'nin olmasının nasıl bir şey olduğunu merak etti. Onun var olduğunu bilerek geceleri daha rahat uyuyabilir miydi? Neredeyse

ona kız kardeşim dedi. Arkadaşlığı, kardeşlik havası diğer her şeyi bir şekilde kolaylaştırır mıydı?

Gerçekten de bilmiyordu. Kendisini birdenbire, içinde bu tür düşüncelere ilham veren, "acaba "ları merak etmesine neden olan insanlarla çevrili bulan Morana, titreyen bacakları üzerinde ilk kez deneme adımları atan küçük bir tay gibi, bundan hem hoşlanıyor hem de korkuyordu.

Ve bu ikisinin sadık oldukları adam yüzünden şu anda onun yanında oldukları gerçeği, her ne kadar adamın gerekçeleri onun için hâlâ meçhul olsa da, onun gözünden kaçmamıştı.

Onu canlı istiyordu. Onu yanında istiyordu. Onu istiyordu. O kadar. Ama bunun ötesinde? Yirmi yıllık yoğun nefret, yirmi yıldır hayatta kalmak için tek bir nedene odaklanmak, yirmi yıldır kendine "bir gün" demek, gerçekten birkaç gün içinde silinip gidebilir miydi? O buna inanmıyordu. Ne kadar güçlü, ne kadar inatçı, ne kadar inatçı olursa olsun, bunun mümkün olduğunu düşünmüyordu.

Ve yine de orada, canlı bir şekilde oturuyordu. Onun düşüncelerinin aksine, dün gece bir seçim yapmıştı, hayatının son yirmi yılına zıt bir seçim. Orada, onun tarafından iki kez uçurumun kenarından döndürüldükten sonra oturuyordu. Panik atak geçirdikten sonra ona sessizce verdiği çikolatayı yedikten sonra orada oturuyordu. Onu bir şahin gibi izliyor, en küçük jestleriyle bile bedenini sahipleniyordu ama yine de bir parçasını ondan uzak tutuyordu, o ise kırılganlık üstüne kırılganlık sergilemeye devam ediyordu.

Morana o anda onu gerçekten anlamamıştı.

Ama dürüst olmak gerekirse, onun o anda kendini anladığından şüpheliydi.

Derin bir nefes alarak kararlılığını pekiştirdi ve kendi kendine, içgüdülerine güveneceğine söz verdi. Onun gibi ne yapacağı kestirilemeyen bir adamla hiçbir planlama işe yaramazdı. Dante'ye söylediği şey

Doğru. Şeytanları onunkilerle dans ediyordu. Onun yönlendirmesine izin verir ve ona göre hareket ederdi.

Nefes nefese telefonunun kilidini açtı ve devam eden programlarını kontrol etmeye başladı, kendini ona her zaman huzur veren, çılgın dünyanın geri kalanı anlamsız geldiğinde her zaman anlamlı gelen yere, kodlarına kaptırdı.

Saatler geçti, hem Dante hem de o işlerine daldılar, pozisyon değiştirdiler, atıştırmalıklar yediler, su veya viski içtiler, gerindiler ve özel bir jette olmanın keyfini çıkardılar.

Bir süre sonra pozisyonunu değiştirip bacaklarını diğer tarafa doğru kıvrıdığında Dante'nin sesi onu böldü.

"Unutmadan söyleyeyim," diyerek kızın kendisine bakmasını sağladı. "Tristan'ın bahsetmeyi düşünmeyeceğinden emin olduğum bazı şeyler hakkında seni uyarmam gerekiyor."

Morana telefonunu yere bıraktı, merakı daha da artmıştı. "Anlat bakalım," diye mırıldandı, telefonunu kilitledi ve karşısındaki adama odaklandı.

Dalgınca boynunun yan tarafını kaşıdı ve konuşmaya başladı. "Tenebrae hakkında... şey, göl kenarında büyük bir mülkümüz var-"

Morana arazinin çirkinliğini hatırlıyordu ama oraya en son gittiğinde gölü görmemişti, işlemeye çalıştığı potansiyel cinayet yüzünden dikkati dağılmıştı. Tanrım, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

"-neredeyse bir tür yerleşke gibi," diye devam ederken dikkatini tekrar Dante'ye verdi. "Mülkte ana ev de dahil olmak üzere toplam beş kanat var ve hepsi de birbiriyle bağlantısız. Birinden diğerine gitmenin tek yolu araziden geçmek ve tüm yerleşke ana şehrin dışındaki tepelerden birinin üzerinde."

Morana öne doğru eğildi, tamamen büyülenmiş bir halde her şeyi kafasında canlandırmaya çalışıyordu.

"Kanatlardan biri tüm personelin aileleriyle birlikte yaşadığı yer - kahya ve yardımcıları, bahçıvanlar gibi." Amara'nın ailesi. "Çok büyük bir aile."

Adam durakladığında Morana devam etmesini işaret etti. Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "İkinci kanat eğitim merkezidir."

Morana, Amara'nın kendisine eğitim alanında herkesten uzak tutulan genç çocuk hakkında anlattıklarını hatırladı. Çocuğun nasıl yabancılaştırıldığını düşündükçe boğazına bir şeyler düğümleniyordu ama dişlerini sıkarak bunu bastırdı.

Dante'nin kasvetli sesi düşüncelerini böldü. "Asla, hiçbir koşulda o kanada girmeyeceksin. Eğitimci ya da stajyer olmayan hiç kimse oraya giremez. Oraya asla ama asla gitmeyeceksin. Ne yanlışlıkla, ne de kazayla. Anlaşıldı mı?"

Sesindeki ciddiyet etkiliydi - midesinde bir düğüm oluşturdu, bunun ne kadar ciddi olduğunu tam olarak iletmişti. Anladığını başıyla onayladı.

"Güzel," diye devam etti memnun bir şekilde. "Diğer iki kanat kıyaslandığında çok daha küçük ve ana evden biraz daha uzakta. Üçüncüsü benim."

Morana kaşlarını kaldırdı. "Yalnız senin mi?"

Orantısız bir gülümseme ağzını kıvrırdı. "En büyük oğul olmanın avantajları var." Morana başını salladı. Erkekler.

Yüzü yeniden ciddileşti. "O kanatta personel var. Kuzenlerim bazen ziyarete gelirler ve eğer isterseniz orada kalabilirsiniz. Kendi güvenlik görevlileri de var."

Morana başını sallayarak teşekkür etti, samimi tekliften etkilenmiş, tüm bilgileri içine sindirmişti. "Peki ya dördüncü kanat?"

"Tristan'ın."

Tabii ki öyleydi.

Dante hiç istifini bozmadan devam etti. "Onun kanadı alan olarak en küçük olanı. Dürüst olmak gerekirse bir kulübe. Ayrıca ana evden ve diğer kanatlardan en uzakta, gölün hemen yanında. Orada yalnız yaşıyor."

Tek başına.

Dışlanmış biri gibi.

Morana bunu düşündükçe, onun gerçekliği karşısında kalbinin sıkıştığını hissediyordu, her geçen gün hayatının büyüklüğü gözünün önüne geliyordu. Yerleşkede yaşıyordu ama periferideydi. İnsanlarla birlikte yaşamıştı ama bir dışlanmış olarak. Onu kabul etmemişler ve gitmesine izin vermemişlerdi.

Ellerini kalçalarına dayayan Morana, iliklerine kadar işlediğini hissettiği öfke karşısında sıktığı dişlerinin arasından bir nefes verdi. İçinde başka bir canavar yükseliyordu - aşına olduğu bir canavar, intikamını almak için soğukkanlılıkla öldürmesine neden olan bir canavar.

Yok etmek, yok etmek istiyordu.

Kendi duygularının derinliği onu şaşırttı. Derin bir nefes alarak duygularını kontrol altına almaya çalıştı. "Devam et," diye ısrar etti Dante, daha fazlasını öğrenmek istiyordu.

Dante boynunu kırdı, bacaklarını uzattı, devasa vücudu tüm alanı kaplıyor gibiydi. "Ana ev babamın kardeşleri ve onların eşleriyle birlikte yaşadığı yer."

Morana kaşlarını çattı. "Peki ya diğer nöbetçiler ya da siz onlara ne diyorsanız?"

"Hepsinin evleri yerleşkenin dışında ama hemen kenarlarında. Sence Tristan tam olarak neden böyle bir anomali olarak görülüyor?" Dante onu düşünmesi için dürtükledi.

"Çünkü Outfit'te yüksek aileyle birlikte yaşayan tek yabancı o," diye mırıldandı Morana, çabuk kavradı.

Dante başıyla onayladı. "Aynen öyle. Bu onu dışarıdan bakan pek çok kişi için bir hedef haline getirdi, onun doğduğundan daha uzun süredir bu işin içinde olan ama asla aileyle birlikte yaşama ayrıcalığına sahip olmayan adamlar."

Morana kafası karışmış bir halde başını salladı. "Ama baban onu neden orada tutuyor ki? Neden diğerleri gibi dışarıda yaşamasına izin vermiyor?"

Dante karanlık bir şekilde kıkırdadı, sesi buz gibiydi. "Babam," diye dudak bükte, adama karşı hisleri konusunda zihninde hiçbir şüphe bırakmadan, "her şeyden önce bir şeye değer verir - kontrole. İmparatorluğu üzerinde kontrol, kuklaları üzerinde kontrol, ailesi üzerinde kontrol. Ve asla kontrol edemediği tek kişi kim biliyor musun?"

"Bana tasma takmaya çalışırsan, seni onunla boğarım."

Amara'nın on dört yaşındaki bir çocukla ilgili sözleri aklına geldi.

"Tristan Caine," diye fısıldadı, adamın yüzsüzlüğü karşısında bir kez daha afallamıştı.

Dante'nin dudakları büküldü. "Tristan Caine."

Morana, Dante'nin sesinde hissettiği hayranlığın aynısını duyabiliyordu; on dört yaşında bir çocuğun koca bir çetenin patronuna boyun eğmeyeceğini söylemiş olması...

"Babamın gözüne girmek için onun çizmelerini yalayan adamlar gördüm, yetişkin adamlar Morana. On sekiz yaşına geldiğimde, bu dünyada ona karşı durabilecek tek bir kişi bile olmadığını düşünüyordum. Ve sonra Tristan oldu."

Derin bir nefes alırken gözleri kapandı, belli ki hatırlıyordu. "İlk etapta onunla takılmaya başlamamın nedeni buydu - korkusuzdu. Babamın ne yaptığı gerçekten umurunda değildi. Aslında, ikimizin de bulduğu ilk ortak nokta yaşlı adamı kızdırmaktı."

Morana sandalyede geriye doğru yığıldı, göğsü bir şeyle doldu.

"Ve baban onu yerleşkede tutuyor çünkü...?"

"Çünkü asla itiraf etmeyecek olsa da babam Tristan'dan korkuyor," dedi Dante, sesinde bir parça saygı vardı.

Lorenzo Maroni. Korkulan. Tristan Caine?

Bu da ne?

Düşünceleri yüzünden okunuyordu çünkü Dante sessizce açıkladı.

"Tristan'dan korkuyor çünkü Tristan bir joker. Ne yaparsa yapar, Lorenzo Maroni'nin gözetimi altında yaşarken bile. Tristan babamı her hiçe saydığında, bu onun suratında bir tokat gibi patlıyor. Ve Tristan nöbetini bırakırsa ne yapacağından korkuyor. O zaten bir bilinmeyen. Babam ayrılırsa gerçekten haydut olacağından ve en değer verdiği şeyi elinden alacağından korkuyor." "Gücü," diye tamamladı Morana, parçalar yerine oturuyordu.

"Bekle, yani

onun varis olmasını istemiyor mu?"

"Siktir, hayır!" Dante şiddetle karşılık verdi. "Bu, Tristan'ın içeride yaşadığını ve yönetimi ele geçirmek için yetiştirildiğini düşünen dışarıdaki insanlar tarafından çıkarılan bir söylenti. Babam bu söylentiye sadece yüzünü kurtarmak için çıkardı. Çünkü bunu yalanlamak gerçeği kabul etmek anlamına geliyordu ki bu da onu zayıf gösterecekti."

Aman Tanrım.

Sormak zorunda kaldı. "Madem bu kadar sorun çıkarıyor, neden onu öldürmüyorsun?" Bu düşünce onu acı içinde bıraktı.

Dante omuz silkti. "Gurur. Güç. Kim bilir? Tristan onun en değerli varlığı olduğu için mi? Onu canlı olarak kontrol edemezse yenilgiyi kabul etmiş olacağı için mi? Bilmiyorum."

Tanrım.

"Morana," Dante bir an durakladı. "Babam yıllarca Tristan'ı kontrol altına almaya çalıştı. İşkence,

Şantaj, aklınıza ne gelirse, hepsini yaptı. Ama hiç işe yaramadı. Tristan'ı neye maruz bırakırsa bıraksın, hep duvara tosladı."

Daha tanışmadığı bir adama karşı duyduğu öfke içini doldururken bile kalbi acıyordu.

"Babam," diye devam etti Dante, "senden nefret edecek. Ve seni kullanacak."

Morana yutkundu, bir yanı korkarken diğer yanı kötü adamın bunu denemesine bile cesaret edemiyordu.

"Onun üzerinde hiçbir kontrolüm yok," diye hatırlattı Dante'ye, parmakları yumruk haline gelmişti.

Dante de aynı fikirdeydi. "Bunu sen de biliyorsun. Tristan da biliyor. Ama dışarıda duran herhangi biri için? Kontrol sende değil Morana. Sende daha iyi bir şey var."

"Ne?" Morana fısıldadı.

"Etkileme," dedi Dante. "İkinize bakan herkes sizin onu etkilediğinizi görecektir. Bu da onun seçimi olduğu anlamına geliyor. Bu Morana, babamı çok ama çok üzecek. Çünkü yaptığını düşündüğü onca şeyden sonra, Tristan bir kızın onu etkilemesine izin vermeyi seçti - o da Vitalio'nun kızı. Onların bir geçmişi var."

Uh oh.

"Ona karşı her zaman arkanı kollamalısın," diye uyardı Dante, sesindeki ağırlık kadının nefesinin kesilmesine neden oldu. "Seni manipüle etmeye çalışacak, Tristan'a ulaşmak için seni kullanacak. Nasıl yapacağını bilmiyorum ama çok ama çok dikkatli olmalısın. Bu hiç kolay olmayacak."

Morana sessiz kaldı ve kendisine saldırmaya çalışan sinir nöbetini yuttu.

"Ve Tristan'ın varis olmasını istediği için değil. Hayır, bu zevk tamamen bana ait olacak," diye içini çekti Dante, elini yüzünde gezdirirken ses tonunda ağır bir alay vardı.

Morana onun yorgunluğunu fark etti ve kalbi acıyarak sıkıştı. "Ne olmak istiyordun?" sorusu kendini durduramadan ağzından kaçtı.

Dante ona bakarken bekledi, kravatı boynunda gevşemiş, saçları dağılmıştı.

Güldü ama sesi koyu renk gözlerine ulaşmıyordu.

"Gerçekten mi?" Morana merakla başını salladı.

"Bir heykeltıraş."

Morana cevap karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Dante gördü ve gülümsedi, içten bir gülümsemeydi bu.

"Annem ressamdı," diye açıkladı, sesi yumuşaktı, gözleri anılarda kaybolmuştu. "Çocukluğumun en güzel anılarından biri, o aynı odada resim yaparken benim kille heykel yapmamdır. Hep bu melodiyi mırıldanırdı ve benim ellerim..."

Sözlerini yarıda bıraktı, kendini o anıdan sıyırdı, derin nefes alırken gözleri yeniden sertleşti.

Morana onun geçmiş zaman kullandığını fark etti.

Kalbi sıkıştı, adamın elini tutup sıkmak için şiddetli bir istek duydu. Ama bir şekilde onun bundan hoşlanmayacağını bildiği için kaçındı.

"Sana daha önce de söylediğim gibi Morana," diye konuştu sessizce, "hayalinin peşinden gittiğin için şanslısın."

Öyleydi.

Dante'nin önünde oturmuş, hayal ettiğinden bile daha hasarlı bir adamın geçmişini tartışırken, geride bıraktığı arkadaşını düşünürken - bilgi almak için kaçırılıp günlerce işkence gören ve bunun acısını hâlâ boğazında taşıyan kızı, yıllar önceki kayıp kızları, Luna Caine'i düşünürken - nerede olabileceğini, hayatta olsa bile nasıl olabileceğini düşünürken - Morana sadece nefes aldığı için kendini gerçekten şanslı hissediyordu. Onun

Geçmiş sadece yalnızlıkla doluydu, gerçek korkularla değil, derin yaralarla değil, cansız ıstıraplarla değil.

"Sarılmak ister misin?" viski ve günah kokan o ses etraflarındaki boşluğa nüfuz etti.

Morana'nın bakışları kapının yanında duran Tristan Caine'e kaydı, giysilerinin kumaşında bir kırııklık bile yoktu, uyuduğunu gösteren hiçbir şey yoktu, yüzü sözlerine uymayan stoacı bir maskeydi. Onun alana girişini kaçırmış olması içini şaşkınlıkla doldurdu. Genellikle bunu asla yapmazdı, vücudu anlamayı umamayacağı bir şekilde onun farkındaydı.

Dante'nin dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü gördü. "Siktir git, göt herif." Tanrım, ne *erkeklerdi*.

Bunda inanılmaz derecede normal bir şey vardı.

Diğer adam zıplayarak bara gidip kendine bir bardak buzlu viski alırken Dante ona döndü, mavi gömleği hareket ettikçe gövdesindeki kasları sarıyordu, duvara yaslanıp onlara bakmadan önce.

"Her neyse," diye başladı Dante, Morana'nın dikkatini tekrar çekerek. "Sadece bir şeyi unutma - Lorenzo Maroni'nin konuğu olacaksın. Bu çok fazla rol yapmak anlamına gelir."

Morana başını salladı. "Rol yapmakta iyiyimdir."

Tristan Caine'in kaşlarını kaldırdığını gördü ama onu görmezden geldi.

Dante bakışlarını diğer adama dikmek için arkasını döndü. "Her şey tamam mı?" Kaptanın sesi kabini doldururken Tristan Caine başıyla onayladı,

Birazdan inecekleri için emniyet kemerlerini takmalarını söyledi.

Kalbi aniden hızlanan Morana koltukta döndü ve kemere asıldı, Tristan Caine'in onun yanındaki koltuğa oturduğunu fark etti, ona hiçbir şekilde dokunmuyordu ama varlığı içini yakıyordu.

Gözlerini kapatarak başını arkaya yatırdı ve nefes alış verişine odaklandı.

Sonraki bir saat uçup gitmiş gibiydi.

Her şey gerçeküstü görünüyordu - sağ salim inmeleri, uçaktan inerken rüzgârın atkuyruğundaki saçlarını savurması, mürettebata teşekkür etmesi, sonra diğer iki arabayla birlikte pistin yakınında onları bekleyen bir şehir arabasına binmesi.

Morana her şeyi içine çekti - adamları, ceketlerinin altındaki silahların şişkinliğini, güzel güneş ışığını, rüzgârı, arabanın arka koltuğundan geçen şehre bakarken her şeyi, daha önce hiç olmadığı bir şekilde özümsemi.

Tüm bunlar olurken onun da burada bir bisikleti olup olmadığını merak etti. Yatak odasında kutsal bir alanı var mıydı? Bölgesinin onun bir yansıması olup olmadığını.

Nerede kalacağını merak ediyordu - Maroni'nin misafiri olarak ana evde mi yoksa onunla birlikte mi?

Her şey hızlı bir şekilde gerçekleşiyormuş gibi görünürken pek çok şeyi merak ediyordu.

Ve sonra arabalar durdu.

Morana camın arkasından dışarı baktı; arazinin başlangıcını belirleyen devasa ferforje kapıyı, ormanlık alanın kenarına doğru uzanan yemyeşil çimenleri görünce kalbi göğsünde acıyla çarpmaya başladı. Neredeyse bir kale olan o canavar, arabanın ilerisinde daha da belirgindi

Neredeyse uğursuz bir şekilde, sol taraftakinin arkasında başka bir bina daha var ama bu açıdan başka bir şey görünmüyor.

Demir kapılar sorunsuz bir şekilde açıldı, dört silahlı adam kontrol odasının yanında duruyordu.

Sinirleri bozulmuştu.

Araba tekrar harekete geçti, ilerledi ve binaya girdi.

Morana, yirmi yıl önce her şeyin harekete geçirildiği o canavar eve bakarken kalbinin göğsünde gümbürdediğini hissetti.

Birkaç hafta önce her şeyin seyrinin değiştiği yerde.

O ev hayatını iki kez değiştirmişti.

Ve bu gerçeğin büyüklüğü ağır bir bulut gibi üzerine çöktü. Araba sürünerek canavara daha da yaklaştı.

Ve sonra, sonunda, durdu. Kalbi durdu.

Gözleri dikiz aynasından onunkilere kilitlendi, aldığı nefes boğazında düğümlendi.

"Nefes al," diye
mırıldandı. Morana
nefes aldı.
Geldiler.

Yalnızdı.

Malikânenin içindeki devasa oturma odasında oturan Morana hâlâ içeri girmenin ne kadar kolay olduğunu düşünüyordu. Arabadan çıktıklarında güneş pırıl pırıldı. Etrafta korumalar vardı ama kimse onu iki adamla birlikte görünce tepki vermemişti. Bu onu şaşırtmıştı. Büyük kapılarda Maroni ve adamları tarafından karşılanmayı beklemişti. Silahların doğrultulmasını ve tartışmaların çıkmasını bekliyordu. Kaybolmasının ya da ölmesinin söylenmesini yarı yarıya beklemişti. Beklemediği şey Dante ve Tristan Caine ile birlikte arabadan inmek, korumaların onları saygıyla selamlaması ve evin içinde öylece dolaşmaktı. Dahası, Dante tarafından oturma odasına kadar eşlik edilmeyi, Dante'nin ona güven verici bir baş selamı vermesini ve sonra her iki adamın da ortadan kaybolmasını beklemiyordu. Tüm zaman boyunca onlarla birlikte olmak istediğinden değil. O

Daha ilk saatte dūřmanın ininde tek bařına kalacađını tahmin etmemiřti.

Adamların Maroni'yle buluřmak űzere evin derinliklerine dođru yűrűdűklerini gűrdűğűnden bu yana yirmi dakika geçtiđini tahmin ediyordu. Bu yirmi dakika içinde Morana odayı gűzden geçirmiřti - ve gűzden geçirecek çok řey vardı. Yemyeřil İran halıları, cilalı maun ahřap mobilyalar ve pelűř minderlerle dekore edilmiř devasa mekânın etrafına serpiřtirilmiřti. Duvarlar evin dıř cephesiyle aynı kayadan oyma dıř cepheyi yansıtıyordu. Oda rustik ve kraliyet arasında bir yerdı - gri kayalar ve sűslű altın, ahřap ve ipek bir řekilde duyuları memnun ederken omurgasından ařađı bir űrperti gűnderecek řekilde bir araya geliyordu. Maroni'nin dekoratűrű misafirler için hedefi vurmıřtu - onları rahat ettirmek ama nerede olduklarını unutmalarına izin vermeyecek kadar deđil.

Ayrıca tavanın kűřesine monte edilmiř ve tam kendisine dođrultulmuř kameralara da dikkat etmiřti. Diđer taraftaki her kimse, çantasından bıçaklarını çıkarıp kalçasına bađladığında bacađına iyice baktığı kesindi. Bunlar Tristan Caine'i aptalca űldűrmeye çalıřtıđı bıçaklarla aynıydı - onun çatı katına geri dűndűğű geceden beri çantasında tozlanmaya devam eden bıçaklar. Nedense onları oraya gűtűrme ihtiyaını hiç hissetmemiřti. Yıllardır babasının çatısı altında her gece yastığının altında silahlarla uyuduđu dűřűnűlűrse, bu bile bařlı bařına kafa karıřtırıcıydı. Yine de çatı katında bir kez bile, ne o ilk gece, ne de ondan sonraki hiçbir gece.

Farkına vardığı řey onu řařkına çevirdi. Bu oturma odasında otururken, etrafı bilinmeyen bir tehlikeyle çevriliyken, çatı katı artık yokken kendini ne kadar gűvende hissetmeye bařladıđını fark etti. Kimsenin bakmadığını dűřűndűğű bir anda gardını biraz dűřűrműřtű. Kâđıt űzerinde, kendisinden nefret eden bir adamın bűlgesinde gűvende olduđu için sarsılmıř olmalıydı.

yirmi yıl boyunca. Ama onun dünyasında her gün kâğıttan kaleler yakılıyordu. Mezarlıktaki o geceden beri hissettikleriyle savaşmayı bırakmış, onları tamamen kabullenmişti. Onun kabullenışı yollarını açacaktı. Zaten yeterince engelleri vardı.

Soğuk bıçak, onu rahatlatacak şekilde tenine değiyordu. Ölümcül bir silahı rahatlatıcı bulmasının kendisi hakkında ne söylediğini merak etti. Tristan Caine'in de onu bir şekilde rahatlatmasının nedeni bu olabilir miydi? Bunu kabul edecek kadar kendini tanıyordu. Onun varlığı, varlığının sadece bilgisi bile ona hayatındaki her şeyden daha fazla rahatlık veriyordu.

Midesi hafifçe homurdanarak düşüncelerini böldü. Sonra bir şey daha fark etti: Kimse ona hizmet etmeye gelmemişti. Maroni'lerin evini bildiği kadarıyla çok sayıda çalışanları vardı ve görevlerinden biri de misafirleri karşılamaktı. Yine de yirmi dakikadan fazladır orada oturuyordu ve kimseyi görmemişti. Sessizdi, çok sessizdi.

Kalbi hızla çarpmaya başlayan Morana, bir bacağını diğerinin üzerinden geçirerek minderlere daha da yaslandı. Kameralar için rahat görünmeye çalışırken bıçağı kalçasına bastırdı. Birkaç gün önce, bunun bir tuzak olduğunu, Outfit adamlarının onu kandırarak kendilerine inandırdıklarını ve onu buraya herhangi bir hain sebepten dolayı getirdiklerini düşünebilirdi. Şimdi, bu düşünce kısa bir süre için aklından geçse bile, onu bir kenara bıraktı. Yaşadıkları onca şeye, hâlâ bilinmeyen onca şeye, iki adamda gördüğü her bir tepkiye rağmen, onu kandırmadıklarını biliyordu.

Yine de soruları vardı. Dante'nin uçakta anlattıklarına bakılırsa, Lorenzo Maroni'nin onun varlığına nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Dahası, Tristan Caine'in Maroni'nin varlığına vereceği tepkiye nasıl karşılık vereceği konusunda da hiçbir fikri yoktu. Adam saatli bir bombaydı ve sadece

Dante'nin ona anlattıklarından ne zaman patlayacağını biliyordu. Etkileşimlerini görmeyi, Outfit'in kötü şöhretli patronu ile söylentilere göre onun koruyucusunun yüz yüze gelmesini merak ediyordu. Ayrıca yerleşkede Dante ve Amara'nın yaptığı gibi, belki de onun haberi olmadan onunla ilgilenen insanlar olup olmadığını da merak ediyordu. Ama en önemlisi, nerede kalacağını merak ediyordu. Nerede kalmak istediğini biliyordu ama iki şey buna engel oluyordu - bir, orası Tristan Caine'in eviydi, gerçek eviydi ve onu davet etmek zorundaydı; iki, Maroni'nin bunu sorun etmemesi gerekiyordu çünkü tüm niyet ve amaçlar için, o onun misafiriydi ve Gölge Limanı patronunun kızıydı.

Mermer zemin üzerinde tıkırdayan topuklu ayakkabıların sesi gözlerini kapıya çevirdi. Göz kamaştırıcı siyah saçlı bir kadın belirdi; ten rengi ipek bluzu kıvrımlarına doğru akıyor, yere kadar inen koyu renk düz bir pantolonun içine sokulmuş, uzun saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı. Kadının güzel kıyafeti Morana'nın Amara'dan ödünç aldığı basit siyah-beyaz eteğini, ona uyan üstünü ve babetlerini hatırlamasına neden oldu. Bir an önce alışverişe gitmesi gerekiyordu, özellikle de etrafta daha fazla güzel kadın varsa.

Morana'yı şaşırtan şey ise kadının yanında, açıkça görebileceği bir yerde duran küçük tabancaydı. Parlak yeşil gözlerini Morana'ya diken kadın durdu, kaşlarının arasında hafif bir çatıklık vardı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu kadın, sesi güçlü ama sessizdi.

Morana ayağa kalkarken nasıl cevap vereceğini düşündü. Kibarca, "Hayır, teşekkür ederim," demeye karar verdi.

Kadının kaşları daha da çatıldı. "Kimi görmeyi bekliyorsunuz?"

Morana sessiz kaldı. Kadın odanın içinde bir adım attı. Güneş ışığı zeytin rengi tenine vuruyor, başını yana eğerken tenini parlatıyordu. "Daha önce tanışmış mıydık?"

Morana şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdıktan sonra diğer kadının onun fotoğraflarını görmüş olabileceğini fark etti. "Sanmıyorum."

Kadın, kaba olması gereken ama sadece meraklı bir tavırla onu inceledi. Sonra gözleri tanıdık bir ifadeyle parladı. "Morana Vitalio."

Morana kıpırdamadan durdu, kalbi çarpmaya başlamıştı. Düşmanın kızıydı ve Lorenzo Maroni'nin evinde tek başına duruyordu. Durum daha da kötüleşirse bunu nasıl açıklayabilirdi? Kadın onu şaşırtarak hafifçe gülümsedi ve kolunu uzatarak odanın derinliklerine doğru yürüdü. "Ben Nerea, Amara'nın üvey kız kardeşiyim."

Şaşırmış ama yine de temkinli olan Morana bir adım öne çıktı ve kadının elini tutarak sıkıca sıktı. Yakından bakınca Nerea'nın kendisinden en az on yaş büyük olduğunu görebiliyordu; makyajsız yüzünde ince çizgiler, hafif çiller ve deneyim açıkça görülüyordu.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi Morana, kibarlığını koruyarak, onu nasıl okuyacağından hâlâ emin değildi.

Nerea onun belirsizliğini anlamış gibi küçük bir gülümseme verdi. "Amara geleceğinden bahsetmişti."

Amara'ya teşekkür etmesi gereken daha çok şey varmış gibi görünüyordu. Nerea bileğindeki şık saate baktı. "Şu anda acelem var ama bir şeye ihtiyacın olursa istediğin zaman bana gelebilirsin. Amara'nın her arkadaşı benim de arkadaşımdır. Zaten çok fazla arkadaşı da yok."

"Teşekkür ederim," dedi Morana, minnettar ama hâlâ emin değildi. Nerea ona sıcak bir gülümseme verdi. "Sonra görüşürüz."

İçeri girdiği gibi yüksek topuklarının üzerinde hızla odadan çıktı. Amara dışlanmışken ve annesi bir kahya iken Amara'nın üvey kız kardeşi nasıl mafyanın bir parçası olabilirdi? Dakikalar sonra, Morana tam bunları düşünürken, koyu renk takım elbise giymiş bir grup tuhaf adam içeri girdi.

oda. Bazıları ona merakla baktı, bazıları süzdü, bazıları ise onu tamamen görmezden geldi. Hepsi odanın arka tarafına gitti ve duvara karşı pozisyonlarını aldılar.

Morana hepsini inceledi. Toplam sekiz kişiydiler, hepsi koyu renk takım elbise giymiş, gömlekleri ve kravatları birbirine uyuyordu, silahları kalçalarında. Hepsi orta yaşlı, bazıları uzun boylu, bazıları tıknazdı. Yine de içlerinden biri, onu ürküten ürkek gözlere sahip olanı, ağır sıklet bir güreşçi gibi yapıydı. İri cüssesi Dante'nin boyuna eklenmişti. Gözüne çarpan diğer adam ise onu en çok görmezden gelen kişiydi. Grubun en genci gibi görünüyordu. Ellerini önünde birleştirmiş, dümdüz karşıya bakıyordu. Ensesindeki tüyleri diken diken eden şey ise yüzünün yan tarafından, sol gözünün köşesinden boynuna doğru inen ve gömleğinin içinde kaybolan kötü yara iziydi. Eti kesik kesik oyulmuş gibi görünüyordu. Gözleri boş bakıyordu.

"Vay, vay, vay," bir kadın sesi incelemesini böldü ve kapıya dönüp orada duran kadına odaklanmasını sağladı. Eğer Nerea göz alıcıysa, bu kadın da göz *alıcıydı*. Koyu kızıl saçları hafif dalgalar halinde etrafına dökülüyor, muhteşem lacivert elbisesi (Morana'nın sahip olmayı çok isteyeceği) dizlerine kadar iniyordu. Yeşil ve altın sarısı karışımı, sıvı gibi görünen parlak gözleri vardı. Morana'yı şaşırtıcı bir düşmanlıkla inceleyen gözler.

Morana sessiz kaldı ve ifadesini boş tuttu.

Kadın öne çıktı, gözleri sertleşti ve sadece kendisinin duyabileceği kadar alçak sesle konuştu. "Duyduğuma göre adamım için epey heyecan yaratıyormuşsunuz Bayan Vitalio. Neyi harekete geçirdiğiniz hakkında bir fikriniz var mı?"

Morana midesi sıkışırken bile başını eğdi. Erkeği mi? Dante mi yoksa Tristan Caine mi?

İşte o zaman Lorenzo Maroni odaya girdi.

Seçkin görünümlü bir adamdı, buna şüphe yoktu. Zarif bir şekilde yaşlanıyor gibiydi, tuzlu ve biberli saçları şık bir şekilde kesilmişti, kesilmiş sakalları kadının beklemediği bir ağırlığa sahipti. Yüzündeki çizgiler zorlu bir yaşamın izlerini taşıyordu ve koyu renk gözleri ifadesizdi. Bu gözler karşısındaki kadına, bir şekilde istikrarını sarsmış olan kadına kaydı.

"Arkaya git, Chiara," diye emretti Maroni, sesi çakıllı çıkıyordu.

Chiara mı? Chiara Mancini mi? Geçen gece Tristan Caine'i arayan aynı Chiara Mancini mi? Onun erkeği miydi? Tamamen yanılmış mıydı ve Tristan Caine'in bir kadını mı vardı? Bu kadın mı?

Midesi dibe vurdu, göğsünde bir öfke parlaması birikti. Düşmanlık artık tek taraflı değildi.

Chiara ona küçük bir dudak büküşü yaptı, çarpıcı yüzü güzel olmayan bir şeye dönüştü. Morana dışarıdan sadece bir kaşını kaldırsa da, içinde daha kötü hissetti. Sırf iki kere yapmayacak bir adam gibi görüldüğü için öyle olmadığını düşünmüştü. Ama burası mafyaydı. Erkekler burada evliliklerinden haberdar olsalar bile aldatır ve aldatılırlardı. Onu becerirken başkasının olduğu düşüncesi bile onu kızdırıyordu. Ama onu o şekilde öperken, ağzını alıp onunla gerçek bir şey paylaşırken başkasının olduğu düşüncesi bile canını *yakıyordu*. Tanrım, ondan o kadar emindi ki. Yanılmış mıydı?

Tristan Caine sanki onun düşüncelerinden fırlamış gibi yavaşça, neredeyse tembelce arkaya doğru ilerledi ve girişte durdu. O muhteşem mavi gözleri kıza dikildi, hızlıca bir kontrol yaptı, içgüdüsel olarak kalçasındaki silahlara giden ellerini kaçırmadı. Dudakları kıpırdadı, çok az, sadece bir kelebek ailesinin en uygunsuz zamanda karnında samba yapmaya başlamasına yetecek kadar. Sehpaya yaslandı

Kapı pervazı, kapının önünü kapatmış, elleri ceplerinde, gömleği göğsünde gerilmiş, bir ayak bileği diğerinin üzerinde çapraz duruyor.

Ve işte o zaman gözleri onunkilerle kilitlendi.

Orada gördüğü şey her neyse onu hareketsiz bırakmıştı. Adamın bakışları tek bir odaklanmayla onunkini delip geçerken vücudundaki her kasın kilitlendiğine, orada gördüğü şeyi okumaya çalıştığına tanık oldu. Kadın sakar bir gülümsemeyle ona doğru yaklaşırken Morana gözlerini kasıtlı olarak Chiara'ya çevirdi. "Tristan."

Adam cevap vermedi. Ellerini Morana'nın üzerine koymaya çalıştı; Morana onun bileklerini tuttu ve onu geri çekti, bu sırada gözleri tamamen Morana'daydı. Ve sonra Morana'ya doğru başını salladı, sadece bir kez, içine girmeye başlayan şüpheleri yok etti. Ona güvenmesi gerekiyordu. Buraya kadar belli bir dürüstlikle gelmişlerdi. Buna güvenmek zorundaydı. Özellikle de burada her zamankinden daha fazla.

Arkasını döndüğünde Lorenzo Maroni'nin büyük koltuğa oturduğunu gördü. Güneş saçlarında ve şık takım elbisesinde parıltıyordu. Vurdumduymaz gözleri nihayet ona döndüğünde bir ilgi titreşimi vardı.

O büyük sandalyede otururken arkasında sıra sıra dizilmiş adamlarıyla birlikte, karşılarında dururken manzara cehennem gibi korkutucu görünüyordu. İyi ki babasıyla pratik yapmıştı. Köpekbalıklarıyla kanamadan nasıl yüzüleceğini biliyordu ve Lorenzo Maroni besin zincirinin tepesindeki bir köpekbalığydı.

İfadesini temiz ve vücudunu rahat tuttu, kendisini izleyen tüm gözlerin, özellikle de odadan çıkmamış olan arkadaki kadının farkındaydı. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Morana on kere ölmüş olurdu. Kan Tazısı'ndan bir işaret beklerken nabızı hızla atıyor, avuçları terliyor, rahatlatan soğuk bıçaklar şimdi teninde keskin bir his uyandırıyor.

Birisi gelip yanında durdu. Dönüp bakmadı ama tanıdık parfüm kokusu onun Dante olduğunu söylüyordu. Bu onu biraz daha rahatlattı.

Bir sebepten dolayı.

"Baba," diye duydu Morana, Dante'nin soğuk sesi yanından. "Sizi Morana Vitalio ile tanıştırmama izin verin. Morana, Lorenzo Maroni."

Konuşması bittiğinde, Dante onun yanında olduğu yerde durmaya devam ederek onu bir kez daha şaşırttı. Bu duruş onun gözünden kaçmamıştı ve Maroni'nin de gözünden kaçmamıştı. Oğlunun bariz vücut diline karşı gözlerini hafifçe kısarak ona doğru yaklaştı.

"Morana," diye konuştu adam aynı çakıllı sesiyle, kollarındaki tüyleri diken diken ederek. "Çok güzel büyümüşsün. Seni daha gençken bir kez görmüştüm..."

"Yirmi yıl önce," diye bitirdi Morana. Adamın gözleri kızın üzerinde keskinleşti. "Dante ve Tristan bana burada misafirimiz olarak kalacağını söylediler.

bir süre. Bu doğru mu?"

"Evet," diye başını salladı Morana. "Tabii bana misafirperverliğinizi göstermek isterseniz," diye ekledi kimseyi kandırmayan tatlı bir gülümsemeyle.

Maroni bunu anladı. "Pekâlâ. Bunun beni nasıl tuhaf bir duruma sokacağını anlayabiliyorsunuz, değil mi?"

"Elbette," diye onayladı.

"Dediğim gibi, baba," diye araya girdi Dante. "O benim misafirim. Onu bir dost olarak davet ettim ve ona tüm misafirperverliğimi göstermeye hazırım."

Lorenzo Maroni oğluna baktı. "Benim rızam olmasa bile mi?" Dante birkaç saniye sessiz kaldı. "Evet."

Amara'nın sözleri onu etkilemiş gibi görünüyordu. Morana diğer kadının da bu anı görmesini diledi. Sessiz kaldı.

Maroni'nin bakışları Tristan Caine'in eşiğe yaslandığı yere kaydı. "Ve sanırım bunu destekleyeceksiniz?"

Sözlü bir yanıt yoktu ama Maroni'nin dudaklarındaki gerginlik bir şey ifade ediyordu. Bir anda o dudaklar gevşedi. "Pekâlâ.

Yerleşkeye girmeden önce silah kontrolü yapıldı mı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı, kalçasına saplanan bıçaklar ağırlaştıkça kalbi durmaksızın çarpmaya başladı. Maroni gülümsedi, dudakları kıvrıldı. Memnun olmuştu, piç kurusu. Tek kelime etmeden kolunu kaldırdı, dirseğini koltuğa dayadı ve adamlarına işaret etti. Takım elbiseli güreşçi ayağa kalktı.

Maroni, "Onu kontrol edin," diye emretti.

Morana'nın nabızı atmaya başladı. Güreşçi ona doğru ilerledi, gözleri parlıyordu, dudakları hafif bir sırıtışla bükülmüştü.

"Ciddi misin baba?" Dante homurdandı, sesi gergindi. "Tanrı aşkına, çocuklar burada silahlarla dolaşıyor."

"Artık Gabriel Vitalio'nun çocukları değiller, değil mi?" Maroni tereddütsüz bakışlarını ona dikerek cevap verdi. "Umarım sakıncası yoktur, sevgili Morana. Ailemle birlikte yerleşkede olacağın konusunda sana güvenene kadar silahlanmayacaksın."

Bu olmaz. *Kesinlikle olmaz.*

Güreşçi adam onun önünde durdu ve iri elini doğrudan göğsüne doğru uzattı. Morana dişlerini sıkarak kendini destekledi, babasının sofrasında yıllarca dokunulmak ona adamın boğazını kesip kendi dilinde boğulmasını engelleyecek gücü vermişti. O ürpertici gözlerle onu izledi, basit bir üst araması için fazla heyecanlı görünüyordu. Birdenbire parmakları bileğini sardığında eli neredeyse kızın üzerindeydi.

Morana diğer eli avucunun içi gibi bilse de boynunu çevirdi. Gözleri adamın güçlü tutuşunu, kollarındaki kasları, dövmesinin ipuçlarını, damarlarını ve kaslarını takip ederek yüzüne kadar geldi. Tristan Caine'in gözleri sabitti ve güreşçi adamı sıkıca kavramıştı

Ona ters ters bakan bu adamın dūřmanlıęı dalga dalga yayılıyordu. Morana kaşlarını çattı ve ikisi arasında eski bir geçmiş olduğunu hissetti.

Güreşçi adam kolunu çekti; Tristan Caine'in tutuşu esnedi ama gevşemedi, gücü onu hayrete düşürdü. Tuttuğu büyük bir adamdı, kurtulmak için büyük çaba harcıyor gibi görünen büyük bir adam.

"Ona bir daha izinsiz dokunursan," dedi Tristan Caine o kadar sessiz söyledi ki, etkisi daha da sert oldu, viski ve günah kokan sesi omurgasında bambaşka bir ürperti yarattı, "ve seni kırarım."

Oda tamamen sessizliğe gömüldü. Morana diğer fedailere baktı ve çoğunun ellerinin silahlarında olduğunu gördü, sonra da Tristan Caine'i pr dikkat izleyen Maroni'ye baktı.

"İlginç," diye mırıldandı, yüzünde hiç de hoşlanmadığı bir gülümseme belirmişti.

Tristan Caine güreşçi adamı bıraktı ve yüzünü ona döndü, Maroni ve adamlarına arkasını dönerek hem kendisine zarar veremeyeceklerine olan güvenini hem de Dante'nin arkasını kollayacağına olan inancını gösterdi. Bu beklenmedik bir şeydi. Belli nedenlerden ötürü, Maroni'nin onu izleyebileceği bir yere yaklaşacağını düşünmemişti. Sadece yaklaşmakla kalmayıp bunu neredeyse yaşlı adamın yüzüne karşı sergiliyor olması onu gafil avlamıştı.

Morana yutkundu, başını geriye eğdi, o mavi, mavi gözlere takıldı. Adam sessiz bir soruyla ellerini kaldırdı ve Morana başını sallayarak ona izin verdi. Adam gözlerini Morana'nın gözlerinden ayırmadan ellerini onun omuzlarına koydu ve ilk kez ona dokundu. Kızın göğsü bir nefesle kabardı. Elini sırtına doğru kaydırıp omurgasında gezdirirken dokunuşunu hafif tuttu. Kadının vücudu kamburlaştı, gğsleri adamınkilere sürtündü.

Tepkisini kontrol edemedi, üzerlerindeki çok sayıda gözün farkında olarak gövdesi.

Gövdesiyle işi bittikten sonra tek dizinin üzerine çöktü. Yanağının içini ısırarak aşağıya baktı. Adamın iri elleri kalçalarının üzerinde gezinirken kalbi vücudunun her yerine çarpıyordu. Elleri aşağı indi ve uzun eteğinin altından ayak bileğine dokundu. Ellerini adamın ensesine değdirmemek için yumruk yaparken nefesi kesildi, adam onu öperken tenini yaktığını hatırladığı için ağzı karıncalandı. Adamın elleri baldırlarında gezinirken gözlerindeki karşılık veren sıcaklığı gördü, sert parmakları bir oda dolusu gangsterin içinde ilk kez tenini okşuyordu. Ama ilk kez bir mafya lokantasında, kapının önünde mafyalar varken birlikte oldukları düşünülürse, bu çok uygundu.

Elleri dizinde durdu, gözleri erimişti. Derin bir nefes aldı. Bıçaklarının tam olarak nerede olduğunu biliyordu, odaya girdiğinden beri biliyordu. Onu eteğinin üzerinden kontrol edebilirdi. Yine de dizlerinin üzerine çökmüş ve eteğinin kenarını yerden kaldırmadan ellerini doğrudan tenine koymuştu. Adamın ne yaptığını anlamamış değildi. Bu, odadaki tüm erkeklere, onu sahiplenmeye çalışan kadına ve Morana'nın kendisine yönelik bir ifadeydi. Yüksek sesle ve net bir ifadeydi. Kadın onundu.

Göğsü sıkışarak onu izledi, gözleri odadaki her erkeğin farkındaydı ama başka hiçbir erkeğin farkında değildi, elinin daha önce binlerce kez yapmışlar gibi çok samimi bir hareketle yavaşça uyluklarının iç kısmına doğru kaydığını hissetti. Ellerinin bıçaklarını bulduğunu ve onları ustalıkla çıkardığını hissetti, o ilk gece tam da bu evde sırtına dayadığı bıçağın aynısını.

Aralarındaki hava kalınlaştı. Çekirdeği nabız gibi atıyordu.

Bir santim daha yukarı çıksa, odanın tam ortasında, sadece onun için ne kadar ıslak olduğunu hissedecekti. O da yapabilirdi. Kimse görmeyecek ya da fark etmeyecekti.

Yüzünü boş tutmaya çalışırken bile kalçaları titremeye başladı, karnındaki ağrı gittikçe ağırlaşıyor, adamın ellerine doğru gittikçe alçalıyordu. Kaslarının doğal olarak o parmaklara doğru gerildiğini, duvarlarının doldurulma, onun tarafından doldurulma ihtiyacıyla kenetlendiğini hissedebiliyordu. Adam ona daha önce hiç dokunmamıştı, şu anda etini tutarkenki nezaketle dokunmamıştı. Bunu arzuluyordu. Dudakları boynunu öperken, kokusu burnunu doldururken ve nefesleri kulaklarında derinleşirken hareket eden parmaklarını içinde arzuluyordu. Duyularının onun tarafından doldurulmasını istiyordu. Bunun için can atıyordu.

Ve tüm bunları onun gözlerinde okudu, gözlerini boyayan çıplak arzuyu gördü. Parmakları kızın teninde sonsuz derecede sıkılaştı. Sadece birkaç santim. Birazcık.

Göğsü kabardı. Eli büküldü.

Kadın titredi. Çenesi gerildi.

Hızla ayağa kalktı, bıçakları elindeydi ve vücudunda titremeler bırakarak odaya doğru döndü. Dante dışında herkes ona bakıyordu. Morana yanaklarının kızarmasını engellemek için derin nefes aldı. Tristan Caine onun yanında yerini aldı, bıçaklarını cebine koydu ve eşit bakışlarını Maroni'ye yöneltti.

"Morana'yı misafir etmekten keyif alacağıma inanıyorum, Tristan," dedi Maroni, ateşini hızla düşüren bir gülümsemeyle. Dante haklıydı. Bu adama karşı dikkatli, çok dikkatli olması gerekecekti. Tristan Caine tepki vermedi. En azından dışa vurmadı. Adam hakkında, içinde herkesin fark ettiğinden çok daha fazla şey olduğunu anlayacak kadar çok şey biliyordu.

"Oğlum ve Tristan'la nasıl tanıştın Morana?" Maroni sormak yerine talep etti. "Anlat bana, merak ediyorum."

Morana duygularını bastırdı ve Maroni'nin gülümsemesini taklit etti. "Bu uzun bir hikaye."

Maroni'nin dudakları büzüldü. Sonra fedailerden birine döndü. "Antria misafir odasını hazırlasın."

Tristan Caine bir süredir ilk kez, "Gerek yok," diye konuştu. "O benimle kalıyor."

Maroni başını salladı, bir bacağına diğerinin üzerine atıp yerleşti. "Hayır, öyle değil."

Tristan Caine tek kelime etmedi, sadece adama dik dik baktı. Maroni de ona baktı. Şimdi Dante'nin neden bahsettiğini biliyordu.

Chiara arkadan, "Tristan, tatlım," diye seslenince Morana'nın çenesi aniden şiddet içeren bir şey yapma ihtiyacıyla sıkıştı. "Lorenzo doğru insanlarla konuşana kadar onun ana yerleşkeden bu kadar uzakta yaşamasına izin veremez. Onun güvenini kazanmak zorunda. O zamana kadar ana evde hoş bir misafir olacak, değil mi Lorenzo?"

"Elbette," diye onayladı Maroni, gözlerini genç adamdan ayırmadan.

Morana başını kaldırıp Tristan Caine'e baktığında yüzünde hiçbir belirti olmadığını gördü - ne çenesinde bir sıkışma, ne gözlerinde bir ifade, ne de yanağında bir tik vardı. Hiçbir şey yoktu. Onu öyle görünce birden gardını indiren tek kişinin kendisi olmadığını fark etti. O da bunu yapıyordu ama sadece o izlerken ya da Dante ve Amara'yla birlikteyken.

"O benimle kalıyor," diye tekrar belirtti.

Maroni hemen "Mümkün değil," diye yalanladı.

Tam konuşmak için ağzını açtığında Dante sözü devraldı. "Eğer ana evde kalırsa, ona zarar gelmeyeceğine söz veriyor musun?"

Tristan Caine Dante'ye keskin bir bakış attı; Dante sadece başını salladı, iki adam arasında sessiz bir iletişim vardı.

Maroni etkileşimi ilgiyle izledi. "Kimseye zarar vermediği sürece."

Bir yanı sanki orada değilmiş gibi hakkında konuşulmasına öfkelenmeye başlasa da, bunun yeri ve zamanı olmadığını bildiğinden öfkelerini bastırdı.

"Ben ana evde kalacağım," diye konuştu durum kontrolden çıkmadan önce, ki çıkmaya çok yakındı çünkü inatçı adamın merhamet etmeyeceğini biliyordu. Kadın onun kemiğiymiş ve bunu Maroni'nin yüzüne vurmuştu; Maroni de bunu ona ödetmek için kemiği elinden almak istiyordu. Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Bunu atlatmaları gerekiyordu.

"Harika," diye gülümsedi Maroni. "Vin," diye boş gözlü yaralı adamı işaret etti, "sana odana kadar eşlik edecek. Bu akşam yemekte herkesle tanışabilirsin."

Morana kibarca başını salladı. "Teşekkür ederim."

Vin sessiz adımlarla kapıya yöneldi. Bunu bir işaret olarak kabul ederek iki adama döndü - Dante ona güven verici bir bakış atıyordu, Tristan Caine ise hâlâ soğukkanlıydı

- ve onlara küçük bir baş selamı verdi. Odada tırmanan gerginlikten hızla uzaklaşmak isteyerek Vin'in durduğu yere doğru aceleyle yürüdü. Birkaç adım uzaklaşır uzaklaşmaz Vin tekrar yürümeye başladı ve onları girişten çıkarıp merdivenlere yönlendirdi.

Morana ilk seferinde hayranlıkla seyretme fırsatı bulamadığı etkileyici merdivene baktı. Avize, büyük pencerelerden içeri süzülen güneş ışığında parıldıyor, üzerinde ışıltılar dans ediyordu. Renkli yansımalar zeminde dans ederek ruhani bir atmosfer yaratıyordu. Neredeyse bir an için nerede olduğunu unutacaktı. Merdivenin duvarları boyunca büyük manzara resimleri ustalıkla yerleştirilmişti. Sessiz adamı iki kat boyunca takip ederek hepsini inceledi. Vin ikinci katın sahanlığında sağa dönerek bir koridora girdi.

"Bu katta başkaları da var mı?" diye sorarak konuşmayı başlattı ve sessizliği bozdu.

"Hayır," diye cevap verdi, sesi kısıktı. "Peki, bu katta ne var?"

"Misafir odaları."

Tamam. "Şu anda başka misafir var mı?" "Birkaç tane."

Morana iç çekti. Adam bir gemi dolusu bilgi veriyordu. Onu koridorda takip edip birkaç kapının önünden geçerken, adamın yürüyüşünü, sol adımındaki hafif topallamayı gözlemledi ve ona ne olduğunu merak etti. Daha fazla düşünmeden, onun için açtığı üçüncü kapının önünde durdular. Tam içeri girecekti ki, adam elini önüne iterek onu durdurdu.

Başını kaldırıp adama baktı, aniden kimsenin çılgınlığını duymayacağı bir yerde yabancı bir adamın yanında silahsız olduğunun farkına vardı. Adam eğilip çorabından hızla küçük bir bıçak çıkarınca kasları gerildi ve bir adım geri çekildi. Tek kelime etmeden ayağa kalktı ve bıçağı ona doğru uzattı.

Morana sersemlemiş bir halde yaralı sol eline ve üzerinde duran bıçağı baktı.

Tereddüt içinde, ne yaptığını ve neden yaptığını anlamadan bıçağı aldı. "Neden?"

Adam fısıldadı. "Artık akbabalarla birliktesin. Ölülerle beslenirler."

Omurgasından aşağı bir ürperti geçti ve bıçağı sıkıca kavradı.

Vin elini çekti ve onun içeri girmesini işaret etti. "Birazdan bu odadaki kulakları aktif hale getirecekler. Tetikte olun."

Bu bilgiyle birlikte topuklarının üzerinde döndü ve Morana'yı tüm bu etkileşimden sersemlemiş halde bırakarak topallayarak uzaklaştı.

Yine de, bir çeşit silahı olduğunu bildiği için kendini daha iyi hissediyordu. Kapıyı arkasından kapatarak geniş odanın etrafına baktı, duvarlarda ve tavanda kamera olup olmadığını kontrol etti. Hiçbirini goremedi ama birkaç tane olduğundan emindi.

Kapı kilitlendikten sonra krem ve mavilerle doşenmiş gösterişli odanın derinliklerine doğru yürüdü. Ortada Caine büyüklüğünde bir yatak, karşısında küçük bir oturma alanı, odanın diğer köşesini süsleyen meşe ağacından bir şifonyer ve bir ekmeceli dolap yer alıyordu. Rahat bir koltuğun bulunduğu geniş pencereler konağın arkasındaki geniş yeşil araziye bakıyordu. Dışarı baktığında, diğer kanatların arkasında olduğunu bildiği ağaçları gördü ve uzaktaki gölün mavi sularını fark etti.

Az önce bir kafesi diğeriyle mi değiştirmişti? Gerçi bu daha az steril görünüyordu ama kendini güvende hissetmediği bir çatı altındaydı, geceleri yastığının altında bir bıçakla uyumayı ve kapıları kilitli tutmayı planlıyordu. İşte oradaydı, o gece yine yabancılarla dolu bir masada akşam yemeğine gitmeye hazırdı. İşte oradaydı, yine yapayalnızdı.

Telefonunun titreşimi düşüncelerini böldü. Telefonu çantasından çıkardı ve yeni mesajı açtı.

Tristan: *İslandın mı?*

Morana araziye baktı, dudaklarında küçük bir glmsemi oluştu.

Morana: *Asla ğrenemeyeceksin.*

Tristan: *Evet, yapacağım.*

Homurdandı.

Morana: *Penceremden gölü görebiliyorum.*

Tristan: *Benim penceremden senin pencereni görebiliyorum.*

Kalbi aniden daha hızlı atmaya başlayan Morana pencereden dışarı baktı ve onun evinin nerede olduğunu görmeye çalıştı. Ağaçların arkasına yayılmış birkaç bina gördü ve sonra Dante'nin ona söylediklerini hatırladı.

"Onun kanadı alan olarak en küçük olanı. Aynı zamanda ana evden ve diğer kanatlardan en uzak olanı. Orada yalnız yaşıyor."

Yüreği ağzına gelen Morana gözlerini kısarak diğerlerinden ayrı duran tek binayı bulmaya çalıştı. Ve onu buldu. Gölün hemen yanında. Diğer kanatların yerleşkenin batı tarafına yayıldığı yerde, bu tek bina doğuda tek başına duruyordu, bir tarafı yeşil, diğer tarafı suyla çevriliydi. Yarı vahşi, yarı evcil. Tıpkı adam gibi. Mesafe uzak olduğu için içeride bir şey göremiyordu ama adamın onu görebildiğini, Maroni'nin onu götürme çabasına rağmen hâlâ onu izlediğini bilmek bile içini alışık olmadığı bir sıcaklıkla dolduruyordu.

Onu görebiliyordu.

Morana uzaktaki küçük binayı izlerken yanıldığını fark etti.

Yalnız değildi.

Artık değil.

Neredeyse yemek vakti gelmişti.

Kırkklı yaşlarının ortalarında, personelden biri olduğu belli olan bir kadın, neredeyse bir saat önce kolunda bir elbiseyle odaya gelmişti. Tek kelime etmemiş, kapıyı açtığında elbiseyi Morana'ya uzatmış ve yoluna devam etmişti. Ne kadar şaşırtıcı olsa da Morana, Maroni'nin kendisine neden bir elbise gönderdiğini ve bunu giyip giymemesi gerektiğini daha çok merak ediyordu. Ne yazık ki başka bir seçeneği yoktu. Evden çıkarken kendi gardırobunu hazırlamamıştı ve üzerindeki tek şey Amara'nın dolabından ödünç aldığı, akşam yemeğinin gerektirdiğinden daha rahat kıyafetlerdi.

Elbiseye baktı - orman yeşili, uzun, ipeksi bir elbise, tam kollu, mütevazı bir yaka ve sade bir sırt ve bir tarafında kalçasının üst kısmına kadar uzanan skandal bir yırtmaç - Morana başını salladı ve yeni düş almış ve temiz bornozunu çıkarıp elbiseyi giydi. Üzerine eldiven gibi oturmuştu ve bu rahatsız ediciydi, özellikle de bunu ona Maroni gönderdiği için. Bunu biliyordu işte. Maroni'nin ona uzun uzun bakmış olması

Bedeninin ölçüsü ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu ve bu iyi bir şey değildi. Bir ürpertiyle savaşılan Morana kumaşı düzeltti ve bıçağı kendine bağlayıp bağlamamayı tartıştı. Bıçağı üzerinde taşımak ona kendini daha güvende hissettirecek olsa da, başka bir silahı yoktu ve tekrar aranırsa onu kaybedebilirdi. Ona ne kadar acı verse de, onu odada saklı bırakmak zorunda kalacaktı.

Saçlarını taradıktan sonra mezarlıktaki geceden kalan birkaç çürüğü kapatmak için dikkatlice kapatıcı sürdü. Bunu yaptıktan sonra rimelini sürdü ve dudaklarını kan kırmızısına boyadı. Malikâneye hazırlıksız gitme hatasını bir kez yapmıştı, bir daha yapmayacaktı. Güzel kadınları gördüğünde başını sallayan güvensizlikten hoşlanmıyordu, özellikle de içlerinden biri gözünü erkeğine dikmişse.

Erkeği mi?

Ruju tutan el aniden durdu, aynada kendine bakarken havada asılı kaldı, kalbi hızla çarpıyordu.

Onun adamı.

Bu da nereden çıktı şimdi?

Aralarında böyle bir ilişki yoktu ve olacağından da şüpheliydi. Onu tanımadan çok önce bile onun olmuştu. Her ne kadar iki hafta boyunca küçük, ince yollarla onu sahiplenmiş olsa da. Ona ait olduğunun bir işareti olarak ilk kez dokunmuş olsa da (kulağa ne kadar arkaik gelse de). Adamın sert, nasırlı parmaklarının kalçalarında yarattığı hissi hatırlayarak gözlerini kırpıştırarak kapattı. Nefes verdi. Teni çakıllandı, omurgasından aşağı lezzetli bir ürperti aktı. O artık onun olmuştu. Şimdiye kadar muhtemelen çetede herkeş biliyordu. O da biliyordu. Ama onun erkeği miydi?

Tekrar nefes aldı ve kendi yüzünü dikkatle inceleyerek dudaklarına geri döndü. Kesinlikle yeterince güzeldi. Her ne kadar görsel olarak

Chiara Mancini kadar çarpıcı. Ama bunun bir önemi var mıydı? Hiçbir zaman olmamıştı, onun için değil. Her zaman içinde rahattı, çünkü zekâsını ve bastırılmış zekâsını seviyordu ve doğru kişiyle şakalaşmayı bekliyordu. Bu yüzden onun için de bunun önemli olduğunu düşünmüyordu. Chiara'nın üzerine ullandığı ve dudaklarının gülümseyerek yukarı kalktığı bir anda, Chiara'nın ona nasıl sıkıca başını salladığını hatırlıyordu.

Kahretsin evet, o onundu. Ne kadar uzun, hasarlı ve pislik içinde olursa olsun ve nasıl olursa olsun, o onundu. Ve bunun arasına girmeye çalışan herkese iyi şanslar.

Bu kabullenişin gücünün gözeneklerine sızdığını hisseden Morana, saçlarını parmaklarıyla son bir kez taradı, bir çift altın topuklu ayakkabısına adım attı ve kapıyı açtığında dişi şeytanla yüz yüze geldi. Chiara Mancini.

İlginç.

Göğüs dekoltesini doğru miktarda gösteren kırmızı çal elbisesiyle göz kamaştıran diğer kadın, Morana'ya kirpikleri kadar sahte bir gülümseme verdi. Morana rahatsız bile olmadı.

Chiara alçak ve yumuşak bir sesle, "Umarım iyi uyum sağlamışsındır," diye sordu. Morana, yüzeyin altına bakmayan erkeklerin neden bu kadına aşık olduklarını anlayabiliyordu. Neyse ki, sığ bir sık olmak için gerekli vücut parçalarından yoksundu.

"Buraya nasıl olduğumu sormaya gelmediğinize eminim Bayan Mancini," dedi Morana en kuru sesiyle. "Ah, Bayan, değil mi?" diye masumca göz kırptı ve diğer kadının yüzü gerildiğinde tam on ikiden vurduğunu anladı.

"Evet, Lorenzo'nun ilk kuzeniyle evliyim," diye homurdandı sessizce. "Pek ideal bir evlilik değil. Ama sonra, mafya ne zaman bir

kadın kocasını tecavüzle suçluyor?"

Yalan söylemiyordu. Morana bunu onun gözlerinde gördü ve ne kadar sert olsa da kalbi yumuşadı. "Özür dilerim." Başka ne diyebilirdi ki? Bazı erkekler canavar olma ehliyetine sahipti.

Chiara kendisini rahatsız eden düşünceden gözle görülür bir şekilde sıyrıldı ve tekrar Morana'ya odaklandı. "Senin sempatini istemiyorum. Senden istediğim Dante ve Tristan'dan uzak durman."

Morana başını yana eğdi, merhameti devam etse de kendini yeniden sertleştirdi. "Peki neden senin istediğin bir şeyi yapayım ki?"

Chiara bir adım öne çıktı, eli kapıya bir kez çarptı, gözleri ona kızgındı. "Çünkü onlar iyi olanlar ve yarattığın bu boktan fırtınayı hak etmiyorlar prenses. Hiçbiri. Özellikle de Tristan."

Morana midesinin sıkıştığını hissetti. "Onun neyi hak ettiği hakkında ne biliyorsun?"

Chiara gülümsedi. "Beni neredeyse iki yıldır düzenli olarak becerdiğini biliyorum ve Tristan düzenli olarak yapmıyor."

Ateş.

Göğsüne doğru yayılan, içini kemiren şey için başka bir kelime yoktu. Yanığın boynuna, yanaklarına doğru ilerlediğini ve sonunda gözlerinde buğulandığını hissedebiliyordu. Ama bunu gösteremezdi, onu etkilemesine izin veremezdi. Ve bu acıtıyordu. *Gerçekten acıtıyordu.* Bu kadınla yatmış olması değil, bunu düzenli olarak yapmış olması. Çünkü bu, onun için bir şey ifade ettiğini gösteriyordu. Duygusal olarak. Ve bu çok yakıcıydı.

Yılların pratiği işe yaradı, Morana soğukkanlılığını korudu, parmaklarının avuçlarının içinde kıvrılmasına bile izin vermedi ve diğer kadına gülümsedi. "Becerildim. Geçmiş zaman, Bayan Mancini. Ama ben şimdiki zamanım ve öngörülebilir bir geleceğim."

Chiara'nın gülümsemesi duraksadı. "O bana geri dönecek."

"Belki," diye omuz silkti Morana. Ve sonra daha da yaklaştı. "Ya da belki, başkası için onu yok ederim."

Diğer kadın başka bir şey söyleyemeden Morana dışarıya doğru bir adım attı. "Şimdi, sen gereken özeni gösterdin ve beni uyardın. Ben dikkate almadım. İkimiz de nerede durduğumuzu biliyoruz ve ikimiz de ikimizin de dürtmeyeceğini biliyoruz. Her halükarda açım, izninizle."

Morana başka bir şey söylemeden kapıyı arkasından kilitledi ve sadece küçük bir kıvılcım olan şeyin üzerine benzin döken kadına dönüp bakmadan uzaklaştı. Artık bir alevdi, yok etmek isteyen bir alev. Onu. Başka biri için onu yok edebilirdi.

Karmaşık ilişkilerinde ilk kez telefonunu çıkardı ve önce ona mesaj attı.

Morana: *Vajinam senin için yasak bölge oldu.*

Cevabı neredeyse anında geldi.

Tristan: ?

Soru işareti. Ona lanet bir soru işareti göndermişti. Fokur fokur kaynıyordu.

Morana: *Önemli değil. Müdavimin seni yatağında ağırlamaktan mutluluk duyacaktır, eminim.*

Hemen cevap yok. Tabii ki. Morana merdivenlerden aşağıya doğru yürüdü, duvarlardaki tabloları zar zor bakıyor, karnındaki ateş düğümü daha da sıkılaşıırken adımlarını izliyordu. Telefonu gelen mesajla titredi.

Tristan Caine: *Kıskanç mı?*

Tanrım, yeryüzündeki en aptal adam olmalıydı. Çok kıskanç olan bir kadına kıskanç olup olmadığı sorulmazdı. Sadece *hayır*.

Morana: *Bu malikanedeki büfeden kendime ateşli bir damızlık bulduktan sonra sana aynısını soracağım.*

Cevap vermedi.

Morana başını salladı, kafasının üzerindeki tuhaf bulutu dağıtmaya ve o mutlu havayı geri kazanmaya çalıştı. Pek işe yaramadı.

Sonunda zemin kata geldi, sahanlık işlerini yapan iki personel dışında neredeyse boştu. Onlar kendisini görmezden geldikçe Morana da onları görmezden geldi ve (birkaç hafta önce girdiği için hatırladığı) yemek alanına doğru yürüdü. Fuayeyi ve koridoru kaplayan kalın halı adımlarını boğuyordu. Koridorun her iki tarafına ateş meşaleleri gibi yerleştirilmiş ışıklar mekâna antik bir estetik katıyordu. O sıcak ışıltının içinde Morana nihayet yemek odasına girdi ve durdu.

Hizmetçi üniforması giymiş bir kadının çatal bıçakları masanın üzerine yerleştirmesi dışında masa boştu. Morana masaya baktı - uzun, ahşap ve en az otuz kişinin oturabileceği bir masa - bunun küçükken oturtulduğu masa mı yoksa başka bir odadaki başka bir masa mı olduğunu merak etti. Hikâyenin bu kısmını bilmiyordu. Ve eğer burası gerçekten de yirmi yıl önce genç ve masum bir çocuğun hayatının yarısını aldığı odadaki masanın aynısıysa, Morana bu odaya düzenli olarak gelip babasının kanının sıçradığı masada yemek yemenin onu ne hale getirdiğini merak ediyordu.

İşte orada, iblislerle dolu o odada dururken, işkencesinin tüm boyutu Morana'nın kafasına çarptı ve tökezlemesine neden oldu. O yakaladı

Yanında durduğu pencerenin kenarında, kalbi onun için paramparça oluyordu. Ona işkence eden ve eğiten insanlarla oturmak zorunda kalmak, onları gülerken ve şakalar yaparken görmek, hayatınız cehenneme dönmüşken sessizce yiyecek almak... Bir insan bundan nasıl iyileşebilirdi?

Odaya sırtını döndü ve pencereden dışarı baktı, onun için, kendisi için, onlar için hissettiğı acıdan ağlamak isterken bile kendini toparlamaya çalıştı. Gerçekten lanetlenmişler miydi? Ne yapmaya çalışıyordu ki? Bu kadar ağır hasar görmüş bir adamın onunla birlikte olacak kadar iyileşebileceğini düşünerek ne yapıyordu? Daha başlamadan bitmişlerdi. Ve bu iç karartıcı, iç karartıcı bir düşünceydi. İçindeki çatışma devam ediyordu; bir yanı onu iki haftanın kanıtlarına çekerken, diğer yanı yirmi yılın etkisini gösteriyordu.

Nefesini bırakarak evi çevreleyen ve ormanın gölgesiyle son bulan uçsuz bucaksız yeşil zemini izledi. Karanlık gökyüzünde güzel bir hilal olan ay, bulutlarla saklambaç oynuyordu. Birkaç adam ellerinde silahlarla yaya olarak arazide devriye gezerken, takım elbiseli birkaç kişi de küçük bir ateşin etrafında toplanmış konuşuyordu.

"İyi akşamlar."

Morana arkasını döndüğünde, diğerleri gibi şık bir takım elbise giymiş, yakışıklı ve yaşlı bir adamın odaya girdiğini gördü.

"İyi akşamlar," diye cevap verdi sessizce.

"Ben Leo Mancini," dedi adam gülümseyerek. Morana ona yukarıdan aşağıya baktı, gözleri kısıldı.

"Siz karısına tecavüz etmekten hoşlanan Mancini misiniz yoksa o sizin daha fakir bir akrabanız mı?"

O a n a kadar gülümsemekte olan adam terbiyesini kaybetti. Morana kendini destekledi, dik durdu, başka tarafa bakmadı.

"Çok dikkatli olun Bayan Vitalio," diye tehdit etti. Odadaki gerilim tırmanmış, sadece içeri giren insanların sesiyle kesilmişti. Morana girişe doğru baktı ve bir grup yabancı kadın ve erkeğin, yetişkinlerin ve gençlerin odaya girdiğini gördü. Sadece üç yüzü tanıyabildi.

Lorenzo Maroni onu pencerenin yanında dururken gördü ve kollarında karıncaların gezinmesine neden olan gülümsemesini takındı. Morana, Dante'nin beyaz bir tişört ve kot pantolon giymiş, kemerine bir silah sıkıştırmış, saçları ıslak ve güçlü yüzünden geriye doğru kaymış bir şekilde kemerin altından içeri girdiğini görmek için kasıtlı olarak başka tarafa baktı. Onu ilk kez bu kadar rahat görüyordu. Dante onu görünce küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi, bu yabancı yerde bir arkadaşı olduğu için mutluydu.

Ve sonra Tristan Caine içeri girdi, Dante'ye benzer giyinmişti, tişörtü siyah ve kot pantolonu solmuştu, görünürde silahı yoktu. Bunun cesurca mı yoksa aptalca mı ya da her ikisi birden mi olduğunu bilmiyordu. Her iki durumda da, bu tür bir özgüvene hayran olmaktan kendini alamıyordu. İnsan kalabalığının içinde şık giyimli iki adamı izleyen Morana, akşam yemeği için her zaman böyle mi giyindiklerini yoksa bunun Maroni'ye ve onun sistemine kocaman bir "siktir git" mi olduğunu bilmiyordu. Adamın yüzündeki onaylamayan ifadeye bakılırsa, bahislerini ikincisine oynayacaktı.

Lorenzo'nun oturması için gösterdiği yere doğru yürürken meraklı bakışların üzerinde olduğunu farkındaydı. Herkes yılların deneyimini yansıtan bir koreografiyle yerlerini alırken görevliler de yiyecekleri getiriyordu. Sandalyesini çekti, stratejik olarak siyah saçlı genç bir çocukla tanımadığı yaşlı bir adamın arasına yerleştirdi. Gözleri tanıdığı iki kişiyi aradı, onları kendi tarafının karşısında ama Lorenzo'nun kendini imparator ilan etmiş gibi oturduğu masanın başına daha yakın görmek için.

"Siz aileden misiniz?" diye sordu genç kız merakla.

Kız başını salladı. Çocuk bir şey sormak için ağzını açmıştı ki üzerlerine bir gölge düştü. Morana başını kaldırdığında Tristan Caine'in çocuğun

arkasında durduğunu gördü, yüzü tüm duygulardan arınmış, gözleri ona dikilmişti.

Çocuğa hitap etti. "Kuzeninle oturmak ister misin?"

Çocuğun gözleri büyüdü. "Ama masaya çıkmama izin yok."

"Artık çıkabilirsin. Kay bakalım."

Çocuğun iki kez söylenmesine gerek yoktu. Koltuktan kalktı ve tüm gençlik coşkusuyla Dante'nin yanına gitti. Morana Tristan Caine'in kendi koltuğunun yanındaki koltuğa oturduğunu gördü, üzerlerindeki tüm gözlerin aşırı farkındaydı, büyük, katı formunun kendisinden sadece birkaç santim uzakta sıcak olduğunun aşırı farkındaydı. Yutkundu, nefes alış verişine odaklandı, sanki bu hiç de önemli bir şey değilmiş gibi özenle hazırlanmış kayıtsızlık maskesini taktı. Hayır. Önemli bir şey değildi. Tristan Caine yılların oturma düzenini değiştirmiş ve herkesin önünde onun yanına oturmuştu - önemli bir şey değildi. Tamamen ona ait olan o misk kokusunu alabiliyor, her nefes alışında ve yumuşakça nefes verişinde havayı hissedebiliyor, varlığının katıksız gücünün her yerini okşadığını hissedebiliyordu.

Yemek geldi. Kimse tek kelime etmedi. O da tek kelime etmedi. Morana, sanki küresel barışı sağlayacak bir çözümmüş gibi gözlerini tabağından ayırmazken gerginliğin tırmandığını hissedebiliyordu.

"Tristan," Maroni'nin sesi masanın başından yüksek sesle geldi. Çatal bıçak sesleri durakladı. Başını eğdi, yanındaki adamın sessizce yukarı baktığının farkındaydı.

"Bu bir daha olmayacak," diye uyardı.

Yanındaki adam da aynı tonda konuştu. "Olmasa iyi olur."

Vay anasını. Tam zamanında kafasını kaldırıp Maroni'nin kasıldığını gördü. Tristan Caine yemeye devam etti. Kimse bir şey söylemedi ama yavaş yavaş yemeye devam ettiler. Morana önündeki çorbaya baktı, iştahı vücudundaki tüm gerginliğin altında kaybolmuştu. Kendini biraz içmeye zorladı, bir el elbisesinin yırtmacının altına girip, her hakkı olduğu gibi iç uyluğunu tuttuğunda neredeyse kaşığını düşürüyordu. Adamın ne yaptığını biliyordu. Onu test ediyordu.

Morana vücudunu gevşeterek kalçalarını sertçe kapattı ve adamın elini kalçalarının arasına, zonklayan çekirdeğinden sadece birkaç santim uzağa hapsetti. Parmaklarını esnetti, bu hareket Morana'nın merkezine bir ok gibi yayılan bir his gönderdi. Kadın bacaklarını açmadı ya da elinin hareket etmesine izin vermedi. Kalçalarından birini sertçe kavradı, parmakları elini çıkaracak kadar bacaklarını gevşetti. Morana kaybın teninin üzerinde gezindiğini hissetti, sıcaklıktan o elin izinin bacağına içindeki eti karartacağını biliyordu. Adamın orada olduğu bilgisi, bunun kanıtının teninde işaretlenmiş olması, bu kadar yakın olması onu heyecanlandırdı. Kadın ıslanmıştı.

"Morana," Maroni'nin sesi şehvetten kaynaklanan sersemliğini yarıp geçerek onu ürpertti. Başını kaldırdığında adamın peçetesiyle ağzını sildiğini gördü.

"Babana burada olduğunu haber verdim."

Morana gerildi ama gözlerini adamdan ayırmadı. "Harika," dedi sesi umursamaz bir şekilde.

Maroni sakalının altından sırtarak masadakilere baktı. "Millet, bu Morana Vitalio, Gabriel Vitalio'nun kızı."

Masanın etrafındaki meraklı ama rahat hava, anonsla birlikte soğudu. Bütün gözler ona çevrildi ve o da kendi gözlerini baş koltuktaki adamda sabit tuttu. Adam devam etti. "Elbette burada misafir olarak bulunuyor, bu yüzden herkes ona öyle davranacak. Ona misafir gibi davranmayan birini gören olursa bana bildirecek."

Morana kendisine yapılan uyarıyı yüksek sesle ve net bir şekilde duydu. Kendini evindeymiş gibi hissetme.

Maroni bir adım daha ileri gitti. "İkinci kattaki misafir odasında kalıyor," dedi herkese. "Kimse onu rahatsız etmeyecek. Ne de olsa babasının kızı."

Elleri yumruk olurken çenesi sıkıştı, masaya doğru yürüyüp kendini beğenmiş piçin suratına yumruk atma dürtüsü şiddetlendi.

Maroni masanın etrafına bakındı, gözleri Tristan Caine'in üzerinde durdu. "Ve kimse ona dokunmayacak."

Kalçasındaki el geri döndü. Bu sefer kalmasına izin verdi.

"Ama dikkatli olmalısın Morana. Ne yazık ki kazalar her yerde olabilir."

Bu da herhangi birinin ona zarar verebileceği ve bu konuda hiçbir şey yapmayacağı anlamına geliyordu. Morana Maroni'nin ne yaptığını biliyordu. Onunla yanındaki adam arasındaki savaşın ortasında kalmıştı ama kendini oraya isteyerek yerleştirmişti. Neye bulaştığını biliyordu.

Ve onu misilleme yapmaya iten de bu oldu. "Peki ya birinin bana dokunmasını istersem?"

Maroni'nin gözleri şaşkınlıkla ona kaydı. Bunu hiç beklemiyordu. Ve sonra ona, kafasını kırmak istemesine neden olan o kaygan gülümsemeyi verdi.

"O zaman pazarlık ettiğinden daha fazlasını alacaksın, küçük kız." Lanet olsun. Piç kurusu.

Kanı kaynıyordu. Ayağa kalkmak için hamle yaptığında kalçasındaki el sıkılaştı, onu yerinde tutuyor ve sakın olmasını söylüyordu. Yemek boyunca ilk kez ona baktı, her şeye duyduğu öfke kabarıyordu. Ama onun gözlerinde gördüğü fırtına duraksamasına neden oldu. Gözleri, o muhteşem mavi gözler Lorenzo Maroni'ye dikilmişti ve öyle bir ölüm çılgılığı atıyordu ki, kadının tüyleri diken diken oldu. Maroni'den asla bu adamın nefret ettiği kadar nefret edemeyeceğini fark etti. Ve bu onu rahatlatı.

Dante oturduğu yerden kuru bir sesle, "Bence sadece çocukları korkutuyorsun, baba," dedi. "Bırak da huzur içinde yesinler."

Bunun üzerine çocuklar hemen ağızlarını doldurdular. Yetişkinler de onları takip etti. Yemeğin geri kalanı havada kalan gerginlik kalıntılarıyla uçup gitti. Yemek boyunca adamın eli Morana'nın kalçasında kaldı, okşamadı, hareket etmedi, sadece olmak dışında hiçbir şey yapmadı. Morana'nın

hiç deneyimlememişti - bir dokunuşun onu nasıl bağlayabileceğini. Buna yaklaştığı tek an panik atak geçirdiği zamandı. Ama bu farklıydı. Bu kez bilinci yerindeydi ve her şeyin farkındaydı, duyguları hâlâ karmakarışık ve onun dokunuşu, cinsel değil, şehvetli değil, sadece bir dokunuş, topraklayıcıydı. Hayatı boyunca bu duyguya ne kadar aç olduğunu, teninin bir başkasıyla temas etmeyi ne kadar arzuladığını ve bunu asla elde edemediğini, onun normal dokunuşunu ne kadar arzuladığını fark etmesini sağladı. Elinin etinin üzerindeki ağırlığı bile kendini hafif hissetmesine neden oluyordu, eskisinden daha hafif.

Yemeklerini bitiren çocuklar mazeret bildirerek odadan ayrıldılar. Bazı yetişkinler de aynı şeyi yaptı ve tatlıyı atlayıp çıktılar. Morana da aynısını yapmak ve boğucu alandan kaçmak istedi. Ama yapmadı çünkü o yapmadı.

"Birkaç yıl önce burada olduğunu biliyor muydun Morana?" Maroni içkisini yudumlarken konuşmaya başladı. "Hatta tam da bu masada oturup oynamıştınız."

Morana yanındaki adamın gerildiğini hissetti ve ilk kez içgüdüsel olarak elini adamın kalçasına koydu, dokunuşunun adamınkinin kendisine yaptığı gibi onu da sabitlemesini umuyordu. Adamın bacaklarındaki sıkı kasları hissetti ve sıkıca tuttu.

"Baba," diye uyardı Dante yan taraftan.

"Korkunç bir gündü," diye konuşmaya devam etti Maroni. "Çok korkunç bir gündü. Hatırlıyor musun Morana?"

Ona rahat bir gülümseme verdi. "Elbette bilmiyorum. Sizin aksinize ben yaşlı değilim Bay Maroni."

Dante kıkırdamasını gizlemek için öksürürken, Maroni'nin gülümsemesi onun kazmasıyla buharlaştı. "Gerçekten de uzun zamandır buradayım. Ve burada kalmamın iyi bir nedeni var."

Morana gülümsemesini korudu.

"Dehşet." "Güç."

Morana aynı fikirdeymiş gibi başını salladı. "Bunaklık. Yaşlılık belirtilerinden biri."

Kalçasındaki elin onu hafifçe sıktığını hissetmeseydi masadaki sessizlik dehşet verici olabilirdi.

"Yerini unutuyorsun kızım," diye konuştu Maroni, sesi o kadar kısıktı ki öfkesini hissedebiliyordu.

Bu saçmalıkla işi bitmişti. "Size bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin. Sanırım beni itip kakabileceğiniz biri sanıyorsunuz Bay Maroni," diye konuştu Morana, sesi omurgasındaki çeliği yansıtıyordu. "Ben öyle değilim. Ben sizin Pandora'nızın kutusuyum. O yüzden yerinizde olsam kendimi çok ama çok mutlu ve çok ama çok canlı tutardım. Çünkü bu kutu bir kez açıldığında gücün, imparatorluğun, sen parçalanacaksın ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayacaksın."

Chiara Mancini hapsirdi ve Morana'nın gözleri ona kaydı. Adamın kalçasını sıkan eli Morana'nın yüzünü ekşitti. Bu sefil akşamdan tamamen bıkan Morana, sandalyesini geriye iterek adamın elini yerinden çıkardı.

Maroni'ye hitaben, "Şimdi izninizle," dedi.

Hiçbirinin cevap vermesini beklemeden ayağa kalktı ve topuklarının üzerinde dönerek odadan çıktı. Biraz temiz hava almak için yan kapıdan dışarı çıktı. Verandaya çıkıp sessiz bir yer bulmak için etrafına bakındı, solda birkaç metre ötedeki şenlik ateşini ve sağda devriye gezen adamları gördü. Dönerek evin etrafında dolaştı, temiz havayı içine çekerek karanlık pencerelerden içeri baktı. Aydınlık olanların perdeleri üzerlerine çekilmişti.

"Dışarıda yalnız kalırken dikkatli olun."

Morana durdu ve Dante'nin yanına geldiğini gördü, gözleri şenlik ateşinin yanındaki adamların üzerindeydi. "İnsanların bana dikkatli olmamı söylemesinden bıktım."

Devasa formu gevşeyince bir sigara çıkarıp yaktı ve derin bir nefes çekti. Morana şaşırarak gözlerini kırıştırdı. "Sigara mı içiyorsun?"

"Eskiden öyleydi," dedi bir duman bulutu çıkararak. "Artık ara sıra."

"Hangi vesileyle?"

Dante'nin dudakları sırtarak yukarı kalktı. "İçerideki o güzel gösteriyi görmek. Bu arada teşekkürler. Böyle devam edersen yaşlı adam Tristan'dan başka birinin onun gücüne karşı bağışıklığı olmasının şokuyla kalp krizi geçirecek."

Morana bunun farkında olarak kıkırdadı. "Elimden geleni yapacağım."

Birkaç saniye sessizlik içinde durdular, Dante sigara içiyor, Morana düşünüyordu, sonra Morana sessizliği bozdu. "Peki Chiara ve onun arasındaki anlaşma nedir?"

"Kim?"

Morana gözlerini devirdi. "Dante!"

Dante tekrar dönmeden önce gülümseyerek ona bir bakış attı. "Bu konuşmayı onunla yapmalısın."

"Yapacağım. Düşüncelerinizi öğrenmek istedim," diye açıkladı.

Dante bir kahkaha attı. "Chiara bir engerek yılanı. Şık, güzel, zehirli."

Morana başka tarafa baktı. "Bana kocası tarafından tecavüze uğradığını söyledi." "Tecavüze uğramış," diye onayladı Dante. "Sonra da zar zor Ona kocasını hatırlatmayan yasal çocuklar. Sempatini o kadın için harcama Morana."

Bu çarpıktı. Ve biraz midesi bulanıyordu.

"Peki o zaman," diye ayağa kalktı Morana. "Bu arada bugün beni savunduğunuz için teşekkür ederim."

Dante ona başıyla onay verdi. İşi tuhaflaştırmak istemeyen Morana ona iyi geceler diledi ve eve geri döndü.

Gece. İhtiyacı olan şey uyumaktı, iyi bir uyku ve uyandığında bu kâbus daha iyi görünecekti.

Merdivenleri tırmanırken neyse ki yolda başka kimseyle karşılaşmadı ve kapıyı açarak odasına gitti. Kapıyı arkasından iterek içeri girdi. Ama tahtanın tahtaya çarpma sesi hiç gelmedi. Morana durdu, arkasını döndüğünde Tristan Caine'in kapıyı açık tuttuğunu ve kapı pervazına yaslandığını gördü.

Olamaz. Hayır, hayır, hayır. Bu gece onunla uğraşacak havada değildi.

Onun kışını görmezden gelerek tekrar döndü ve topuklu ayakkabılarını yan tarafa bırakarak şifonyere gitti. Kapı arkasından kapandı. Kilitlendi. Vücudunun verdiği tepkilerden adamın hâlâ odada olduğunu anladı.

"Güzel elbise."

Elleri küpesinin üzerinde durdu, gözleri onun yansımasının aynada kendisinininkiyle birleşmesini izliyordu. "Teşekkürler," diye karşılık verdi küpesini çıkarırken. "Maroni hoş geldin hediyesi olarak gönderdi."

Yansımada gözleri parladı. Bir puan.

Bir adım daha yaklaştı, varlığı neredeyse onun arkasındaydı. "Açık büfeyi beğendin mi?"

Morana derin bir nefes alarak gözlerini ondan ayırmadı. "Şimdiye kadar sadece yemekleri gördüm. Ama gördüğüm kadarıyla tatlarının gerçekten güzel olduğuna eminim."

Gözünü kırpmasına fırsat kalmadan aynanın karşısına geçti, eli saçındaydı ve başını geriye doğru çekmişti. Gözleri aynada çarpıştı, nefesi boynundaydı, sıcak ve yumuşaktı. Göğsü sırtına bastırıyor, aldığı her nefeste genişliyor, kendi nefesini de ona uyduruyordu. Kalbi küt küt atmaya başladı, kanı derisinin altına hücum etti, tüm varlığı onu kendine getirmekten, tepki vermesini sağlamaktan heyecan duydu.

"İstediğin kadar tabağa bak, vahşi kedi," viski ve günah kulağından aşağı döküldü ve vücuduna damladı, "ama seni doyuran tek tabak tam burada."

Morana, adamın dişlerinin kulağını sıyırması karşısında bir iniltiyi bastırdı, adamın gözleri onunkilere dikilmişti. "Paylaşmıyorum."

Eli başını biraz çekti, burnu onu içine çekti. "Ben de öyle."

Çıkmaza girdiler. İkisi de ağır ağır nefes alıyordu. Sonra odada dinleme cihazları olduğunu hatırladı.

"Bizi duyabilirler," diye hatırlattı ona.

"Bırakın," dedi burnu boynunda gezinirken. "Sana dokunan herkese ne yapacağımı da dinlesinler."

Eli saçlarından ayrılıp boynunun önüne geldi, onu tutarken nabızı avucuna çarpıyordu. "Sana dokunan elin her bir parmağını kıracağım," diye fısıldadı, aynada onlara bakarken teninin üzerine ölüm yazıyordu, meme uçları sanki sözleri onları okşuyormuş gibi sertti, arkasındaki büyük formu.

"Sonra, tam yüzeyde boğazlarını keseceğim, canlı canlı derilerini yüzerken kanamalarına ve ulumalarına izin vereceğim," diye devam etti, kadının hem korku hem de zevkle titremesine neden oldu, gözleri onun üzerinde parlıyordu, eli onu boğazından tutuyordu. "Ve sonra onları ateşe vereceğim."

Kendini sahiplenilmiş hissetti. "Peki ya bana dokunmalarını istersem?" diye Maroni'ye sorduğu sorunun aynısını sordu.

Dudakları kıpırdadı, eli onu bedenine daha da yaklaştırdı.

"Yapmayacaksın." "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü," dedi boynuna eğilerek, dudakları teninde gezinirken, "sadece benim için canlanıyorsun."

Morana titredi, çenesi titrerken ayak parmakları halının içine kıvrıldı. O haklıydı.

Bir adım geride kalmak istemeyen Morana cesurca kalçalarını onunkilere sürttü, adamın sırtında sertleştiğini hissetti ve ilan etti. "Benim."

Ve onu tanıdığından beri ilk kez yüzünde bir gülümseme gördü. Küçüktü, sadece dudakların küçük bir kıvrımıydı, ama gerçektir ve oradaydı. Ve bu onun dünyasının eksenini kaydırды çünkü adamın bir gamzesi vardı.

O.

Var
dı.

A.

Sikişme
k.

Dimple.

Şaşkınlıkla ona baktı, her nasılsa bu kadar basit bir şeyden etkilenmişti ve bu gamzeyi en son kimin gördüğünü merak ediyordu.

Hâlâ birbirlerine kilitlenmiş olan gözleri, kendi içinde bütün bir konuşmayı barındırıyordu. Gülümsemesi yavaş yavaş azaldı ve başını salladı, aynada elini arkasına doğru kaldırdı, ilk kez avucuna değen tıraşı hissetti.

Bu onu sınırın ötesine itti. Öne doğru eğilip ona hareket alanı tanırken diğer eli elbiseyi yukarı ve kışının üzerine çekti, gözleri tüm zaman boyunca birbirine bağlıydı. Adamın parmaklarını bacaklarının arasında hissetti, ıslaklığını test ediyordu. Kadın damlıyordu.

"Temiz mi?"

Onun boğuk fısıltısındaki tek kelimelik sorunun ağırlığını hissetti. Bunun bir şeyleri değiştireceğini biliyordu, bunun birlikte bir adım daha yaklaşmak olduğunu biliyordu. Sözsüzce başını salladı. O da kendi cevabını başıyla onayladı.

Aynı sözsüzlükle, onun ucunu arkasında hissetti. Parmak uçlarına basarak hizaya geldi, kalçalarını eğerek adamın erişimini kolaylaştırdı, parmakları onu terk ederken dizinin altına gitti ve yukarı çekti. Ayaklarını şifonyerin kenarında dengeledi, diğeri ise adamın gücüyle ayak

parmaklarının üzerinde durdu. Onun diğ er

Adamın gözleri kızın gözlerinde sabit kalırken eli de boğazında sabit kaldı. İçine girdiğinde onu ilk kez gerçekten göreceğini, içine ilk kez çıplak gireceğini fark etti.

Beklentisi arttı, kalbi kulaklarında gümbürdüyordu, teni dokundukları her yerin ve aldığı her nefesin farkındaydı.

Ve sonra aniden içine girdi.

Şifonyer duvara çarptığında yüksek sesli bir çığlık attı, duvarları onu içeri buyur ederken ağzı bir nefesle açıldı. Odanın her yerinde dinleme cihazları olduğu gerçeği, adamın umurunda olmaması ve kadının da umurunda olmaması, sadece şifonyerin çarpmasının bile evdeki insanların neler olup bittiğinin farkına varmasını sağlayacağı gerçeği omurgasından aşağı bir heyecan gönderdi.

Gözleri birbirinin üzerindeydi, aralarında anlayış geçiyordu, onu kendine doğru çekti, aleti onun içinde daha derine yerleşti ve vücuduna ısı gönderdi. Neredeyse tamamen çekildi, duvarları kayıpla titriyordu, daha sert bir şekilde dalmadan önce. Şifonyer duvara daha yüksek sesle çarptı. Kadın inledi, nefes alışları hızlandı ve adamınki sertleşti, kasları adamın etrafında bir mengene gibi kenetlendi. Eli dizinden ayrıldı, zonklayan klitorisine gitti, ovuşturdu.

Duyguların saldırısı karşısında gözleri kapandı.

"İsim," diye hırladı. Kızın gözleri hafifçe açılarak onunkileri buldu, kafası karışmıştı. "Adımı söyle."

Kalbi durdu. Yutkundu, adamın içinde nabız gibi attığının farkındaydı. Parmakları boğazında esnedi, o kadar büyüktü ki boğazını sardı, tehlike ve güvenlik duygusu baş döndürücü bir karışımla birbirine karıştı.

"Bay Caine," diye fısıldadı, gözleri onunkilere yapışmıştı.

Boynunun derisini dişlerinin arasına aldı ve çekiştirdi. "İsim."

"Tristan Caine," diye mırıldandı.

Klitorisini çimdikleyerek kalçalarının istemsizce sallanmasına neden oldu. "Tristan," diye iç geçirdi, elleri şifonyeri sıkıca tutuyordu.

Kalçalarını döndürdü ve sihirli noktasına dokunarak ani hareketle neredeyse onu bayılttı. "Bu ismi uzun süre haykıracaksınız Bayan Vitalio. Bunu unutmayın."

"Konuşmayı kes ve beni becer o zaman, Bay Caine," diye meydan okudu. O da buna uydu. Onu kelimenin gerçek anlamıyla sikmeye başladı.

Şifonyerin aynası o kadar çok sallanmaya başladı ki tıkırdadı. Tahtanın duvara saplanırken çıkardığı ses, adamın kadının içine girerkenki ritmiyle eşleşiyordu. Adam kalçalarını döndürerek dönüşümlü olarak kadının içine girip çıkarken, gözleri titreyen camın üzerinde bile birbirine bağlı kaldı. Duvarları onu senkronize bir şekilde sıkıyor, ağlıyor ve ona yapışiyordu, içindeki sürtünme tüm vücuduna ateş yayıyordu. Ter tenini kapladı, titreyen solukları yüksek sesli inlemelere dönüştü ve artık kontrol edemediği küçük çığlıklara dönüştü.

"Tristan," diye nefes nefese onu teşvik etti, kalçalarını onunkilere doğru hareket ettirdi, onu izledi. Onu böyle izlemek, kendini böyle izlemek erotikti, ikisi de giyinik ama çok, çok çıplaktı.

Sıkılmış dişlerinin arasından "Daha yüksek sesle," diye bağırdı.

Bu onu sarstı. "Tristan," diye daha yüksek sesle inledi, sikiindeki tüm çıkıntıları hissediyordu, o nabız gibi atan damarları hissedebiliyordu, ilk kez içinde çırılçıplaktı. Klitorisini daha sert ovmaya başladı, kalçaları hızlandı, bir ayağının parmak uçları ve diğerinin dizi üzerinde dengede dururken dizleri tahtaya çarptı, boğazındaki eli onu yukarıda ve düz tutuyordu. Çok sıkı değildi ama o anda tamamen kuşatılmış, tamamen sahiplenilmiş hissetmesini sağlayacak kadar sıkıydı. O da ona karşılık veriyor, her itişinde onu içine hapsediyordu. Yavaşça, vücudundaki ateş yanan çekirdeğine yoğunlaştı, aşırı his yükünden başı dönmeye başladığında tüm vücudu titriyordu.

Sonra adamın dişlerini boynunda hissetti. Sertçe.

Patladı, dizleri bükülürken çığlık attı, dengesini unuttu, duvarları daha önce hiç olmadığı kadar serbest kaldı, kalp atışları tavan yaptı, o kadar yüksekti ki vücudunun her yerinde gürlediğini hissedebiliyordu. Kendi ıslaklığının kalçalarından aşağı aktığını hissedebiliyordu, her şeyi hafızasına kazıyarak boşalmasını izlerken gözleri onun muhteşem maviliklerini arıyordu.

Birdenbire çekildi, onu şifonyerin üzerine itti ve Morana onun ereksiyonunu avucunun içinde okşadığını, sırtında patlarken yüzünün acı dolu bir zevkle kıvrıldığını, boşalmasının elbisenin üzerinde biriktiğini gördü. Morana büyülenmiş bir halde izledi, hâlâ kendi zevkinden sersemlemişti, birkaç saniye boyunca her damlasını sağıarak boşalırken göğsünden çıkan hırıltıyı dinledi ve nefes verdi.

Kapanan gözleri tekrar açıldı ve onunkileri buldu. Fermuarını çekerek kendini tekrar içeri soktu. Morana yavaşça doğruldu ve adamın ellerinin ilk kez göğüslerine gelmesini izledi. Dokunmak için değil, hayır. Göğüs uçları avuçlarına doğru gerilirken, sadece parmaklarının doyurabileceği bir açıklıkla sızlarken bile hâlâ göğüslerine dokunmuyordu. Hiç dokunmadı. Sadece elbisesinin yakasını iki eliyle tuttu ve tek seferde yırttı, yırtılan kumaşın sesi odada gürültüyle yankılandı. Uzun bir dakika boyunca ona baktı, gözleri sütyenine doğru hiç kaymadı, şimdi sadece kollarından sarkan elbisenin içinde tamamen açıktaydı.

Yavaşça, sessizce kollarını indirdi ve elbiseyi yere itti.

"Elbiseden kurtul."

Hırıltılı bir komutla topuklarının üzerinde döndü ve dışarı çıktı, kapıyı arkasından bir klik sesiyle kilitledi.

Morana gözlerini kırptırdı, tüm bunlar onun algılayamayacağı kadar hızlıydı. Az önce ne olmuştu öyle?

Bakışları Maroni'nin ona gönderdiği ıskartaya çıkmış yeşil elbiseye kaydı. Elbise yırtık pırtıktı ve üzerinde Maroni'nin spermleri kurumuştu. Ona baktıkça dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. Bir kahkaha attı, durum birden komikleşmişti. Kağıdı alıp banyodaki çöp kutusuna doğru yürüdü ve içine attı. Kendi kendine sessizce mırıldanarak ellerini yıkamak için döndü ve aynada kendine baktı. Gözleri, boynunun yan tarafında, adamın onu gıdıkladığı yerdeki kırmızı ize takıldı. İze hafifçe dokundu, yüzündeki gülümseme artık tam anlamıyla belirmişti.

Hızlıca duş aldıktan sonra sevimli pijamalarını giydi ve yeni yatağına atladı, bıçak yastığının altında güvenle duruyordu, yastık göğsüne bastırılmıştı. Yastığa sarıldı ve tüm o inişli çıkışlı günü düşündü. Tenebrae'deki ilk gününü. Düşman şehirde, düşman yabancılarla dolu düşman evinde olmasına rağmen, kalbinin içinde küçük bir mutluluk balonu yuvalanmıştı. Hayatı, birçok açıdan, haftalar öncesine göre daha iyiydi. Amara'da gerçek bir dost ve Dante'de bir koruyucu bulmuştu. Ve tüm o çılgınlık ve kaosun altında Tristan'ı bulmuştu.

Tristan.

Sadece Tristan.

İleriye doğru attıkları dev adımlar karşısında kalbi sıkışarak nefes verdi.

Maroni'nin yarın bunları kabul edip etmeyeceğini ya da her zamanki haline dönüp dönmeyeceğini bilmiyordu. Maroni'nin yarın onun sözlerine nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. Yarın birinin ona zarar vermeye çalışıp çalışmayacağını da bilmiyordu. Bildiği tek şey, yarın uyanacağı ve kendisini rahatsız eden gizemler üzerinde çalışacağıydı. Yarın, köpekbalıklarıyla daha iyi başa çıkmak için bir plan yapacaktı. Yarın Chiara'yla nasıl başa çıkacağını düşünecekti. Yarın Amara'yı arayacak ve onunla konuşacaktı. Yarın.

Güvende olmayabilirdi ama önemliydi. Birisi için önemliydi. Ve adam onun için çok önemli olmaya başlamıştı.

Ve yarın, dedikleri gibi, yeni bir gün olacaktı.

Geçirdiği en huzurlu gece değildi ama en kötüsü de değildi.

En kötüsü uzun zaman önce babasının malikanesinde, adamlarından biri gizlice yatak odasına girdiğinde olmuştu. Gen ti, evet, ama savunmasız değildi. Adamın kafasındaki lambayı kırmadan önce ayağıyla burnunu parçalamıştı. Kızın içindeki kavgadan ve çıkardığı gürültüden korkan adam kaçmıştı. Onu rahatlatan şey, babasının bunu öğrenmiş ve onu cezalandırmış olmasıydı. Hayal kırıklığına uğramıştı ama bu ceza kızına saldırmaya çalıştığı için değil, çatısı altında otoritesine karşı gelmeye cüret ettiği için verilmişti. O gece Morana'nın yastığının yanına bir silah koyduğu ilk geceydi ve o zamandan beri her gece, ne kadar güvensiz olduğunu bilerek, kolayca ulaşabileceği bir silahla uyudu.

En huzurlu gecesi, kendisini öldürmeye yemin etmiş olan adamın çatı katında geçirdiği geceydi. Babasının merdivenin dibinde umutlarını yıkmısından sonraki geceydi, o gece

Bilmeden, onu korkutması gereken ama korkutmayan tek adamın bölgesinde rahatlık ve güvenlik aradı. Dante'nin kalbine biraz olsun girdiği ve Tristan'ın ona hayatında hiç yaşamadığı kadar güvende hissettirdiği geceydi. O gece savunmasız, korunmasız, incinmiş ve silahsız bir şekilde, Tristan oradayken kimsenin kendisine zarar vermeyeceğini bilerek uyumuştı.

Tristan.

Morana biraz gülümsedi, göğsünde dün gecedan kalan sıcak his hâlâ devam ediyordu. Ona böyle hitap etmesini istemişti ve o da öyle yaptı. Sadece sözlü olarak değil, kendi zihninde de. Tuhaf bir nedenden ötürü onu hiç sadece Tristan olarak düşünmemiştir. Belki fazla kişiseldi; belki de kabul etmek istemediği bir yakınlığa izin veriyordu. Ama dün gece bunu açık bir şekilde dile getirmiş, aralarında entelektüel olarak yarattığı bir engeli yıkmıştı. Bu bariyer şimdi kırılmıştı; adamın iddiasının damgası herkesin görebileceği şekilde kadının tenine vuruluyor, adamın bıyıklı ve günahkâr sesi kadının sesinde kendi adını talep ediyordu.

Tristan.

O artık Tristan'dı.

Onun Tristan'ı.

Sıcaklık genişledi.

Morana pencerenin kenarına oturmuş, araziye bakıyordu. Güneş, tıpkı dün gece ayın yaptığı gibi bulutlarla saklambaç oynuyordu. Işık yemyeşil çimenlerin üzerinde pırıl pırıl parlıyordu, kenardaki ağaçların yarattığı gölgeler ise karanlıktı. Uzakta, gölün berrak suyu parıldıyordu, kenarında duran yalnız küçük bir ev, içerisi ve dışarısı arasında görünür bir ayırım oluşturan ağaçların arkasına gizlenmişti. Dante'nin ne demek istediğini anlamıştı - Tristan uzun süredir içerideydi

Dışarıdakiler için dışarıda ama içeridekiler için içeride, aslında kendisinden başka hiçbir yere ait değil. Şimdi onun neden bir binanın tepesinde, o güzel, dev pencerelerden herkesi görebildiği ama kimsenin onu göremediği, açıkça kendi bölgesine davet etmediği hiç kimseyi göremediği o çatı katına sahip olduğunu anlıyordu. Bu bilgiyle birlikte, pencereye karşı geçirdikleri ilk gece onun için daha da güzelleşmiş, ilişkilerindeki değişim daha da önemli hale gelmişti.

Mülkte babasının evinde olduğu gibi devriye gezen adamlar vardı ama çok daha az gösterişliydi. Bu adamlar yetenekli ve şıktı. Hareket etme biçimlerinden, silahlarını tutuşlarındaki rahatlıktan belliydi bu. Morana uzun bir süre onları izledikten sonra bir hareket gözlerini gölün kenarındaki eve çevirdi. Evden çıkıp gölün kenarında duran Tristan'ın ufak tefek halini seçebiliyordu, elleri cebinde uzaklara bakıyordu. Kendisinin haberi olmadan onu gözlemlene şansına sahip olmanın büyüüne kapılan Morana, gözlerini Tristan'dan ayıramadan sadece onu izledi.

Kıpırdamadan duruyordu, neredeyse doğal olmayan bir şekilde kıpırdamadan, öyle ki o kadar uzaktan bir heykel gibi görünebilirdi ve kimse bunu anlayamazdı. Onun bu hareketsizliği, tek başına dururken bile, kadının onun yanında ne kadar hareketsiz olduğunu fark etmesini sağladı. En başından beri onda bir enerji vardı, kendisini defalarca onun etrafına saran bir enerji. Fiziksel formu hareketsizken bile, enerjisi her zaman hareket halindeydi - itiyor, çekiyor, çevreliyor, tutuyor, kendini ona bağlıyordu. Bunun onun tarafından kasıtlı olarak mı yapıldığını yoksa kontrol edemediği bir şey mi olduğunu bilmiyordu (gerçi başlangıçta ona karşı duyduğu hayal kırıklığı seviyesinden ikincisinden şüpheleniyordu), ama o anda onu incelemek tezat oluşturunuyordu.

Dante'nin devasa formunun çevik bir zarafetle ağaçların arasından Tristan'a doğru yürüdüğünü gördü. Adam Tristan'a katılırken kanadının nerede olduğunu merak etti.

Tristan. Yan yana durdular, kardeştiler, dünyalarının anlayamayacağı bir şekilde ve Dante cebinden bir sigara daha çıkardı. Tristan'ın tekrar ileriye bakmadan önce sigaraya bir göz attığını gördü. Ve sonra ne hakkında konuşuyorlarsa konuştular. Vücut dillerinden anlayabildiği tek şey koca bir hiçti. Tristan olduğu gibi kaldı, Dante rahatlamıştı. Sabahın erken saatlerinde güneş uzun süre üzerlerinde parladı, rüzgârın serinliği pencerenin içinden kollarına doğru süzüldü.

Morana battaniyesine daha sıkı sarıldı ve pencere kenarındaki koltukta kaymaya başladı.

Bu hareket adamların dikkatini dağıtmışa benziyordu çünkü Tristan aniden başını çevirdi ve doğruca onun penceresine baktı. Tristan'ın kendisini, Tristan'ın onu görebildiğinden daha iyi göremediğini biliyordu ama bu bakışın sıcaklığını battaniyesinden daha iyi hissediyordu. Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı, bacaklarının arasındaki kaslar dün gecenin hayalet anısıyla hâlâ zonkluyor, Tristan'ın etinin içlerine girmesinin anısıyla sıkılıyordu.

Dante de ona bakmak için döndü. Sigarayı tutmayan elini selamlamak için kaldırdı. Morana bu jest karşısında sııttı ve ona hafifçe el sallayarak karşılık verdi.

Telefonu titredi.

Tristan: **bir resim gönderdi**

Morana kartın görüntüsüne baktı, adı ve detayları açıkça görülebiliyordu. Kafası karışmış bir halde cevabı yazdı.

Morana: ???

Başını kaldırıp adama baktı, yüzünün elindeki telefona dönük olduğunu gördü, diğer eli cebindeydi ve bir başparmağıyla cevap yazıyordu. 'Gönder' tuşuna basmış olmalıydı çünkü bir saniye sonra telefonu tekrar titredi.

Tristan: *Neye ihtiyacın varsa kendine al. Ya kartın yok ya da hesabına erişimin yok ya da Amara sana kıyafet vermeden önce bunu yapardın.*

Morana mesaja baktı, içinde çelişkili duygular vardı. Tamamen haksız sayılmazdı. Kartları vardı ama içindeki paranoyak bilgisayar korsanı, o oradayken çatı katından bir şey sipariş etmek ve babasını uyarma riskini almak istememişti. O zamanlar hâlâ umursuyordu. Şimdi, Maroni babasını çok nazik bir şekilde bilgilendirdiğine göre, umurunda bile değildi.

Morana: *Teşekkür ederim. Çok düşüncelisiniz. Ama ihtiyacım olanı almak için kendi kartımı kullanacağım.*

Adamın tekrar telefona baktığını ve anlayabildiği kadarıyla nefes verdiğini ya da iç çektiğini gördü. Sonra yazdı.

Tristan: *Hangisi sana uyarsa. Senin ya da benim, fark etmez. Daha fazla kıyafetin yok edilmesi gerekmediği sürece.*

Yani, o öyle söyleyince. Morana bu ima karşısında dudaklarının büküldüğünü hissetti.

Morana: *Bu durumda Maroni'den daha fazla kıyafet kabul etmek zorunda kalabilirim, surf senin onları yırtman için. Bu hoşuma gitti.*

Yavaşça başını kaldırdı ve adamın bakışlarının tekrar pencereye, kendisine döndüğünü gördü. Kalbi çarpmaya başladı, sadece o mesajdan sonra verdiği tepkiyi görmek, gözlerinin uzun süre uzaklaşmadığını görmek. Ve sonra tekrar telefonuna döndü.

Morana tuttuğunun farkında olmadığı bir nefes verdi ve telefonunun tekrar elinde titrediğini hissetti.

Tristan: *Satın al.*

Morana iç geçirdi ve bu beklenmedik yanıt karşısında biraz bozuldu. Daha çok "Ben, Tarzan; Sen, Jane" şeklinde bir mesaj bekliyordu. Telefonu tekrar titredi ve hemen aşağıya baktı. Şaşırtıcı bir şekilde mesaj başka bir adamdan geliyordu.

Dante: *Sevgili Morana, Tristan'a her ne söylediyse, lütfen bir daha söyleme. Babamın suratına yumruk atmak için can atıyor ve bu planlarımız için çok sakıncalı olur. Aranıza girmek istemem ama lütfen şu anda onu kışkırtma. Odaklanmasına ihtiyacım var. Teşekkür ederim. Dante.*

Morana, Dante'nin metni ifade ediş biçimine bir kahkaha attı, ses tonundaki eğlence, yüz ifadesindeki kızgınlıkla birlikte belirgindi. Aynı zamanda Tristan'ın yazdıklarının ve hissettiklerinin çok ama çok farklı olduğunu bilmek de Morana'nın içindeki ılık dalgayı yeniden canlandırdı.

farklıydı. Dante'nin çok güzel bir şekilde ifade ettiği gibi, onu kaç kez "kışkırttığını" merak ediyordu. Şey, mademki onu kışkırtıyordu...

Morana: *Sevgili Dante, elbette. Seni çok iyi anlıyorum. Bunu bana söylediğini bilseydi, yumruklamak isteyeceği başka bir Maroni olduğunu hayal ediyorum. Ama bu konuyla ilgili değil. Bu arada, lütfen bana Amara'nın numarasını iletir misin? Onunla konuşmak istiyorum. Teşekkür ederim. Morana.*

Amara'nın numarası ondaydı. Tabii ki vardı. Bir şey anlatmak içindi.

Her beş dakikada bir beni yumruklamak istiyor. Ben de onu her dört dakikada bir yumruklamak istiyorum. Ve Amara'nın numarasının sende olduğunu biliyorum. Ona benden selam söyle. Teşekkürler.

Morana sırttı.

Morana: *Kendinize bu kadar hakim olmanıza hayranım.*

Morana: *Ve ikinizin arasında ne olursa olsun araya girmek istemiyorum.*

Tuş.

Morana enerjikti ve ilk kez kendisi olabileceği ve bu konuda endişelenmeyeceği alışılmadık bir ilişkiye sahip olmaktan, şımarabileceği ve karşılığında şımartılabileceği bir arkadaşlığa sahip olmaktan gerçekten mutluydu, açıklayamayacağı bir şekilde özgürleştini hissetti. Düşüncelerinden sıyrılıp, o günkü planlarını gerçekleştirerek Dante'ye bir mesaj daha gönderdi.

Morana: *İhtiyacım olduğunda kanadınıza gelmemi teklif ettiğiniz için üç sorum var. A. Ses veya görüntü için dinleniyor mu? B. Mutfak var mı? C. Wi-Fi var mı?*

Dante'nin Tristan'la bir şeyler konuştuğunu gördü. Tristan başını salladı ve Dante yazdı. İlginç.

Dante: *A. Hayır, mahremiyetin görsel/işitsel olarak ihlali söz konusu değildir. Kapının dışında güvenlik kameraları var ama içeride yok.*

Dante: *B. Evet, yemek yiyebilmeniz için tamamen dolu bir buzdolabına sahip bir mutfak var. Ayrıca evden bir şeyler sipariş edebilirsiniz ve personelden biri size teslim edecektir.*

C. Ve evet, tabii ki Wi-Fi var. Gelip orada çalışmak istediğinizi varsayıyorum?

Morana: *Evet, sizin için de uygunsa. Kodların izini sürmek istiyorum. Olan biten onca şeyden sonra, bu işe geri dönme zamanı geldi. Yani, A. Bu harika. Kimsenin dinlemediğini ya da izlemediğini bildiğim bir yerde arama yapmak ve çalışmak daha rahat olurdu. B. Evde bir şeyler sipariş etmektense orada yemek daha rahat olurdu. En iyi ihtimalle biri içine tükürür; en kötü ihtimalle zehirli olur. C. Ekipmanımı getireceğim.*

Bu iyi. Orada kimse seni rahatsız etmez. Rahatına bak ve başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver.

Morana basit mesaja baktı, gözleri buğulandı. Şaşırtıcı nemi göz kırparak uzaklaştırdı ve yazdı.

Morana: *Teşekkür ederim. Sadece yol tarifine ihtiyacım var.*

Size eşlik etmesi için birini göndereceğim.

Morana: *Teşekkürler.*

Pencereden uzaklaşan Morana hızla rahat bir kot pantolon ve tişört giydi, ayaklarını düz ayakkabılara geçirdi, bugün eşyalarını sipariş edebileceği için mutluydu. Saçlarını tarayıp dudaklarına parlak bir pembe tonu sürdükten sonra gözlüklerini taktı ve yastığının yanından bıçağını aldı. Raflardan birinden dizüstü bilgisayar çantasını alan Morana, o gün için önemli olan ve ihtiyacı olan her şeyi topladı, bıçağı çantanın astarındaki ceplerden birine yerleştirdi ve fermuarını çekti. Çantayı omzuna asıp yataktan telefonunu aldı ve mesaj ışığının tekrar yanıp söndüğünü görerek kapıya yöneldi.

Kilidi açtığında Tristan'dan gelen başka bir mesaj gördü.

Tristan: *Dante ve ben bugün dışarı çıkıyoruz. Kimseyle konuşma. Biz dönene kadar ana eve gitme.*

Morana metnin tonu karşısında kaşlarını kaldırarak başını salladı.

Morana: *Evet, Bay Caine. Elbette, Bay Caine. Başka bir şey, Mr. Caine mi?*

Cevap gelene kadar birkaç saniye geçti.

Tristan: *Bu gece ne kadar arsız olduğunu görecekim.*

Morana nefesinin kesildiğini hissetti.

Morana: *Bu gece ne var?*

Tristan: *Çok gecikmiş bir şey.*

Morana: *Hangisi?*

Tristan: *Ağzın, vahşi kedi.*

Aman Tanrım.

Morana boştaki elini yüzünü yelpazelemek için kaldırdı, serin rüzgâr ne kalp atışlarının hızlanmasına ne de iki kelime yüzünden ısınan yanaklarına hiçbir şey yapmadı. İki lanet kelime. Ağzı. Ağzıyla ne yapacaktı? Ağzıyla ne yapacaktı? Parmaklarıyla ağzının izini mi sürecekti? Kendi dudaklarıyla onun dudaklarını mı yiyecekti? Dilini onunkiyle karıştırır mıydı? Yoksa daha ilkel mi olurdu? Ağzının etini tatmasına izin verir miydi? Onu keşfetmesine? Göğsündeki kasları keşfedecek, göğüs kaslarının üzerinden geçecek, yara izlerini yalayacak, karın kaslarını öpecek, daha aşağılara, daha aşağılara inecekti...

Aman Tanrım.

Morana, bu düşüncelerin kanına aşıladığı sıcaklıkla tüm vücudunun uğuldadığını, her yerde koşturduğunu, nabız attığını, zonkladığını hissedebiliyordu. Düşüncelerinden sıyrılarak derin bir nefes aldı ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı

geri döndü. Birkaç saniye derin nefes aldıktan sonra, cildinin artık yanmadığını hissettiğinde, telefonunu cebine koydu ve odasından çıktı. Neyse ki kapının dışında pusuya yatmış kimseyi görmedi.

Odasını kilitleyerek (sanki Maroni'lerin evinde bu bir fark yaratacakmış gibi) merdivenlere yöneldi ve bir an önce evden çıkıp Dante'nin kanadına gitmek için sabırsızlanarak aşağı indi. Bugün yapması gereken işler vardı, bunlardan en önemlileri kıyafetlerini sipariş etmek ve Amara'yı aramaktı. Dante'ye söylediği şey doğrudu. Son birkaç gün içinde Tristan'la aralarında her şey bu şekilde gelişirken, en başta tanışmalarının tüm nedeni bir kenara itilmişti.

Dışarıda hâlâ kayıp bir dizi tehlikeli kod vardı. Hâlâ Tristan'a komplo kurmaya çalışan hain biri vardı. Hâlâ bilgisayarlarla arası iyi olan ve ona rastgele bilgiler gönderen gizemli biri vardı. Ve şimdi, kimseye söylemeden araştıracağını bildiği başka bir şey daha vardı - yirmi yıl önce kaybolan kızlar. Tristan'la olan ilişkisi ya da dinamiği ne olursa olsun, kaçırıldığı ve geri getirildiği gerçeği, bir daha bulunamamak üzere kaybolan başka kızlar olduğu gerçeği onu rahatsız ediyordu. Bu gömülü sırları ortaya çıkarması gerekiyordu. Ve eğer Luna'yı bulma şansı varsa, bulacaktı. Ama asla, bir şey hakkında somut bir kanıt elde edene kadar, onun bunu bilmesine izin veremezdi.

Kafasının içinde kaybolmuş bir halde, tam ana kapıya yöneldiği sırada oturma odasından çıkan Maroni'yi görmedi.

"Morana."

Adamın sesi onu kısa sürede kendine getirdi. Morana döndüğünde adamın kendisine doğru yürüdüğünü gördü, yüzünde her zaman tüylerini diken diken eden o gülümseme vardı. Çantasının askısını sıkıca kavrayarak kendini destekledi.

"Bay Maroni," diye sakın ve soğukkanlı bir sesle selamladı.

Maroni onun kişisel alanının hemen yakınında durdu, başını yana eğdi, karanlık gözleri onu inceledi. "Yıllardır Tristan'a ulaşmaya çalıştığımı biliyorsun. Dün gece ilk kez tepki verdiğini gördüm."

Morana sessiz kaldı, adamın konuşmasına ve onu gözlemlemesine izin verdi, yüzünü her türlü duygudan uzak tuttu.

Maroni gülümsedi. "İlginç, değil mi? O çocuğa yaptığım şeyler. Yirmi yıl boyunca onu kırmaya çalıştım. Ben denedikçe o daha da güçlendi." İç çekti. Morana sessiz kalırken kanının kaydığını hissetti. "İşkence, cinayet. Hiç çekinmedi. Onun mükemmel bir ölüm makinesi olduğuna inanmaya başlamıştım. Ta ki dün gece kendi gözlerimle görene kadar. Sonunda onun Aşil topuğunu bulduğuma inanıyorum. Bunun için teşekkür ederim, Morana."

Kalbinde adama karşı hissettiği zehir başka bir seviyeye ulaştı. Değer verdiği adamı alaşağı etme düşüncesi karşısında yüzünde beliren gülümseme, içgüdülerini hiç olmadığı kadar öfkelenlendirmişti. Dante gibi bir adamın bu canavarın içinden nasıl çıkabildiği bir mucizeydi. Her şeyi içine atan Morana, Maroni'ye usulca gülümsedi.

Adamın düzgün sakalının altında gülümsemesinin hafifçe solduğunu memnuniyetle gördü.

"İşte burada yanılıyorsunuz Bay Maroni," diye konuştu sessizce, sesi yumuşaktı. "Sınırlı aklınızla kadınların sadece iki iyi şey yapabileceğini varsayıyorsunuz - eşler ve fahişeler. Ben ikisi de değilim. Ben sizin gibi erkeklerin beni bağladığı prangalardan kurtulmuş bir kadınam. Beni yeniden inandıran iki iyi adam sayesinde bu özgürlüğün farkında olan bir kadınam."

Maroni konuşmak için ağzını açtı ama Morana elini kaldırdı, daha bitirmemişti, içindeki ateş şimdi daha da alevlenmişti. Öne doğru eğildi, kendisinden çok daha uzun olan adama baktı, sesi tehditkârdı.

"Ben kurban değilim. Ben intikamcıyım," diye bağırdı. "Sözlerimi bir kenara yazın Bay Maroni. Size bunu ödeteceğim - Tristan'da açtığınız her yara için; Dante'ye verdiğiniz her küçük zarar için; Amara'yı evinden sürdüğünüz için. Ve kaybolan tüm kızlar için."

Son kısımda adamın gözlerinin hafifçe açıldığını gördü ve başını salladı. "Ah evet. Senin de işin içinde olduğunu biliyorum. Sadece nasıl olduğunu bilmiyorum. Ama öğrendiğimde, bedelini ödeyeceksin." "O kadar uzun yaşayacağını mı sanıyorsun?" diye tehdit etti Maroni. Yüzündeki nezaket gitmişti.

Morana neşesiz bir şekilde kıkırdadı. "Tristan'ın dün geceye kadar hiç tepki verdiğini görmediğini söylüyorsun. Beni öldürmeyi dene ve sonra kendine ne yapacağını gör. Sadece dene. Sana meydan okuyorum."

Küstahlığı karşısında Maroni'nin eli boynuna geldi, havada, teninden birkaç santim ötede asılı kaldı. Morana eli izledi, sonra ona baktı, gözlerini dikmiş, tereddütsüz onu süzüyordu.

"Az önce ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, küçük kız," diye fısıldadı Maroni, gözleri ölümcüldü. Morana'nın dehşete düşmesi gerekirdi. Bu adam yetişkin erkekleri tir tir titreten bir adamdı. Ama onunkinden çok daha ölümcül, çok daha öfkeli gözlerle tanık olmuştu.

"Sana beni tehdit etmemeni söylemiştim," dedi aynı derecede sessiz bir sesle. "Az önce tehdit ettin. Şimdi domino taşlarının düşüşünü izle."

"Saygılı ol, küçük kız," diye tükürdü Maroni.

Morana bir kaşını kaldırdı. "Çok yaşa kral. Kral öldü."

Başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü ve ana kapıdan çıkıp güzel, sıcak güneş ışığına doğru yürüdü. Adrenalin hâlâ vücudunda dolaşüyor, yaptığı onca şeyden sonra o adamın nefes aldığını görmenin zehriyle midesi çalkalanıyordu. Kayıp kızlarda bir şekilde onun parmağı olduğunu iliklerine kadar biliyordu. O yenilmez değildi ve bunu ona kanıtlayacaktı.

Dışarıdaki sütunlardan birinin yanında duran Vin'in sessiz figürü onu durdurdu. Tıpkı ona odasına kadar eşlik ederken olduğu gibi sessizdi.

"Dante'nin evine kadar bana eşlik edecek misin?" diye sordu ona, yarı yarıya cevap vermemesini bekleyerek. Sessiz bir sesle basit bir "evet" diyerek onu şaşırttı, koyu renk takım elbisesinin cebinden koyu renk gözlüklerini çıkardı ve ona yanında yürümesini işaret etti.

Arazinin batısına doğru yürürken Morana adımlarını sıklaştırdı ve etrafındaki her şeyi gözlemledi. Penceresinden gördüğü adamlar hâlâ araziye kuşatıyordu. Ev ile kuzeydeki ağaç sırası arasında, göl ve ötesini birbirinden ayıran uzun çimenler uzanıyordu. Batıya doğru, biri beyaza boyanmış, diğeri boyanmamış, sadece kırmızı tuğlalı, neredeyse arazinin iki farklı köşesine yerleştirilmiş iki farklı kanat görebiliyordu. Beyaz olan kocaman, kırmızı evden daha gerideydi. Üçüncü katın üzerinde düz bir çatısı ve balkonlarında siyah, ferforje korkulukları vardı. Kırmızı tuğlalı ev buna kıyasla çok daha küçüktü ve birinci katın üzerinde bir tarafta eğimli bir çatıya ve basit bir sundurmaya sahipti.

Kırmızı olana doğru gidiyorlardı.

Vin sessiz yürüyüşlerini bozarak kırmızı tuğlalı evi göstererek, "Sağdaki Dante'nin," dedi. Morana, A- Vin'in bilgi vermesi ve B- Dante'ye ilk ismiyle hitap etmesi karşısında şaşırmıştı. Bunu sonraya saklayan Morana, daha fazla bilgi alma fırsatını değerlendirdi.

"Peki ya şunun solundaki beyaz olan?" diye sordu onun hızlı adımlarına ayak uydurarak.

"Orası personel binası," diye bilgi verdi Vin. "İçeride daireleri var."

Morana merakla başını salladı. "Peki ya eğitim merkezi?"

Vin'in adımları bir an için duraksadı, sonra tekrar hızlandı ve gözlüğünün arkasından Morana'ya bir bakış attı. Morana yüzünü masum tuttu.

Cevap vermeyeceğini düşündüğü uzun bir andan sonra konuştu. "Orası ters yönde. Oradan mümkün olduğunca uzak durmanızı tavsiye ederim."

Not edildi.

"Dün bana bıçağı neden verdin?" Morana onu gördüğünden beri aklını kurcalayan soruyu sordu. "Minnettar olmadığımın değil, ki minnettarım. Ama nedenini anlamıyorum."

Ağzını kapatan Morana, kendine şaşırarak gözlerini kırıştırdı. Elbette kafasının içinde gevezelik ediyordu. Her zaman. Ama ilk kez zihninin dışına çıkmıştı. Daha dikkatli olmalıydı, çok daha dikkatli.

Vin omuz silkti. Ve sessiz kaldı.

Yeterince iyi değil.

"Cidden," diye dürtükledi. "İyi adamlardan biri olup olmadığını bilmem gerek."

Vin ona bir kez daha baktı. "Buradaki adamların hiçbiri iyi değil, bayan. Ama kafanıza bir kurşun sıkar mıyım? Şahsen bana karşı gelmediğiniz sürece hayır. Başka kime sataşp sataşmadığınız benim ya da silahım için önemli değil."

Tamam, bu yeterince iyiydi.

Morana başını salladı, bu denklemin çözülmesinden memnundu. Dante'nin evine vardılar ve Vin kapıyı sertçe bir kez çaldı. Birkaç saniye sonra kapıyı kırılmış saçları, nazik, kırışık yüzü ve Amara'nın büyüleyici yeşil gözleriyle yaşlı bir kadın açtı. Bu kadın Amara'nın annesinden başkası olamazdı. Ve Dante'nin Amara'nın annesini kendi kanadına personel olarak getirmiş olması ona adam hakkında çok daha fazla şey anlatıyordu.

Vin ona ve Amara'nın annesine başıyla selam verdi ve tek kelime etmeden oradan ayrıldı. Yaşlı kadının yüzü Morana'yı görünce kocaman, gamzeli bir gülümsemeye büründü. Kadın onu şaşırtarak ellerini uzattı

Yıllarca çalışarak sertleşmiş ve gözleri yaşlarla buğulanmış Morana'nınkini aldı.

"Bebeğim bana arkadaşı olduğunuzu söyledi," dedi kadın aksanlı bir sesle. "Gördüğünüz gibi onun hiç arkadaşı yok. Size teşekkür ederim."

Kadının kalbinin saflığı Morana'nın içinde uzun zaman önce öldüğünü düşündüğü bir şeye dokundu - bir ebeveynin evrensel sevgisinin kanıtı. İçinde kabaran tüm duygularla kadının ellerini sıkkan Morana yumuşak bir sesle konuştu: "Kızınız tanıdığım en nazik, en cömert ruh. Benim için gerçek ve güçlü bir dost oldu. Ve seni çok özleyiyor."

Kadın gözyaşlarının arasından gülümsedi ve ellerini geri çekerek gözyaşlarını sildi. Kapıyı daha geniş açarak Morana'yı içeri davet etti.

"İçeri gel çocuğum," dedi şefkatle, Morana içeri girdikten sonra kapıyı kilitledi ve içeri doğru ilerledi. Ev sıcacıktı - duvarları, perdeleri, ahşap mobilyaları, kahverengiler, kırmızılar ve kremler Morana'yı sıcaklığıyla sarıp sarmalıyordu. Yumurta, kahve ve paçuli kokusu bir şekilde birbirine karışmış, açık pencereler yumuşak bir esinti getirmiş, dışarıda çınlayan rüzgâr çanlarının sesi duyuluyordu. Burası daha önce bulunduğu hiçbir yere benzemiyordu. Sıcak. Rahat. Davetkâr.

"Dante burada olacağını söylemişti," diye devam etti yaşlı kadın ve Morana'yı rahat, pelüş kahverengi bir kanepeye doğru yönlendirip oturmasını sağladı. Morana mindere gömüldü. "Kendini evindeymiş gibi hisset. Kahvaltı yaptın mı?"

Morana tüm bu duyguların etkisiyle başını salladı. Kadın gülümsedi. "Size biraz yiyecek ve kahve getireceğim. Kahve seversiniz, değil mi?"

Morana başını salladı. Kadın, daha önce sayısız kez yaptığı gibi, bir ebeveynin çocuğuna akılsızca yaptığı gibi başını usulca okşadı. Bu Morana'nın hafızasında ilk kez oluyordu. Çenesinin titrediğini hissetti.

"İşinizi yapın ve bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın," diyen kadın gitmek için döndü.

"Sana ne diyeyim?" Morana aniden sordu.

Kadın sırtıttı, yüzü aydınlandı ve kırıştı. "Zia, elbette. Dante bana böyle sesleniyor."

Morana kadının gidişini izlerken gülümsedi ve nefes verdi. Bu basit karşılaşmadan beklediğinden daha fazla sarsılan Morana, çantasından dizüstü bilgisayarını ve ihtiyaç duyduğu diğer ekipmanları çıkarırken kadının ellerinin titrediğini gördü. Yavaşça önündeki masaya yerleşirken Morana bacaklarını altına katladı ve yerleşti.

Yaşlı kadın elinde lezzetli görünen bir omlet, tost dilimleri, taze meyve ve kahveden oluşan bir tepsiyle dışarı çıktı. Morana teşekkür ederek tepsiyi kucağına koydu ve kapıyı arkasından kapatarak Morana'yı yalnız bıraktı. Akşam yemeğinde doğru dürüst bir şey yemediği için midesinin guruldadığını duyan Morana, kahvaltıyı iştahla mideye indirdi. Birkaç dakika içinde her şey tabaklardan temizlenmiş ve midesi mutlu olmuştu.

Tepsiyi yanına, yere koyan Morana kahvesini yudumladı ve ilk iş olarak internetten alışveriş yaptı. Genellikle alışveriş yapması uzun sürmezdi. Tarzını biliyordu ve ne giymekten hoşlandığını biliyordu. Ama o sabah, "içinde sızıp kalabileceği kadar rahat" ile "rahatsız ama son derece şık" arasında gidip gelen kıyafetleri seçmesi çok uzun sürmüştü. Zia içeri girdi ve Morana'nın da karşılık verdiği bir başka gülümsemeyle tepsiyi aldı. Sonra Morana kendine iç çamaşırı sipariş etti. İyi, seksi iç çamaşırları, belirli bir kişiyi ve onun kıyafetlerini yırtma eğilimini göz önünde bulundurarak. Sırada ayakkabı ve makyaj vardı. Sonra da aksesuarlar. Her şey tamamlandığında öğleden sonra olmuştu. Çok fazla saat ve para harcamıştı ama lanet olsun, iyi hissettiriyordu. Teslimatı ertesi güne bırakarak malikânenin adresini yazdı ve ayağa kalktı.

Morana gerinerek oturma odasındaki pencereye doğru yürüdü ve farklı bir açıdan araziye baktı. Oradan, yokuşun yukarısındaki o canavar malikâneyi, çimenleri ve kapıları tüm ihtişamıyla görebiliyordu. Oradan ayrıca yokuşun aşağısındaki gölü ve kenarındaki evi de görebiliyordu. Hala çok uzak olmasına rağmen pencereden daha yakındı. Kahverengi bir kulübe olduğunu görebiliyordu, yerden bir kat yüksekti ama bundan fazlası yoktu.

Gözlerini evden ayırmayan Morana cebinden telefonunu çıkardı ve artık arkadaşı olarak görmeye başladığı kadının numarasını çevirdi. Bağlanmadan önce iki kez çaldı.

"Morana," Amara'nın kısık boğuk sesi onu selamladı. Morana Amara'nın çirkin geçmişini bilmeseydi ve boğazını boydan boya kesen ve ses tellerine zarar veren korkunç yarayı görmeseydi, onun seks için yaratılmış bir sesi olduğunu söyleyebilirdi. Ama bu kadar acımasız bir şey güzel bir şeyle ilişkilendirilemezdi. Yoksa olabilir miydi?

Düşüncelerinden sıyrılan Morana, hissettiği tüm bulanık duygularla cevap verdi. "Sayenizde burada iki harika karşılama yaşadım."

Amara kıkırdadı. "Orası bir tuzak. Biz kızlar birbirimizin arkasını kollamalıyız. Bu yüzden, yanında olabilecek herkese ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Buna minnettarım," diye gülümsedi Morana. "Teşekkür ederim. Her şey için." "Ne zaman istersen Morana," dedi Amara'nın yumuşak sesi.

Bir saniye sonra

sessizliğin ardından Amara sordu. "Tenebrae nasıl?"

Morana bir kahkaha attı. "Şimdiye kadar hava güzeldi. İnsanlar ise şaşırtıcı."

"Nasıl yani?"

"Şey," Morana kışını pencerenin kenarına dayamış, kenarla oynuyordu, "dediğim gibi, üvey kız kardeşin beni şaşırttı. Annen de öyle."

"Yerinde olsam Nerea'ya tamamen güvenmezdim," diye uyarı Amara, Morana'yı şaşırtarak üvey kız kardeşi hakkında konuştu. "Yani bana karşı hep iyi davrandı, beni çok seviyor. Ama sen bir yabancısın ve o da sert biri. Senin için iyi şeyler söyledim ama onu çok fazla göreceğinden şüpheliyim. Çoğunlukla şehir dışına seyahat eder."

Amara'nın dürüstlüğü karşısında Morana'nın içindeki her şey çözöldü. "Söyleyeceğim. Şimdiye kadar iyi görünüyordu ama dikkatli olacağım. Bu arada annen ona Zia dememi söyledi. Bu onun adı mı yoksa bir anlamı mı var?"

Morana Amara'nın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "Teyze demek."

Teyze. Daha önce hiç tanımadığı yabancı bir kadın, sırf kızına iyi davrandığı için ona teyze demesini istemişti. Daha önce hiç teyzesi olmamıştı. Özellikle de saçlarını sevgiyle okşayan ve onu besleyen bir teyzesi. Boğazındaki düğüm sıkıştı.

"O harika bir kadın," diyerek Amara'nın sesi duygusal düşüncelerini böldü. "Ama ona sırlarını anlatma çünkü hepsini Dante'ye anlatacaktır. O adamı çok seviyor."

"Onu sevdiğin için mi?" Morana aniden bunu söylememesi gerektiğini fark etmeden önce sordu.

Amara çok rahatlamış bir şekilde güldü, sesi kordonlar üzerindeki baskı nedeniyle gerilmişti. "Hayır. Belki. Kim bilir? Annem Dante'yi hep sevdi, benim ona olan tutkumun gizli olduğu zamanlarda bile. Sanırım annesi öldükten sonra ona karşı bir annelik duygusu hissetti."

Morana bu konuda daha fazla soru sormak istedi ama Amara'nın Dante'yle ilgili hiçbir şeyi onunla paylaşmayacağını bildiği için sormadı. Hafif bir duraksamadan sonra diğer kadın nihayet "O nasıl?" diye sordu.

Morana dudaklarının seğirmesine engel olamadı. "Güzel. Babasına karşı birçok kez arkamı kolladı."

Amara nefes verdi. "Bu çok iyi. Bunu duyduğuma sevindim."

Morana tereddüt etti. "Eve dönüp dönemeyeceğini biliyor musun?"

"Hayır. En azından Maroni tahtı terk edene ya da Dante başka biriyle evlenene kadar olmaz."

"Ve bu seni rahatsız etmiyor mu?" Morana sordu.

Amara'nın sesi yumuşadı. "Eskiden öyleydi. Artık değil. İsteddiği kişiyle birlikte olabilir."

Eski yaraları deştığının farkında olarak konuyu deştiren Morana, pencere pervazına doğru kaydı. "Bu arada, Tristan ve Chiara Mancini hakkında bir şey biliyor musun?"

Sessizlik. Uzun bir saniye. Sonra Amara içini çekti. "Tenebrae'ye geldikten sonraki ilk evlilik dışı ilişkisi oydu. Onu seçti çünkü onunla yatmak en çok kocasının ve Lorenzo'nun egolarını incitecekti. Tristan'ın da onunla aynı nedenle yattığına inanıyorum."

Morana yutkundu. "Uzun zamandır onun deştirmezi olduğunu ima etti."

Amara hemen alay etti. "Oh, puhleez! O kadın bir sürüngen."

Dante de ona benzer bir şey demişti. İlginç. "Buna inanmanızı istedi çünkü kendisi başka herhangi bir kadın tarafından hemen tehdit edilen türden bir kadın. Daha zeki, daha güzel, fark etmez. Zaten Tristan'ın hayatında deştirmeyen bir kadın varsa o da sendin, yokluğunda bile."

Bu, çarpık bir şekilde, onu ısıttı. Rahat bir nefes aldı.

Onun nefes verişini duyan Amara sert bir ses tonuyla devam etti.

"Onun ya da bir başkasının seni etkilemesine izin verme Morana. Söylediklerimde ciddiydim. Tristan'ı hiç seninle olduğum kadar canlı görmemiştim. İkinizin de iyi bir şeyler inşa edebileceğinize gerçekten inanıyorum. Hiçbir şeyin bunu mahvetmesine izin verme, özellikle de o yerde. O ev Tristan'ın yandığını görmekten başka bir şey istemeyen insanlarla dolu. O yüzden ikinizin de iyiliği için güçlü olun."

Morana derin bir nefes aldı. "Alacağım. Teşekkür ederim, Amara."

"Dediğim gibi, ne zaman istersen," diye yanıtladı Amara yumuşak, boğuk sesiyle. "İçeriden bir bilgiye ihtiyacın olursa ya da sadece kız kıza konuşmak istersen, ben buradayım. Tristan ya da Dante'ye ne olursa olsun bu dostluğu sürdürmek isterim."

Morana gülümseyerek üstünü karıştırdı. "Ben de öyle."

"Güzel. Ben şimdi gidiyorum ama sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Tamam," Morana gökyüzüne baktı, göğsünden bir ağırlık kalkmıştı. Vedalaştıktan ve başka bir telefon görüşmesi planladıktan sonra Morana telefonunu bir kenara bıraktı ve mavi gökyüzünde dans eden bulutları, grilerin ve beyazların birleşerek büyümlü bir şey yaratmasını izledi. Ve buna hayret etti. Birkaç hafta içinde kazandığı her şeye ve herkese hayret etti. Bu kadar kısa bir süre içinde arkadaşları, ilişkileri olmuştu. Başına bir şey gelse umursayacak insanlar ve korumak istediğı insanlar vardı.

Göğsünün içindeki bu yeni duygu çok garip bir şeydi. Ona tutundu, ona tutundu, ona değer verdi.

Önemliydi.

Morana ona gerçeği söylediği için Amara'ya bir kez daha sessizce teşekkür etti. Tristan'ın o kadınla Morana'nın inanmasını istediği kadar uzun süredir birlikte olmadığı gerçeği onu rahatlattı. Her ne kadar travmatik geçmişleri olsa da, hayatındaki tek değişmez kadın oydu. Ama güzel bir şeyler yaşama ihtimalleri vardı. Bunu sezmiş, hissetmiş ve tatmıştı.

Bu mutlu notun üzerine, Amara'yla konuşurken Zia'nın sessizce bıraktığı salatayı mideye indirdi ve sonunda çalışma moduna geçti. Kodların izinin sürülmesi gerekiyordu. Daha da önemlisi, verdikleri ya da verebilecekleri her türlü zararın kontrol altına alınması gerekiyordu. Dante'ye günler önce yapacağını söylediği gibi, hızla başka bir dizi kod yazmaya çalıştı. Bu yeni kodlar, orijinal kodlar kullanılır kullanılmaz onu uyaracak ve yapmak istedikleri her türlü hasarı kontrol altına alacaktı. Bununla birlikte, orijinal kodun herhangi bir benzersiz unsurunu geriye doğru izlemek ve izlemek için de özelleştiriyordu.

Böylece herhangi biri tarafından, herhangi bir yerde ayrı olarak kullanılsa bile bunu bilecekti. Bu kişi bilgisayar konusunda biraz bilgi sahibi olduğu için risk almak istemedi.

Saatlerce odaklanarak, konsantre bir şekilde çalıştı. Kulaklıklarını takmış, rahatlatıcı enstrümantal çalma listesini açmış, gözlüklerini burnuna yapıştırmıştı. Zia gelip gidiyor, onu bir kez bile rahatsız etmiyor ve kapıyı her zaman arkasından kapatıyordu. Telefonu bir kez çaldı ama kontrol etmedi. Ama saatler ve kaskatı kesilmiş parmaklar sonra nihayet tüm yeni kodları hazırlamış, tuzağını kurmuştu. Dehasının tek bir sınırlaması vardı: Kodlar kimdeyse onu kullanması gerekiyordu, aksi takdirde programı tetiklenmeyecekti. Bu gerçekleşmezse program yıllarca çalışacaktı. Ama suçlunun kodları kullanacağına güveniyordu. Yoksa neden birisi Jackson'ın ona kur yapmasını sağlamak için ayrıntılı bir plan yapsın, kodları ondan çalsın ve suçu Tristan'ın üzerine atsın? Bir noktada kullanmaları gerekiyordu, değil mi? Ya da çalmanın ne anlamı vardı ki?

Saatlerce çalıştıktan sonra yorgun düşen Morana gerindi, omurgası kaskatı kesildi ve boynunu kırarak pencereden dışarı baktı. Hava çoktan kararmıştı, o rahatsız edilmeden çalışırken zaman hızla akıp gidiyordu. Yaptığı en iyi işlerden bazılarıydı.

Gelen mesajı kontrol etmek için telefonunu eline aldı ve babasının adını gördü.

Baba: *Cidden Tenebrae'de misin?*

Morana uzun bir süre mesaja baktı, cevap verip vermemeyi düşündü, sonra vazgeçti. Onu da gündemini de sikeyim. Ona hiçbir şey borçlu değildi. Hayatında ilk kez, kaosun ortasında bile iyi bir şeye sahipti. Onun bunu bozmasına izin vermeyecekti. Bir daha asla.

Tiksintiyle telefonu yanındaki mindere fırlattı ve ayaklarını masanın üzerine koyup bileklerini çaprazladı. Dizüstü bilgisayarını kucağına çeken Morana, başlattığı programları simge durumuna küçülttü ve başka bir pencere açtı. Babasının adını görmek ona, Seçim gecesi Dante ve Tristan'ın konuşmalarına kulak misafiri olduktan sonra araştırmak istediği bir şeyi hatırlatmıştı. Evet, büyük C ile. Dante, Tristan Caine'in o kaybolduğunda babasının bölgesine gittiğinden bahsetmişti. Ve Morana ne olduğunu öğrenmek için deli oluyordu.

Bu yüzden babasının çalışma odasına/ofisine yıllar önce yerleştirdiği kameraları açıyordu. Orada olduklarından haberi bile yoktu. Morana o zamanlar her ne kadar döngünün dışında olsa da, döngünün içinde olmak istemişti. Patronun ofisine teçhizat yerleştirmekten daha iyi bir yol olabilir miydi? Konuşmaları görmek ve dinlemek onu sadece bilgilendirmekle kalmıyor, aynı zamanda dünyalarındaki pek çok adama karşı dosyalar oluşturmaya da olanak sağlıyordu. En önemlisi de babası. Onun karıştığı kirli işlerin çoğunu biliyor, konuşmaları ve toplantıları not ediyor ve kötü günler için dosyalıyordu.

Onun güvencesi.

Kendisine yaşattığı hayal kırıklığı ve acı karşısında gözlerini kapatan Morana, bunu bir kenara bırakıp elindeki daha önemli konuya odaklandı. Birden fazla şifreyi hızlıca girerek sisteme giriş yaptı ve kaydını istediği günün tarihini girdi. Ona attığı son mesajdan sonraki zamanı girdi ve 'enter' tuşuna bastı.

Ofisin sağ üst köşesindeki kameradan gelen görüntülerle aydınlanan ekran, babasının çalışma odasının içini gösteriyordu. Çalışma odası boştu. Birkaç dakika ileri saran Morana, babası içeri girdiğinde 'oynat' tuşuna bastı,

adımları tedirgindi. Ofis telefonunu eline aldı ve ahizeye konuştu, sesi kulaklığında sert ve pürüzlüydü.

"Bitti mi?"

Adamın arabasının, çok sevdiği arabasının havaya uçurulmasından bahsettiğini biliyordu. Hattaki diğer kişi ne söylerse söylesin onu pek mutlu etmedi. Sandalyesine oturdu ve elini alnına götürdü.

"Ne demek adamlar cevap vermiyor? Ara onları! Onunla ilgilenilip ilgilenilmediğini bilmem gerek."

"İcabına bakıldı". *Güzel.*

Morana sadece kayıtsızca izledi. Babası telefonu bıraktı ve uzun bir süre pencereden dışarı baktı. Morana, biricik kızına yaptıklarından sonra babasının içinde bir parça pişmanlık, bir parça üzüntü olduğunu düşünmek isterdi ama olduğunu sanmıyordu. Çocuğunun merdivenlerden düşmesine izin veren, onun havaya uçurulmasını emreden bir adamın pişmanlık duyması mümkün değildi. Şu anda onunla temasa geçmesinin tek nedeni Maroni'nin ona kızın varlığını haber vermiş olması ve kızın onun tüylerini diken diken etmesiydi.

Pencerenin dışındaki bir şeyin onun dikkatini çekmesini izledi. Kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Farkında olmadan öne doğru eğilen Morana, Tristan'ın babasının ofisine şiddetli bir fırtına gibi girmesini şaşkınlıkla izledi. Ne bir uyarı, ne de bir açıklama. Sanki buranın sahibiymiş gibi içeri daldı, arkasındaki üç adama bakmadı bile, silahları onun vücudundaydı, tüm vücudu her an patlayacakmış gibi sımsıkı sarılmıştı. O bir bombaydı ve saat gibi işliyordu.

"İçeri zorla girdi," diye açıkladı adamlardan biri nefes nefese. "Onu durdurmaya çalıştık ama iki kişiyi bayılttı."

Morana, Tristan Caine'in -hayır, Yırtıcı'nın- babasının karşısındaki sandalyelerden birine oturuşunu, daha önce hiç tanık olmadığı bir öfkeyle titreyen bedenini büyülenmiş ve şok olmuş bir halde izledi. Kalp

Odadaki gerilimin giderek yükselmesini izlerken kılını bile kıpırdatmaya cesaret edemedi.

"Seni hatırlıyorum oğlum," dedi babası, sandalyesinde arkasına yaslanmış, gözleri Tristan'ın üzerindeydi. "Babanı kafasının ortasından vurmuştun. Senin yaşında bir çocuk. Bu unutulması zor bir şey. Geçenlerde karşılaştığımızda seni tanıyamamıştım. Şimdi çıkarabiliyorum."

Yırtıcı sadece ona baktı. "Nerede o?"

Babası Maroni'ye özgü bir gülümsemeyle gülümsedi. "Ve ona nasıl yürüdüğünü, yüzündeki kanı nasıl sildiğini hatırlıyorum."

Morana nabzının hızlandığını hissetti, zihninde olayla ilgili hiçbir anı yoktu ama sadece düşüncesi, o çocuğun bir bebeğin yüzündeki kanı silmesi, bunu ona yapması fikri kalbinin sıkışmasına neden oldu.

"Nerede o?"

"Ve restoranda ona öyle bir baktın ki," diye devam etti babası, ölümcül, ölümcül bir adamın kendisine bakışından rahatsız olmamış gibi davranarak. Ama Morana onun endişeli olduğunu anlayabiliyordu. Yanağının kenarında bir tik vardı. "Şaşırtıcı, değil mi? Seni cezbedebilen kadınlar? Onu ortaklarımdan birinin oğluyla evlendirmek istiyordum. Hatta her şeyi planlamıştım. Ama o küçük fahişe kendini sana güzelce sundu, değil mi?"

O daha gözünü kırpamadan Tristan Caine sandalyesinden kalkıp masanın etrafında dönmeye başladı, bir eliyle babasının kolunu arkadan büküyor, diğer eliyle de yüzünü boynundan masaya bastırıyordu.

"Adı," diye fısıldamak için eğildi Tristan, "Morana."

Ürpertici.

Morana nefesini tutmaya çalışarak durakladı ve midesi bulandı. Birden fazla şekilde içine girmesine izin verdiği adamı gözlemledi, ekranda donmuş halini izledi, babasının üzerine eğilmişti, dudakları adının son hecesinde açık kalmıştı.

Sertçe yutkunarak tekrar 'play' tuşuna bastı. Silahlar ona çevrildi. Babası inledi. Adını ilk kez söylediğini duyduğunda, hecelerin diline dolandığını hissettiğinde, adının viski ve günahla aşılandığını duyduğunda omurgasından aşağı bir heyecan fırladı. Titrek bir nefes vererek, büyülenmiş bir şekilde izledi.

"Ona bir kez daha fahişe dersin," diye devam etti Tristan, "babama yaptıklarım sana yapacaklarımın yanında çocuk oyuncağı gibi kalır."

Babasının kolunu daha sert bir şekilde bükerek Gabriel Vitalio'nun acı içinde bağırmasına neden oldu. Üzerindeki birden fazla silaha bakmaya bile tenezzül etmedi. "Şimdi sana bir kez daha soracağım. Nerede o?"

Yanağını tahtaya dayadığı için babasının sözleri birbirine karıştı. Tristan başını biraz eğdi.

"O öldü."

Hala.

Odayı kaplayan sessizlik tüylerini diken diken etmişti ve o odada bile değildi. Nefesini tutmuş, kalbi boğazında, gözleri siyah beyaz ekrana yapışmış bir şekilde bekledi.

"Yalan söylüyorsun," diye konuştu Tristan, sesi netti.

"Ben değilim," diye yanıtladı babası. "Emri ben verdim."

Tristan babasının kafasını masaya çarptı, başparmağını sertçe çekti, çatırtı odada yüksek sesle duyuldu. Babası bağırdı, adamlardan biri ateş etti. Tristan eğildi, kendi silahını çıkardı ve babasını hareketsiz tutarken adamları yere serdi.

"Sizinle hiçbir sorunum yok," dedi adamlara. "Şimdi gidin, canlı gidin. Ya da ölün."

Adamların tereddüt edişini izledi, belli ki ününün farkında olan iki adam oradan ayrıldı. Üçüncüsü cesur olmaya çalışarak silahını havaya kaldırdı. Tristan

Omuz silkti, adamı omzundan vurdu ve silahıyla kapıyı işaret etti. Adam kaçtı ve onu babasıyla yalnız bıraktı.

Tristan ona doğru hafifçe yaklaştı ve silahını beline geri soktu.

Babası ona gözlerinde zehirle baktı. Tristan masanın kenarına oturdu ve öne doğru eğildi.

"Nerede o?"

"Öldü."

Tristan gülümsedi, artık onda olduğunu bildiği gamzeleri olmayan soğuk, sert bir gülümsemeydi bu. "Kırmam için dokuz parmağın daha var. Sonra iki bilek. İki dirsek. İki omuz. Sana içten zarar vermeden kırabileceğim altı kaburga kemiği ve belden aşağısına hiç girmeyeyim bile. Ve senin yaşında bu pek iyi iyileşmez, ihtiyar."

Başını yana eğmiş, babasının elini neredeyse gelişigüzel tutuyordu. "Sana daha önce hiç hissetmediğin türden bir acı hissettirmek için zamanım ve sabrım var. Öyle bir acı ki, ölmüş olmayı dileyeceksin. O yüzden tekrar soruyorum. Nerede o?" Parmakları diğer başparmağının üzerinde duruyordu.

Babasının kolunun titrediğini, ölümden çok daha kötü bir şeye bakarken çenesinin gerildiğini gördü. "Yalan söylemiyorum. Emirleri ben verdim."

"Nerede?"

"Havaalanının arkasındaki mezarlık," diye itiraf etti babası. "Adamlarım birçok kez oraya giderken onu takip etti."

Tristan doğruldu, elini bıraktı ve gitmek için döndü.

"O senin zayıf noktan mı Predator?" Babasının sesi onu olduğu yerde durdurdu. Belli ki gezegendeki en aptal adam olan babası, Tristan'ın gitmesine izin vermek yerine onu kışkırtıyordu. "Bunca yıldan sonra, onun arayacağın son kişi olacağını düşünmüştüm."

Tristan kaşlarını kaldırarak döndü, elleri yanlarında gevşemişti.

"Savaşı riske attığınızı biliyorsunuz, değil mi?"

Tristan neşesiz bir şekilde kıkırdadı. "Sende savaşacak yürek yok, ihtiyar. O zamanlar kızın savunmasızken ve kafasına silah dayanmışken onu koruyacak cesaretin yoktu. Şimdi de cesaretin yok."

Babası ayağa kalktı, erkekliğine güvenmişti. Cidden, bu kendini beğenmiş, egoist adamla nasıl bir akrabalığı olabilirdi ki?

"Ben kızımı her zaman korudum. Buraya gelmekle aptallık ettin," dedi babası.

Tristan masaya doğru yürüdü ve avuçlarını masanın üzerine koyarak öne doğru eğildi. "Eğer saçının bir teline bile zarar geldiyse, buraya tekrar gelirim. Sessizce değil, hayır. Bu sefer evine geleceğim, seni öldüreceğim ve bunu yaparken de acele etmeyeceğim."

"Beni tehdit etme."

"Seni uyarıyorum. İstediğin kadar muhafız yerleştir," dedi Tristan, o yumuşak ve ölümcül üslubuyla. "Ve iyi olması için dua et."

"Onu neden bu kadar önemsiyorsun?" diye sordu babası açık açık.

Morana bu soru karşısında kalbinin durduğunu hissetti, onun cevabını beklerken elleri titriyordu.

Tristan uzun bir süre cevap vermedi. Ve sonra cevap verdi.

"Bunu ben bilirim, o da öğrenir," dedi o tehditkâr ses tonuyla. "Başka kimsenin değil."

Topuklarının üzerinde dönerek tekrar kapıya doğru yürüdü, sonra durdu ve babasını o acımasız bakışlarıyla kıstırdı.

"Ondan uzak dur, yaşlı adam," diye uyardı, sesi sertti. "Bir daha onun peşine düşersen, ben de senin peşine düşerim."

"Onun amcığı senin için büyülü olmalı..."

Babası bu iğrenç cümleyi tamamlayamadan koltuğuna geri oturtuldu ve Tristan yeni iyileşmiş burnuna sert bir yumruk attı. Babasının ağzından kan akmaya başlayınca, muhtemelen bir dişinin de kırılmış olduğunu fark etti.

Tristan bir eliyle onun çenesini sıkıca kavradı ve neredeyse burun buruna gelecek şekilde eğildi.

"Bir kelime daha," dedi adam, kadının vücudunu ürperten bir ses tonuyla. "Dilini kesmem için bana bir neden daha ver."

Babası Tristan'a bakakaldı, nutku tutulmuştu.

"Tek bir kelime," diye ısrar etti Tristan, gözlerindeki maske düşmüştü. Babası sessizce başını salladı.

"Şimdi beni dinle ve iyi dinle," dedi Tristan, vurgulamak için babasının çenesini sallayarak. "O benim korumam altında. Benim korumam altında. Kimse ona zarar veremez. Kimse onun hakkında kötü konuşamaz. Ne ben, ne sen, ne de başkası. Bir daha ona olduğundan daha az kadın dediğini duyarsam, dilini kesip köpeklerine yediririm. Bir daha seni ona yakın bir yerde görürsem, seni öldürürüm. Kal. Kal. Siktir. Uzak dur. Uzak dur. Ondan. Anladın mı?"

Babası başıyla onayladı.

Tristan başını salladı. "Güzel. Ve bunu ne zaman unutursan, onun için çocukken babamı nasıl öldürdüğümü hatırla. Ve şimdi bir erkek olduğuma göre onu güvende tutmak için öldürebileceğim insanları düşün."

Babası yine sessizce başını salladı.

Bu kez Tristan Caine odadan çıktı. Morana sersemlemiş bir halde arkasına yaslandı.

Bunalmış.

Gözleri hâlâ ekrana yapışmış, babasının yaptığı aramaları ve diğer şeyleri izliyordu. Geri sarmaya bastı ve her şeyi en başından tekrar izledi. Giriş, kırılan başparmak, tehditler, silah sesi, daha fazla tehdit,...

Çıkış. Sonra tekrar izledi, tekrar, tekrar, her duruşu, her nüansı, her kelimesi kalbine kazınana kadar. Adamın her kelimesi kalbine işliyor, ikiye bölünüp onu içeri alana kadar yavaşça açıyordu.

Hayatında bir kez bile kimsenin onun için ayağa kalktığını hatırlamıyordu. Güçlü olması gereken erkeklerle korku içinde yaşamıştı. Erkekler masanın altından ona dokunduğunda babasının diğer tarafa dönmesiyle yaşamıştı. Yalnız yaşadı, bir gün birisinin babasının ofisine korkusuzca girip onu inciteceğini, tehdit edeceğini hiç ama hiç düşünmedi.

Ve yapmıştı. Kız ondan bir seçim yapmasını istemeden önce bile yapmıştı. Kızın bildiğini bilmeden önce bile onu korumak istemişti. Kız kendini ona o şekilde açmadan önce bile onu istemişti. Babasıyla olan tüm bu etkileşim - onu bulmadan saatler önce, sadece aralarındaki etkileşime dayanarak - ona şiddetli koruyuculuğu ve ona duyduğu saygıdan başka bir şey göstermemişti.

Dizüstü bilgisayarını masanın üzerine koyarken yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Morana onu sildi, kalbi hiç olmadığı kadar doluydu. Sıcak ve güvenli bir yerde, ona kalbini açan yabancı bir kadınla, hayatındaki dostlarla ve onun için korkmadan dünyanın öbür ucuna gidecek bir adamla çevriliyken kalbi doluydu.

Ayağa kalkarak pencereye gitti, gözlerinden daha fazla yaş akıyordu - sevinç, üzüntü, acı, rahatlama, minnettarlık hepsi bir karışımında birbirine karışıyordu, ta ki birini diğerinden ayırt edemeyene kadar. Çimenlere bakarken, evin ana kapısının açıldığını ve Dante'nin sesinin içeri süzüldüğünü duyana kadar kıpırdamadı. Morana kalbi boğazında kapıya döndü ve açılmasını bekledi.

Öyle oldu.

Dante ve Tristan içeri girdiler, her iki adam da hâlâ sabahki takım elbiselerini giymişlerdi ama şimdi buruş buruş olmuşlardı. Dante'nin kravatı yamuktu ve Tristan kravat takmamıştı. Dante ona baktı ve küçük bir gülümseme verdi. Tristan sadece ona baktı.

Ve Morana artık kendini tutamıyordu.

Bir an bile tereddüt etmeden ona doğru koştu ve kollarını onun boynuna dolayarak sıkıca tutundu.

Adamın vücudunun şaşkınlıktan kaskatı kesildiğini hissetti ve yüzünü onun boynunun kıvrımlarına gömdü.

"Dante," sesinin göğsünden gürlediğini duydu.

"Ben dışarıda olacağım," diye konuştu Dante. Morana kapının arkalarından kapandığını duydu. Sonra Dante'nin kollarının, onu nasıl tutacağından emin değilmiş gibi, kararsızca kendisine dolandığını hissetti.

Morana kendi kollarını Dante'nin boynuna daha sıkı doladı, ayak parmaklarının üzerinde durdu, tüm ağırlığını Dante'ye verdi, ilk kez bu şekilde ona bastırdı. Adamın kolları yavaşça onu daha sıkı tuttu, biri beline dolandı, diğeri

Diğeri başının arkasını avuçlamak için geliyor.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu sessiz, neredeyse yatıştırıcı bir fısıltıyla, sesinin bıyık ve günah tınısı tam kulağının dibindeydi.

İçinde patlayan duyguların etkisiyle gözleri doldu ve başını iki yana salladı.

"İyi misin?" sesi hafifçe gevşedi.

Kadın onun boynuna doğru başını salladı.

Davranışları karşısındaki şaşkınlığını hissedebiliyordu ama bir kez olsun umursamadı. Kendisine onun gibi değer veren birine sarılmayı hak ediyordu. Ona kendisi gibi değer veren biri tarafından sarılmayı hak ediyordu.

Başka bir şey söylemeden onu kucağına aldı ve oturma alanına doğru ilerledi. Morana onun boynundaki güçlü kaslara yapıştı, bacakları havada

asılı kaldı. Adam döndü ve Morana'nın oturduğu kanepeye oturdu.

Otururken Morana bacaklarını ona göre eğdi ve belindeki silahın, hâlâ boynu ile omzu arasındaki boşlukta saklanan kalçasına baskı yaptığını hissetti.

Onun misk kokusunu ve nabzına karışan parfümünü koklayabiliyor, ona sokulduğunda yanaklarında zonklayan damarı hissedebiliyor, parmaklarını saç tellerinde gezdirirken yumuşak saçlarını ellerinde hissedebiliyordu. Kalbi, göğsüne bastırıldığı göğüslerine çarpıyordu. Sıcak kasları kadının her kıvrımında sertleşiyordu. Leğen kemiği onun kalçalarına mükemmel bir şekilde yerleşmişti.

Küçük bedenini sıkıca saran kolları hareket etmiyordu. Ne okşamak için, ne keşfetmek için, ne de herhangi bir şey yapmak için. Adamın yarı yarıya onu bir şeye tetikleyeceğinden korktuğunu, yarı yarıya da neden ona bir koalanın en sevdiği dala sarılması gibi sarıldığına şaşırdığını hissedebiliyordu.

Dakikalarca onu tuttuktan ve o da hiç şikâyet etmeden Morana'nın kendisini tutmasına izin verdikten sonra Morana yüzünü Morana'nın boynundan çekti ve beyaz gömleğinin düğmeleri açık yakasından görünen adem elmasına baktı.

Gözlerini yukarı doğru kaldırarak sonunda bakışlarını onunkilere kilitledi.

O mavi, mavi gözler ona usulca iç çekti. Yırtıcı hayvanları gibi tetikte değil, daha yumuşak, daha şefkatli bir şekilde sabırlıydılar. Onun bu tuhaf davranışını açıklamasını bekliyordu.

Morana ellerini yüzünün yanlarına götürdü, çenesini avuçlarının içine aldı, o lezzetli şekilde avucuna sürtünen tüyleri hissetti ve ona iki kelimeyle, kalbini boğan tüm duygularla söyledi.

"Teşekkür ederim."

Başını hafifçe sola eğip onu anlamaya çalışırken kaşları hafifçe çatıldı.

Bir dakika sonra sordu. "Ne için?"

Morana başparmaklarıyla onun yanağını okşadı. "Önemsediğin için."

Anlamadı. Tabii ki anlamadı. Nasıl anlayabilirdi ki? Onun tüm geçmişini bilmiyordu. Onun için ne hale geldiğini bilmiyordu. Babası kaybolduğunda ona ne yaptığını gördüğünü bilmiyordu. Anlamıyordu çünkü bunun onun dünyasını nasıl yeniden eksenine oturttuğunu, göğsünü nasıl yarararak açtığını, bir daha asla üşümeyeceğini ya da yalnız kalmayacağını bildiği bir şekilde onu nasıl iliklerine kadar ısıttığını bilmiyordu.

Ve bunları ona aktarması, anlatması mümkün olmayacaktı. Bu yüzden, o anda yapabileceği tek şeyi yaptı.

Öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Adam sustu.

Tamamen hareketsiz.

Elleri kadının kalçalarının yan taraflarında hafifçe sıkılaştı ama adam kadının altında donup kaldı. Morana bunu umursamadı. Kalbinde ona karşı hissettiği tüm şefkatle ona sarıldı ve başını eğerek bunu tek bir öpücüğe döktü. Dudaklarını ısırdı, onlardan bir yudum aldı, nazikçe, saygıyla öptü, ona yirmi yıldır hiç görmediği bir şefkat gösterdi.

Ona izin verdi. Onu yıkamasına izin verdi ve bunu kabul etti. Kabul etti. Onu öpmedi ama itmedi de.

Morana uzun zamandır arzuladığı şekilde onun dudaklarının tadına baktı. Başını diğer tarafa eğerek dudaklarını tekrar birleştirdi, alt dudağını emmeden önce bir anlığına kilitledi, çenesindeki tüylerin tenine sürtündüğünü, ağzının etrafındaki kılların onunkileri yaktığını hissetti.

Biri kapıyı çaldı.

Morana öpücüklerin en basitinden, en güzelinden uzaklaştı ve gözlerinin derinliklerine baktı.

"Sen," diye fısıldadı aralarındaki boşluğa, "Tristan Caine, çok ama çok güzel bir adamsın. Ve kalbim senin için atıyor."

Yüzündeki şaşkınlık ve hayret paha biçilemezdi. Bu Yırtıcı değildi. Bu, cesurca bir şey yaptığı için canavar olarak adlandırılan ve değerli olduğu bir daha asla söylenmemek üzere yalnız bırakılan çocuktur. Bu, kendini daha güçlü bir adamın derinliklerine gömmüş, onun hareketlerini ya da bunların ardındaki düşünceleri anlayamayan ya da işleyemeyen çocuktur. Kişiliğin altına uzanmış ve adamı, çocuğu bulmuştu.

Morana başka bir şey söylemeden ayağa kalktı. Ona izin vermesi yaşadığı şokun bir kanıtıydı.

Kapıyı açtı ve Dante kaşlarını kaldırarak ona baktı. Morana başını salladı. Sırıttı.

"Eve gitmeliyiz. Akşam yemeği vakti geldi," diye duyurdu Dante, ana kapıyı göstererek. "Oraya giderken konuşabiliriz."

Morana başını salladı. "Dizüstü bilgisayarımı burada bıraksam sorun olur mu? Bazı programları çalışır halde bıraktım ve o evde kendimi rahat hissetmeyeceğim."

"Tabii ki."

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu Whiskey-and-sin arkasından, Dante'ye hitaben.

"Bir dakika daha mı?" Dante sıırıttı ve başını sallayarak ana kapıdan sessizce çıktı.

Morana ne hakkında konuşmak istediğini sormak için döndüğünde aniden kapının yanındaki duvara çarptı. Şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı, nefesini zor tutuyordu, adamın ağzı yüzüne çarpmadan önce yüzündeki vahşi ifadeyi kısa bir an için görebildi.

Ayak parmakları ayakkabılarının içine kıvrıldı, parmakları onun dar beline dolandı ve pantolonunun kenarına sıkıştırılmış silahı avucunun altında hissetti. Vücudu alev alev yanan, kalbi göğsünde gümbür gümbür atan Morana, bir okyanus dalgasının altındaki kum gibi ona teslim oldu. Adamın elleri Morana'nın saçlarını kavradı ve ağzını yutarken başını geriye doğru eğdi. Bu öpücük dakikalar öncekine hiç benzemiyordu. Bu

sertti, yoğunluğu neredeyse morartıcıydı ama içlerinde lekesiz bir şeyin akıntısı vardı. Öpücükte hâlâ onun kafa karışıklığını hissediyordu ama orada başka bir şey de vardı. Değerli bir şey. Anlayamadığı ve adamın ona anlatmaya çalıştığı bir şey. Adamın dili dudaklarının arasından geçip, çekilmeden önce ağzının içine dalınca, kadın memnuniyetle dudaklarını ayırdı. Adam aşağı doğru eğilirken ve kadın ayak parmaklarının üzerinde olabildiğince yükselirken, adamın tüm vücudu kadınınkini duvara bastırdı - ayaklar ayaklara, kalçalar kalçalara, göğüs göğüslere-.

Duygular vücudunda dolaştı, kanı ısındı ve her bir parçasını içten dışa doğru yaktı. Dişleri alt dudağını çekiştirdi; ağzından bir inilti çıktı. Yutkundu, dilini kendi diliyle okşadı, tekrar çekilmeden önce bir anlığına ikisini birbirine doladı. Kalçaları onunkilere doğru eğildi, adam ağzıyla ziyafet çekerken elleri onu daha yakına çekti, elleri saçlarında sert ama nazikti.

Sadece bir öpücük değildi. Daha fazlasıydı,
çok daha fazlası. Çok ihtiyaç duydukları
havayı almak için ayrıldılar. "Akşam yemeğı,"
diye mırıldandı bulanık bir zihnın içinden.

"Seni yemeyi tercih ederim," diye mırıldanarak onu bir kez daha hararetle öptü. Morana kendini öpücüğün içinde kaybetti, onun tarafından boğulmasına izin verdi. Saniyeler, dakikalar ya da saatler boyunca öpüştiler, bilmiyordu. Adam geri çekildiğinde tek bildiğı dudaklarının şişmiş olduğı ve daha fazlasını istediğıydi. O da istiyordu. Bunu onun vücudunda hissedebiliyor, mavi gözlerinde görebiliyordu.

"Bir dahaki sefere beni böyle öpeceksin," dedi ona, aralarına biraz mesafe koyarak.

Morana gözlerini devirdi. "Ders için teşekkürler."

Adam kapıya doğru dönerken bir gamze parıltısı yakaladı. Onu omzundan tutup geri çekti ve üzerine bir tane daha yerleştirdi. O gamzenin suçlusu oydu. O da karşılık verdi. Aralarında tutku patladı.

Nefes nefese, bu sefer sağlam bir adım attı. Morana giysilerini düzeltti ve parmaklarıyla saçlarını taradı. Onu kapıdan çıkarken takip eden Dante'nin şişmiş ağzına ve Tristan'ın dağınık saçlarına dikkat ettiğini gördü.

Tristan her zamanki maskesine geri dönerek, "Tek kelime etme," diye uyardı.

Dante sırtarak bir elini pantolonunun cebine soktu, diğerini de Morana'nın omzuna doladı ve malikâneye doğru yürümeye başladılar. Morana, Tristan'ın Dante'nin çekmediği eline dikkatle baktığını gördü. Tristan tekrar ileriye baktı ve yürümeye devam etti. Morana adamın tutuşuyla rahatladı.

Gece sessiz ve güzeldi. Gökyüzü hâlâ bulutlarla kaplıydı, ay hâlâ bulutların arkasından görünüyordu. Gün boyunca arazinin etrafında görünür olan adamlar tekrar görünmez oldular. İki adamla birlikte malikâneye doğru yürüyen Morana sessizliği bozarak, "Bugün Bay Maroni ile küçük bir an yaşadım. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Onlara konuşmadan, en azından bir kısmından ve bütün gün üzerinde çalıştığı kodlama programlarından bahsetti. Kamera kaydını izlediği ve Amara'yla konuştuğu kısımları atlayarak Dante'nin yanına sokularak Tristan'ın yanında yürüdü. Gerçeküstü hissediyordu. Güvende.

Eve yaklaştıkça her iki adamın da gerildiğini daha iyi görebiliyordu. Bir süre sonra Dante kolunu onun boynundan çekti ve konağa doğru yürümeye başladı. Kapıya vardıklarında Tristan yine o soğukkanlı haline dönmüştü. Kadına kendisinden önce gelmesini işaret etti. Kadın da öyle yaptı, kalbi ve bedeni hâlâ bulanıktı.

Fuayeye girdiler. Kapı arkalarından kapandığında, Tristan onu şaşırtarak bedenine çekti ve gözlerinin içine baktı. Eli yukarı kalktı, başparmağı, ağzının iz bıraktığı ağır dudaklarında dolaştı.

"Bu gece."

Morana dokunuşun vücudunda zonkladığını hissedince keskin bir nefes aldı. Yutkundu ve başını salladı. Adam elini bıraktı.

"Canlarına oku," diye fısıldadı ona.

Gülümsedi. Uzun, çok uzun bir dakika boyunca onun gülümsemesine baktı, muhteşem gözleri onun ağızına yapışmıştı.

Ve en güzel, en değerli şey oldu. Soğuk, mesafeli gözleri ısındı.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Morana telefonuna bakıp Dante'nin evinde bıraktığı programların ilerleyişini uzaktan takip ederken içini kemiren, ısrarcı his onu yalnız bırakmayı reddediyordu. Algoritmalar ne kadar karmaşık olursa olsun, hiçbir zaman yazılımının bu kadar zamanını almamıştı. Bu gerçeğe gurur duyuyordu. Yine de kodları çalıştırılı neredeyse yirmi dört saat olmuştu ve ilerleme, inanmadığı bir şekilde, yalnızca yüzde kırk seviyesindeydi. Lanet olası yüzde kırk. Dışarıdan bir müdahale olmadığı sürece bu mümkün değildi. Bunu kontrol etmişti. Hiçbir şey yoktu. Bu yüzden programının hamile bir salyangoz hızında ilerlemesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü anlayamıyordu.

Yarattığı şeye şaşırان ve sinirlenen Morana, evden çıkıp çimenlere doğru yürüdü. Biraz sinirliydi ve sadece programa değil, dün geceye de kızgındı.

Yemek şaşırtıcı derecede sorunsuz geçmişti. Elbette alttan alta bir gerginlik vardı ama Maroni'den tek bir küçümseyici söz gelmemiştir. Bir süredir planladığı bir parti hakkında onu kibarca bilgilendirmişti, bu gece yapılacak bir parti ve sonra yemek boyunca sessiz kalmıştı. Belki de masada böyle davranıyordu ve onun ilk gecesi bir istisna olmuştu. Bilmiyordu ama yanlış bir bakışa ya da onu tersleyen bir gülümsemeye karşı hazırlıklı olmuştu. Kendisine ya da daha kötüsü, yanında oturan ve oturdukları andan itibaren Dante'nin evindeki adamın tüm izlerini tamamen silmiş olan avcıya karşı alttan alta bir şeyler söylemeye hazırды. Eğer ağzı hâlâ onunkinin verdiği tutkuyla yanmıyor olsaydı, her şeyi çılgın hayal gücüne bağlayabilirdi.

Tristan onun yanında oturan Tristan değildi, o sessiz bir Yırtıcı'ydı - tetikte, tetikte. Ve şimdi Tristan'ın bazı katmanlarını gördüğüne göre, onun varsayılan haline ne kadar kolay döndüğüne hayret ediyordu. Ve sadece o da değil. Dante de ayılmış, rahat sırtışları yerini neşesiz sırtışlara bırakmıştı.

Her iki adamı da tanıdıkça, gerçek benliklerinin ne kadarını saklı tuttıklarını daha iyi anladı, ki bunların çoğuna hâlâ maruz kalmamıştı. Bazıları aynı şeyi kendisi için de söyleyebilirdi. Ama kendini tanıdığından beri, bunun daha çok tüm cephenin altında kim olduğunu bilmemekle ilgili olduğunu biliyordu. Bunu hayatında ilk kez kendisi keşfediyordu çünkü ilk kez bu rahatlığın sınırlarını hissetmeye başlamıştı. Ne olursa olsun, gerçekte kim olduğunu, özünde babasının kızı olmadığını anlaması için önünde uzun bir yol vardı. Şimdilik kafa karıştırıcı bir karmaşa içindeydi. Şu anda tek bildiği şuydu.

Ve her şeye rağmen yine de kimseye tam olarak güvenmiyordu.

Tristan ve Dante'ye daha önce hiç kimseye güvenmediği kadar güveniyordu ama özellikle Tristan söz konusu olduğunda hâlâ bir parçasını geride tuttuğunu biliyordu. Kendisini güvende tutacağı konusunda ona güveniyordu. Ona zarar vermeyeceğine güveniyordu. Ona şahdamarını defalarca gösterecek kadar güveniyordu. Kontrol edemediği ve etmek istemediği bir hızla ona bağlanmaya başlamıştı. Ama bir parçası, oldukça küçük ama güçlü bir parçası, ona bir kısmını geri tutmasını, tamamen teslim olmamasını söylüyordu. Ona karşı güçlü, derin ve gerçek hisler besliyordu. Onun içinde uyandırdığı duygular en kırık parçalarından geliyordu ve yine de hayatında hissettiği en saf duygulardı. Babasının onu duygusal olarak asla sıyıramayacağı şekilde yaralayabilecek güce sahip olduğunu kabul ediyordu. Ona verdiği güçle, onu başkaları için mahvedebilecek güce sahipti.

Ve bu küçük parça onun tedbiri, her ihtimale karşı tedbiriydi. Çünkü eğer böyle bir şey olursa, eğer ona ihanet eder ve onu kurtlara bırakırsa, çaresiz bir kuzu gibi boyun eğmeyecekti. O küçük parçası hayatta kalmasını sağlayacaktı. Kendini yeniden inşa etmesine izin verecekti. O küçük parça ona aitti, sadece ona. Ve bir gün istese bile bunu ona nasıl vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu da hayal kırıklığının pek çok nedeninden sadece biriydi.

Ayrıca alışverişinin öğlene kadar teslim edilmesi gerekirken öğleden sonra olduğu için de canı sıkındı. Normalde bu onu rahatsız etmezdi ama sabah Chiara Mancini'yle oldukça iğrenç bir karşılaşma yaşamıştı. Büyüleyici kadın ona oldukça iğrenç bir şekilde (ve Morana onun iğrenç olduğunu varsayıyordu çünkü o da evin geri kalanı gibi iki gece önce Morana'yı uyardıktan sonra Tristan'la yaşadığı tutkulu karşılaşmayı duymuştu) Maroni'nin akşam 'iş' ortakları için vereceği partiyi hatırlatmıştı. Parti, yaptıkları ve Morana'nın bilmemesi gereken büyük bir anlaşmanın şerefine veriliyordu. Morana'nın bu topraklarda gördüğü ilk partiden yola çıkarak, bu partiye bakması gerektiğini biliyordu.

İyi, özellikle de Chiara denen kadın çarpıcı görünmeyi ve erkeğine göz kırpmayı planlıyorsa. Bu kadınlara özgü bir şeydi.

Bir elbiseye ihtiyacı vardı.

Kızgınlığının bir başka nedeni de Tristan'ın kendisiydi. Dün gece, gözleri onun teninde adı konmamış zevkleri haykırdıktan, ağzı onunkine aynı zevk vaatlerini fısıldadıktan sonra, yemekten sonra ona odasına kadar eşlik etmiş ve kapısını açmıştı. Ve sonra, onu tanıdığından beri ilk kez korkmuş ve onu orada bırakmıştı.

Korktum.

Tristan 'Beni Korkutmayan Avcı' Caine korkup vazgeçmişti. Evet, o da buna inanmamıştı. Ama bunu onun gözlerinde görmüştü, o muhteşem gözlerde.

Ürkmüştü. Kadın, tüm küçük kapasitesiyle onu ürkütmüştü ve adam, sessiz akşam yemeği sırasında, aklına gelen her şeyi düşünmek için yeterli zamana sahipti.

Ve o da geri çekildi. Tamamen. Sabah ondan hiç mesaj gelmemişti ve onu hiç görmemişti. Pencereden bile. Morana bu şaşırtıcı gelişme karşısında sinirlenmesi mi yoksa eğlenmesi mi gerektiğini bilemiyordu.

Boşluğa ve her şeye ihtiyaç duymasını anlıyordu çünkü onun da hazmetmesi gereken çok şey vardı ve gördüğü kadarıyla duygusal hazmetmek onun uzmanlık alanı değildi. Düşünmek ve hissetmekten çok tepki verirdi. Ya da en azından öyle yapmaya çalışıyordu. Ve ona karşı bu kadar dengesiz olması iyiye işaretti çünkü hissediyordu. O da bu konuda anlayışlı olmaya ve istediği gibi onu rahatsız etmemeye çalışıyordu. Ama bunu bir an önce halletmesi gerekiyordu, yoksa kadın kapısına dayanacaktı.

Kapıların dışında duran büyük bir aracın gürültüsü onu düşüncelerinden kopardı. Morana kapıların açılmasını ve beyaz bir teslimat kamyonetinin

araba yolundan aşağı indi. Sorunlarından birini çözmüş olmanın verdiği rahatlıkla nefes alan Morana, adamı karşılamak ve teslimatı onaylamak için malikânenin önündeki araba yolunun sonuna doğru ilerledi. Tam oraya varmıştı ki devriye gezen adamların durduğunu fark etti. Ona ve minibüse bakıyorlardı, çoğunlukla merakla ama hepsi tetikteydi. Morana kaşlarını kaldırdı. Ne yani, buralarda kimse internetten alışveriş yapmıyor muydu?

Aracın kapısının açılma sesi dikkatini dağıttı. Etrafa oldukça endişeli bir şekilde bakan iki üniformalı teslimatçıyı selamlamak için döndü.

"Morana Vitalio için teslimat," dedi ikisinden büyük olanı ona.

Morana başıyla onayladı ve kendisine uzattığı cihazı imzaladı. Bunu yaptıktan sonra, iki adama tüm kutuları girişin basamaklarına koymaları için koreografi yapmaya başladı ve onların dışarı çıkmak için daha da sabırsızlanmalarını izledi. Onları suçlayamazdı, hele de gardiyanlar onları izlerken.

En az otuz kutu sonra, adamlar başlarını eğerek ona baktılar ve aceleyle minibüslerine bindiler. Aceleyle geri geri giderek rekor bir hızla yola çıktılar. Morana içini çekerek, kendisi için çok normal olan dünyanın aslında hiç de normal olmadığını bir kez daha fark etti. Hikayelerde romantikleştirilmediği sürece yabancılar bu dünyadan kesinlikle korkuyorlardı.

Başını sallayarak kutulara baktı ve tekrar iç çekti.

Chiara kapı aralığından paketlere bakarak, "Görüyorum ki Tristan'ın parasını harcamaya başlamışsın bile," diye konuştu.

Morana gözlerini devirdi, iki kadın arasındaki tüm nezaket gösterileri yok olmuştu. "Yeşil senin rengin değil, Chiara."

Chiara onun ne demek istediğini anlamadan önce mavi elbisesine baktı. Alay etti. "Ah, lütfen. Bana istediğim her şeyi satın almak için sıraya giren adamlarım olabilir. İstedğim her şeyi yapabilirim."

Morana ciddiyle başını salladı. "Evet, görünüşe göre beni yalnız bırakmak dışında." Diğer kadın dişlerini gıcırdattı. "Tristan seni sonsuza dek koruyamayacak, seni küçük sürtük."

Morana kasıtlı olarak bir paket aldı, kadına dikkat etmeden inceledi. "Onun korumasına ihtiyacım yok, Chiara. O senin gibi kadınlar için. Şimdi kışt. Git başka bir yerde kertenkele gibi pusuya yat. Yapacak işlerim var."

Diğer kadının kovulmasına sinirlendiğini hissedebiliyordu. Zerre kadar umurunda değildi. Cidden, Tristan'ın onunla nasıl yatabildiği ve oldukça iyi olan erkeklik organının nasıl buruşmadığı onu aşıyordu. Chiara kayarak uzaklaştı ve Morana ürperdi. Sonra odağını teslimatlarıyla ne yapacağına karar vermeye çevirdi. Çalışanlardan bazılarında onları odasına götürmelerine yardım etmelerini isteyebilirdi.

Ancak görüş alanındaki birkaç kişi zaten ev işleriyle ve parti için hazırlık yapmakla meşguldü ve kendi cebinden harcadığı paradan sonra paketleri öylece ortada bırakmak istemedi.

Ne yapacağını bilemez haldeyken arkasından birinin geldiğini hissetti. Elindeki paketi bir silah gibi havaya kaldırarak etrafında dönen Morana gözlerini, sırtlarında uzun tüfekleri olan ve çevreye yakın bir yerde gördüğü üç adama dikti. Hepsi de kendisinden uzundu (ki bu bir kıstas değildi çünkü onun boyu övünülecek bir şey değildi) ama ikisi biraz kısaydı ve üçüncüsü, çılgınca bir nedenden ötürü ona Chris Pine'ı hatırlatıyordu. Shorty, Stocky ve Pine sessizce ona bakıyorlardı.

"Um," Morana durumun tuhaflığı karşısında başını salladı. "Size yardımcı olabilir miyim?" Düşman topraklarında silahlarıyla devriye gezen sert görünümlü adamlara başka ne sorabilirdiniz ki?

Shorty homurdandı. "Caine'in kızı mısın?"

Morana dudaklarını düz tutmak için kendini zorlasa da dudaklarının seğirdiğini hissetti. "Evet."

Shorty ve Stocky senkronize bir şekilde başlarını salladılar ve paketlere doğru ilerleyerek birkaç tanesini birlikte aldılar. Başka bir şey söylemeden evin içine doğru ilerlediler. Morana şaşkınlıkla onların gidişini izledikten sonra Pine'a baktı; Pine orada öylece durmuş, teslimatları koruyordu.

Bir şekilde başka bir boyuta mı geçmişti? Ne haltlar dönüyordu?

Shorty ve Stocky kolları boş olarak geri döndüler ve daha fazla kutu alıp tekrar içeri girdiler. Morana başını salladı.

"Aldırdığımdan değil ama sizin devriye geziyor olmanız gerekmiyor mu?" diye sordu, kafası tamamen karışmıştı. "Neden bana yardım ediyorsunuz?"

Pine da tıpkı Shorty gibi homurdandı ama cevap vermedi. Tamam.

İki tur daha attıktan sonra, tüm paketleri yukarı çıktığında Morana üç adama baktı. "Teşekkürler."

Homur

danıyo

r.

Erkekl

er.

Geldikleri gibi sessizce uzaklaştılar. Morana onların gidişini şaşkınlıkla izledi ve Dante'ye tüm bu olanları sormak için aklına bir not aldı. Birdenbire ona yardım etmeye karar vermelerinin bir nedeni olmalıydı çünkü kimse kimseye iyi niyetinden dolayı yardım etmezdi. Özellikle de sadece homurdanan üç adama.

İçeri doğru ilerlerken, gözleri arazinin diğer ucunda, uzakta tek başına duran bir binada durdu. Eğitim merkezi.

Orada bir saniye oyalandı, o yöne doğru gitmek istedi ama vazgeçti. Üzerinde birden fazla göz vardı - personel, muhafızlar ve Maroni'nin onu izlemesini istediği başka kim varsa. Bu yüzden binaya son bir kez bakıp canavara döndü.

Karanlık çökmüştü. Aysız bir geceydi, yıldızlar tamamen bulutların ardına gizlenmişti. Rüzgâr serindi ve açık bıraktığı pencereden içeri süzülüyordu. Morana pencereden aşağıya, bakımlı çimlere baktı. Araziyi çevreleyen ağaçların üzerinde, tüm alanı aydınlatan ve göl ile arkasındaki evi gölgede bırakan güzel ışık dizileri vardı. Morana gözlerini ne kadar kısarsa kıssın ağaçların ötesinde bir şey göremiyordu.

Yağmur ihtimali nedeniyle parti evin arka tarafındaki salonda, Morana'nın daha önce hiç girmediği bir bölümde yapılacaktı. Hazır olmasına rağmen, arabaların garaj yolunda sıralanışını izlerken içinde bir şeyler kıpırdanıyordu. Her yaştan takım elbiseli erkekler, kollarında aksesuar gibi parıldayan kadınlar, iyi aydınlatılmış çimenlerin arasından geçerek konağın arka tarafına doğru yürüyor, bir grup personel de onlara rehberlik ediyordu.

Morana kalabalığın kimlerden oluştuğunu izledi, birçok yüz tanıdı, gülümseyen, dişlerini gösteren tehlikeli yüzler. Kadınları yakından gözlemledi. Bazıları bulundukları yerde olmaktan mutlu görünüyordu; bazılarının temiz yüzleri ve ölü gözleri vardı. Morana yukarıdaki odasından, onların görüş alanından uzakta, hepsini içeri aldı ve kendini her ne ve her kim bulacaksa ona hazırladı. İnsan kalabalığı içeri girdi. Tesisin etrafındaki ışıklar kadınların mücevherlerinden yansıyor, değerli taşlar karanlıkta parlıyordu. İnsanlar Maroni'nin daveti için en iyi kıyafetlerini giymişlerdi.

Hafif kalabalığın arasında, gözleri garaj yolunda tek başına, yanında kimsesi olmadan yürüyen bir adama takıldı. Adamın çakıllı yolda ilerleyişinde tehlikeli bir şeyler vardı. Morana onu yakından izledi ve onda kendisine Tristan'ı hatırlatan bir şeyler sezdi. Bulunduğu yerden boyunu ya da gücünü seçemiyordu ama adam bir şekilde daha yaşlı görünüyordu, en azından otuzlu yaşların ortalarında, adımları kendinden emin ve rahattı.

Onların dünyasında çok nadir gördüğü bir şekilde. Ellerinden biri koyu renk pantolonunun cebini itiyordu, adamın her şeyi karanlıktı.

Avuç içleri nemli olan Morana pencereden uzaklaştı ve aynasına doğru yürüdü. Tüm öğleden sonrasını, çok sevdiği yeni gardırobunu düzenleyerek ve bir yandan da güncelleme için gözünü telefonundan ayırmayarak geçirmişti. Programı yüzde altmıştaydı ve gelen kutusunda yeni mesaj yoktu.

Morana eğitimli bir gözle yansımasına baktı. Babasının yemekleri için defalarca giyinmiş olan Morana, bakan kişide istediği izlenimi uyandırmak için görünüşünü nasıl manipüle edeceğini biliyordu. Bu yönüyle kendini bir bukalemun gibi görüyordu. Burada biraz masumiyet için fazladan bir rimel darbesi, orada yumuşaklık için uçuşan bir elbise. Nasıl uyum sağlayacağını biliyordu. Nasıl öne çıkacağını öğrendi. Ve insanların onu hafife almasından hoşlanıyordu çünkü bu şekilde üstünlüğü ele geçiriyordu.

Sosyal etkinliklerde insanların onu nadiren hatırlamasının nedenlerinden biri de buydu. Eğer isterse, radarın altından uçup giderdi. Ve bu gece istediği de buydu. Başlangıçta belirli bir kişiyi şaşırtmayı ve bu gece her şeyi yapmayı planlamıştı. Ama nedense bu parti onu huzursuz ediyordu ve görünmez olmaya geri dönüyordu. Görünmez olmak güvenliydi. İçgüdülerine güvenmesi gerekiyordu. Gösteriş bekleyebilirdi.

Yeni cephaneliğindeki en sıradan elbiseyi seçmesinin nedenlerinden biri de buydu. Siyahtı, köprücük kemiğinin hemen altında biten şık bir yakası ve bileklerine kadar inen kolları vardı. Arkası da çok derin değildi. Elbiseye bir şeyler katan tek şey, uyluğunun ortasına kadar uzanan ve sadece hareket ettiğinde bacağını ortaya çıkaran tek yırtmacıydı. Saçlarını açık bırakan ve makyajını dikkat çekmeyecek şekilde minimal düzeyde yapan Morana, bileğini küpeleriyle uyumlu sade bir altın bilezikle süsledi ve tek bıçağını kalçasına bağladı. Altın rengi stiletto ları yüksek ve

rahatsız edici, gerekliydi. Çünkü böyle bir partide hiçbir şey topuklu ayakkabı giymeyen bir kadından daha fazla dikkat çekemezdi.

Morana derin bir nefes aldı ve elinde telefonuyla kapıdan çıktı. Kapıyı arkasından kilitleyip anahtarı göğüs dekoltesine sokan Morana merdivenlerden indi. Zemin kattaki fuayede durdu ve görevlilerden birine partinin yapılacağı odanın adresini sordu. Yönlendirilen Morana, arka tarafa giden koridordan aşağı inmeye başladı.

Malikânenin bu bölümünü ilk kez gezdiği için Morana adımlarını yavaş atıyor, gözlerinin etrafta gezinmesine ve her bir ayrıntıyı görmesine izin veriyordu. Ara sıra yanından geçen bir iki görevli dışında koridor boştu. Bazılarını klasik olarak tanıdığı, bazılarını ise hiç tanımadığı güzel tablolar sıralanmıştı. Yürümeye başladıktan yaklaşık iki dakika sonra koridorun bir duvarı siyah bir kapıya dönüştü. Morana kapının ardında ne olduğunu merak ederek kapıya baktı. Alt katta yatak odası olmadığını biliyordu. Maroni'nin ofisi olabilirdi. Ya da belki başka bir şey.

Merakını gidermenin zamanı olmadığını bildiğinden, özellikle de odanın gözetim altında olduğundan emin olduğundan, ani bir korkuyla tüyleri diken diken olarak ilerlemeye devam etti. Hiçbirini açıklayamayınca, tüm partiyi unutup Dante'nin evine gidip orada kalsa mı diye düşündü. Dante'nin buna aldırmayacağından emindi. Ama bir şey ona devam etmesi gerektiğini de söylüyordu.

Kendini elinden geldiğince hazırlayan Morana sonunda koridorun bitip iki büyük maun çift kapıya açılmasıyla durdu. Kapıyı, ahşaptaki süslü oymaları ve cilalı pirinç topuzları inceledi. Maroni her neyse, şık zevkleri vardı ve babasınıninki gibi gösterişli değildi. Tüm evi iyi, rafine bir zevkin çığlıklarını atıyordu.

İçeride Dante ya da Tristan'ı göreceğini umarak cesaretini toplayan Morana, kapının tokmağını çevirdi ve çok fazla dikkat çekmeden içeri girebileceği kadar hafifçe iterek açtı. Bunu başardı. Odanın bir sütunun yanındaki gölgeli köşesine doğru hızla yürüyüp garsonlardan birinin tepsisinde duran bardağı alarak köşeye yaslanırken kimse ona bakmadı bile. Burası kendi gözetimi için mükemmel bir yerdi.

Kalbi anlayamadığı bir nedenden ötürü hızla atıyordu. Elindeki küçük titremeyi kontrol altında tutan Morana, şampanyadan küçük bir yudum aldı ve gözlerinin etrafta dolaşmasına izin verdi.

Oda korkunçtu. İçeride en az elli kişinin olduğunu ve çimenliklere açılan kapıdan daha fazla misafirin geldiğini görebiliyordu ama yine de boş hissediyordu. İçeri giren konukların kapının yanında durup silahlarını eşikteki görevlilere teslim etmeleri onu çok şaşırttı. Morana şaşkınlıkla bunun bir tür silahsız parti olduğunu fark etti. Böyle bir şeyin var olduğunu bile bilmiyordu, özellikle de onların dünyasında.

Ve kalçasına bağlı bir bıçak vardı.

Bir orkestra salonun bir köşesinden, onunkinin tam karşısındaki köşeden, arka planda göze batmadan hafif bir müzik çalıyordu. Müzisyenlerin hemen önünde dans pisti olduğu anlaşılan küçük bir açık alan vardı. Garsonlar ellerinde kadehler ve gümüş tabaklarda mükemmel bir şekilde dengelenmiş mezelerle etrafta dolaşıyordu. Salonun sonunda, tabaklarla, servislerle ve oturma yerleriyle süslenmiş uzun bir masa duruyordu. Bu bir büfeydi. Çok güzeldi.

Evin geri kalanı gibi odanın dekoru da zevkliydi. Yüksek tavan, açık olmayan bir avizeyle süslenmişti. Bunun yerine, sütunların üzerindeki alçak ışıklar odanın her tarafına samimi bir parlaklık yayıyordu. Işıklandırma, insanlar ve ambiyans ortaçağdan kalma gibiydi.

Lorenzo Maroni giriş kapısının yanında durmuş, cam bir bardaktan viski gibi görünen bir şey yudumluyordu. Morana oturduğu yerden onu izledi, adamın halkıyla etkileşimini görmek istiyordu. Yetişkin adamların, yerinde bir imparator gibi duran Maroni'nin yanına gitmesini hayretle izledi. Sonra da elini tutup parmaklarını öpmeye başladılar. Maroni de onlara bir gülümseme ve ne dediğini anlayamadığı birkaç kelime ile karşılık verdi. Gerçek bir centilmen gibi erkeklerle birlikte hanımların da ellerini tuttu ve parmaklarını öptü.

Morana onu böyle izlerken hem erkeklerin hem de kadınların ondan neden etkilendiğini anlayabiliyordu. Çekici, varlıklı ve güçlüydü. Tehlikeyle harmanlandığında insanları kendisine doğru çeken bir kombinasyondur bu. Bu adam dünyanın en büyük mafya örgütlerinden birinin lideriydi. Bu adam otoritesinin verdiği güvenle kokuyordu. Bu adam, ünü kendisinden önce gelen Bloodhound'du.

Ve sonra çok etkileyici bir şey oldu. Predator kapıdan içeri girdi.

Morana bir kez olsun adamın büyüüne kapılmamak için kendini zorladı, onun yerine diğer herkesin adama verdiği tepkiyi fark etti.

Odadaki enerji çatırdadı. Onu izlemek için dönen insanların üzerinde vızıldadı. Erkekler doğruldu, kadınlar nefes aldı.

Ve Lorenzo 'Bloodhound' Maroni otoritesinin güvenliğini kaybetti. Parmaklarını öpen adam, onun yerine Predator'ın adımlarını izlemek için ortada durmuştu. Ve Maroni kaskatı kesildi, bir imparator tahtına yönelik meydan okumanın odada titreştiğini hissetti.

Büyüleyiciydi.

Morana odadakilerin, söylentilere göre varis olduğu için mi yoksa bir anomali olduğu için mi kendisine bu şekilde tepki gösterdiklerini bilmiyordu. Ya da sadece o olduğu için. Ama kesin olan bir şey vardı ki o da

tepki gösterdi. Ve en iyi yanı, bundan ne zevk alıyor ne de kaçıyordu. Sadece öyleydi.

Sonunda gözlerinin adama kaymasına izin verdi ve onun siyah bir takım elbise, siyah bir gömlek ve kravatsız bedeniyle, derisi gibi taşıdığı o güvenle adım atışını izledi. Herkes kravat takıyordu. Morana onun bu bariz isyanı karşısında dudaklarında küçük bir gülümseme hissetti, bakışları gömleğinin düğmesiz yakasının açıkta bıraktığı boynu ve göğsünün derisinde gezindi. Lanet olsun, takım elbiseyi iyi giyiyordu.

Kapıda durup herhangi bir silah teslim etmedi ve bunun silah taşımadığından mı yoksa kimsenin onu kontrol etmeye cesaret edemeyeceğinden emin olduğundan mı kaynaklandığını bilmiyordu. Bu adam dün gece onu kapıda bırakan ve olabildiğince çabuk oradan uzaklaşan adam değildi. Bu, onu duvara çarpıp şişmiş dudaklarla bırakan adam bile değildi. Hayır, bu adam onu düşmanının restoranının tuvaletine kadar takip etmiş ve eliyle ağzını kapatarak sikmişti. Bu, babasının evinin duvarında ona dokunan adamdı. Bu adam, gözleri ölümle konuşan ve teninde yaşamın izlerini süren adamdı.

Ve onu ıslattı. Onun her iki yönü de - dün gördüğü yalnız çocuk, şu anda gözlemlediği korkutucu adam.

Hızla ısınan tenini serinletmek için bir yudum daha içen Morana, adamın Maroni'nin durduğu yere yönelip ona Maroni'nin daha da sertleşmesine neden olan bir şey söylemesini izledi. Yaşlı adam etrafındaki diğer insanları kovdu ve Tristan'a bir şeyler söyledi. Tristan telefonunu çıkarıp bir şeyler yazdı ve Maroni'ye başını sallayarak karşılık verdi.

Ve sonra, sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi, dondu kaldı.

Gözleri odanın içinde dolaştıktan sonra gölgeli köşesinde oturan kıza geldi.

Onun kendisini içine almasını, bakışlarının alıştığı gibi üzerinde oyalanmasına izin vermesini, o muhteşem gözlerini teninde gezdirmesini ve onu ateşe vermesini bekliyordu.

Bunların hiçbirini yapmadı. Bunun yerine, onu orada görünce ve bakışlarını hissettiği kişinin o olduğunu anlayınca, duruşunda hiçbir değişiklik yapmadan telefonuna baktı.

Ne oluyor be?

Morana, gözleri adamın üzerinde delikler açarken vücudunun kilitlendiğini hissetti, öfke elektriğin yerini alarak kanına karıştı. Orada, kimseyi tanımadığı bir yerde bir partideydi ve adam ona gözlerini bile vermiyordu. Morana gözlerine ne kadar güvendiğini fark etmemişti, ta ki adam gözlerini ondan kasten saklayana kadar. Gözleri ondan asla saklamadığı tek şeydi. En savunmasız, en acımasız anlarında bile gözleri hep yanındaydı.

Ondan kaçmasının nedeni ne olursa olsun, artık umurunda değildi. Dün ona kendini göstermiş ve sonra da onu rahat bırakmıştı. Bu davranış onu kızdırmıştı. Adamın onu reddetmediğini, sadece her neyse onu düşünmek için zaman ayırdığını biliyordu ama yine de mantıksız da olsa onu kızdırıyordu.

Ona böyle bir güç verdiği için hem ona hem de kendisine kızan Morana, yanında sıcak bir bedenin varlığını hissedene kadar birinin ona katıldığını fark etmedi. Tüm vücudu kilitlenen Morana döndüğünde pencereden gördüğü adamın, yani tek başına gelen adamın yanında durduğunu ve odaya baktığını gördü.

"Tekrar karşılaştık Bayan Vitalio," diye konuştu ağırbaşlı, erkeksi bir ses yanından.

Morana tam dönüp adama bakacaktı ki adam ona, "Sakın dönme. Bu bir ölüm kalım meselesi."

"Yaşam ve ölüm mü?" Morana tehlikeli bir şeyler sezerek sordu.

"Saygılarımla, Bayan Vitalio," diye basitçe karşılık verdi.

Morana etrafına baktı ve gölgelerden başka bir şey göremedi.

"Havaalanındaki adam."

"Gerçekten de yeni en iyi arkadaşın Morana," dedi adam sesini sabit tutarak. "Bilmen gereken bir şey var."

Morana düşündü, çok ilgisini çekmişti ama ona karşı temkinliydi.

"Bilmece gibi konuşmayı kes."

"Pekâlâ," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Erkek arkadaşın sana bakıp beni görmeden önce," dedi adam, sesine hafif bir eğlence karışmıştı.

Morana bunun üzerine neredeyse dönüyordu.

"Tristan'ı tanıyor musun?" "Bazı şeyleri bilmek benim işim."

"Yeni en iyi arkadaşım olmakla ne demek istedin?" Morana lafı dolandırmadan doğrudan konuya girdi.

"Düşmanının düşmanı, Morana," diye konuştu adam sessizce. Şarkı başka bir melodiye dönüştü. "Ortak çıkarlarımız var."

"Peki bu ne olabilir?" Morana bakışlarını sallanan çiftlerin üzerinde tutarak sordu.

"İttifakın Sonu."

Morana onun sözleri karşısında donakaldı. Kalbi hızla çarpan Morana ona doğru fısıldadı: "Ne demek istiyorsun?"

Adam müziğin tek bir ritmini bile kaçırmadı. Morana kimsenin onları izlediğini hissetmiyordu, çünkü köşedeydiler ve odanın geri kalanından korunuyorlardı ama kalbi hızla çarpıyordu.

"Yani yirmi yıl önce bu şehirde neler olduğunu öğrenmekle ilgileniyorum," dedi adam sakince, tam kulağının dibinde.

"Neden?" Morana sordu.

Adam bir süre sessiz kaldı. "Kişisel nedenler. Siz de kayıp kızlardan biriydiniz ve aynı şeyi arıyorsunuz. Elimde bilgi var."

Morana onun söylediklerini düşündü. "Sana nasıl güvenebilirim?"

"Yapamazsın. Ve yapmamalısın da," dedi adam açıkça. "Ama yolumda değilsin, bu yüzden benden güvendesin."

Morana başını tekrar yukarı kaldırdı ve onu ölçmeye başladı. Yalan söyleyip söylemediğini anlayamadı. Morana düşündü.

Adamın dudaklarını kulağında hissetti. "İyi niyet göstergesi olarak, sana karşılaştığım bir bilgiyi vermeme izin ver," dedi o kadar ihtiyatlı bir şekilde ki, müzikten kelimeleri zar zor seçebiliyordu. "Partideki biri bu gece seni öldürmeye çalışacak."

Morana keskin bir nefes aldı. Adam duraksamadan devam etti. "Ve hayır, bunu sizin güveninizi kazanmak için yapmadım. Ben sadece bilgiyi ele geçirdim ve sizi uyarmak için partiye geldim."

"Bekle, buraya beni ısıtmaya mı geldin? Neden?" Morana kafası karışmış bir şekilde sordu.

"Çünkü gerçeğe ihtiyacım var ve sen ona ulaşmama yardım edebilirsin."

Yutkundu. Adam başını salladı. "Bu gece yaşa. Yarın beni bul.

459." "Bu senin numaran mı?"

"Kiminle konuşuyorsun?" viski ve günah adamın sözünü kesti.

Morana döndüğünde yanındaki yerin boş olduğunu gördü. Tanıdık ellerin kalçalarının üzerinden geçtiğini ve onu sert bir erkek bedenine doğru çektiğini hissetti. Morana dikkatini tekrar kalçalarını tutan adama çevirdi, zihni hâlâ önceki karşılaşmasının etkisindeydi.

"Yanımdaki adamı gördün mü?" Morana onu sorguladı.

Buna karşılık olarak, onu sertçe vücuduna çekti. Şarkı tanıdık bir melodiye, *Wicked Games*'in sevdiği bir versiyonuna dönüştü. Uygun.

Kalçalarındaki eller onu sabit tuttu. Morana yavaşça şimdiki zamana döndü, birbirlerine tamamen yaslanarak hareket etmeye başladıklarında kendi kolları da onun boynuna dolandı.

"Hangi adam?" Tristan onun kulağına fısıldadı, tıpkı diğer adamın yaptığı gibi. Ancak bu kez, omurgasından aşağıya, tam kalbine doğru lezzetli bir ürperti gönderdi, viski ve günahın sesi vücudundan aşağı dökülüyordu.

Morana boğazını temizleyerek ona bilgi verdi. "Bir adam. Az önce bana bu odada bu gece beni öldürmeye çalışacak biri olduğunu söyledi."

Bu haberi görmek yerine vücudunun verdiği tepkiyi hissetmek büyüleyiciydi. Morana onun vücudundaki kasların birbiri ardına nasıl kasıldığını hissetti; önce elleri, sonra kolları, sonra göğsü ve omuzları, ta ki bir an için tamamen hareketsiz kalana kadar. Bunun gerçekleştiğini birçok kez görmüştü ama bunu hissetmek farklıydı. Daha samimiydi.

Birden ona kızgın olduğunu hatırlayan Morana bir adım uzaklaştı. Ya da en azından bunu denedi, ancak hemen bedenine geri döndü, elleri kimsenin kaçırmayacağı bir hareketle kalçalarına indi. Tekrar hareket etmeye başladı, vücutları bir yapbozun parçaları gibi birbirine uyuyordu.

Adam onu ustalıkla değil ama vücudunun bir şekilde takip ettiği çığ bir ritimle hareket ettirirken Morana bu kez birden fazla gözün üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Kimse ona güzel bir dansçı demezdi ama lanet olsun, çok seksiydi. Kalçaları onunkilere doğru yuvarlanırken, daha samimi bir eylemi taklit ederek, uyluğu

Bacaklarını bir saniyeliğine aralayarak, tekrar yerine oturmadan önce çekirdeğine sürtünerek, duygusallık yarattı.

Kadın vokalist mikrofona *'Sana aşık olmak istemiyorum'* diye nefes verdi. Onu kolunun üzerine eğdi, burnu boynunun tüm çizgisini soluyordu. Kadını sırtını ona yasladı, elleri kadının k1ç1n1n kenarındaydı, göğüsleri adamın gövdesine bastırdı, ağzı kulağına yakın dururken meme uçları sertleşti. Adamın yarı sert bir şekilde aldığı hırıltılı nefesi duyabiliyordu.

Bu alışılmadık görüntüyü umursamayan Morana onun kokusunu içine çekti, misk ve erkek karışımı artık ona tanıdık geliyordu, hatta rahatlatıcıydı.

"Görünüşe göre benden kaçmayı bıraktınız, Bay Caine," dedi nefes nefese, kasten soyadını kullanarak.

Hiçbir şey söylemedi, sadece elleri karşılık olarak onun bedeninde sonsuz derecede sıkılaştı.

Morana iç çekerek başını salladı. "Bir dahaki sefere zamana ihtiyacın olduğunda bana söyle. Birbirimize karşı dürüstüz, unuttun mu?"

Hiçbir şey söylemedi. Söylemeyeceğini biliyordu, etrafta insanlar varken, dostane olmayan insanlar varken ve onu bir şahin gibi izlerken olmazdı. O hâlâ Yırtıcı'ydı. Sadece izleyenleri umursamadan, herkesin gözü önünde çiftleşme dansı yapıyordu. Bazen onu anlamıyordu.

Şarkı bilmediği bir şarkıya dönüştü. Adamın burnu kulağının lobuna değdi ve kan o noktaya hücum etti.

"Bıçak sende mi?" diye mırıldandı kulağına, dikkatli gözlere tatlı sözler fısıldayan bir aşık gibi.

Morana bedenini onun kollarında rahat bıraktı, omzuna doğru başını salladı ve burnunu gömleğinin oluşturduğu V'ye bastırdı.

Adamın eli kadının k1çına değdi. "Bana bırak," diye konuştu, yarı söyleyerek yarı sorarak.

"Neden?" Morana merak etti, zihni dönüyordu.

Bir saniye sessiz kaldı ve sonra usulca fısıldadı, "Güven bana."

Oh, o istedi. Nasıl da istiyordu. Ama eski alışkanlıkları yüzünden tereddüt ediyor, tartışıyordu. Eğer almasına izin verirse, silahsız kalacaktı ve o da bunu biliyordu. Ve o da bunu bilmesine rağmen istemişti. İyi bir nedeni olmalıydı, muhtemelen bu ortamda paylaşamayacağı bir neden.

Morana gözlerini kapatarak, midesi çalkalanarak bir başka uçurumdan atladı. Sol bacağını kaldırdı ve sözsüz bir şekilde adamın kalçasına doladı, adamın eli otomatik olarak aşağı inerek uyluğunu destekledi. Onları yana çevirerek açıkta kalan bacağını meraklı gözlerden sakladı, parmakları bıçağı tutan kayışın üzerinde gezindi. Morana, adamın parmakları tenini nazıkçe okşarken vücudunu saran ürpertiye bastırarak adamın omuzlarına tutundu. Adam nefes alırken göğsünün yükseldiğini, tam kendisine doğru bastırıldığını, başının yan tarafındaki havanın onun hayatıyla uğuldadığını hissetti. Küçük bir sarsıntıyla bıçağı kınından çıkardı ve eli Morana'nın kalçasında kayboldu.

Morana tam şarkı biterken bacağını tekrar aşağı indirdi. Ve onun lobunun tepesine yumuşak bir öpücük kondurduğunu hissetti.

Morana daha bu küçük hareketi algılayamadan, adam geri adım attı ve onu dans pistinde ağzı açık bırakarak uzaklaştı. İfadesini hızla kontrol eden Morana, az önce ne olduğunu anlayamadan adamın geri çekilişine baktı.

Birden herkesin kendisine baktığını fark eden Morana hızla başını eğdi ve kapıya yöneldi, neyse ki yolu üzerinde kimse tarafından durdurulmadı. Çimenlere çıkan Morana topuklu ayakkabılarını çıkardı, elbisesinin eteklerini kaldırdı ve ayak parmaklarının nemli, çiğli çimlere battığını hissederek malikaneden uzaklaştı. Serin hava ferahlatıcıydı. O daha derinlere doğru yürürken partinin sesleri arka planda kayboldu.

ve çimenliğin derinliklerine, ağaçların arasına doğru ilerliyor, her şeyi düşünüyordu.

Gizemli bir adam partiye sadece olası bir suikast girişimi konusunda onu uyarmak için gelmişti. Üstelik gelmişti çünkü ona göre amaçları aynıydı - yirmi yıl önce İttifak'ta neler olduğunu keşfetmek. Ve sebepleri kişiseldi. Morana bu konuda ne hissedeceğini gerçekten bilmiyordu. Adam tehlikeliydi, evet, ama ondan ürkütücü bir his almamıştı. Daha da önemlisi, ondan kendisine karşı herhangi bir erkeksi ilgi de hissetmemişti. Onlar yakın dans ederken, antenlerinden hiçbirisi herhangi bir sinyal göndermiyordu.

Bir de Tristan'ın konuşmayı kesme şekli vardı. Dün gecedan beri ondan uzak durmasından ve daha önce gözleriyle onu küçümsemesinden sonra Morana, bırakın onunla dans etmek için yanına gelmesini, onunla konuşacağından bile şüphe etmişti. Ve Bay Sıcaklık olmasa da, yine de garip bir şekilde onu ısıtmıştı. Onu sahiplenerek değil, kendini ona verdiğini bilen bir adamın güveniyle tutmuştu. Yine de bunun çok aleni olması ilginçti. Adamın ne yapmaya çalıştığını anlayamamıştı. Onu radarın altında uçuracağını düşünmüştü. Bunun yerine, spot ışıklarını onun üzerine tutuyordu. Ve bir şekilde, üzerlerindeki pek çok göze rağmen, onu tek silahından vazgeçmesi için manevra yapmıştı, sonuç olarak ona kendinden küçük bir parça daha vermişti.

Ve sonra onun kulağını öpmüştü. Kulağını. Ciddi misin?

Morana, adamın dudaklarının hafifçe sıyırdığı lobuna dokundu ve hissi sildi. Tanrım, bu adam kafasını karıştırmıştı.

Sonunda ağaçların arasından çıktı ve gözlerinin karanlığa alışmasına izin verdi. Göl ondan birkaç metre ötede sakince dalgalanıyor, rüzgâr yumuşak bir esintiyle suyun üzerinde dans ediyordu. Morana birkaç adım yürüdü, ayak parmakları çimlerin üzerinde kıvrıldı, gözleri gölün yanındaki küçük eve gitti.

Onun evi. Onun evi mi? Bilmiyordu.

Binayı yakından inceledi. Dante'ninkiyle neredeyse aynı büyüklükteydi. Ön tarafta bir sundurma vardı, üzerinde rahat görünümlü ahşap bir koltuk oturuyor ve göle bakıyordu. Morana onun akşamları orada oturup gölü seyrettiğini, tamamen yalnız olduğunu, hayatında kendisi için yaptıklarından başka bir şey olmadığını hayal etti. Onun her gece orada oturup, kendisinden habersiz izlediği ayı izlediğini hayal etti. Onu tanıyordu ve karanlıkta tek başına otururken hayattaki tek amacına, ona tutunduğunu hayal etti. Onu düşündüğünü hayal etti.

Bir pervanenin ateşe çekilmesi gibi eve çekildi ve ona doğru bir adım attı. Sonra bir an tereddüt etti, adımını durakladı. Bunu yapmamalıydı. Hayır. Onun daveti olmadan olmazdı.

Derin bir nefes alarak patikadan saptı ve göle doğru ilerledi, tam olarak dün Dante'yle onu gördükleri yerde durdu. Ana evden uzakta olan bu yerde neredeyse huzurlu bir şeyler vardı. Bu açıdan penceresini görmek için boynunu çevirdi. Malikâne aydınlatılmıştı ve penceresi durduğu yerden çok ama çok net görünüyordu. Buradan izlediğinde odadaki silüetini hayal edebiliyordu.

Her şeyi düşündüğü sırada ağaçların arasından biri ona doğru geldi. Tanımadığı, daha önce hiç görmediği biri.

Kalbi çarpmaya başladı.

Tanımadığı adam siyah giyinmişti, sarı saçları karanlıkta parlıyordu, soğuk ve ölü gözleri bir silahın ucuyla birlikte ona dikilmişti. Morana yutkundu ve kalbini sakinleştirmek için bir nefes aldı.

"Seni kim gönderdi?" diye sordu sanki ölümün gözlerinin içine bakmıyormuş gibi sakince. Adam cevap vermedi. Cevap vermesini beklemiyordu.

Morana zihninde dönüp dururken parmaklarının stiletlerinin kayışının etrafında sıkıştığını hissetti. Onları kullanabilirdi. Eğildiği anda bir tanesini silaha fırlatabilirdi. Sonra da göle atlayabilirdi çünkü kaçmak işe yaramayacaktı. Koşarsa adam onu kovalayacak, hatta belki bir kurşunla vuracaktı. Kaçarken daha kolay bir hedef olur. Gölde manevra yapması daha zor olacaktı, karanlık onun müttefiki olacaktı. Karanlık derinliklerde bir süre kolayca saklanabilirdi.

Tüm planlar aklından gelip geçerken Morana gözlerini suikastçıdan ayırmıyordu.

Bir anda, bir bıçağın ucunun adamın boynuna saplandığını gördü. "Hanımefendi size bir soru sordu."

Morana, suikastçının bıçağa ve sese verdiği tepkiyi şaşkınlıkla izledi. Viski, günah ve ölüm. Çok fazla ölüm.

Hangi cehennemden gelmişti ki? Bunca zamandır yüzü ağaçlara dönüktü ve etrafta sinsice dolaşan bir gölge bile görmemişti. Nasıl?

Suikastçı silahın kilidini açtı. Bıçağı sessiz bir azarlamayla boğazındaki bir noktaya bastırdı; Predator'ın ona ilk karşılaşmalarında göstererek yavaşça kan kaybından ölmeyi dileyeceğini söylediği noktaya. Bir damla kanın suikastçının koyu renk giysilerine doğru kaydığını gördü.

"Boğazını kesmeme bir saniye kaldı," diye uyardı Tristan, sesi o kadar ürperticiydi ki kadın titredi. "Bazı soruları yanıtlamaya başlamanı öneririm."

Suikastçı ona baktı. "Eski mezarları kazmaya gitmemeliyin."

Kadın gözünü bile kırpamadan, adam kolunu bükerek silahı çevirdi ve kendini başından vurdu.

Bir ılık attı ve ellerini ağızının üzerine kapattı, artık ölmüş olan suikastçının düşmesini ve kanının Tristan'ın üzerine sıçramasını izlerken şok geçiriyordu. Tristan'ın bıçağı hızla cebe indirmesini ve çömelerek cesedi hızla okşamasını izlerken olduğu yerde donakaldı, topukları uyuşmuş ellerinden düştü.

Morana donup kaldı.

Bir cüzdan buldu, çıkarıp karıştırdıktan sonra onu da cebine attı. Aniden durdu, sanki onun hâlâ orada olduğunu hatırlamış gibi, kana bulanmış yüzüne baktı, çok fazla kan vardı, mavi gözleri soğuk bir şeyle parlıyordu. Bu gözler kızınkilerle kilitlenmeden önce onu hızlıca, iyice inceledi.

Ayağa kalkmadan sessizce, "Eve geri dön," diye emretti.

Morana bir şeylemek için ağızını açtı ama adam sadece bir kez başını sallayarak onu ilk kez susturdu. Ne söyleyeceğini bile bilmiyordu. Zihni bomboşt. Cesetle birlikte geride kalma fikri bile aniden midesinin bulanmasına neden olmuştu.

Yutkundu, gözleri bir metre ötedeki eve gitti, oyalandı ve sessiz bir soruyla ona geri döndü.

Gözleri parladı. Cevap vermedi.

Morana hâlâ davet edilmediği için biraz kederli bir şekilde içini çekti ve onun ve cesedin etrafından ağalığa doğru ilerledi.

"Ve Dante'ye mesaj at," dedi sesi arkasından, hâlâ sessizdi. Kendi modundaydı ama yüzeyin altında daha önce görmediği bir şekilde bir şeyler kaynıyordu. "Ona buraya gelmesini söyle."

Morana başını salladı, telefondaki kişiyi açtı ve aramayı yaptı. Dante ikinci zil sesinde telefonu açtı.

"Morana," diye selamladı, sesi ntrd. Arka plandaki partiyi duyabiliyordu.

"Gölün yanına gelmelisin," dedi ona, sesi o kadar nötrdü ki şaşırdı. Sesi çok sakindi, fazla sakindi.

Dante durakladı. "Siz ikiniz iyi misiniz?"

Morana önce cesede, sonra da hâlâ kanlar içinde olan Tristan'a baktı ve adamın silahını kontrol etti. Yutkundu. "Sanırım öyle."

"5 dakika içinde orada olurum."

Dante bağlantıyı kesti ve Morana bilgiyi Tristan'a iletti. Başını salladı ve dikkatle eve baktı.

Morana tereddüt etti, bir yanı kalıp yardım etmek istiyordu. Ama cesetlerin bakımı ve onlarla ne yapılacağı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bu onun uzmanlık alanı değildi. Ve suikastçının patlamış yüzüne bakınca, bunun onun uzmanlık alanı olmasını asla ama asla istemiyordu.

Tristan hâlâ yere çömelmiş halde ona, "Hemen gitmeni istiyorum," dedi. Onun gitmesine ihtiyacı vardı. Ne yapması gerekiyorsa yapabilmesi için onun gitmesine ihtiyacı vardı. O şu anda dikkatini dağıtıyordu. Bunu fark eden Morana başını salladı ve arkasına bakmadan eve doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Neyse ki yolda kimseyle karşılaşmadı. Ana kapıdan girerek merdivenleri tırmandı ve doğruca odasına giderek kapıyı arkasından kilitleti.

Ürpertici bir nefes alarak sonunda tepkisini gösterdi. Titreyen elleriyle elbisesini ve mücevherlerini çıkardı, onları itti ve doğruca duşa gitti. Duşa girdiğinde, ılık su üzerine dökülürken gözlerini kapattı, suikastçının kafasına sıktığı ve kanının Tristan'ın üzerine sıçradığı görüntü hafızasına kazınmıştı. Sanki kan üzerindeymiş gibi cildini keseleyen Morana ılık suyun içinde titredi, sakinleştirmeye çalışsa da vücudu titriyordu.

Her şey yolundaydı. Hiçbir şey olmadı. Kız iyiydi. Adam iyiydi. Kız iyiydi. Adam iyiydi.

Bunu bir mantra gibi defalarca tekrarladı ve sonunda kalbinin normal ritmini yakaladığını hissetti. Nefesini üfleyerek suyu kapattı ve kendini bir havluya sardı, beyni sonunda parçaları bir araya getirdi.

Tristan bir tuzak kurmuştu.

Gerçek bir yırtıcı gibi, belki de silahsız olduğu için bıçağını almış ve onu dans pistinde bırakmıştı, kaçmak isteyeceğini ve suikastçısının da onu takip edeceğini biliyordu. Her nasılsa, o ya da suikastçısı en ufak bir ipucu bile almadan, onları takip etmiş, izlerini sürmüştü. Ve sonra diğer adamı tam da istediği yerde, bıçağın diğer ucunda yakalamıştı.

Morana yeni, sevimli pijamalarını giydi, içini bir rahatlık duygusu kapladı ve yatağa girip ışığı kapattı. Gözleri açık, dışarıdan gelen ışıkların tavanda oynaşmasını izledi, hala tüm geceye, 'yeni arkadaşı' olan adamla buluşmasına, Tristan'ın partide verdiği tepkiye ve sonra göl kenarında olan her şeye şaşırmıştı.

Adamın son sözleri kafasında yankılandı. Kendini öldürmeden hemen önce söylediği sözler. Eski mezarları kazıyordu ve birileri, bir yerlerde gerçekten onları gömülü tutmak istiyordu. Ama asıl mesele, neyi kazdığı ve kimin onu Maronilerin evine bir suikastçı gönderecek kadar susturmak istediği hakkında hiçbir fikri olmamasıydı. Maroni'nin mülküne bir yabancıyı gönderecek kadar cesur birinin ya gerçekten çaresiz ya da korkusuz olduğu dikkatinden kaçmadı. Bu kişinin Maroni'nin kendisi olup olmadığını düşündü ama bu fikri hemen bir kenara bıraktı. Eğer ona bir şey olursa, Tristan'ın ilk şüphelisi o olacaktı ve Tristan da onun kışına tekme basacaktı ki Maroni'nin şu anda bunu göze alması mümkün değildi. Babasıyla Tristan arasında tanık olduğu sahneden sonra babası olamazdı.

Ve onu bir kez daha korumuştı.

Korunmak istemiyordu ama yaşadığı dünyada onu hayatta tutan tek şeyin Tristan'ın koruması olduğunu bilecek kadar da gerçekçiydi, özellikle de bilmeden edindiği düşmanlardan sonra. Bunun için minnettardı.

Tavana bakarken, bir yanı ona evine girmesini söylemesini diledi. Onun mekanını merak ediyordu, evet, ama bundan daha fazlası, onunla kimsenin gitmediği bir yere davet edilmek istiyordu. Bir gün onun yatağında, bedeni onunkinin yanında uyurken tavana bakmak istiyordu.

Ama ona bunun için yeterince güvenmiyordu, henüz değil. Ve dürüst olmak gerekirse, onu gerçekten suçlayamazdı. Onlara karşı daha açık olsa da, kendisinin de bir parçasını geride tutuyordu. İlerliyorlardı ama Tanrım, çok yavaşlardı. Sadece ilerlemeye devam etmelerini ve geri gitmemelerini umuyordu. Ona bazı şeyleri kabullenmesi için ne kadar zamana ihtiyacı varsa vermeye hazırdı ama kelimelerle olmasa da başka bir şekilde iletişim kurması için onu dürtmesi gerekiyordu.

Morana iç çekerek, bu gece olan her şeyi zihninden sildi ve yarına bırakarak gözlerini kapadı ve uykunun kendisini ele geçirmesine izin verdi.

Bir şey onu uyandırdı.

Morana rahatlamıştı, duyularının odanın içinde genişlemesine izin verirken gözlerini kapalı tutuyordu. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Odada ışık vardı - göz kapaklarının arkasında hissedebildiği bir ışık.

Sinirleri gerilmiş, karnında bir düğüm oluşmuş olan Morana gözlerini bir aralık açtı. Odasının kapısı açıktı.

Kalbi küt küt atmaya başladı.

Otomatik olarak yastığının yanındaki bıçağı uzandı ve eli boş çıktı.
Bıçak hâlâ Tristan'daydı. Hay sikeyim.

Başka bir şey düşünmeden, kendini savunmak için elini başucu
lambasına uzattı, tam o sırada büyük bir silüet ona doğru hareket etti.

Çığlık atmak için ağzını açtı.

Ve ses, yüzüne bastırılan yastığın arkasında boğuldu.

O hesaplaşma anında hayatın gözlerinin önünden akıp gitmesi hakkında söyledikleri şey mi? Yalan söylediler.

Morana'nın zihninde o saniyede geçmişten herhangi bir an canlanmadı, yastık onu boğarken hayatta kalmak için duyduğu en ilkel ihtiyaçtan başka hiçbir şey öne çıkmadı. Ciğerleri yanan, yoksun bırakıldıkları oksijeni yeniden doldurmaya çalışan Morana, kendisini tutan forma karşı mücadele ederken bacakları bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Çıkardığı sesler yastığın dolgusu yüzünden boğuklaşıyordu. Elleri saldırganını tırmalamaya ve incitmeye çalıştı. Parmakları kaslı kollardaki deriye temas etti, kaydı, tırnakları mücadele sırasında çatlayarak açıldı. Acı, göğsündeki yoğun yanma ve yüzünün metodik olarak uyuşturulmasıyla azaldı.

Panik kalbini sıkıştırmaya çalıştı ve bir anlık netlikle Morana paniğin kazanmasına izin veremeyeceğini biliyordu. O anda değil. Eğer o

üstündeki piç başaracaktı. Alt katta parti devam ederken yeni pijamalarıyla yatağında ölecekti. O ölecek ve Tristan patlayacaktı. Yok etme yolunda Dante ve Amara'nın da aralarında bulunduğu insanları ve bunu hak etmeyen yüzlerce masumu yok edecekti.

Ölemezdi. Bunu tetikleyemezdi. Hayatının bu aşamasında olmazdı. Sonunda uğruna yaşamaya değer bir şey bulmuştu. Kimse bunu ondan alamazdı. Şimdi değil. Bunu başarmak zorundaydı. Yaşamak zorundaydı.

Tepeden tırnağa titreyerek sağ kolunu daha önce bulunduğu tarafa doğru uzattı ve yastığa karşı direncini bir saniyeliğine bıraktı. Yüzünün üzerindeki baskı hemen katlanarak arttı, hayatta kalma paniği onu yeniden yakmaya başladı. Kazanmasına izin vermeyi reddetti, kolunun kaslarını aşırı uzattı, omzundaki gerginliği hissetti. Ama umurunda değildi.

Parmakları başucu lambasının soğuk metaliyle temas etti. Gerginlikten bir kasını çekerek sapına tutundu. Hiç tereddüt etmeden sıkıca kavradı ve saldırganın bulunduğu yöne doğru çılgınca savurdu.

Ve ıskaladım.

Tekrar savurdu, tekrar ve tekrar, sonunda sert bir ete temas etti.

Saldırgan zayıf saldırısını engellemek için ellerini yastıktan çekti ama bu kadarı yeterliydi. Kendini yataktan yana atan Morana, aniden bulduğu hava için yüksek sesle soluyarak sertçe yere düştü. Sırtını darbeye karşı eğmiş, kuyruk sokumu kemiği zedelenmişti. Bunların hiçbirini umursamadan, kar maskesi takmış gölgeli erkek figürüne baktı, tekrar ona doğru geliyordu. İçgüdüsel olarak sağ ayağını havaya kaldırarak adamın tam bacaklarının arasına tekme attı ve sertçe vurdu.

Ayağı adamın kasıklarına temas etti ve Morana bir silah bulmaya çalışırken adam acı içinde hayalarını avuçlayarak çığlık attı. Adamın eli bileğini kavradı ve onu aşağıya doğru sürükledi. Çılgınca korku onu tekrar yakalamaya çalıştı ve Morana kasıtlı olarak kafasını sakın tutarak beyninin devreye girmesine izin verdi. Adam onu çekiştirirken yerde kayan Morana bacaklarını açtı ve adamın başını kalçalarının arasına sıkıştırarak can havliyle sıktı. Ağzından inilti çıkarken, lambaya bağlı kabloyu yakalayıp kendisine getirirken göğsü kabarıyordu. Saldırgan bacaklarının arasında debeleniyor, kafatası üzerindeki baskı muazzam, yoğun hareketleri kalçalarını ve aradaki her şeyi zorluyordu.

Morana tiksintiyle lambayı adamın kafasına indirdi ve metal sapın ucuyla vurdu. Saldırgan saldırıyı önlemek için elini kaldırdı ve ilk saldırısında zaten parçalanmış olan ampulün camı avucunu kesti. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atan Morana nefes nefese kalmış, saldırganın yüzüne doğru gelen ellerinden kaçmaya çalışmış, boynunu, burnunu, kulaklarını, tüm hassas noktalarını kavramaya çalışmıştı.

Üst yarısını hareketsiz tutarken ondan kaçarak tekrar vurdu, onu kaldırmamasının ya da yere çarpmasının an meselesi olduğunu biliyordu. Tek seçeneği, o kendini toparlayamadan onu bayıltmaktı. Hayatta kalma güdüsüyle, kollarında titreyen lambayı tekrar yere indirdi.

Neyse ki bu sefer gevşedi. Zorlukla nefes alan Morana yavaşça ellerinin üzerinde geriye doğru sürünerek onu kalçalarından kurtardı, kasları eforla titriyordu. Adamın bedeni yana doğru düştü ve Morana ona baktı, lamba hâlâ ellerinde sıkıca duruyordu, nefesini tutmaya çalışırken çılgınca titriyordu. Adrenalin kan damarlarının çatısına vuruyordu. Kulaklarındaki uğultu kafatasına çarparken, adamın her an canlanıp tekrar saldırmasını bekliyordu.

Birkaç saniye sonra bu gerçekleşmeyince Morana temkinli bir şekilde yaklaştı ve maskenin kenarını kavradı. Hâlâ nefes alıyordu.

Bir eli hâlâ silahını tutarken maskeyi yukarı çekmeye çalıştı, omzunda çektiği kas, faaliyeti durdurması için ona bağıırıyordu. Hâlâ kanındaki adrenalinin etkisinde olan Morana, tek başına maskeyi neredeyse alnına kadar kaldırmayı başardı. Adamın yüzünü gördüğünde zihninde hiçbir tanıma olmadı. Onu tanımıyordu ama yarına kadar tanımazsa lanet olsun ona.

Titrek bacakları üzerinde ayağa kalkarak, mücadelesi sırasında komodinın üzerinden düşen telefonunu hızla aldı. Kamerayı açarak aceleyle bir dizi fotoğraf çekti, flaş karanlıkta onu bir anlığına kör etti. Normalde yapacağı gibi adamın yüz hatlarını incelemek için bir kez bile durup bakmadı. Bununla ilgili hiçbir şey normal değildi.

Adam birden fazla parıltıyla hafifçe kendine geldi, gözleri açıldı, kendine gelirken birkaç saniye gözlerini kırıştırdı, eli şiddetli bir şekilde acıyor olması gereken başına gitti.

Morana'yı gördü ve hemen botundaki bıçağa uzandı, bu aptalın yıllar önce yapması gereken bir şeydi. Eğer bir suikastçı olsaydı, uykusunda boğazını keserdi. Ama suikastçılar hakkında ne biliyordu ki? Belki de kana karşı bir zaafı vardı, ya da belki de uyguladığı bir yöntem vardı. Her neyse, bunu test etmek için etrafta dolaşmayacağı kesindi.

Telefonu sıkı sıkı tutan Morana, dikkatini başka yöne çekmek için lambayı -hayat kurtaran lambayı- ona fırlattı ve kapıya doğru koştu.

Adamın arkasından boğuştuğunu duydu ama dinlemek için beklemedi. Saldırganın kendisini takip edip etmediğinden habersiz, sadece kulaklarından akan kanı ve kendi nefes alış verişini duyarak merdivenlerden aşağı koşan Morana, sadece malikaneden çıkmaya odaklandı.

Zemin kata geldiğinde durdu. Evin arka tarafında çalan müziğin sesi kulaklarındaki kana karıştı ve Morana hangi yöne gideceğinden emin olamayarak merdivenin dibinde duraksadı. Partiye pijamaları mahvolmuş, saçları dağılmış, ayakları çıplak giderse çok dikkat çekeceğinden emindi ama hiçbir şeyi riske atamazdı. Tristan ya da Dante'nin orada mı yoksa hâlâ gölde ya da başka bir yerde mi olduğunu bilmiyordu. Ama dışarıda muhafızlar devriye geziyor olabilirdi ve onun "Caine'in kızı" olduğunu biliyorlardı. Ve açık bir hedef olsa bile, bu riski almak zorundaydı.

Kararını veren Morana boş fuayeden hızla geçip kapıdan çıktı. Çimenlerin etrafındaki ışıklar karartılmıştı. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama ayın olmaması ve loş ışıklar ürkütücüydü. Ama onu gölgelere saklamak için iyiydi. Hızla evin gölgesine giren Morana batıya, Dante'nin evine doğru koşmaya başladı. Göle gitmek istiyordu, gerçekten istiyordu ama Tristan'ın evde olmama ve kendisinin de dışarıda açık hedef olma ihtimali çok yüksekti. En azından Dante'nin evinde onu içeri alacak birinin mutlaka olacağını biliyordu. Öyle umuyordu. Dante onu kalmaya davet ettiğinde yirmi dört saat çalışan personeli olduğunu söylemişti ve şimdi bu teklifini kabul edebilirdi. Bir daha malikânede kalmasının hiçbir yolu yoktu. İş o noktaya gelirse bir otele taşınır ya da kendi evini kiraya verirdi. Ama eğer bu geceyi sağ atlatırsa, Maroni ve onun pisliklerine lanet olsun, bir daha uyumak için o odaya dönmeyecekti.

Partinin girişine yakın bir grup muhafızın konuşmalarını duydu ama sessiz kaldı.

Sonra evin ana kapısının tekrar açıldığını duydu. Arkasına dönüp baktığında saldırganını gördü, kendisi ışıklı pijamalarıyla bir fener gibi yanarken karanlıkla neredeyse bir olmuştu. Tüm gizlilik duygusunu terk ederek, kalbi

Morana öfkeyle gürleyerek tepenin aşağısında uzaktan görebildiği eve doğru fırladı, küçük ışıklar ona yol gösteriyordu.

Çimenler çıplak ayaklarını yastıklıyor, üzerlerine yapışan çiğ damlaları hızıyla kayganlaşıyordu. Ama siktir et, o pisliğin onu yakalamasına izin vermektense boynunu kırarak ölmeyi tercih ederdi. Hem koşudan hem de az önceki mücadeleden kalçaları yanıyor, yanları dikiş tutuyor ve yavaşlaması için yalvarıyordu, Morana eve doğru ilerledi. Yavaşlamadan, eforla oflaya puflaya, evin giderek yaklaştığını görebiliyordu.

Biraz daha.

Vücudu titredi. Küçük bir çakıl taşı ayağını kesti. Bağırdı, tökezledi ama durmadı. Kesiğin kirlendiğini ve kanın altındaki çimenlere karıştığını hissedebiliyordu. Saçları kafa derisine yapışmış, tüm bu hareketliliğin teri derisini kaplamıştı.

Yirmi ayak.

Köşkten uzaklaştıkça ışıklar daha da sönükleşiyordu. Karanlık etrafını sarmış, herhangi bir yerden saldırıya uğrayabileceğini ve bunun farkına varamayacağını anladığında korku onu yeniden sarmıştı. Gözleri yanıyordu ve vücudunun kendini bırakmaya hazır olduğunu hissedebiliyordu. Vücudu buna alışık değildi, onu bu tür ani tacizlere maruz bırakıyordu. Elbette egzersiz yapıyordu ama asla bu kadar yoğun değildi. Vücudu bunu kaldıracak donanıma sahip değildi. Antrenman yapmaya başlayacaktı. Mantrası haline geldiği gibi geceyi sağ atlatırsa, bir daha böyle bir şey olması ihtimaline karşı daha fazla antrenman yapmaya başlayacağına yemin etti. Bu gece odasından canını zor kurtarmıştı. Bu her zaman işe yaramayacaktı, bu yüzden silahla ya da silahsız yeterince güçlü olacak şekilde kendini donatması gerekiyordu. Tristan gibi. Tanrım, umarım başarırdı. Daha yeni başlamışlardı. Ölemezdi, şimdi olmazdı.

On feet.

Avuçlarındaki ter, telefonu tutmasını zorlaştırıyordu. Saçları dağınık, ayakları çamurlu, tişörtü neredeyse omzundan çıkmış bir halde yoluna devam etti. Oraya varmalıydı, sadece oraya varmalıydı. Sonra yığılıp kalacaktı. Sonra uyuyacak ve asla uyanamayacaktı. Ama Tanrım, başarmak zorundaydı. Omzunun üzerinden arkasına bakmak için bir an bile durmaya cesaret edemedi. Adam ona yetişiyor, neredeyse nefesini ensesinde hissediyor olabilirdi. Ya da kendini karanlığın içinde gizlemiş olabilirdi. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu.

Beş ayak.

Alçak basamakları ikişer ikişer tırmanarak büyük ahşap kapıya koştu ve yumruklarını sert, tekrarlanan darbelere karşı protesto ederek kapıya vurdu.

"Dante," diye konuşmaya çalıştı ama tüm vücudu titrediği için zorlukla çıkabildi. Arkasına baktı. Malikâneden bu kadar uzakta, çimenlikte hiç ışık yoktu. Karanlık etrafını sarmıştı ve saldırgan da karanlıktaydı. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Gözlerinde yaşlar biriken ve midesi düğümlenen Morana, diğer tarafta bir hareket duyana kadar tahtaya vurmaya devam etti.

Birden kapı açıldı ve üzerinde sadece bir kot pantolon olan Dante, elinde ona doğrultulmuş bir silahla orada durdu.

Morana hayatı boyunca birini gördüğü için hiç bu kadar rahatlamamıştı.

Kendini ona doğru fırlatmadan önce adamın yüzündeki şoku zar zor gördü, adam onu içeri çekip kapıyı arkasından kapatırken vücudu tamamen gevşedi.

"Morana," dediğini duydu, öylece duruyordu, yüzü onun göğsündeydi, omuzlarına asılmıştı, tüm vücudu o kadar titriyordu ki zar zor ayakta durabiliyordu.

"Morana," diye tekrar mırıldandı ve kontrolsüzce hıçkırdığını fark etti, adrenalin vücudunda hâlâ yüksekti.

"Hey, hey, bana ne olduğunu anlat. Morana, yaralandın mı?"

Konuşmaya çalıştı ama kelimeler çıkmadı. Ağzının yastık tarafından boğulduğu hissi geri döndü, hıçkırıklar boğazını terk etti ama kelimeler çıkmadı.

"Dante," diye arkasından gelen birinin sesini duydu.

"Zia, bana telefonumu getirebilir misin?" Dante, Morana'nın başının arkasını kocaman bir pençeyle kavrayıp yatıştırıcı bir hareketle ovarken diğer eliyle de yürümesi için onu yönlendirmeye çalıştığını söyledi. Bacakları uyuşmuş, ayakları yere yapışmıştı. Olduğu yerden hareket edemiyordu.

"Seni almaya geliyorum Morana, tamam mı?" Dante ona bir çocukla konuşur gibi yavaşça söyledi. "Merak etme, artık güvendesin."

Adamın eğilip kendisini kaldırdığını hissetti. Morana, bırakmaktan korksa da, göğsünden gelen sesler nihayet kanının tüm gürültüsüne nüfuz etse de, nedense onun devasa formuna yapışmadı. Dante onu bir yere götürüyordu ama o göremiyordu. Gözleri kapalıydı, aniden kendisine yeniden saldıran saldırının hislerini yok etmeye çalışıyordu.

Dante'nin onu nazikçe bir yere bıraktığını hissetti, minderler altına battı ve geri çekildi. Morana uzun bir dakika boyunca gözlerini kapalı tuttu, nefes alışını kontrol altına almaya çalıştı, vücudundaki tüm acının farkındaydı.

"Tristan," diye konuştuğunu duydu Dante'nin, onun adını duyunca kalp atışları yeniden hızlandı. "Buraya gelmen gerek. Hemen."

Dante açıklamadan önce bir saniye sessizlik oldu. "Ben Morana."

Yine sessizlik.

"Bir şey oldu... Bilmiyorum... Tamam."

Morana göz kapaklarını kaldırdı, tam zamanında Dante'nin çağrısı kestiğini gördü. Oturduğu yerden daha da iri görünüyordu ve Morana Dante'nin gövdesinde rastgele, garip desenlerle sıralanmış çok sayıda kabile dövmesi olduğunu fark etti.

Etrafına baktığında, daha önce çalıştığı oturma odasında olduğunu ve dizüstü bilgisayarının hâlâ masanın üzerinde durduğunu gördü.

Zia odaya girdi ve elinde bir bardak suyla yanına geldi. Boğazı düğümlenen Morana bardağı aldı ve soğuk sıvıyı yudumlarken ikisinin de kendisini izlediğini gördü. Bardağı elinden alan Zia, buruşuk elini başının üzerinde öyle anaç bir hareketle gezdirdi ki Morana yeniden yıkıldı.

"Ah, çocuğum," diye mırıldandı Zia, Dante onun önünde çömelip titreyen iki elini de avuçlarının içine alırken, çikolata gözleri onunkilere bakıyordu.

"Ne oldu?" diye tekrar sordu, neredeyse nazikçe ve Morana o anda onu bu yüzden sevdi. Sadece onu tutan kocaman ellerini, varlığını, evini... Keşke büyürken ona sahip olsaydım diye düşündü. Eski ve yeni her şey için gözyaşları daha da çok aktı, dudaklarından hiçbir kelime çıkmadı. Ağzını her açtığında, yastığın onu boğmaya çalıştığını, dudaklarının ve burnunun güçten ezildiğini hissetti.

Odanın kapısı aniden açıldı ve Morana irkilerek korku içinde gözlerini kapıya dikti.

Ve sonra korku onu tamamen terk etti.

Tristan orada duruyordu, saçları dağınıktı, kot pantolon ve ters giydiği bir tişörtle, gözleri çılgınca ona geliyordu.

Adamın iki saniye içinde onu baştan aşağı taradığını, ayaklarından saçlarına kadar her ayrıntıyı incelediğini gördü. Ve Morana ilk kez onun muhteşem mavi gözlerinin çılgına döndüğünü gördü.

Tersledi.

Bir lazer gibi, odadaki diğer herkesi görmezden gelerek kadının yattığı yere doğru ilerledi. Kadın gözlerini kaçıramadı. O gece çok fazla egzersiz yapmış olan kalbi sonunda biraz yavaşladı. Gözyaşları içinde onu izledi.

Yüzü, tüm varlığı çöküyordu çünkü o oradaydı. O oradaydı. Ve Tanrım, canı çok *yanıyordu*.

Tam ona doğru hareket etmeye çalışırken, adam ona ulaştı. Ellerini kızın etrafında dolaştırarak onu kanepeden kaldırdı ve kucağına oturttu, bir eli kızın kalçasının dış tarafında, diğeri saçlarında, onu kendisine sıkıca tutuyordu. Kulağı adamın kalbine dayanmıştı ve kalbinin ne kadar hızlı çarptığını duyabiliyordu. Morana onu dinlerken, kalbinin atış hızıyla kişileşen vücudundaki gerginliği duyarken, kalbinin çağrısına karşılık olarak kendi kalbinin de sıkıştığını hissetti.

O gece ilk kez rahatlayan Morana, saatler önce aynı kanepede keşfettiği, adamın omzuyla boynu arasındaki noktayı tekrar buldu ve burnunu, ağzını, tüm yüzünü adamın sıcak tenine bastırdı. Gözyaşları o noktayı ıslattı, nefesleri ısıttı. Adamın ellerinin bir an için kenetlendiğini ve sonra tekrar çözüldüğünü hissetti. Kalçasının dış tarafındaki eli yatıştırıcı bir hareketle yavaşça derisini ovmaya başladı, saçındaki eli ise yüzünü yumuşak bir şekilde o noktaya bastırıyordu.

Morana zihninde, soğuk yastık hissini onun boynunun sıcaklığıyla değiştirdi, burnunun kabaca bastırılmasını burnunun nazikçe ezilmesiyle değiştirdi. Onu içine çekti, kokusunun - bu geç saatte sadece misk ve o - kan dolaşımına sızmasına ve adrenalinin yerini almasına izin verdi. Kollarını onun sert ve katı bedenine doladı, vücudundaki titreme şiddetlenirken parmakları can havliyle pamuğa tutundu, adrenalin sonunda dağıldı.

Her şey boyunca ona sarıldı.

Ve yavaşça, dakikalar sonra, titremeleri yeterince sakinleştğinde ve kanı daha doğal akmaya başladığında, onun kulağına yumuşak, basit bir öpücük kondurduğunu hissetti.

Dudakları adamın boynunun derisinde titredi.

Kolları onun etrafında sıkılaştı.

Ve orada, kendini güvende hissetti. Korunduğunu. Sanki dünyadaki tüm saldırganlar ona ulaşamazmış gibi. Adamın ona ulaşmalarına izin vermeyeceğini biliyordu.

"Morana," Dante'nin yine yumuşak bir sesle konuştuğunu duydu. Başını hafifçe çevirip şiş gözlerle ona baktı, görüşü hafifçe bulanıklaşmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu, sesi onu konuşmaya teşvik ediyordu.

Yutkundu, boğazı sıkıştı. Burnunun hemen yanında atan nabzına, nefes alırken genişleyen ve nefes verirken sönen göğsüne odaklanan Morana, tıpkı çatı katında panik atak geçirdiğinde yaptığı gibi, kendi nefeslerini onunkilerle senkronize etmeye çalıştı. Onun içindeki hayata odaklandı ve dilini çözerek ağzını açmaya çalıştı. Ağır hissetti. Kendini ağır hissediyordu.

"Orada..." diye başladı, sesi kısıktı, "odamda biri vardı."

Tıpkı partide olduğu gibi, adamın hareketsiz kaldığını, tüm kaslarının onunkilere kilitlendiğini hissetti. Göğsü, sırtı, pazuları, ön kolları, kalçaları. Hatta boynu bile. Kaslar ani bir hareketsizlik anında gerildi.

"Odada biri vardı da ne demek?" Dante sordu, sesindeki öfke üzerinde oturduğu adamı analiz etmesini engelliyordu. Dante'ye yan gözle bakarak konuştu, sesi hala çılgınca bir nedenden dolayı Jackson'laşmıyordu.

"Uyandığımda odada biri vardı," dedi onlara, sesi ancak fısıltı halindeydi ama sessiz odada iki adamın da duyabileceği kadar yüksekti. "Saldırdı. Kaçtım ve buraya geldim."

Dante'nin her tarafına baktığını, gözlerinin öfkeyle parladığını ve gözlerini göremediği Tristan'a doğru kaydığını gördü. Ya onun gözlerine bakıyor ya da boynundaki sıcak, rahat noktaya sokuluyordu. Şu anda boynunu seçmişti. Ayrıca onu tutuş şekli de *çok hoşuna* gitmişti. Rahat,

Sıcak, rahat ve güvende olan Morana birden göz kapaklarının üzerine çöktüğünü, tüm vücudunun ağırlaştığını hissetti.

Dante'nin alçak sesle bir şeyler söylediğini ve Tristan'ın göğsünün gümbürdediğini duydu ama Morana kendini ona göre ayarlayıp yerleşirken hepsi boğuk geliyordu, gözlerini kapatıp uykuya daldı, bir dahaki sefere uyandığında hiçbir şeyin ona saldırmayacağını biliyordu.

Bu onu uyandıran bir hareketti.

Panikleyerek, saldırıyı hatırlayarak, kapana kısıldığı, iradesi dışında tutulduğu düşünceleri zihnini doldurdu.

"Şşşt şşşt," viski ve günah tadındaki yumuşak fısıltı kulaklarından girip kanına karışarak vücudunun her yerine yayıldı ve onu içten dışa doğru ısıttı.

Tüm varlığı rahatladı. Saldırıdan sonraki diğer anılar aklına geldi - kaçış, Dante'nin evi, Dante, Zia ve son olarak Tristan. Onun yanında küçük bir koala gibi uyuyakalmıştı. Gerçekten uyuyakaldığına inanamıyordu, onun etrafında değil, üzerinde.

Hareket devam etti.

Gözlerini açtığında etrafındaki karanlığı gören Morana, onun tarafından taşındığını fark etti; adamın ellerinden biri dizlerinin altındaydı, diğeri ise omuzlarına dolanmıştı. Kollarını adamın boynuna dolayan Morana karanlığa bakmaya çalıştı ama başaramadı.

Saldırıya uğramış olmasına, gecenin onları gizlemesine ve saldırganın çok yakında olabileceğini fark etmesine rağmen Morana karanlığa bakarken önceki korkusunun zerresini bile hissetmiyordu.

Onu tutan adam karanlıktı. Karanlıkta rahattı, karanlıkla birdi, karanlığa sahipti. Ve onu bu şekilde, kollarında güvende tuttuğu sürece, o karanlık onundu. Ona aitti. İçinde rahattı, güvendedeydi, onunla birdi. Adamın onu nereye götürdüğünü bilmiyordu. Umurunda da değildi. Onu bir mağaraya bile götürebilirdi. Kendisi için savaşıarak geçirdiği bir hayattan sonra, hayatta kalmak için mücadele ettiği o geceden sonra, uğruna savaştığı, mücadele ettiği, yaşadığı şey buydu. En karanlık gecelerde bile yalnız olmadığı bu değerli, sessiz, yumuşak an. Kıyıya kadar kendi başına gelmişti ve oradan da onu taşıyordu.

Kulağının dayandığı göğsünün içinde adamın kalp atışlarını tekrar duydu - güm güm güm -. Şimdi normal atıyordu, daha önce olduğu gibi acımasızca değil.

Rüzgâr çıplak kollarını ve bacaklarını üşüttü ve vücudunu bir ürperti sardı. Kolları onu bedene yaklaştırdı, teninden ısı yayılıyordu ve yürümeye devam etti. Morana ona sorular sormak istedi ama bu sessizliği bozmak, onun sabit kalp atışlarının ve gece yaratıklarının seslerini rahatsız etmek anlamına gelecekti ve bunu yapmak istemedi. Vücudundaki tanımadığı kaslar ağrırken, göğsüne bastırıldığı omzu acırken ve kalçaları yarılmış gibi hissederken bile huzurluydu.

Işığın parıltısı Morana'nın başını çevirip kaynağa doğru bakmasına neden oldu. Işık bir evden geliyordu.

Onun evi.

Şaşkınlıkla gözlerini kısarak ışığa baktı ve onu başka bir yapıyla karıştırmadığından emin oldu. Hayır. Aynı göl, aynı sundurma, oturmak istediği aynı sandalye.

Onu evine götürüyordu. Aman

Tanrım.

Aman Tanrım.

Kalbinin yeniden çarpmaya başladığını hissetti, büyük bir çılgınlık üzerine çökmek üzereydi.

Morana yutkunarak bir şeyler söylemek için ağzını açtı, bu kez sessizliğinin saldırıdan mı yoksa şoktan mı kaynaklandığını bilmiyordu. Başını çevirip ona baktı ve birkaç dakika sonra onun sabit bakışlarını hisseden adam ona baktı. Küçük ışığın gölgelediği gözleri onunkilerle kilitlendi ve Morana parmaklarının onun sert boynuna kenetlendiğini hissetti. Soruların onun gözlerinden taşıdığını biliyordu ve cevapları da onun gözlerinde görebiliyordu.

Gölün önüne kadar gittiler -aslında tam da diğer cesedin düştüğü yere- ve sonra verandasına yöneldiler.

Bir şeyler söylemesi
gerekiyordu. "Are-"

Morana başka bir şey söyleyemeden, adam Morana'nın oturmayı düşündüğü o çok rahat görünen sandalyenin önünde durdu ve Morana'yı vücudundan aşağı, sandalyeye doğru kaydırıldı. Kollarını hâlâ onun boynuna dolayan Morana, evin içinden sızan ve yüzünü gölgeler içinde bırakan küçük ışığa baktı. Morana, adamın yüzüne bakarken mavi gözlerini aradı, gözleri adamın alnına doğru süzöldükten sonra tekrar onunkilere döndü.

Elini kaldırdı, başparmağını yanağında bir kez gezdirdikten sonra doğruldu.

Morana onun arka cebinden bir anahtar çıkarmasını, yan taraftaki alarmin üzerindeki bazı kodlara basmasını ve kapıyı açmasını izledi. Ona baktı ve içeri girmeden önce eliyle 'burada kal' işareti yaptı. Morana bunun üzerine kaşlarının hafifçe kalktığını hissetti. Nedense bunun kirli bir donu ya da başka bir şeyi ondan saklamak için olduğunu düşünmedi. Etrafını kirletecek bir tipe benzemiyordu. Hayır, onun hakkında bildiği kadarıyla

Çatı katında gördüğü her şey onun evinde yerli yerindeydi. Kontrol edebileceği basit şeyler.

Yine de sandalye çok sade. Haklıydı. Ve şimdi minderde rahatladığında, kuyruk sokumundaki ağrı diğerleriyle birlikte sıraya girdi. Kahretsin, uzun, sıcak bir banyoya ihtiyacı vardı.

İç geçirerek, adam geri döndüğünde göle baktı.

Dikkati dağılmış bir halde adamın kendisine yaklaşmasını ve onu tekrar kucağına almasını izledi. Elleri otomatik olarak destek için adamın etrafında dolanırken Morana adamın yüzüne, çenesindeki kırışıklığa ve sonra da kapıya baktı.

Oraya yöneldi.

Kalbi yeniden çarpmaya başladı.

Bu büyük bir şeydi. Çok *büyük*. Kocaman. Kız bunu biliyordu. O da biliyordu. Ve hâlâ ona doğru adımlar atıyordu.

Derin bir nefes alan Morana, adamın onu eşikten geçirmesini izledi ve içeride bir an durup kapıyı ayaklarıyla kapattı.

Kilit tıkladı.

Alarm öttü.

İçerideydi.

Vay anasını.

Gözleri etrafa baktı, her şeyi kavramaya çalıştı. Bir çeşit fuayedeydiler, solundaki kapı kapalıydı ve sağındaki kapı da loş bir oturma odasına açılıyordu. Hemen önlerinde bir koridor vardı, koridorun sonunda üst kata çıkan geniş bir merdiven dizisi vardı.

Morana bilinçsizce onun omzunu kavradı, adam yukarı doğru tırmanmaya başladı, gece ışığı ona yol gösteriyordu. Duvarların bir çeşit resimle süslendiğini görebiliyordu ama onun hızı ve ışık yüzünden zar zor seçebiliyordu. Merdivenlerin tepesinde durduklarında mimarının çatı katına benzediğini fark etti. Merdivenler devasa bir ana yatak odasına açılıyordu.

Sadece tek bir başucu lambası yanıyordu. Daha fazla ayrıntıya giremeden, odanın diğer köşesindeki kapıya yönelmişlerdi, alan çok büyüktü. Onu Dante'nin evinden kendi evine taşıdıktan ve merdivenlerden yukarı çıkardıktan sonra nefes bile almıyordu. Cidden, ne yapmıştı ki?

Yemek mi? Vücudunun durumundan sonra diyet yapması gerektiğini fark etti. Vücudun dayanıklılığı, beynin dayanıklılığıyla birlikte ciddi şekilde yardımcı olacaktı.

Kapıdan girdiklerinde, babasının evindeki kendi banyosundan ya da çatı katındaki misafir banyosundan çok daha büyük, loş bir banyoya girdiler. Adam belli ki kendi alanını seviyordu.

Morana küvette buharlaşan suyu izledi ve onu görür görmez bir zevk iniltisi yükseldi. O bir medyumdu. Havaya limon ve tarçın kokusu sinmişti.

Morana onun kollarından indi, kolları onu sabitlemek için yine sırtındaydı. Ona doğru eğildi ve eller yavaşça tişörtünü yukarı çekip onu soydu. Morana parçalanmış şortunu aşağı itti ve bir yığın halinde yere düşmesine izin verdi.

Suyu işaret etti ve Morana, bir alakarga kuşu kadar çıplak ama bu çıplaklıkta onun yanında rahat, küvete doğru yürüdü. Morana ağrılarına ve sızılarına dikkat ederek önce bir ayağını, sonra diğerini küvete soktu ve kendini suya bıraktı. Su, kutsanmış, sıcak su, onu en sıcak kucaklamalarla sardı.

Boğazından bir ses kaçtı - miyavlama ile inleme arası melez bir ses. Gözlerini kapadı, başını suyun altına soktu, sonra yukarı çıktı, kendini bütün gece olduğundan daha temiz hissediyordu. Bunu daha önce de babası merdivenlerden düşmesine izin verdikten sonra ona geldiğinde yapmıştı. Sessiz kalmış ama ona bakımını teklif etmiş, onun için bir banyo hazırlamıştı. O zaman bu onu etkilemiş, duygulandırmış ve şaşırtmıştı - hem onun hem de Dante'nin iyiliği. Şimdi başını kenara yaslamış, suyun yorgun kaslarını okşamasına izin verirken, Morana bu iyiliğe şaşırmadığını fark ederek şaşırdı. Her nasılsa, bunu ondan bekleyecek kadar rahatlamıştı.

Bu konuda ne hissedeceğini bilmiyordu.

Yüzünü silen Morana, kendini yalnız bulmayı umarak gözlerini açtı.

O değildi.

Tristan lavabonun yanındaydı, bir el bezi ve birkaç şişe alıp ona doğru geliyordu.

Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, anlamamıştı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu usulca, onu izleyerek. Adam cevap olarak başının arkasında yere diz çöktü.

Ölümcul silahları kullanırken daha rahat olan iri, sert elleri, çok fazla baskı uygulamaktan korkuyormuş gibi yavaşça yanaklarını sildi. Makyajını temizlerken cildini daha fazla ovuşturdu. Dokunuşu hafıftı ama emindi, yumuşak bir bezi her iki yanağına, çenesine, alınına sildi.

Morana başını arkaya yaslayıp rahatladı ve Morana'nın kendisiyle daha önce hiç ilgilenilmediği ve Morana'nın da uzun zamandır biriyle ilgilenendiğinden şüphe duyduğu bir şekilde ilgilenmesine izin verdi. İkisi de bunu hak ediyordu. Bu *onlarındı*.

Adam sessizce bezi ona uzattı ve Morana yere bakıp beyaz kumaşın soluk kırmızı olduğunu görünce şaşırdı. Kumaşa, bulanık gölgeye baktı ve saldırganın kendini kestiğini ve yüzünü tutmaya çalıştığını hatırladı. Yüzüne kan bulaştırmıştı.

Ve Tristan onu silmişti.

Tekrar.

Kalbi sıkışıyor, parmakları bez parçasını sıkıyor, adamın elleri ıslak saçlarına geldiğinde dudaklarının titrediğini hissediyordu. Erkeksi şampuanın kokusu burun deliklerine çarptı ve Morana rahat nefes almak için kendini zorladı. Adamın parmakları, kendinden emin parmakları, şampuanı kafa derisine sıkıca yedirerek ayaklarını köpürttü. Morana başını geriye doğru eğdi ve bu inanılmaz his karşısında inledi. Elleri tekrar devam etmeden önce bir an durakladı. İsterse bir gün kariyerini tamamen değiştirebilirdi. Bu işte çok huzur verici bir şey vardı.

O ortak sessizlik, onun bölgesinde geçirdiği ilk geceyi anımsatan bir şeydi.

Ama ona kafasının içindeki zehri anlatmak zorundaydı. Bunu ona söylemeliydi çünkü zehrin öldürmediğini bildiği tek kişi o ydu . Zehri alır, yudumlar ve yine de diğer tarafa geçerdi. O yapamazdı. Zehri içinde tutarak geçirdiği bir hayat onu yavaş yavaş içten dışa doğru çürütmeye başlamıştı, ta ki onunla birlikte dışarı çıkana kadar.

"Kafasına vurdum," sözleri odanın sessizliğinde fısıltıyla kaçtı, karanlığa, ona verildi.

Parmakları tekrar durdu, onun devam etmesini bekledi. Neden konuştuğuna dair hiçbir fikri yoktu ama bir kez ağzından çıktıktan sonra sel gibi akıp gitmişti.

"Silahım yoktu," diye yumuşak bir sesle konuştu adam saçlarını yıkamaya devam ederken, onu dikkatle dinliyordu. Parmaklarının onun sözleriyle birlikte hareket edişini hissedebiliyordu. "Beni bir yastıkla boğmaya çalıştı. Bir şekilde lambayı tuttum ve onunla ona vurdum."

Parmakları seğırdi. Avucuna biraz su aldı ve alnının kenarına döktü. Köpüklerin banyo suyuna aktığını hissetti.

"Bir şekilde kendimizi yerde bulduk ve o da bacaklarımın arasındaydı-" Sustu.

Daha önce hiç tecrübe etmediği kadar tehlikeli bir şekilde. Morana hatasını hemen fark etti ve aceleyle açıklamaya çalıştı. "Hayır, hayır. O şekilde değil. Hayır, bana dokunmadı."

Adamın nefes alışını duyabiliyordu, eskisinden daha ağırdı, vücudu o çok ama çok avcı gibi hareketsiz kalırken parmakları saçlarını sıkıyordu.

Hızla devam etti. "Onu hareketsiz hale getirmek için kafasını kalçalarımın arasına sıkıştırdım. Sonra da bayılana kadar kafasına lambayla vurdum."

Birkaç saniye sonra şampuanı saçlarından tekrar yıkamaya başladı. Morana rahatlayarak nefes verdi ve ona gerisini anlattı. "Resmine tıkladım. Yarın yüz tanıma sistemini çalıştıracam. Her neyse, uyandı ve kovalamaya fırsat bulamadan Dante'ye koştum. Orada olması iyi oldu."

Yumuşak bir şekilde homurdandı.

Morana kaşlarının saç çizgisine çarptığını hissetti ama başka bir şey söylemedi. Onun hayvan seslerinden hoşlandığını fark etmeye başlamıştı. Ona da aynı şeyi söyledi.

"Her ne kadar bu hayvan seslerinden hoşlansam da, konuşabilirsin, biliyorsun." Birkaç saniyelik sessizlikten sonra onun yanıt vermeyeceğini düşündü. "Sonra konuşuruz."

Zorlukla kontrol edilen bir sesle söylenen basit bir kelime. Morana yumuşadı, ona kendi yöntemiyle düşünmesi için zaman ve alan tanıdı.

Morana banyosunu bitirdiğinde Tristan da onun saçlarıyla uğraşmayı bitirdi, su parmaklarını yavaşça buduyordu. Dakikalar sonra Morana baktı ve Tristan'ın bir havlu çıkarıp ona uzattığını gördü. Ayağa kalkıp havluyu aldı ve Tristan yatak odasına giderken kendini kuruladı.

Morana suyu boşalttı ve karanlık yatak odasına çıktı, onun kapının yanındaki çekmeceyi karıştırdığını gördü. Bir tişört çıkararak ona uzattı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı ve elbiseyi alıp başından geçirdi. Vücudunun üzerine düştü, neredeyse dizlerine çarpacaktı ve onu kokusuyla sardı. Derin derin içine çekti. Bu şimdiye kadar sahip olduğu en iyi pijamaydı.

Onun odadan çıkışını ve birkaç kez geri dönüşünü, bir şeyler alıp bir şeyler getirişini izledi. Dördüncü turdan sonra, bir elinde bir bardak su ve haplarla yanına geldi.

"Ağrı kesici mi?" diye sordu, gözleri onun üzerindeydi. Adam başını sallarken gözleri onun çıplak vücudundaki tişörtüne sabitlenmişti.

Morana hapları aldı ve suyu içti. Bunu yaptıktan sonra bardağı aldı ve çekmeceli dolabın kenarına koydu.

Sonra onu tekrar ayağa kaldırdı ve yatağa kadar birkaç adım taşıdı. Onu yumuşak şiltenin üzerine yatırarak, artık temiz olan ayağını kaldırdı ve inceledi. Sonra bir kez bile ona bakmadan, zonklayan kesiğe merhem ve bandaj sürmeye başladı.

Morana her şeyi izledi, kalbi boğazındaydı. Adamın yara izlerine göz atmış, benekli derisini, yanıklarını, en acımasız işkencelerden bazılarını, hayal bile edemeyeceği bazılarını anlatan kabarık etini görmüştü. Ve yine de, o anda, küçük kesiğiyle uzun bir yaraymış gibi ilgilendiğinde, içinde derinlerde bir şey, hala tutunduğu parçası ona verildi, serbest bırakıldı, teslim edildi. Son birkaç hafta içinde fark ettiği bir şey varsa, son birkaç saat içinde bir aydınlanma haline gelen bir şey varsa, o da bu adamın onu asla öldürmeyeceğiydi.

Her ne kadar sessiz kalsa da Morana bunun hiçbir şey hissetmemesinden kaynaklanmadığını biliyordu. Çünkü çok fazla şey hissediyordu ve ne olursa olsun, onu ayaklarının dibinde izlerken, bunu onunla birlikte atlatacağına yemin etti. Onların dünyasında son derece değerli bir şey bulmuştu, kömürlerin içinde bir elmas, çamurun içinde bir lotus. Ve ona değer vereceğine, hak ettiği gibi değer vereceğine yemin etti. Açılmak, bir gün onu terk etmeyeceğine güvenmek için zamana ihtiyacı vardı ve bunu ona verecekti. O bunu hak etmişti.

Morana gözlerinden akan tek damla yaşı çabucak sildi, çünkü kimsenin yaralarını saracak kadar ilgilenmesine alışık değildi, çünkü yaşadığı her şeye rağmen bu adam onun canı yandığında ilgilenmeyi yüreğinde bulmuştu, adam işini bitirdikten sonra ayağını geri çekti. Yorganın altına girdi ve adamın tişörtünü ve kot pantolonunu siyah boxer'ına kadar sıyrıp kenara atmasını izledi.

Onun vücudunu ilk kez olduğu gibi görüyordu. Kaslar, kasların dalgalanabileceğini bilmediği yerlerde dalgalanıyordu. Dövmeler ve yara izleri gövdesini, önünü ve arkasını, hatta bazıları bir uyluğunu kaplıyordu. Yalnız bir dövme pazusu boyunca uzanıyor, daire çiziyordu ama kızın seçemeyeceği kadar silikti. Ama en dikkat çekici olan, adamın kendine güvenerek hareket etmesiydi. Kıyafetli ya da kıyafetsiz, bu adam kim olduğunu biliyordu ve insanların bunu bilmesini sağlamaktan korkmuyordu.

Morana yastıklara yaslandı, adamın diğer taraftan içeri girmesini, komodinin üzerindeki silahını kontrol etmesini ve ışığı kapatmasını izlerken kalbi küt küt atıyordu. Bu öylesine evcil ve normal bir şeydi ki, Morana buna tanık olmaktan hayrete düştü.

Oda karanlığa gömüldü ve Morana dudağını ısırarak tavana gözlerini kırıştırdı. Gözleri yavaşça ışıksızlığa alıştı, kapının dışından içeri sızan biraz ışık şekilleri seçmesine yetti.

Yanındaki adamın şeklini izlemek için boynunu çevirdiğinde adamın ellerinden birinin boynuna dolandığını hissetti. Saldırıdan sonra tehditkâr hissetmesi gerekirdi. Geçirdiği geceden sonra kan dolaşımında panik yaratmalıydı.

Hiç de öyle hissettirmiyordu.

Nabzına bastırılan avuç içi, boynuna uzanan parmaklar, onunkine sertçe değen ten - bunların hepsi onu o ana, o yatağa, ona bağlıyordu. Korunduğunu, el üstünde tutulduğunu ve çok iyi korunduğunu hissetti. Adam onu daha da yakınına çekti, neredeyse burunları birbirine değecekti ama vücutları birbirinden biraz uzaktı.

Adamın nefesini yüzünde, vücudunun sıcaklığını da onunkinin hemen yanında hissetti. Ve sonra, o gece ilk kez onun konuştuğunu duydu.

"Bir daha asla," diye fısıldadı, sesi sertti ve gözlerinde gördüğü vahşilikten bir parça taşıyordu. Bu, kadının omurgasından aşağı lezzetli bir ürperti gönderdi.

"Binlerce kez ölecekler," diye mırıldandı, başparmağı çenesinin çizgisinde gezinirken neredeyse nazıkçe, "bir daha saçının tek bir teline bile dokunamayacaklar."

Ve sonra, o ölümcül yemin hâlâ kalbinde yankılanırken, dudaklarını onun çırpınan nabzına bastırdı.

"Söz veriyorum," diye yazdı dudakları onun tenine.

Morana yutkundu, bu sözün yankısının kanında dolaştığını hissetti. Boynunu geriye atarak onu daha da açığa çıkardı ve bedenini onunkine yaklaştırdı. Ağzı hareket etti, dudakları nabzının üzerinde ayrıldı, diliyle her kalp atışını içine çekti. Kalbi vücudunun geri kalanıyla birlikte zonklayan Morana, bir elini adamın saçlarına sokarak onu daha yakına çekti. Bu hareket omzundaki kaslara acı saplanmasına neden oldu.

Kızın nefesi kesildi ve adam geri çekilerek kendi tarafına geçti ve onu kendine yaklaştırdı.

"Eşyalarını yarın al." Kalbi

bir an için durdu.

"Yanına taşınmamı mı istiyorsun?" diye sordu, *kesinlikle* emin olmak istiyordu. Yanlış anlamadığından emindi.

O da karşılık olarak kızın yüzünü kendi yüzünün altına sıkıştırdı.

"Daha önce hiç kimseyle yatmadım," diye itiraf etti boynuna, burnu yine o mutlu noktada.

"Ben de öyle," diye mırıldandı saçlarına.

Bu haberle bulanıklaşan, onunla birlikte olacağı bilgisiyle heyecanlanan Morana gülümsedi. Kulağına yumuşak bir öpücük kondurdu. Kız da burnunu adamın boynundaki o noktaya sürttü. Başka bir şey söylemediler. Birbirlerine sarılmamışlardı ama vücutları birbirine yakındı. Morana onun nefes alış verişinin yavaşlamaya başladığını duydu, kendi kalbi de onunkiyle ritim buluyordu.

Yarın, o gece olan her şeyle başa çıkmak zorunda kalacaktı - Axton ve teklifi, şifreleri, kafasını uçuran ilk suikastçısı ve yatak odasında ona saldıran ikinci saldırgan. Birdenbire hatırladığı üzere, yatak odasının içinde gözetleme ve dinleme cihazları olması gerekiyordu. Bu başarısız mı olmuştu yoksa bu daha haince bir şey miydi? Bu, tüm bunlar, fark ettiğinden çok daha büyüktü. Bu konuda adamlarla konuşması ve neler döndüğünü anlaması gerekecekti. Bilmiyordu ama bunu yarın düşünecekti.

Şimdilik, ona her ikisinin de fark ettiğinden çok daha fazla değer veren sağlam, sıcak bir bedene bastırılmıştı. Şimdilik yanında, geçmişe baktığında takdir edebileceği bir özenle onu idare eden harika bir adam daha vardı. Dante sakın, güven verici ve o kadar nazıktı ki, kalbinde ona duyduğu yerin genişlediğini hissetti.

Ve Tristan'ı aradı. Ona ettiği yemine kadar bütün gece sessiz kalan Tristan'ı. En büyük yırtıcının inindeydi, boynunda nefes alırken şahdamarı ona açıktı, en savunmasız durumundaydı. Kız kanamıştı ve adam kızın yaralarını yalayarak temizlemişti. Neredeyse ölümü tadacaktı ve adam ona yeniden hayat verdi.

Ve hayatında bir kez bile kendini daha güvende hissetmediğini fark etti. Hayatında ilk kez kendini evinde hissetti.

Vücudunun aniden sarsılması onu uyandırdı.

Morana gözlerini açtı, kafası karışmış ve şaşırılmıştı. Üzerinde bulunduğu yumuşak yatak da karanlık oda da tuhaftı. Gözlerini kırıştırarak hatırlamaya çalışırken karnına dolanan bir kolun ağırlığını fark etti - ağır bir kol. Morana giydiği tişörtün üzerinde uzanan kola baktı ve onu takip ederek bağlı olduğu bedene ulaştı.

Tristan.

Anılar hızla geri geldi. Karanlıkta onu göremese de, sırtüstü uzanırken yan tarafına bastırıldığı bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordu. Yavaşça nefes alarak farkındalığın içine süzülmesine izin verdi. Adamın sert bacaklarından biri çıplak bacaklarının arasında yatıyor, kolu göğüslerinin altında uzanıyor ve onu yanına sabitliyordu. Sıcak nefesi saç çizgisine çarptı, dudakları neredeyse başının tepesine bastırıyordu.

Hafızasında ilk kez kucağa alınıyordu.

Morana karanlıkta bu anın ışıltısının tadını çıkardı. Geçirdiği geceden, yaşadığı hayattan sonra, kendini bulacağını düşündüğü en son yer burasıydı. Evinde

Tristan Caine. Tristan Caine'in yatağında. Tristan Caine'in kollarında. Ve yine de, başka bir yerde olmayı düşünemiyordu. Ona hiç sahip olmadığı iki şeyin tadını vermişti - güvenlik ve ev. Her ikisi de kavramlardı, onun dünyasına ait olmayan insanların hayatlarında var olan fikirler, onun türünü yanıltan seraplar. Ama çatı katındaki o yağmurlu geceden beri onu her ikisinden de küçük dozlarda besliyordu ve artık bağımlıydı. Tanıdığı en tehlikeli adamın kollarında kendini hiç olmadığı kadar güvende hissediyordu.

Kulağına çarpan hafif bir ses düşüncelerini böldü.

Morana bunu duydu ve ani bir kıkırdama dürtüsüyle dudakları titredi. Ses tekrar yumuşak bir şekilde geldiğinde onları birbirine bastırdı.

Tristan 'Avcı' Caine bebek gibi horluyordu.

Uyurken odada kimseyi istememesine şaşmamalı; tüm itibarı yerle bir olacaktı. Dudakları seğirerek yüzünü ona doğru çevirdi, burnu boynu ile omzu arasında keşfettiği mutlu noktaya bastırırken alnında onun nefes verişini hissetti.

İşte o an kendisiyle ilgili yeni bir şeyi keşfetti: Örtünmeyi seven biriydi. Gecenin bir vakti battaniyeyi tamamen kendi tarafına çekmiş, onu yarı soğukta yarı sıcakta bırakmıştı. Adam da bilinçsiz bir misilleme olarak yatağın onun tarafına geçmişti. Adamın vücut ısısı ve onun fethettiği örtüler arasında kızarmıştı. Işığı kapatan karanlık perdelerin ardında saatin kaç olduğunu bilmeden mutlu bir şekilde iç geçiren Morana ona daha da sokuldu, adamın etinin o misk gibi erkeksi kokusu bir başka rahatlık katmanı gibi onu sardı.

Kolu aniden sarsıldı, vücudunu sarsarak uyanıklığının sebebinin bu olduğunu fark etmesini sağladı. Nefes alış veriş i değ iş ti, ağı rlaşt ı, eli kaburgalarının yanında hafifçe sıkış tı. Morana boynunu geriye doğru eğerek adamın yüzünü görmeye çalış tı ama karanlıkta sadece silüetini seçebildi. Parmakları Morana'nın bedeninde kasılıyor, nefes alış veriş leri kısılıyordu. Morana bu iş aretleri tanıyordu, kendisi de birçok gece yaşamış tı ama hiç kimsenin kâbus gördüğ üne tanık olmamış tı. Bilinçaltının ona ne gösterdiğ ini merak ediyordu. Yaş adığ ı ve çoğ una akıl sır erdiremediğ i acımasız hayat göz önüne alındığında, buna ş aş ırmaması gerektiğ ini biliyordu.

Yutkundu, kalbi sıkış ıyordu, onu yatış tırma arzusu ş iddetliydi, Morana elini yavaş ça onun ön koluna koydu ve dokunuş uyla kasların istemsizce esnediğ ini hissetti. Ne yapacağ ını bilemeden iç güdüleriyle hareket etti. Baş ını içeri çekerek dudaklarını kalbine bastırdı, ağ zının altında yaralı bir doku hissetti ve kolunu okşarken usulca öptü.

Göğ sünde alçak bir ses gürledi. Vücudu seğ irdi.

"Ş ş ş t," diye fısıldadı Morana, göğ süne yumuş ak öpücükler kondurdu, kolunu tekrar tekrar okş adı. "Her ş ey yolunda. Güvendesin. Her ş ey yolunda."

Vücudu gerildi, boynu hareket ederken göğ slerinin hemen yanındaki pazusu sıkıca büküldü. Morana onun kolunu okş adı, boynuna sokuldu ve aynı kelimeleri tekrar tekrar tenine mırıldandı.

Evin içinde bir yerde bir saat tık tak ediyordu. Kalbi onunla birlikte düzenli olarak - güm güm güm - atıyordu. Dakikalar geç ti. Ve yavaş ça, sonunda, adamın gergin kaslarının gevş eddiğ ini, kaburgalarının yan tarafını kavrayış ının hafiflediğ ini hissetti.

Morana tekrar kalbine doğru konuştu, "Güvendesin. Her ş ey yolunda."

"Bir dahaki sefere yatağ ı terk et," diye fısıldadı hırıltılı sesi saçlarına. Onun uyanmasını beklemeyen Morana yüzünü geri çekmeye çalış tı ama

Gövdesine dolanmış olan eli başının arkasına kadar geldi ve onu tam olarak olduğu yerde tuttu.

Yerleşti. "Olmuyor."

"Tehlikeli olabilirim," diye bilgilendirdi onu, sanki bu düşünce aklından hiç geçmemiş gibi. O bir aptal değildi. Morana gözlerini devirdi ama sessiz kaldı.

"Ciddiyim," dedi kasvetli ses tonu tartışmaya yer bırakmadan. "Seni ciddi şekilde incitebilirim ve bunun farkında bile olmayabilirim."

Omuz silkti. "Şansımı deneyeceğim."

Adamın boğazından sinirli bir ses çıktı ve Morana başını geriye doğru eğerek elini adamın başının yan tarafına götürdü, parmaklarının arasındaki saçların verdiği his karanlıkta daha da güçlendi.

"Dün gece karanlıkta bana bir söz vermiştin," diye mırıldandı usulca, onun tüm dikkatinin kendisinde olduğunu biliyordu. "Şimdi ben de sana bir söz veriyorum."

Başparmağını adamın çene çizgisinin üzerinde gezdirerek, çenesine sürtünen tüyleri hissetti ve onun sözlerini tekrarlayarak yemin etti. "Bir daha asla. Bir daha asla yalnız kalmayacaksın. Kabus ne kadar kötüleşirse kötüleşsin, ben burada olacağım."

Kelimelerin ağırlığı aralarındaki sessizlikte uzun dakikalar boyunca yankılandı. Nefes alış verişi değişmedi ama parmakları başının arkasında biraz esnedi. Bunun onun için ne anlama geldiğini biliyordu. Onun içinde dönen tüm duyguları hayal edebiliyordu, en tehlikelisi olan *umut da* dahil. *Onun ciddi olduğunu ummaya cesaret edebilir miydi? Yaşadığı onca şeyden sonra hâlâ umut edebildiğini ummaya cesaret edebilir miydi?* Tahmin edebiliyordu çünkü bu tam da kendisinin düşüneceği şeylerdi. Ve birbirlerine benziyorlardı - o ve o. Aynı madalyonun iki yüzü, aynı ipin iki ucu. Bu yemini etmenin onun için ne anlama geldiğini biliyordu. Geriye dönüp bakmak yoktu; bu işte uzun soluklu olacaktı.

"Bu sözü bozarsan," diye konuştu, sesi bir bıçağın alt tarafı kadar yumuşaktı, "ben de kendiminkini bozarım."

"Hangisi?" Morana sordu, adamın yaklaştığının farkındalığıyla kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı.

Kızın başını yukarı çekerek boynunu geriye doğru eğdi ve burnunu kıza sürttü. "Seni yok etmemek için."

Dudakları onunkilerin tam karşısındaydı, neredeyse oradaydı ama tam olarak değil. Yüzü aradaki boşluğu kapatmak için daha da yaklaştı ama adamın saçlarındaki eli onu engelledi. Gülümsedi, adamın bunu aralarında hissedebildiğini biliyordu.

"Yok et beni."

Baraj patladı.

Dudakları en güzel çarpışmayla onunkilere çarptı ve kadının nefesini kesti. Önceki geceden kalan her şey su gibi geri geldi - korkusu, kıl payı kurtuluşu, hayatta olduğu için duyduğu rahatlama. Hepsini adamın onu öpüşünde hissedebiliyordu. Dudakları ve onun dudakları arasında güven duygusu ve misilleme vaadi bir aradaydı. Kollarını adamın boynuna dolayarak onu daha da derine çekti, adam onu tamamen sırt üstü yatırdı, ağırlığını kollarına verirken adamın çok daha iri olan bedeni kadınınkini örttü. Dilleri birbirine dolanıyor, adamın tadı Morana'nın tüm duyularına nüfuz ediyordu. Morana ona sarılmanın ve ilk kez kendisini bu şekilde tutmasının verdiği mutlak hissin tadını çıkarıyordu. Alt dudağını kendi dudağının arasına alarak parmaklarını adamın kaslı sırtında gezdirdi, dokunuşunun altındaki tüm çizgileri ve yara izlerini hissetti ve çok iyi biçimlendirilmiş poposunda durdu. Bu kalçaya birçok kez gizlice hayranlık duymuştu ve onu tutabilmek içinde bir heyecan yarattı. Bacaklarını daha geniş açarak onu içine aldı, o yontulmuş kalçayı çekerek onu bacaklarının arasındaki vadiye çekti.

Adamın göğsünde alçak bir gümbürtü titreşti, tam kadının göğüslerine çarptı, adam kadının ağzını yutarken kadının meme uçları adamın etine daha sert çarptı, boksörlü

Kalçaları çıplak bedenine doğru esniyordu. Tişörtü - onun tişörtü - yatağa girdiği tek giysi aniden boynunun altına doğru itildi. Göğüsleri, çıplak göğüsleri, ilk kez onun çıplak göğsüne bastırdı. Morana bu his karşısında inledi, meme uçları daha da hassaslaştı ve ısıyı merkezine doğru fırlattı.

Geri çekildi, göğsü onunkine karşı sertçe kabarıyor, nefesleri kesiliyordu.

"Siktir," diye konuştu, ses tonunda hafif bir şaşkınlık, hafif bir güvensizlik vardı.

Evet. O da bu "sikişi" hissetti. Bütün bu durum tek bir 'sikiş'in içinde özetlenebilirdi.

Yatağının başucundaki masadan gelen yüksek sesli bir titreşim zaten hızlı olan kalp atışlarını hızlandırdı. Morana sesin kaynağına baktığında adamın telefonunun ahşap yüzeyde çılgınca titrediğini gördü. Telefonun ışığında ona bakmak için geri döndü, vahşi, dağınık saçlarını ve vücudunu yeniden ısıtan bir yoğunlukla ona odaklanan o muhteşem gözleri gördü. Adamın sert ereksiyonunun ıslaklığına doğru bastırdığının, onları sadece bir pamuk tabakasının ayırdığının farkına vardı. Kalçaları kendiliğinden kalktı ve hafif bir sürtünme yaratarak zevkin ayak parmaklarının ucuna kadar çıkmasına neden oldu.

Kalçalarını kasıtlı olarak hareket ettirip mükemmel bir baskı uygularken telefon titremeye devam etti. Baş yastığa gömülürken sırtı kavislendi, parmakları adamın sırtına gömüldü.

Titreşim durdu ve oda tekrar karanlığa gömüldü.

Adamın ağzı tekrar kadınınkinin üzerine geldi. Kadın dudaklarını isteyerek araladı, adamın içeri girmesine izin verdi, adam dudaklarını yavaşlattıkça kalbi çarpmaya başladı, adamın pamuğunda ıslak bir nokta oluştu, adam eliyle kadının göğsünün yan tarafını okşadı.

Telefon tekrar titredi. Dudaklarını çekti, eli telefonu alıp kulağına götürmek için yana doğru uzandı.

"Konuş," diye hırladı telefona, dizlerinin üzerine oturdu, göğsünün yanındaki eli sırtına gitti ve onu kendisiyle aynı hizaya getirdi. Morana bacaklarını onun etrafına doladı, kalçalarına en ahlaksız şekilde sarıldı, tüm vücudu uyarılmışlığıyla titreşiyordu.

"Ne zaman?" diye kızın boynuna doğru konuştu, dişleri kızın sert bir şekilde nefes almasına neden oldu.

Sonra hattın diğer ucundaki kişi öyle bir şey söyledi ki, Morana hâlâ o şekilde duruyordu. Morana geri çekilerek onu görmeye çalıştı ve o da buna izin verdi, elini kalçasına koyarak onu yavaşça yatağa yatırdı. Onu görmemeye dayanamayan Morana kolunu uzattı ve yanındaki lambayı yakarak odayı yumuşak bir ışıltıyla doldurdu.

Adamın gözlerinin tamamen açıkta kalan vücudunun üzerinde gezindiğini, teninin her santimini incelediğini gördü ve o da aynısını yaptı. Adam kaslıydı. Boynu kaslarla doluydu, omuzları, göğüs kasları, karın kasları, kolları. Hepsi güçle sarılmıştı. Morana onun yara izlerini ilk kez bu kadar yakından ve kişisel olarak görüyordu ama daha önce hiç fırsat bulamadığı için dövmelelerine odaklandı. Bacağının altında sadece uç kısımlarını görebildiği küçük bir dövme olduğunu biliyordu, görünüşe bakılırsa bir kabile tasarımıydı. Bir gün onun tüm izlerini doyasıya keşfederek zaman geçirmeyi ne kadar isterdi.

Kadın diğerlerine karşı çıkamadan, adam bir şeye tepki olarak homurdandı ve eli tam bacaklarının arasına, onun için genişçe yayıldığı yere gitti. Kızın gözleri şaşkınlıkla adamın kollarına kaydı ve adam telefonda kalıp parmaklarıyla onu incelerken, kızın içini delip geçen mavi gözlerle kilitlendi.

Sert bir nefes aldı, yatışmış olan ateş derisinin altında yeniden canlandı, parmakları altındaki çarşafları yumrukladı.

"Hayır, olmayacak," dedi telefonda, bir parmağını yavaşça ıslak ateşinin içine daldırarak ayak parmaklarının kıvrılmasını sağladı.

Gözleri kızın göğüslerine kaydı, ellerine gitti ve tekrar kızın göğüslerine döndü. Kadın mesajı almıştı. Parmaklarını açarak ellerini göğüslerinin üzerine koydu, adamın bakışlarını tuttu ve sıktı. Duvarları adamın parmağının etrafında kenetlendi. Adam ona hem gerçek anlamda dokunuyor hem de dokunmuyordu.

"Hallet şu işi." Başka bir parmak daha katıldı. Meme uçlarını çekiştirdi, aşağıya doğru inen zevk omurgasını eğdi, dudaklarından yumuşak bir inilti çıktı.

Gözleri parladı.

"Hiçbir şey," dedi, parmakları içinde hızlanırken bile başını bir kez salladı, başparmağı klitorisini ovmak için ona katıldı. Yüksek sesle nefes alan Morana, ellerini göğüslerini okşamaktan çekmeden ya da onunla göz temasını kesmeden sessiz kalması gerektiğini bildiğinden, şişmiş dudaklarını ısırды, çenesi titremeye başladı. Adam bunu gördü, not etti ve başka bir yerde meşgulken mümkün olduğunu düşünmediği bir şevkle saldırdı. Ama buna şaşırmaması gerekirdi.

Parmakları içine girdi, makasladı, duvarlarına masaj yaptı, geri çekildi ve tekrarladı. Karnında bir sıcaklık oluşmaya başladı, gittikçe daha da sıkılaştıran bir yumak halinde düğümlendi. Gözleri, parmakları, varlığı onu harap etti. Başparmağı onu ustalıkla ovuyor, onu uçuracak mükemmel bir basınçla bastırıyordu. Adamın onu parçalara ayıracağını biliyordu, sadece biliyordu.

Parmakları kadının içine girip çıkıyor, sikiyle aynı ritimde ilerliyor, kadının duvarları parmaklara yapışıyor, rahatlamak için ağlıyordu. Basınç her saniye artmaya devam etti, midesindeki ateş düğümü her titreyen nefesle daha da sıkılaştı, vücudundaki titreme kalbinin her atışıyla arttı.

"Yap şunu," diye emretti ve sesindeki viski ve günah alevleri patlattı.

Gözleri kapandı. Göz kapaklarının arkasında yıldızlar patladı. Omurgası kıvrılırken başı geriye eğildi, ayak parmakları kıvrılırken elleri göğüslerini kavradı, bacakları titredi ve sessiz bir nefes aldı. Başparmağı ve parmakları durmadı, vücudunun verebileceği her şeyi aldı, dudaklarından bir inilti kaçana kadar vücudunu sarsan bir dizi artçı şok başlattı, eti aşırı hassaslaştı.

Morana nefes nefese yere indi, kendine geldi ve gözlerini yavaşça açıp onu izlediğini gördü. Parlayan parmaklarını ağzına götürdü ve yaladı. Yorgun duvarları tekrar sıkıştı.

"Orada olacağım," dedi ve telefonu aniden yanındaki yatağa fırlattı, gözleri onun üzerinde parlıyordu, pamuk kaplı kalçalarının altında belirgin bir şişkinlik vardı.

Vücudunun sahip olmaması gereken ama sahip olduğu kıvrak bir zarafetle öne doğru eğilerek onu kollarının arasına aldı ve bedenleri arasındaki boşlukta hava yüklü bir şekilde onun üzerinde asılı kaldı.

"Artık sizi tattım Bayan Vitalio," diye fısıldadı, bakışları onunkilere kilitlenmişti. "Artık benden kaçamazsınız."

"Artık beni korkutmuyorsunuz, Bay Caine," diye cevap verdi, sesi nefes nefese çıkıyordu.

Adam yataktan atlayıp duşa gitmeden önce gamzesinin kısa bir süre görüldüğünü gördü. Morana hafifçe sırıtarak uzuvlarını tekrar hareket ettirdi, dün geceki saldırının ağırları endorfin sersemliği geçtikten sonra geri gelmişti. İnleyerek bacaklarını yatağın üzerinde salladı ve boynunu kırarak tişörtünü düzeltti.

Kapıdan su sesi geldi ve Morana kendisini istila eden tuhaf evcilik duygusuyla başını salladı. Yan masadan telefonunu alarak, zihninde yapması gereken işlerin bir listesini çıkardı; bunlardan ilki, açık bıraktığı yazılımı kontrol etmekte

Dante'nin evine. Ayrıca dün gece kendisine yaptığı yardımlar için ona şahsen teşekkür etmesi gerekiyordu. Ardından, hem ölü hem de diri saldırganlar hakkında bilgi edinmesi ve onları kimin, neden peşine taktığını öğrenmesi gerekiyordu. Ayrıca, havaalanındaki adam hakkında daha fazla bilgi edinmesi ve saldırıyı tam olarak nasıl bildiğini öğrenmesi gerekiyordu.

Buna karar verdikten sonra hemen yatağını topladı ve pencereye giderek gece boyunca odayı kaplayan koyu renkli, ağır perdeleri geri çekti. Göl - berrak, durgun, güzel mavi - bir tarafta kilometrelerce uzanıyor, sadece kenardaki yemyeşil ağaçlar tarafından kesiliyor ve arazideki farklı bölgeleri sınırlıyordu. Büyüleyici bir manzara olsa da, buranın neden Tristan Caine'in yatak odası olduğunu da biliyordu - mülkün bu tarafından sızma olasılığı yoktu. Göldeki herhangi biri kolay hedef olurdu ve bu taraftan görünmeden içeri girmenin başka bir yolu yoktu. Burası güvenliydi.

Katmanları soydukça, kalbi onun için daha çok şey hissediyordu. Başını sallayarak odaya doğru döndü ve soluk soluğa kaldı. Dün gece, her şeyin ardından, pek bir şeye dikkat etmemişti. Şimdi dikkat ediyordu.

Sabahın erken ışıkları pencereden içeri girerek odanın içindeki her şeyi aydınlattı. Duvarlar sıcak, kremi bir bej rengine boyanmıştı, mobilyalar koyu maun rengindeydi ve yeşil her yere, yatak takımına, çekmecesinin üzerindeki dev tabloya ve daha küçük, küçük sıçramalara serpilmişti. Burası bir ormana benziyordu, buz gibi, soğuk çatı katları olan bir adamın beklenen yatak odasına hiç benzemiyordu ve içinden bir kıkırdama geçti.

Sandığın üzerindeki küçük hatıra koleksiyonuna benzeyen şeye doğru yürüyen Morana daha yakından bakmak için eğildi. Küçük, rastgele eşyalar birkaç santimi kaplıyordu ama gözleri doğrudan en tepeye, parlak, meraklı yeşil gözlü, melek yanaklı bir bebeğin çerçeveli küçük bir resmine gitti. Kalbi sıkıştı,

Morana çerçeveyi aldı ve hafızasında ilk kez kız kardeşine baktı. Başında kırmızı bir saç teli, geniş dişsiz bir sırtış ve kırmızı küçük bir kazak vardı. Bu fotoğraf ne zaman çekilse mutlu olmuş ve fotoğrafçıya sırtıtmıştı. Bu küçük kızla aynı odayı mı paylaşmıştı? O kocaman gözlere bakmış mıydı? Zihninde bastırılmış anıları var mıydı?

Sandığın altındaki çerçevesiz bir başka fotoğraf gözlerini kırıştırmasına neden oldu. Yavaşça çıkarıp baktı. Mezuniyetinde çekilmişti, diploma alıyordu ve gülümsüyordu. Bu fotoğraf nasıl onda olabilirdi? Neden bu fotoğraf ondaydı?

"Giyinmem gerek."

Arkasını dönerek fotoğrafı aceleyle yere bıraktı ve banyonun dışında durmuş, kalçalarını havluya sarmış, onu inceleyen adamı izledi. Onun cüssesinde bir adamın nasıl bu kadar sessiz hareket edebildiğini hiç anlamamıştı. Onun fotoğrafı incelediğini görmüştü ve belli ki yatak odasına girmesine izin verdiği anda bunu yapacağını biliyordu. Bu yüzden onun tepki vermesini ya da bir şey söylemesini bekledi. Belki kız kardeşi ya da onun bir fotoğrafını evinde sakladığı gerçeği hakkında bir şeyler söyleyecekti.

O yapmadı.

Hiç etkilenmemiş gibi görünerek yatak odasına doğru yürüdü ve dolabını açarak düzgünce ütülenmiş arduvaz grisi bir takım elbise çıkarıp yatağın üzerine koydu. Onun yaptığını fark etti, durakladı, sonra beyaz pamuklu bir tişört ve bir çift eşofman altı çıkarmaya geri döndü. Kapıyı kapatarak onları yatağın üzerine koydu ve ona baktı.

"Temizlendikten sonra bunları giy," diyerek giysileri gösterdi. "Geri kalan eşyalarını da bugün al."

Listeye ekle - *taşın*.

Saçlarını havluyla kurularken tereddütle banyoya doğru yürüyen Morana, bir şey söylemesi gerekip gerekmediğini bilmeden durakladı. Dudağını ısırarak ilerlemeye devam etti ve kapıyı arkasından kapattı. Gecenin karanlığında kendisinin de farkına varmadığı banyo, gün ışığında göz kamaştırıcıydı. Dev pencereler ön duvarın dörtte birini tavandan kaplıyor, mekânı doğal ışıkla dolduruyordu. Bir gece önce kullandığı ayaklı küvet duvara yaslanmıştı ve önünde buzlu camla kaplı geniş bir duş kabini vardı. Kahverengi ve yeşil orman teması bu alanda da kendini gösteriyordu.

Üzerindeki tişörtü çıkarıp atan Morana, banyodan birkaç adım ötedeki büyük granit lavaboya döndü ve aynada kendine baktı. Yanakları kızarmış, saçları onun şampuanı gibi kokan ipeksi bir yuva haline gelmiş, dudakları güzelce şişmişti. Sabah erkenden sevişmiş bir kadına benziyordu, önceki geceki saldırının tek izi boynunun etrafındaydı. Bir el izi zehirli bir yılan gibi boynuna dolanmıştı. Morana hafif parmaklarıyla çürüğün izini sürdü, olanlara duyduğu öfke sonunda bedenini doldurmuştu.

Lavabonun altındaki dolaptan yedek diş fırçasını çıkaran Morana, rekor bir sürede temizlendi ve duş aldı. Yeşil bir havluya sarınarak yatak odasına gittiğinde orayı boş buldu.

Listeye ekle - *Luna Caine'e ne olduğunu öğren.*

Hazırlandı, hızlıca tekrar onun kıyafetlerini giydi, yüzüne düşmeden sığmaları için onları katladı ve yeniden katladı ve dışarı çıktı. Taze kızarmış ekmek kokusu midesini bulandırdı. Tanrım, çok acıkmıştı.

Burnunu takip ederek hafifçe merdivenlerden indi, evi içine çekerek değiştiğini gördü. Antreye yaklaştıkça, antrenin tamamı beyazlar, griler ve mavilerden oluşana kadar ev daha da ılıklaştı. Kendisinin özünü herkesten ne kadar derinden sakladığının iması onu büyülemişti ve

Onu nasıl içeri aldığını bir kez daha anladı. Sola dönerek, çatı katındaki mutfakın hemen hemen bir kopyası olan geniş mutfaka girdi ve onu yemek pişirirken görünce şaşırmadı. Ancak şaşırdığı şey, onun takım elbise içinde yemek pişirirken ne kadar iyi görüldüğüydü. Orada durup adamın kaslı, keskin formunu ustalıkla yumurta çırparken görene kadar bunun ne kadar seksi olduğunu hiç fark etmemişti.

"Mutfak tamamen dolu," dedi ona arkasını bile dönmeden, hislerinin ona ne kadar uyumlu olduğunu belli ederek. "Zia her cumartesi sabahı yiyecekleri getirir. Şurada bir liste var," dedi başını buzdolabına doğru eğerek, "istediğin her şeyi yazman yeterli."

Ekmek kızartma makinesi öttü ve Morana onunla ilgilenmek için harekete geçti. "Tereyağı?" diye sordu ona.

"Tuzlu."

Başını sallayarak, onların mekânda ne kadar rahat hareket ettiklerine hayret ederek tostları tabaklara yerleştirdi, ada tezgâhının etrafından dolaştı ve çatı katındaki déjà-vu'nun ona çarpmasıyla atladı. Buna alışabilirdi. "Peki ya temizlik?"

Gazı kapattı, ikisine de yumurta servisi yaptı. "Zia. Anahtarlar onda olduğu için haftada iki kez gelip ilgileniyor. Bu gece sana anahtarları getireceğim."

Karşısına oturarak ona bir bardak portakal suyu uzattı ve kahvesini aldı. Morana kaşlarını kaldırdı. "Peki ya yatak odası?"

Başını kaldırdı, gözleri pencerelerden gelen sabah ışığında parlıyordu. "Kilitli kalır. Kendim hallediyorum."

"Yani yemek ve temizlik mi yapıyor?" Morana lezzetli yumurtaları çiğnedi. "Tam benim gönlüme göre bir adam."

Tam istediği gibi dudaklarının seğirdiğini gördü ve karnında sıcak bir şeyin kök saldıığını hissetti. "Ama ben senin oda arkadaşın olacağım için görevler paylaşılacak."

"Başka bir şey var mı Bayan Vitalio?" Adam ona baktı, sesi viskinin etkisiyle tehlikeli bir şekilde günaha yaklaşıyordu. Bu ses ona bir şeyler yapıyordu.

Öne doğru eğildi, kendini yüz­süz hissediyordu. "Daha yeni başlıyorum, Bay Caine." "Senin işini iyi bitirdiğimi sanıyordum." Meyve suyunu yudumladı, dili dudağının kenarındaki bir damlayı yakalamak için dışarı çıktı. Kızın gözleri onunkine gitmeden önce hareket etti. Boğazı kurumuştı.

"Ye," diye emretti ve Morana bu oyunu oynamak için doğru zaman olmadığını bildiğinden emre uydu. Adamın yapması gereken belalı mafya işleri, Morana'nın yapması gereken inek mafya işleri vardı. Zamanları yoktu.

Telefonu çaldı ve onu çıkardı. Gördüğü mesaj her neyse, içkisini tek seferde yutmasına neden oldu.

"Gitmem gerekiyor," diye bilgilendirdi onu.

Morana başıyla onayladı. "Bulaşıklar için endişelenme."

Sanki o konuyu açana kadar aklındaki son şey bulaşıklarmış gibi boş bir bakış attı ve kız yanaklarının alev aldığını hissetti.

"Kapıyı kendin kilitle."

O ani sözlerle gitmişti. 'İyi günler sevgilim' ya da 'Akşam yemeğinden önce evde olacağım tatlım' yok. Hayır, onun için değil.

Telefonu titredi.

Tristan Caine: *Dikkatli olun.*

Morana gülümseyerek kahvaltısına daldı.

Morana: *Sen de öyle.*

Başka bir pencere açarak hızla Dante'ye mesaj attı.

Morana: *Malikaneden Tristan'ın evine bir çift ayakkabı gönderilmesi mümkün mü? Dün gece aklıma gelmemişti.*

Dante Maroni: *Tabii ki. On dakika içinde gönderirim. Daha sonra bana uğra.*

Morana: *Teşekkürler. Birazdan görüşürüz!*

Kahvaltısını bitirdikten sonra bulaşıkları topladı ve mutfağı düzenledi, buzdolabının üzerindeki listeye baktı, Tristan'ın

el yazısını ilk kez gördüm. Vuruşlar şaşırtıcı derecede düzgün, karalamalar erkeksi ve kalındı. Başını salladı, ayaklarına dikkat ederek ve hafifçe basarak telefonunu cebine koydu ve aceleyle yatak odasına gidip kapıyı arkasından kapattı. İki kilit yerine oturdu ve tam kapı çalınırken ana kapıya yöneldi.

Kapıyı açtığında Vin'i verandada elinde bir ayakkabı kutusuyla buldu. Üzerinde Tristan'a ait olduğu belli olan giysiler varken gözünü bile kırpmadı.

Morana onu hafif bir gülümsemeyle, "Günaydın," diye selamladı.

Başını salladı, sessizce kutuyu ona uzattı, geri çekildi ve bekledi. Morana kaşlarını çatı. "Eminim yapacak daha iyi işleriniz vardır."

"Size eşlik etmem gerekiyor Bayan Vitalio," dedi Vin sakın bir sesle. "Emirler."

"Kimin?" diye sordu, sade ve rahat siyah göbeğini çıkarıp ayağına geçirirken.

"Bay Maroni'nin," diye yanıtladı kısa ve öz

bir şekilde. "Hangi Maroni?"

"Dante."

Başını sallayarak o da temiz sabah havasına çıktı, kapının arkasından kilitlendiğinden ve alarmin açık olduğundan emin oldu. Bunu yaptıktan sonra Dante'nin evine doğru ilerlemeye başladı, Vin arkasından sessizce geliyordu.

"Ayakkabıları almak için odama mı girdin?" diye sordu, hem sessizliği bozmak için hem de merak ettiği için.

"Evet, Bayan Vitalio," dedi adam, yüzü öne dönük bir şekilde. Morana, Tristan'dan kesinlikle daha genç ama kendisinden daha yaşlı olan, saçları kafa derisine çok yakın kesilmiş, neredeyse traş edilmiş, suratsız adamı inceledi ve onun ayakkabı bulmak için çok kadınsı dolabını karıştırdığını hayal etmeye çalıştı.

"Bana Morana deyin lütfen," diye düzeltti onu. "Oda düzenli miydi?" diye sordu, biraz zorlayarak. Eğer Dante adamı onun odasına ve Tristan'ın evine gönderdiyse, belli ki ona bir dereceye kadar güveniyordu. Ve Dante onun güvenini kazanmıştı, dolayısıyla Vin'e iyilerden biri gibi davranacaktı.

"Hayır," dedi, gözleri dümdüz ilerlemeden önce ona kaydı. "Her şey karmakarışıktı. Her şey yerli yerinde değildi."

Bu, mücadelesinin kanıtlarının yanı sıra, birilerinin odayı da dağıttığı anlamına geliyordu. Ama ne amaçla? Öfkeyle mi yoksa bir şey aramak için mi?

Gün ışığında geniş çimenliklerde yürümek, zifiri karanlıkta koşmakla büyük bir tezat oluşturuyordu. Konak her zamanki gibi uzaktan bir canavar gibi görünüyordu. Etrafında bir hareketlilik vardı, belki de önceki geceki partinin temizliği yapılıyordu. Morana gözlerini Dante'nin evine çevirdi, ihtiyaç duyduğu zamanlarda sığınağı olan o yere. Kalbindeki sıcaklık artarken, hızla merdivenleri tırmandı ve Vin'in geride durduğunu fark ederek kapıyı çaldı.

Yaklaşık bir dakika sonra Dante kapıyı açtı, üzerinde her zamanki koyu renk takım elbisesi ve kravatı vardı, saçları muhteşem yüzünden uzakta, güzel kemik yapısını vurguluyordu. Koyu renk gözleri Tristan'ın kıyafetlerini giymiş olan kızın üzerinde gezindi ve eğlenerek kırıştı.

Morana gözlerini devirdi ve eve adımını attı.

"Bize birkaç dakika ver," diye başıyla Vin'i işaret etti Dante. Vin başını eğdi ve konağa doğru yürümeye başladı.

Kapıyı arkasından kapatan Dante, Morana'yı hafifçe kucakladı ve omuzlarını nazikçe tuttu. "İyi olmana sevindim."

Morana göğsünü sıkarak kollarını onun devasa bedenine sımsıkı sardı ve kolonyasının kokusunu içine çekti. "Dün gece için teşekkür ederim. Benim için çok şey ifade ediyordu."

Geri çekildi ve ona ciddiyetle baktı. "Dün gece asla yaşanmamalıydı. Ama buraya gelebileceğini hissetmene sevindim Morana."

Morana gülümsedi, dudakları hafifçe titriyordu ve Dante onu sıkarak oturma odasına götürdü. Kendisine ait olan kanepede tekrar yerini alan Morana, Dante'nin telefonuna bir şeyler yazmasını ve karşısına oturmasını izledi.

Ellerini gevşekçe birbirine kenetleyerek, kasvetli bir tavırla nihayet konuştu. "Tristan ve ben dün gece olanlar hakkında konuştuk. Biz kendi tarafımızdaki işleri halledeceğiz. Bu arada sizin de yazılıma geçmeniz gerekiyor. Tüm bunların tesadüf olduğuna inanmam için çok yakın bir zamanlama var."

Morana başını salladı. "Anlaştık. Ben de kendi tarafımdaki işlere bakacağım, merak etmeyin. Yine de birkaç sorum var."

"Ateş et."

Morana telefonunu çıkardı, galerisini açtı ve çektiği bilinçsiz suikastçının resmine tıkladı. Ekranı ona çevirerek sordu. "Onu tanıyor musun?"

Dante başını sallamadan önce uzun bir süre ekrana baktı. "Onu daha önce görmedim. Yine de bana resmini gönder. Kontrol edeceğim."

Resim gönderildikten sonra Morana bir sonraki sorusunu sordu. "Dün gece benimle konuşan adamı gördün mü?"

Dante'nin kaşlarının saç çizgisine çarptığını gördü. "Ne adamı?"

"Dün geceki partide beni suikast konusunda uyardı," dedi Morana ona. "Yüzünü ya da neye benzediğini bile görmedim."

Dante daha o konuşmasını bitirmeden başını sallamaya başlamıştı. "Davetiye olmadan kimse partiye giremezdi."

Morana utangaç bir ifadeyle, "Seni üzmem istemem ama birkaç hafta önce bunu yapmıştım," dedi.

Dante sırtıttı. "Evet. Kameralara daha sonra bakacağım. Ama bu adama dikkat et."

Morana omuz silkti. "Beni öldürmek için pek çok şansı oldu ama öldürmedi. Aksine, aradığım fırsatın bu olduğunu düşünüyorum ve sen ya da Tristan bundan hoşlanmasanız bile şansımı denemek istiyorum. Siz büyük adamlarsınız. Bunu kabullenin."

Dante içini çekerek başını salladı. "Hâlâ hoşuma gitmiyor. Vin'i al. O şimdilik senin güvenliğin, en azından seni öldürmek isteyen kişi yakalanana kadar."

Morana ofladı pufladı. "Oldukça fazla insan olacak. Eşyalarımın Tristan'ın evine taşınmasını ayarlayabilir misin? Şu anda o çukura geri dönmek istemiyorum."

Dante ayağa kalktı, yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Hemen harekete geçtin. Biraz bekleme, hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediğin adamın bu olup olmadığını görmen gerekmez mi?"

Morana yanından bir minder aldı ve adamın kafasına fırlattı. Dante güldü, yüzü yüzlerce kadının kalbini durduracak şekilde buruştu. Genç Amara'nın bu adama neden aşık olduğunu anlayabiliyordu.

"İkiniz adına sevindim," dedi kapıya doğru yürürken. "Zia malikanede. Ondan eşyaları toplayıp buraya taşınmasını isteyeceğim. Eşyaları onunla birlikte Tristan'a götürebilirsiniz."

"Teşekkür ederim, Dante," diye seslendi Morana onun kaybolan sırtına. "Vin burada olacak," diye karşılık verdi.

Adamın kapıyı kapattığını, çıkarken ayak seslerini duydu ve sonra yavaşça evin sessizliğine yerleşti. Morana boynunu kırarak, omzu hafifçe sızlayarak dizüstü bilgisayarını masanın üzerinden kendine doğru çekti ve ekranı açtı.

Şok edici derecede yavaş ilerleyen programları yüzde doksan dörde ulaşmıştı. Tatmin olmuş ama hâlâ şüpheleri olan Morana sistemine giriş yaptı ve yüz tanıma yazılımını açarak suikastçının resmini yükledi ve arka planda çalışması için arama tuşuna bastı. Ardından, yirmi yıl öncesine ait Tenebrae Outfit ile ilgili tüm haberleri araştırmaya başladı. Burada bir cinayet, orada bir soygun, çok dikkat çekici ya da çok endişe verici bir şey yoktu. Kanepede oturmuş, makale üzerine makale, haber kupürü üzerine haber kupürü okuyor ve İttifak'ın sonuna işaret edebilecek hiçbir şey bulamıyordu. Bu şaşırtıcıydı çünkü genellikle ittifaklar bozulduğunda, memnuniyetsizliğin ardından her zaman kısa bir kan dökme dönemi yaşanırdı. Ama yirmi yıl önce? Hiçbir şey yoktu. Lekesiz. Gerçek dışı.

Sinirlenmiş ama meraklanmış bir halde ayarları değiştirdi ve kayıp kızlarla ilgili raporları incelemeye başladı. Çok fazla rapor vardı, iyi olamayacak kadar çok. Kaybolmaları seri katillere ve pedofillere bağlayan çılgın teoriler, insan kız bebeklerden özel zevkleri olan uzaylılarla ilgili komplo teorileri raporlarda yaygındı. Çok sayıda vaka, iyi araştırılmış olsa da, hala açıktı ancak yıllar sonra soğuk bir şekilde rafın arkasında çürüyordu. Gerçekler gizemliydi - 3 yaşına kadar olan kız bebekler ortadan kaybolmuştu. Bazıları parklardan, bazıları evlerden. Bir kız çocuğu, annesi sokakta çantasını kontrol etmek için döndüğü anda çocuk arabasından kaybolmuştu. Bir diğeri kız kardeşiyle dışarıda oynarken anneleri mutfaktan onlara göz kulak oluyordu. Bir saniye önce oradaydılar ve bir saniye sonra ikisi de gitmişti. Vaka üstüne vaka, hikâye üstüne hikâye, inanılmaz ama gerçek, ekranından geçiyordu.

Morana sonuncuyu okumayı bitirdiğinde midesi çalkalanıyor ve gözleri öfkeyle yanıyordu. İki hikâyenin raporlara hiç girmediğini biliyordu. İki kız.

Luna Caine, gecenin bir yarısı, koruyucu erkek kardeşini uyandırmadan ulaşmanın imkansız olduğu yatak odasından kayboldu; ve o, Morana Vitalio, kayboldu ve geri döndü. Medya ve polis bu vakaları hiçbir zaman mafyayla ilişkilendirmese de Morana mafya olduğunu biliyordu. Gölge Liman Patronu'nun kızı olması dışında, kendisinin iade edilip diğerlerinin edilmemesinin hiçbir nedeni yoktu.

Morana sistemlerini açtı ve programlarını teker teker kontrol etti. Gece kendisine saldıran adamın yüz tanıma programını çalıştırıp eski programlarını da neler olup bittiğine dair bilgi bulmak üzere ayarladıktan sonra derin bir nefes aldı ve tor penceresini açtı. Buna darknet denmesinin bir nedeni vardı. Normal World Wide Web'de bulunamayan şeyler genellikle karanlık ağda her zaman bulunurdu.

Morana tor penceresini özelleştirmiş ve sinyalini her saniye gerçek zamanlı olarak dünyanın dört bir yanına yansıtan bir değil birden fazla VPN ile katmanlar halinde gizlemişti. Bu da onu ya da ayak izlerini takip etmeyi neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Yine de ağın bu kısmı aracılığıyla bir şeyler bulmaya çalışmadı. Sadece tehlikeli olduğu için değil, gezinirken görmek zorunda kaldığı şeyler midesini bulandırdığı için. Ahlaksızlık eşi benzeri görülmemiş ve kontrolsüz bir şekilde devam ediyordu.

Gölge ağına girmek için bu kadar uzun süre beklemesinin nedenlerinden biri de buydu. Ama artık başka seçeneği yoktu. Orada bazı ipuçları, bazı cevaplar bulacağından son derece emindi.

Morana gizlenmiş pencereyi açarak etrafındaki her şeyi duymazdan geldi ve sessizce anahtar kelimeleriyle beslendi. Tam olarak ne aradığından emin olmasa da, başlangıç noktasının yirmi yıl önceki Tenebrae ve kayıp kızlar olduğunu biliyordu. Enter tuşuna bastı.

Neredeyse anında, ekranında birbiri ardına beliren bir dizi sonuç hızla akmaya başladı. Morana dikkatini ekrandan ayırmıyor, bakışları kelimelerin üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyor, onu bir dahi olarak gösteren bir hızla verileri kaydediyor ve atıyordu.

Birden ekranının yan tarafında bir mesaj içeren bir diyalog kutusu belirdi.

***imreaper00:** Bir anahtar kelimeyi atlıyorsunuz.*

Morana dondu kaldı, mesaj karşısında şaşkınlıkla başını salladı. Bu mümkün olmamalıydı. Onu çevrimiçi kimliğinin pelerininin altında bulmayı bir kenara bırakın, sinyalinin dünyanın dört bir yanında uçtuğu hızda izini sürmeyi bir kenara bırakın, kimsenin onun orada ne yaptığını anlaması bile imkansız olmalıydı. Kesinlikle imkansız.

Yine de mesaj ona göz kırptı, görünüşte masumdu.

Mesajı gönderen kişinin çevrimiçi kimliğini görmek için hızlıca mesaja tıkladı, tüm güvenliğini aştıkları için içini bir hayranlık tohumu doldurdu. Güvenliği bok gibiydi.

Simgeyi siyah beyaz bir kafatası oluşturuyor, kafatasının arkasındaki negatif boşluk ekranda belirmesini sağlıyordu. Bu Azrail'in kendisini bulup iletişime geçtiği gerçeği karşısında hâlâ şaşkın olan Morana, her şeyi olurlarına bırakmaya karar verdi ve hızlıca bir yanıt yazdı.

***nerdytechgoddess00:** hangi anahtar kelime?*

Bir kalp atışı kadar bekledi ve cevabın açıldığını gördü.

imreaper00: et ticareti

Morana uzun bir an nefesinin kesildiğini hissetti, bu iki kelimenin iması kalbinin sıkışmasına neden oldu. Hayır, Tanrım hayır.

Sen kimsin?

Siyah ekrandan gelecek yanıtı beklerken arkasındaki duvarda saatin tik takları işliyordu.

Tik.

Tock.

Tik

tak.

Tik

tak.

Tik-

Bir arkadaş.

Morana bununla ne yapacağını bilmiyordu. Nasıl devam edeceğine karar veremeden bir mesaj daha geldi.

imreaper00: Sana yardım etmek için nedenlerim var.

Morana hızlıca yazdı.

Bunlar nedir?

imreaper00: gerçeği bulmanı istiyorum, morana

Yani onun kim olduğunu biliyordu. Morana mesaja baktı, midesinin çukuruna yabancı bir his yerleşti. Mesajı anlamamıştı. Parmakları hareket ederken kaşları çatıldı.

nerdytechgoddess00: ben zaten gerçeği

biliorum Cevap gelmeden önce bir

duraklama oldu. *imreaper00: hala bilmediğin*

çok şey var

Son mesajla birlikte kollarında tüyler diken diken oldu. Düzeltmek için cildini ovuşturdu, farkına bile varmadan göğsü kabardı. İçgüdülerine güvenerek mesajını yazdı.

seninle tanışmak istiyorum

İmleç beş kez yanıp söndükten sonra -ki bir erkek olduğunu tahmin etti- cevap verdi.

imreaper00: zamanı geldiğinde

imreaper00: şimdilik

nerdytechgoddess00 anahtar kelimesini

kullanın: ne bulacağım? Cevabı

şifreliydi.

imreaper00: kaynaklar

Neyin kaynağı? Ortadan kaybolmadan önce, kesinlikle bilmesi gereken bir şey vardı.

***Nerdytechgoddess00:** Güvenliğimi nasıl aştın?*

Bekledi ve yanıtını bekledi ama hiçbir şey gelmedi. Bunu bilmediği için sinirlenerek anahtar kelimelere geri döndü ve onları değiştirdi - *'tenebrae' + '1990'lar' + 'kayıp kızlar' + 'mafya' + 'et ticareti'*

Anahtar kelimeyi endişeyle ekledi, bunun bir tesadüf olduğunu ve böyle bir şeye işaret eden bir şey bulamayacağını umuyordu. Bildiği kadarıyla aileler daha önce hiç canlı ticaret yapmamıştı. Bu hiç mantıklı değildi. Bu, ağın tamamen farklı bir bölümüne, daha önce hiç girmeye cesaret edemediği karanlık bir bölümüne erişecekti ve bu onu biraz korkutuyordu.

Arama yavaşça yüklendi ve yeni bir bilgi sağanağı onu çarptı. Gözleri verileri hararetle taradı - kaybolan kızlar, açık artırmaya çıkarılan kızlar, satılan kızlar ve tüylerini diken diken eden çok daha fazla rahatsız edici haber. Ancak, verilerin hiçbirisi 10 yaşın altındaki kızlardan bahsetmiyordu. Her ne kadar rahatsız edici olsa da bu bilgilerin Tenebrae'deki kayıp kızlarla hiçbir ilgisi yoktu.

İç geçirerek dizüstü bilgisayarından uzaklaştı ve kanepeden kalkarak kaslarını esnetti, düşünmek için kendine mesafe bıraktı. Uzaktaki göle bakan pencereye doğru yürüyen Morana, artık yaşayacağı evi gözlerinin önüne getirdi. Sakin, neredeyse huzurlu görünüyordu. Ama evi işgal eden adam öyle değildi. Kız kardeşiyle ilgili gerçek ortaya çıkana kadar da öyle olmayacaktı.

İnternetteki adamın anahtar kelimeler listesine 'et ticareti'ni eklemesini istemesinin bir nedeni vardı. Eğer önemli olmasaydı, her kim olursa olsun, adamın onu bulma ve onunla iletişime geçme zahmetine gireceğinden şüpheliydi. Onun adını biliyordu ve kızlar hakkında bir şeyler biliyordu.

Dizüstü bilgisayarından gelen bir ping sesi ona hızlıca bir göz attırdı. Morana kanepeye geri dönerek oturdu ve yaptığı aramanın tüm sonuçlarını gördü. Parmakları tuş takımında, başlıkları, köşe yazılarını ve isimleri büyük bir hızla gözden geçirdi, daha derine indikçe aciliyet duygusu artıyordu. Her bilgi parçasının kaynağında belli bir kullanıcı adı vardı.

Adam ona kaynak bulacağını söylemişti.

Özenle çalışmaya başlayan Morana, makaleleri kaynaklarına göre filtreledi ve sistemin bunları bölümler halinde biriktirmesine izin verdi. On saniye sonra, makalelerin çoğu tek bir kaynak adı altında sıralanmıştı - Mesafe Y.

Y mesafesi de neydi?

Bu düşünce zincirini takip edemedi, programlarından birinden gelen bir ping dikkatini dağıttı. Özelleştirilmiş yüz tanıma işlemi tamamlanmıştı. Morana programı açtığında isimlerle ilgili bir şey bulamadı ama yazılımı adamın biri Gölge Liman'da diğeri Güney Amerika'da olmak üzere kamuya açık kameralara yakalanmış iki resmini daha bulmuştu. Görüntüyü Tristan ve Dante'nin numaralarına gönderdi ve cevap vermelerini bekledi. Cevap vermediler.

Kaşlarının hemen arkasında hafif bir sızı oluşmaya başladı. Gözlüklerini çıkaran Morana, avuçlarının içini gözlerine bastırdı ve işlerin gidişatından dolayı hayal kırıklığı içinde inledi. Cevaptan çok sorusu vardı ve ne zaman önemli bir şeye yaklaştığını hissetse

parmaklarının arasından kayıp gitti. Morana hayal kırıklığı içinde dişlerini sıkarak uzun bir süre tavana baktı ve bir sonraki hareket tarzını düşündü.

Bir arama yaptı.

Tenebrae doğal güzelliklerle kutsanmış bir şehir. Birkaç yüz mil ötede okyanusa karışan uzun bir nehirle ikiye bölünmüş olan şehir, güzel g llerle dolu göz alıcı tepelerin eteklerinde yer alıyordu. Gölge Liman'ın kıyıdaki yağışlı havasının aksine Tenebrae'de her mevsim yaşanırdı - kışları kar, yazları güneşli günler ve ülkenin en güzel sonbaharı.

Yeni çizmelerinin altında ezilen kahverengileşmiş yapraklara bakan Morana, caddenin karşısındaki bir satıcıdan aldığı tek kullanımlık kahveyi tutarak halka açık iskelenin parmaklıklarında durdu. Açık bej ceketini onu öğleden sonra güneşinin soğuğunu hissettirmeyecek kadar sıcak tutuyor, Dante'den aldığı küçük silahı saklıyor, Vin onu götürürken saçlarını arabada çabucak topladığı bir örgü haline getiriyordu. Vin orada bir yerdeydi, Dante'nin ona söylediği gibi onun arkasını kolluyordu. Sessiz adam kısa sürede onun en sevdiği insanlardan biri haline gelmişti.

Nehri geçen vapurlar kornalarını alıyor, insanlar etrafında vızıldıyor ve Morana uyanık ve farkında bir şekilde durmuş, iletişime geçtiği adamın sorularına ışıık tutmasını bekliyordu.

Sanki düşüncelerine cevap veriyormuş gibi, arkasındaki tanıdık, ciddi sesi duydu: "Dönme."

Cazip gelmesine rağmen Morana kendini tuttu ve sadece başını sallayarak gözlerini nehrin diğer tarafındaki binalara dikti. Adamın yanına geldiğini hissetti ama bir şey seçemedi.

"Keşke sizinle tanıştığıma memnun oldum diyebilseydim," diye espri yaptı Morana.

"Sizinle neden temasa geçtiğimi bilmek ister misiniz Bayan Vitalio?" diye başladı ağırbaşlı sesli adam.

Morana yine başını salladı. Her şey bir yana, en çok bunu merak ediyordu.

"Sen çözmeye çalıştığım bir bulmacanın anahtarısın. Birbirimize yardımcı olabileceğimize inanıyorum."

"Peki bunu nasıl yapacağım?" Morana sordu, bakışlarını dik tutarken sesi sakindi.

"Yirmi yıl önce burada neler olduğuna dair bilgileri bulun."

"Peki karşılığında ne alacağım?"

"İhtiyacın olan cevapları."

"Karşılığında bana bunları mı vereceksin?" Morana onaylayarak sordu.

"Evet."

Bir süre bunun üzerinde düşünen Morana kahvesinden bir yudum aldı. Aslında oldukça iyiydi. "Sana neden güveneyim?"

"Yapmamalısın," diye yanıtladı adam tereddüt etmeden. Sesinde hiçbir tonlama yoktu, tonunda hiçbir şey yoktu - sadece ciddi bir bariton

yaşının çok ötesinde bir deneyimden bahsediyordu. "Ama şimdilik aynı taraftayız, sadece gerçeği arıyoruz."

"İttifak'ın sonucuyla ilgilenme nedenleriniz nelerdir?"

"Seninki ne?" diye karşılık verdi.

Morana dudaklarının kıvrıldığını hissetti. "Pekâlâ o zaman. İlk soru - birinin beni öldürmeye çalışacağını nereden biliyordun?"

Adamın kollarını demir parmaklıklara dayadığını gördü ve üzerindeki koyu renk giysileri fark etti. "Benim işimde bilgi önemlidir," diye açıkladı Bay Grave kayıtsızca. "Biri size bir suikast düzenledi, oldukça pahalı bir suikast olduğunu da eklemeliyim. Sadece iyi niyetle söyledim."

Solunda bir yerde bir bebek ağlıyordu. Morana Vin'in de arkasında bir yerde olduğunu biliyordu.

"Beni uyardığınız için minnettarım," diye adama teşekkür etti Morana.

"Benden çekinmeniz için hiçbir neden yok Bayan Vitalio," dedi adam. açıkça ifade etti. "Sana ya da Avcı'ya karşı hiçbir düşmanlığım yok. Sen onun kadınısın ve onu düşman edinmek gibi bir niyetim yok."

Kadını. Öyleydi, değil mi? Morana başını

salladı. "Mesafe Y nedir?"

Yanındaki adam durakladı, "Onlara oldukça çabuk ulaştınız."

Birinden yardım almıştı. Bu adam mıydı? O daha soramadan, adam ona cevap verdi. "Sendika."

Bu bir anagramdı. Bu da ne?

"Sendika nedir?" Morana şaşkınlığı artarak sordu. "Kızların yıllar önce neden kaybolduğuyla bir ilgisi var mı?"

"Çok zekisin," diye iltifat etti adam ona, doğrulurken. "Şu ipucunu takip et. Seni burada bırakıyorum. Bilgi edindiğinizde benimle temasa geçin."

Morana başını salladı, soruları cevapsızdı. "Azrail sen misin? Güvenliğimi nasıl atlattın?"

Adam durakladı. Kadın adamın şaşırdığını hissetti. "Hayır, Bayan Vitalio. Hayır, değilim. Ama bana söyledikleriniz için teşekkür ederim. Bazı şeyleri yerine oturttu."

Morana bir süre bekledi, kalbi yavaş yavaş hızlanmaya başlamıştı. "Az önce sana ne söyledim?"

"Hayatta olduğunu."

Morana başka bir şey soramadan yanındaki yer boşaldı. Geri çekilen adamı bulmak için etrafında bir daire çizdi ama koyu renk giysiler içinde çok fazla adam vardı ve etrafta doğru düzgün görmediği bir adamın yerini belirleyemeyeceği kadar çok insan dolaşıyordu. Başını kendi kendine sallayarak tekrar nehre baktı, kalbi cevaplanmış olan tek soruyla yatıştı.

Kaybolan kızlar tahmin ettiğinden çok daha büyük bir sorundu. Bu Sendika her neyse, onu ortaya çıkarması gerekiyordu. Ve bu Azrail her kimse, onu bulması gerekiyordu.

Morana, Vin'in onu getirdiği Range Rover'a oturduğunda güneş batmak üzereydi. Dante'ye arabayı kendisinin kullanabileceğini söylemiş olsa da, buranın yeni bir şehir olması ve kendisinin istenmeyen bir Maroni misafiri olması, aldığı yardımı memnuniyetle kabul etmesine neden olmuştu. Vin şu ana kadar iyi bir adamdı, sessiz ama uyanıktı ve onun arkadaşlığından hoşlanmıştı.

Aslında, ona biraz daha fazla eğitim almak istediğini söylemişti, özellikle de kendini savunma konusunda ve şaşırtıcı bir şekilde, "eğer istersen" ona yardım etmeyi teklif etmişti.

dilerim". Gerçekten de çok diledi. Başka hiçbir şey olmasa bile, kendisine yapılan saldırı, onu zor bir durumdan kurtarmak için her zaman şansına güvenemeyeceğini anlamasını sağlamıştı. Bir dahaki sefere kaçabileceği bir ev, sığınabileceği güvenli bir alan olmayabilirdi. Yarından itibaren kaslarının ona küfürler yağdırmasını sağlayacaktı.

Vin'in şehir trafiğinde, korna çalan taksilerin ve yaya geçitlerinin arasından geçişini izledi, gözleri büyüdüğü şehirden çok farklıydı ve sadece hava durumu açısından da değil. Gölge Limanı daha rahattı, Tenebrae ise koşuşturmaca içindeydi. Sonunda şehrin merkezinden çıkıp Maroni malikânesinin bulunduğu yemyeşil tepelere doğru ilerlediler.

Telefonunu cebinden çıkaran Morana, Tristan'a buluşmayla ilgili gönderdiği mesajı açtı ve hâlâ okunmadığını gördü. Birlikte geçirdikleri geceden ve sabahtan sonra, Tristan'ın onu en azından bir kez kontrol etmesini beklerdi. Ya her ne yapıyorsa onu yapmakla çok meşgul olduğunu ya da artık kararlı bir ilişki içinde olduğunu henüz idrak edemediğini ona söylememişti. Bu konuda konuşmaları gerekecekti.

Araba yükseliyor, şehir yavaşça aşağıya inerken tepenin kıvrımlarıyla dönüyor, nehir uzakta içinden kıvrılıyordu. İlk seferinde gerginliği yüzünden tüm bunları gözlemlemeyi kaçırmıştı, beyni sadece endişesine odaklanmıştı. Bu kez, daha rahat olduğundan, bu şehrin güzelliğini ve ruhunu kavrayabiliyor ve on yıllardır neden baş tacı olduğunu görebiliyordu.

Tepenin zirvesine yaklaştıklarında malikânenin ferforje kapıları otomatik olarak açıldı. Vin görev yerindeki muhafızlardan birine başıyla işaret etti ve içeri girdiler, uzun araba yolu uzayıp gidiyordu, kayalara oyulmuş devasa malikâne ona her zamanki gibi İskoçya ormanlarında gömülü bir şatoyu hatırlatıyordu.

Vin arabayı konağın önünde durdururken, "Bavullarınız ve paketleriniz Bay Caine'in kanadına taşındı," dedi. "Her şeyi oturma odasında bulacaksınız."

Morana gülümsedi, bu düşünce kalbini ısıttı. Burası ona henüz evi gibi gelmese de, onunla birlikte olacağı için mutluydu. Vin'e zaman ayırdığı için teşekkür ederek arabadan indi ve Lorenzo Maroni'nin çalışma odasının penceresinden onu izlediğini gördü. Onu öldürmeye çalışanın o olup olmadığını bilmiyordu ama durum ne olursa olsun, artık onun koruması altında değildi.

Bunun onu kızdıracağını bildiği için ona neşeli bir el salladı ve kaşlarını çatmasını izledi. Dudakları kıvrıldı, döndü ve uzaktaki gölün yanındaki küçük kulübeye, bu dünyanın sınırlarında tutulan adamın evine doğru ilerledi.

Hava karanlıktı ve göl sessiz, sakın görünüyordu. Taş ve ahşaptan inşa edilmiş tek katlı kulübe aydınlanmıştı. Verandanın basamaklarını çıkan Morana, mutfaktan gelen pişmiş domates ve fesleğen yaprağı kokuları arasında kapının tokmağını çevirip içeri girdi.

Gülümseyerek ceketini silkti ve eşyalarını kontrol etmek için açık oturma odasına girdi, ancak kanepede oturan, beyaz gömleğinin yaka düğmelerini açmış, mavi gözlerini ona dikmiş sinirli adamı görünce durdu. Neden kızgındı ki?

"Sana da merhaba canım," dedi Morana tatlı bir sesle, ceketini bir sandalyenin koluna asmış, tek bavuluna ve yeni gardırobunun birçok kutusuna bakıyordu. "Bugün beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim, özellikle de dün gecedен sonra." Bir kutuyu açan Morana, paketinden çıkardığı aksesuarlarını gördü ve konuşmaya devam etti. "Çok nazıksın. Bu sabah benim için de özeldi ve senin için de özel olduğu için çok mutluyum. Kalbim ısındı-"

"Kimdi o?"

Hemen arkasından gelen yumuşak bir soru onun gevezeliğini bozdu. Morana arkasını döndüğünde onu o kadar yakınında buldu ki verdiği nefes alnını ısıttı. Gözleri onunkilere kilitlenmişti, içlerindeki öfke ateş gibiydi. Ama onu duraklatan şey öfke değildi. Gözlerinde görebildiği hafif incinmeydi, çenesini sıkarak gizlemeye çalıştığı incinmeydi, bu da kendi anlık öfkesini yatıştırdı.

Elini kalbinin üzerine koyarak, avucunun altında hafifçe artan kalp atışlarını hissetti.

"Kıskandınız mı Bay Caine?" diye sordu usulca, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle.

Tam da beklediği gibi, adam aralarındaki mesafeyi kapattı. Eli başının arkasına gitti, atkuyruğunu yumruğunun etrafına sardı ve başını geriye yatırdı. Kafa derisinden omurgasına doğru karıncalanmalar başladı, amcığı kasılırken meme uçları diken diken oldu. Bu adamın ona sadece nefes verebilmesi ve vücudunun kendini ona hazırlaması onu hayrete düşürmüştü.

"Beni zorlama," diye mırıldandı usulca dudaklarının arasından, gözleri hâlâ onu tutsak ediyordu. "Kimseye söylemeden yabancı bir şehirde yabancı bir adamla buluşmaya gittin. Onunla konuştun ve çok iyi bir ruh haliyle geri döndün. Kim o adam?"

"Kıskanacak bir şeyin olmadığını biliyorsun, değil mi?" Morana makul bir şekilde sordu.

Cevap olarak atkuyruğunu çekiştirdi, diğer eli kışına gitti ve onu daha yakına çekti. "Kim. O mu? O mu?"

Morana dürüstçe, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. Durakladı. "Bilmiyor musun?"

Başını salladı ve adamın sert göğüs kaslarını usulca okşadı. "Bunu senden saklamayacaktım. Sadece mesajlarıma cevap vermiyordun, ben de

Sonra anlatırım diye düşündüm. Bu arada, bu konu hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Tanımadığın bir adamla buluşmaya mı gittin?" diye sordu inanamayarak. "Benimle daha önce bir kez temasa geçmişti," diye açıkladı Morana. Adamın gözleri karardı.

Hiç istifini bozmadan devam etti. "Elinde bazı bilgiler olduğunu söyledi ve bu yüzden onunla buluştum. Öyle yaptı."

Tristan eğildi, dudakları kızın kulağının yanında geziniyor, ensesi kızın yanağına sürtünüyordu. "Kendine yardım etmiyorsun."

Morana gözlerini devirdi, nefes alışları hızlandı. "Sakin ol mağara adamı. Pislik gibi davranıyorsun."

Dudakları kulağının hemen altındaki tenine temas etti, dili teninin tadına baktı. "Hissettiğim şey kıskançlık değil, vahşi kedi." Dudakları boynunun kenarından aşağı kaydı ve tenini daha önce hiç öpmediği gibi öptü. "Benim olduğunu bilmek ve seni hâlâ insanlarla paylaşmak zorunda olduğumu bilmek. Göğsümde bir yanma. Seni omzuma alıp bir mağaraya götürmek ve içinde hissettiklerim dışında her şeyi unutana kadar seni becermek istiyorum."

Sertçe nefes alan Morana, adamın dudaklarının omzunda durduğunu hissederek her zaman yaptığı gibi ona meydan okudu. "Neden yapmıyorsun?"

Morana bir nefes daha alamadan, adam onu duvara yasladı ve bir eliyle kışının altından tutarak ağırlığını kaldırdı. Morana onun geniş omuzlarını kavradı ve bacaklarını kalçalarının etrafına sardı, sikinin aceleyle açılmış bacaklarının arasına bastırıldığını hissetti.

Morana gömleğini açık olduğu yerden tutarak çekiştirdi, gömleği yırtılırken düğmeler uçtu, göğsü ve karın kasları görünür hale geldi. Elleri, yeni üstünün kumaşını vücudundan aşağı doğru yırttı, ta ki ortasından açılıp onu sadece parlak pembe dantelli sütyeniyle bırakana kadar. Adamın yavaşlayacağını, belki sütyeninin askılarını aşağıya doğru kaydıracağını düşündü. Ama yapmadı. Sütyeni lime lime olana, göğüsleri gözlerinin önüne serilene, meme uçları mermi gibi sertleşene kadar danteli

yırttı. Ağır ve ağırlı hissediyorlardı.

Ve sonra, ilk kez, elleri onları kavradı. Morana onun dokunuşunu amında hissetti, başı geriye doğru eğilip gözleri kapanırken kalçaları otomatik olarak ona doğru sürtünmeye başladı.

"Gözler," diye sert bir talepte bulunarak kadının gözlerini açmasını ve kendisini görmesini sağladı. Bunu daha önce birbirlerinden esirgemişler, birbirlerini çok fazla inkâr etmişlerdi. Ama şimdi yavaş yavaş ortaya çıkıyordu, aralarındaki bu yeni yakınlık.

Morana kendi ela gözlerini onun elektrik mavisi gözlerine kilitleyerek başının arkasındaki saçlarını kavradı ve onu devam etmeye teşvik etti. Elleri - büyük, sert, becerikli - bir zamanlar üzerindeki kanı silmiş olan aynı eller, göğüslerini sıktı, parmakları ustalıkla meme uçlarını kopardı, baskı neredeyse acı veriyordu ama o kadar iyiydi ki külotu ıslak bir karmaşaydı.

Kalçalarını giysilerinin üzerinden ona doğru bastırdı, siki neredeyse klitorisine öyle lezzetli bir basınçla vuruyordu ki, bacaklarının karıncalandığını hissetti.

"Siktir," diye inledi, boğazını ona doğru açarak, kalbi vücuduna ayak uydurmaya çalışırken nabızı çırpınıyordu.

"Ağzını bana ver," dedi ve adamın gamzesinin parladığını gördü.

"Açgözlü küçük şey," diye mırıldandı, hâlâ arkasına yaslanmış onu izliyordu,

Elleri göğüslerine ve meme uçlarına zarar verirken, ritmik bir şekilde onu kıyafetlerinin üzerinden becermeye başladı. "Adımı söyle."

"Tristan," diye fısıldadı, kendi elleri adamın çıplak göğsünü keşfederken. "Lütfen."

"Kahretsin," diye küfretti, tam ağzını onunkinin üzerine kapatmadan önce, kalçaları baskıyı yoğunlaştırdı. Dilinin onunkine doğru kayması, ellerinin göğüslerini çekip yoğurması, siki ağrıyan göbeğine doğru yuvarlanması ona fazla gelmeye başlamıştı. İçinde kabaran dalgaya çarptı, ayak parmakları botlarının içinde kıvrıldı ve kalçaları adamın etrafında sıkılaştı

Omurgası kıvrılırken, orgazmı yoğunluğuyla onu şaşırttı. Ağzının içine doğru inerken ritmini kaybettiğini hissetti, elleri göğüslerini bırakıp kıcının altına gitti ve amını ona yaklaştırdı.

Zorlukla nefes alarak öpüşmelerini kesti ve alnını ona yasladı. Sakinleşmeye çalışan kalbinin teklediğini hissedebiliyordu. Birkaç dakika içinde bitmişti.

"Daha önce hiç pantolonumun içine boşalmamıştım," diye mırıldandı aralarındaki boşlukta.

Morana bir kıkırdamanın kendisini terk ettiğini hissetti ve bu kıkırdama tam bir kahkahaya dönüştü. "Ben de öyle."

"Senin etrafındaki kontrol eksikliğimin iyi bir şey olduğundan emin değilim," dedi, bacaklarını onun etrafından çözerek. "Bir duşa ihtiyacım var."

Adam merdivenlere doğru dönüp hızla yukarı tırmanırken Morana gözlüklerini düzeltti ve kıyafetlerini yeniden edepli bir hale getirdi. Adamın kaçış hızını görünce kaşları saç çizgisine çarptı ve iç geçirdi çünkü adamın bir şeyleri sindirmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Zaten elleri doluydu.

Ama ona bir günde iki güzel orgazm yaşatmıştı, o yüzden iyi davranabilirdi.

Başını sallayarak tuvalet çantasını aldı ve daha yavaş bir tempoyla onu takip etti, ne yapacağını beklemeyeceğinden oldukça emindi. Yatak odasına girdiğinde hızla soyundu ve akan suyun sesi mekânı doldururken banyoya yöneldi.

Kapıyı açarak içeri girdi ve onu cam bölmede, çırlıçıplak ve savunmasız bir halde gördü. Onu çatı katında tam olarak bu şekilde bulduğu aklından çıkmamıştı. Ama ona doğru gitmedi. Bunun yerine, etrafına bir havlu sardı ve çantasını açtı.

"Bir ilişki içinde olduğumuzun farkındasın, değil mi?" diye seslendi rahatça, oturduğu yerden aynadaki manzaranın tadını çıkarıyordu.

Adamın ellerini omuzlarında gezdirirken ona baktığını gördü. Hiçbir şey söylemedi. O devam etti.

"İlişkiler iletişimle yürür," diye devam etti. "Odadaki en konuşkan adam olmaman umurunda değil, ama bu, kafana bir şey takıldığında bana söylemen anlamına geliyor, böylece geri çekilip kendi başına uğraşmak yerine yetişkinler gibi tartışabiliriz."

Camın arkasından ona bakmaya devam etti, gözleri yoğun bir şekilde ona odaklanmıştı. Onun dikkatini çektiğini biliyordu. Amara'nın birkaç gün önce gönderdiği bir link sayesinde bulduğu yüz yıkayıcısını, kesesini ve ilahi maskesini çıkaran Morana gözlüklerini indirdi ve saçlarını topuz yaptı.

"Düşüncelerini kimseye açıklamaya alışık olmadığını biliyorum," diye devam etti, yüzünü yavaşça ıslatarak. "Ve senden bunu istemiyorum. Senden istediğim, hissettiğin her şeyi benimle paylaşman. Bana karşı dürüst ol. Ben de aynısını yapacağım. İlişkiler böyle yürür."

"Bildiğim kadarıyla ilişkiler konusunda pek tecrüben yok," dedi suyun üzerinden, sesi biraz savunmacı çıkmıştı. "Aslında, tek eski sevgilin seni satan bir hırsızdı."

Morana aynada onunla göz göze geldi. "Ve ben onun ölmesine izin verdim, değil mi? I?"

Bir noktaya değindim.

Dudaklarının hafifçe kıvrıldığını ve yüzünü böğürtlenle kapladığını gördü. kokulu yıkama, cildini temizliyor. "Mesele şu ki, uzun vadede bu işin içinde olduğumu biliyorsun. Ben de senin uzun vadede bu işin içinde olduğunu biliyorum. Hadi uzun mesafeyi ikimiz için de kolaylaştıralım, ne dersin, hmm?"

Adamın duşu kapattığını ve kalçalarına bir havlu sardığını gördü. Yüzünü hızlıca yıkayarak peeling yaptı, adamın gözleri onunkilere kilitlenmişti.

Ayna.

"Peki ya yapmazsam?" diye sordu sessizce. Morana kalbinin hafifçe çarptığını hissetti ama sakinliğini koruyarak maskenin bulunduğu kavanozu yavaşça açtı ve parmaklarıyla yüzüne uyguladı.

"Yapacaksın," dedi açıkça, adamın gözlerinin yansımada parladığını görerek. "Çünkü Bay Predator, derinlerde bir yerde, hayatı boyunca biriyle bir şeyler paylaşabilmek için beklemiş iyi bir adamsınız. Sadece bu bağlantıya güvenmeniz, bana yeterince güvenmeniz gerekiyor."

Adamın onun çamurlu mavi yüzüne baktığını, dudaklarının yanlardan yukarı kalktığını gördü. Öne doğru eğilerek başının üzerine yumuşak bir öpücük kondurdu, gözleri yansımada kilitlendi ve kalbinin yüzündeki yapışkan madde gibi erimesine neden olan iki kelimeyi söyledi.

"Denerim."

Kendi alanını bir erkekle paylaşmak tuhaf bir deneyimdi. 'İlişkiler böyle yürür' şeklindeki tüm kabadayılığına rağmen Morana bu konuda berbat olduğundan oldukça emindi. Söz konusu adam bunu hiç belirtmemişti ama kim bilebilirdi ki. Zaten pek çok şeyi kendine saklıyordu.

Morana onun, orada bulunduğu son birkaç gündür her sabah yaptığı gibi mutfakta dolaşp kahvaltı hazırladığını, adada kendisine ayrılan tabureye oturup taze portakal suyunu yudumladığını gördü. Mavi tişörtünün altındaki sırtı meyveleri doğrarken hareket ediyordu.

Gözleri kısıldı.

Bir şeyler ters gidiyordu. Ne olduğunu bilmiyordu, ne olduğunu kestiremiyordu ama biliyordu işte. Beş gün önce taşındığından beri, o eve yerleşmişti ve adam da onunla birlikte yerleşmeye çalışıyordu. Yan yana uyuyorlardı. Ara sıra kâbus görüyordu ama sık değildi. Sarılıp uyandılar

birbirlerinin etrafında. Ama beş günden fazla bir süredir adam ona doğru bir hamle yapmamıştı.

İlk başta bunun kendisine alan açtığı için olduğunu düşünmüştü ama bunun aptalca olduğunu fark etti. Tristan Caine onun alanına buldozerle girmişti, şimdi bir centilmen olmasına imkân yoktu. Kendi alanını kullanıyordu ama mesafeli değildi. Onun için yemek pişiriyor, onunla yavaş yavaş gününden bahsediyor ve onunkini soruyor, gün boyunca ona en az bir mesaj gönderiyordu. Eşyaları artık onun, şimdi onların dolabında ve dolaplarındaydı. Çalışırken yediği cipslerin markası mutfak çekmecelerini işgal ediyordu. Tanrı aşkına, onun tüm sınırlı cilt bakım rutinini biliyordu. Onlar evcimenliğin timsaliydi.

Ama o günden beri ona dokunmamış ya da herhangi bir yakınlık kurmamıştı. Ve bu onu rahatsız ediyordu. Muhteşem orgazmları özlemişti ama bundan da öte, onun duyularında tutuşturduğu ateşi özlemişti.

Ve ona doğru bir hamle yapmamış olsa da, kendi bölgesini işaretliyordu. Daha iki gün önce, yeni eğitim kıyafetleriyle Vin'le birlikte gölün önünde, diğer adamın ona arkadan gelen bir saldırıdan nasıl kurtulacağını öğretmesine izin verirken, Tristan açıklığa girmiş ve orada durmuştu, gözleri alev alev yanıyor, diğer adamın ona her dokunuşunu klinik bir şekilde izliyordu.

Her ne kadar Morana'nın eğitimine itiraz etmemiş olsa da, tüm seans boyunca oradaydı ve diğer adama tek bir yanlış hareketinde gölde acı içinde boğulacağını sessizce bildiriyordu. Morana onun kendisini eğitmeyi üstlenmesini diledi ama neden yapmadığını biliyordu - çünkü o zaman eğitim yapamazlardı.

Dürüst olmak gerekirse, onun gibi bir adamın sadece kendi alanını değil, onunla olan alanını da paylaşmaya bu kadar çabuk alışmasını beklemek çok fazlaydı. Onun Aşil topuğuydu. Onun kriptonitiydi. Ve sırf bu yüzden

Artık onu öldürmek istemesi, aralarında her şeyin yolunda olduğu anlamına gelmiyordu. Daha önce hiç kimseyle yaşamamış bir adama göre, aslında umduğundan daha iyi gidiyordu. Onunla yaşamaya yeni yeni alışıyor ve aralarında hâlâ Morana'nın nasıl aşacağını bilmediği bir uçurum vardı.

Oraya varacaklardı. Malikâneden bu kadar uzakta yaşamakla ilgili olarak kesinlikle söyleyebileceği bir şey vardı: diğer insanlarla karşılaşmak yoktu. Morana günlerdir Chiara'yı ya da Dante dışında Maroni ailesinden kimseyi görmemişti ve bundan memnundu. Zia her üç günde bir tüm yiyeceklerle birlikte kulübeye geliyordu ve onunla sohbet etmek Morana'nın gününün en önemli anlarından biriydi.

Tabureden atlayan Morana, erkeğinin yanındaki tostı yağlamaya gitti ve bir an için onun yanında yalınayak ne kadar küçük hissettiğine hayret etti.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı mağara adamı?" Morana ona, beyninin kertenkele kısmının çok hoşuna gittiğini bildiği lakabıyla hitap ederek sordu.

Ona şöyle bir baktı. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Hmm," diye homurdandı Morana, nasıl ortaya çıkıp da ona neden kendisini pataklamadığını soracağını düşünürken.

Bu düşüncesini nasıl dile getireceğini bulamadan kapı çalındı ve Dante içeri girdi, her zamanki gibi mükemmel giyinmişti, koyu renk takım elbisesi ve kravatı vardı, koyu renk saçları muhteşem yüzünden geriye doğru taranmıştı.

"İçeri girersem gözlerimi beyazlatmak zorunda kalacağımdan korkuyordum," diye espri yaptı ve takım elbise ceketinin düğmelerini açarak az önce boşalttığı tabureye oturdu.

Tristan onun yanından, "O zaman içeri girmemeliydin," diye espri yaptı.

Morana ona masumca bir bakış attı ve Dante'ye gülümsemek için döndü. "Oh, burada göz yaşartıcı bir şey yok. Hayır."

"Öyle mi?" Dante sordu, kahverengi gözlerini ona dikmeden önce bir an Tristan'a bakarken kaşları alnına tırmanıyordu, yüzünde bir sırıtiş vardı. Morana yüzünün kızardığını hissetti. Bu son zamanlarda daha sık oluyordu, beyninden ağzına giden filtresi kayıyordu. Nedenini anlayamamıştı.

"Sendika hakkında bir ipucu var mı?" Morana, cevabını zaten bildiğinden oldukça emin olduğu bir soruyu sorarak konuyu hiç kurnazlık yapmadan değıştirdi. Mezardaki gizemli adamla buluştuğundan beri, o ve çocuklar bu Sendika her neyse onunla ilgili bir tür kanıt ortaya çıkarmak için durmaksızın çalışıyorlardı ve şaşırtıcı bir şekilde hiçbir şey bulamamışlardı. Tüm karanlık bağlantılarına rağmen Dante ve Tristan bile bir şey bulamamış, hatta adını bile duymamışlardı. Hayalet grup ya da örgüt, her neyse, iyiydi.

Dante onu şaşırtarak, "Aslında bir şey var," dedi.

Morana sessiz bir soruyla bir fincan kaldırdı ve Dante başını salladı. Kalp atışları hızlanmıştı, onun karşısına yerleşti ve Tristan'ın arkasında durduğunu hissetti, Dante'yi düşünürken eli onun belindeydi. "Anlat bana."

"Bir muhbirim var," dedi Dante gözlerini Tristan'a çevirip tekrar ona bakmadan önce. "Seni öldürmeye çalışan suikastçı, eğer verdiği bilgi doğruysa, bu Sendika grubu tarafından tutulmuş. Elinde başka bir ipucu var ve bu gece halka açık bir yerde buluşmak istiyor. Ona kulüplerimizden birine gelmesini söyledim."

Arkasından viski ve günahın sesi geldi. "Ben de seninle geliyorum."

Dante başıyla onayladı. "Aslında ikinizin de gelmesini istiyorum." Morana kaşlarını çattı.

"Sorun ettiğimden değil ama neden?"

"Çünkü," diye açıkladı Dante, "birilerinin bizi izlemediğinden emin olamıyorum. Eğer gözlüyorlarsa, seni dışarı çıkarmamızdan başka bir şey görmemelerini istiyorum."

Şehirde bir gece. Orada kiminle buluşacağımızı biz kontrol ederiz. Ben toplantıyı hallederken sen ve Tristan gerçekten eğlenebilirsiniz."

Morana boynunu çevirdi ve arkasındaki adama baktı. "Sanırım ilişkimizin bu noktasında, topuklu ayakkabı giymeyi sevmediğimi bilmelisin."

Gamzeleri parladı.

Her nasılsa, dövmelelerini hâlâ görmemişti.

Onu duş alırken ve yanında uyurken gördüğü için bunu nasıl yaptığını bilmiyordu ama öyle ya da böyle dövmeleleri onun için hâlâ bir gizemdi. Bunları yakında çözeceğine dair kendine söz veren Morana, Tristan Caine'in koyu renk kot pantolonu ve siyah Henley'sinin içindeki seksiliğe baktı, kolları kaslı ön kollarını yukarı doğru itmiş, her kalp atışında ihmal edilmiş çekirdeğinin nabzını attıracak şekilde toplanmıştı. Bu noktada muhtemelen sadece mastürbasyon yapmalı ve ona izletmeliydi. İşte bu iyi bir plandı.

İki adam Dante'nin Range Rover'ının önünde otururken o arkada oturuyordu, araç tepeden şehre doğru hızla inerken hoş bir uğultu çıkarıyordu, başka bir araba da onları takip ediyordu.

Son birkaç gündür Lorenzo Maroni yemeğe gelmiyordu ama onun malikânede olduğunu biliyordu. Onu yeterince sık görmüştü ve bazen gözlerinde garip bir bakışla onu izlediğini fark ediyordu - sanki bilmediği bir sırra vakıfmış gibi. Bu onu ürpertiyordu. Babası da ortalıkta yoktu. Nerede olduğunu bildiğinden emindi ama ondan tek bir ses bile duymamıştı.

Morana akşam hazırlanırken hem sohbet etmek hem de Gölge Liman hakkında bilgi almak ve her şeyin yolunda gidip gitmediğini öğrenmek için Amara'yı görüntülü aramıştı. Amara bir şeylerin ters gittiğinden bahsetmişti ve Morana da aynı fikirdeydi. Arkadaşı olan kadın, Tristan'ın yanına taşındığı için gerçekten heyecanlanmış görünüyordu. Morana onunla ilişki meselelerini konuşmak istemiş ama nasıl yapacağını bilememişti. Bu ona çok yeni bir şeymiş gibi geliyordu.

İşte o zaman Tristan ona gitmeleri gerektiğini söylemişti. Ve gittiler.

Mafya kardeşi kadar rahat giyinmiş olan Dante düşüncelerini yarıp geçti. "Tanıştığın adam hakkında düşünüyordum, Morana. Kim olabileceğinden şüpheleniyorum ama emin değilim. Eğer düşündüğüm kişiye, sanırım sana verdiği bilgiye güvenebiliriz."

"Yani Sendika var mı?" Morana sordu. "Açıkçası hayaletleri kovaladığımızı düşünmeye başlamıştım."

"Evet, burada bilmediğimiz bir sürü şey olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"O zaman yapmamızın zamanı geldi."

Dante Tristan'la kısa bir bakış alışverişinde bulundu ve Tristan bunu yakaladı. Morana hiçbir şeyden bahsetmeden sadece şehir hakkında sorular sordu ve Dante ona cevap verdi, Tristan alışılmadık derecede sessizdi, kulübe doğru ilerlerken.

Gölge Liman'da olduğu gibi eski depo bölgesinde bulunan kulübün adı Mayhem'di. *Güzeldi.*

Morana uzaktan neon tabelayı gördü, kapıların önündeki uzun kuyruk işlerin iyi olduğunun göstergesiydi. Dante otoparka park etti ve dışarı çıktılar, Tristan kapısını açtı ve olabileceğini bilmediği bir beyefendi gibi elini uzattı. Morana nefret ettiği topuklu ayakkabılarını ve çok sevdiği lacivert pırıltılı askılı elbisesini giyerek Dante'nin elini tuttu ve dışarı çıktı. Onun içinde

Topuklu ayakkabıları, yüksek at kuyruğu saçları, kırmızı dudakları ve dikdörtgen gözlükleriyle Morana iyi görünüyordu. İyi görüldüğünü biliyordu.

Ama gözlerinin o bölgeci sahiplenmeyle onun üzerinde gezinmesi? Bu ona kendini iyi hissettirdi.

Koluna sahiplenici bir el koyarak iki adamla birlikte kulübe doğru yürüdü, müzik aniden nabzını hızlandırdı. Her sert vuruş kalbinden süzülüp kanına karışıyor ve sistemini ısıtıyordu. Dans pistinin dönen vücutlarla dolu olduğunu, neon ışıkların açıkta kalan etlerle saklambaç oynadığını, yan taraftaki barın daha fazla insanla dolu olduğunu görebiliyordu.

Geçen seferkinden farklı olarak, bu sefer iyi vakit geçireceğini biliyordu.

Dante'nin omzuna dokunan eli dikkatini tekrar ona çekti. Tristan'a başıyla selam verdi ve toplantı için kulübün arka tarafına doğru yürümeden önce ona gülümsedi.

Morana midesinin derinliklerinde hissettiği garip duyguyu silkeledi ve yanındaki adama dönerek tuvaletleri işaret etti. Tristan başını salladı, gözleri hâlâ Dante'nin gittiği yerdeydi ve dikkatinin dağıldığını biliyordu. Onu düşünceli haliyle baş başa bırakan Morana hızla banyoya kaçtı. İşini halledip rujunu düzelttikten sonra tekrar kalabalığa karıştı ve erkeğini bulmaya çalıştı.

Gözleri kalabalığı taradı, ancak barda aniden durdu. Orada elinde içkisi ve tepesinde kızıl saçlı bir sirenle oturuyordu.

Morana kıpırdamadan durdu, kalbi güm güm atıyordu, ne yapacağını gözlemliyordu, sirenin elini onun koluna tam da kendisinininkinin olduğu yere koyuşunu ve adamın elini çekmeyişini izliyordu. Morana, midesindeki batma hissinin daha da kötüleştiğini, siren ona doğru kayarken adamın yüzünün tüm ifadelerden arındığını izledi.

Ateş damarlarını aşıladı, karnını doldurdu, içini yaktı.

Hayatında hiç karşılaşmadığı bu duyguyu anlamıyordu. Nasıl tepki vereceğini de bilmiyordu. Telefonunu kavrayan Morana, oraya gidip sireni yumruklamak mı yoksa uzaklaşıp sakinleşmek mi gerektiğinden emin olamadan derin bir nefes aldı ve kırmızı bulutu dağıtmaya çalıştı.

Sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi, gözleri ona geldi. Hiçbir şey yapmadı, hareket etmedi, başka tarafa bakmadı, sadece tepkisini görmek için bekledi.

Ve Morana sinirlendi.

Morana topuklarının üzerinde dönerek kalabalığın arasından sıyrıldı ve doğrudan kendisine en yakın taraftaki kapıya yöneldi. Kapının mandalını iterek açtı ve kulüp ile bir depo arasındaki boş sokağa adım atarak kapıyı arkasından kapattı. Burnuna gelen serin havayı bir ciğer dolusu içine çekerken elleri sıkıntısından titriyordu.

Ne tür bir oyun oynadığını bilmiyordu ama bunun için burada değildi. Onu test etmeye çalıştığı için onu iki kere sikeyim. Açık ve duygusal olarak korunmasız olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Ve kızgındı çünkü adam ikiyüzlü davranıyordu - platonik olarak bile başka bir erkekle görüşmesini hazmedemezken başka bir kadının ona el sürmesine izin vermeye cüret ediyordu.

Kapı arkasından açıldı ve hava değişti.

Morana onu tanımak için dönüp bakmadan uzaklaşmaya başladı.

Adamın elini çıplak omzunda hissetti ve onu kendine çevirdi. Öfkesinden titreyerek ona baktı ve gözlerinin eğlendiğini görünce şaşırdı.

"Pençelerini kınına sok, vahşi kedi," diye mırıldandı usulca.

Morana hırladı, onu duvara doğru itti ve ona ters ters baktı. "Benimle bu çocukça oyunları oynama, Tristan. Seni kesip açacağım ve canlı canlı yiyeceğim."

Ona baktı, gözleri onunkileri arıyordu, bakışlarında bir yumuşaklık vardı. "İşte orada."

Morana anlamadığı için kaşlarını çattı. Ama derin bir nefes aldı.

"O da neydi?"

"Sadece bir şey görmek istedim," diye açıkladı. "Ne?"

"Seni sahiplenme ihtiyacıyla yandığım gibi sen de yansaydın. Yangında yalnız olmadığımı."

Her ne kadar karmaşık olsa da, bu açıklama Morana'yı bir nebze olsun sakinleştirdi. Güvensizlik, bununla başa çıkabilirdi. Kendine ikisinin de bu işte yeni olduğunu hatırlatması gerekiyordu, adam ondan daha yeniydi. Gözlerini onunkilerden ayırmayan Morana onu duvara doğru itti ve telefonunu ceketinin cebine koydu.

Bu hareket karşısında kaşları çatıldı ve Morana açıklama yapmadı, sert zeminde dizlerinin üzerine çöktü ve kot pantolonunun düğmelerini açtı, günlerdir ona yapmak için can attığı bir şeyi yaptı, mesajını ilk ve son kez onun anlayacağı bir dilde iletti.

"Seninle birlikte yanıp yanmadığımı mı öğrenmek istedin?" Morana kot pantolonunu indirip yarı sertleşmiş sikini çıkararak sordu, dikkatini ona verdiğini görmek için ona baktı.

Onu ucundan yaladı, tuzlu tadının tadına baktı ve şöyle dedi. "Bu berbat bir şey. Sen berbat durumdasın. Ama sen benimsin."

Adam daha da sertleşti ve kadın onu alt tarafından yaladı. "Her" yala "sikilmiş" yala "santimini."

Adamın eli kızın at kuyruğuna dolandı, ağzının içine doğru iterken başını tuttu, kızın dudakları adamın etrafını sardı. Onu olabildiğince geriye çekti ve gözlerini onunkilerden, ellerini güçlü kalçalarından ayırmadan geri çekildi. Adam bir şey söylemek için ağzını açtı, mavi gözleri daha önce hiç görmediği bir şekilde parladı ve kadın onu tekrar ağzına aldı, yanaklarını çukurlaştırdı ve dergilerde harikalar yarattığını okuduğu baskıyı uyguladı.

Kalçaları esnedi, eli kızın saçlarını çekiştirirken bile ne kadar alabileceğini kontrol ediyordu. "Bana böyle bakmaya devam edersen bir dakika içinde boşalırım."

Kahretsin, bu iyi hissettirdi. O saniyede hissettiği güç, onun kim olduğunu bilmesi, kontrolünün ağzının içindeki kenarlarda yıprandığını görmek onu iyi hissettirdi.

"Adımı söyle," diye mırıldandı Morana, adamın sadece ucunu emiyor ve dilini yarığa değdiriyor, göz temasını hiç kesmiyordu. Herhangi biri çıkıp onu dizlerinin üzerinde, erkeğini ağzına alırken, yumruğu saçlarına dolanmış halde görebilirdi ve bu onu çok ıslatmıştı.

Nefes alıp verirken başparmağı kızın yanağını okşadı. Onun adını söylemedi.

Parmaklarını kalın tabanın etrafına dolayan ve ona mastürbasyon yapan Morana, bu devasa şeyin içinde olduğu gerçeğine hayret ederek tamamen geri çekildi, gözleri sulanıyordu ve sadece baskı yüzünden değil.

"Sadece senin için yanmıyorum Tristan," dedi sesi titreyerek. "Senin için yanıyorum. Ve bunu kanıtlamak için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

İnledi, gözleri kapanıyordu. "Siktir, Morana."

Kalbi çarparak onu tekrar ağzına aldı ve kalçaları sarsılmaya başladığında yavaşça kontrolünü kaybettiğini hissederek onu emmeye başladı.

"Yutmak istemiyorsan geri çekil," diye uyardı. Kadın yutmadı. Morana'nın nefes alış veriş onunkiyile birlikte hızlandı ve sonra adam alçak bir hırıltıyla Morana'nın ağzında patladı. Boğazını çalıştırarak her damlasını yutmaya çalışan Morana, iyi bir oral seks yaptığı için zihinsel olarak sırtını sıvazladı. Oral tanrıları gurur duyacaktı.

Yumruğunu açarak kızın saçlarını bıraktı ve kendini geri çekerek onu yukarı çekti.

Morana doğruldu, sızlayan dizlerini fırçaladı ve bacaklarının arasındaki ıslaklığı görmezden gelerek adamın göğsündeki bir noktaya baktı, aniden biraz utandığını hissetti. Ama bu konu hakkında konuşmaları gerekiyordu.

"Bu duygudan hoşlanmıyorum Tristan," diye seslendi ona, gözlerini göğsünden ayırmadan. "Bir odaya girdiğimde zerre kadar şüphe duymadan, sahiplendiğim adamın *sadece* benim olduğunu bilmek istiyorum. Bu dünyada işlerin böyle yürümediğini biliyorum. Erkeklerin ve kadınların başkalarıyla oynadığını, sadakatin herkesin karşılayamayacağı bir lüks olduğunu biliyorum. Biliyorum. Sadece bundan hoşlanmıyorum."

Yutkunarak ellerini onun göğsüne koydu ve gözlerini onunkilere kaydırđı, gözlerinin sadece kendisine odaklandığını gördü ve omurgasında bir ürperti hissetti. Onun yoğunluğuna, bu ilginin katıksız cazibesine hiç alışabilecek miydi?

Derin bir nefes alarak devam etti. "Ben senden gerçekten hoşlanıyorum Tristan Caine, her ne kadar berbat durumda olsan da."

Ellerinden biri Morana'nın kalçalarına yerleştđ, diğeri ise boynuna doğru uzandı. "Benim sadakatim senin için bir lüks değıl Morana. Bu bir armağan ve senin. Asla bir odaya girip bunu sorgulamak zorunda değılsin."

Morana ayak parmaklarının ucuna kalkıp dudaklarını onun boynuyla omzunun birleştđi mutlu noktaya bastırırken ağzının titrediğini hissetti. "Teşekkür ederim."

Adamın ağzını saçlarına bastırdığını hissetti. "Seni bir daha böyle test etmeyeceğim."

Morana dudaklarının kıvrıldığını hissetti ve ona bakmak için geri çekildi. "Şimdi bana adımla mı sesleniyorsun yoksa bunu duymak için dizlerimin üzerine mi çökmem gerekiyor?"

Daha tek kelime edemeden büyük bir patlama ayaklarının altındaki zemini sarsarak onu göğsüne doğru savurdu. Adam onu hemen vücudunun arkasına siper etti ve Morana kulübün arkasından karanlık gökyüzünü yalayan dev alevleri görmek için döndü.

Devasa alevleri kocaman gözlerle gören Morana şok içinde, Tristan silahını çıkarıp ona uzatırken zar zor başını salladı.

"Burada kal!" diye bağırdı ve sonra yangına doğru koştu, onu aniden kulüpten kaçan insanlarla dolup taşan ara sokakta yalnız bıraktı.

Tam bir kaostu.

Morana kalabalığın arasına karıştı ve ön taraftaki otoparka koştu, insanların çığlık attığını ve ne olduğunu anlayamadan yanan binadan çıkıp uzaklaştıklarını gördü. Gözleri Dante'nin arabasını buldu ve orada beklemek için koşmaya başladı, uzaktan siren seslerinin yaklaştığını duydu, insanların konuşma ve bağırma sesleri etrafındaki boşluğu doldururken inanamayarak başını salladı.

Kaç kişinin yaralandığına dair hiçbir fikri olmadan gözlerini patlama alanına dikerken vücudunu büyük bir ürperti sardı. Silah elinde ağırlaşırken, telefonu bile olmadığı için kendine lanet etti ve tanıdık bir yüz bulmak için etrafına bakındı. Bulamadı. Kıyafetli herkes yardım etmek için arka tarafa koşmuştu.

"Kapının nasıl patladığını gördün mü?" yanındaki kızlardan biri heyecanla arkadaşıyla konuşuyordu. "Çılgıncaydı!"

"Biliyorum!" diğ erinin sesi titriyordu. "Umarım kimse yaralanmamıştır." Morana da öyle umuyordu.

Saatler gibi görünen ama muhtemelen sadece dakikalar süren bir sürenin ardından nihayet Tristan'ın kendisine doğru geldiğini gördü, yüzü ve giysileri is içinde kararmıştı, gözleri soğuk ve mesafeliydi.

Morana bir adım öne çıktı, adamın arkasına bakarken midesindeki huzursuzluk çukuru genişledi, kalbi tekledi. Vin ve benzer durumdaki diğ er iki adamın da arabaya doğru ilerlediğini gördü.

"Ne oldu?" diye seslendi adam yaklaşırken, yüz ifadesini anlamaya çalışıyordu.

Taştı.

Kötü bir şey vardı.

Etrafta Dante'yi aradı. Tristan'a
baktı.

Hayır.

Yok artık.

"Tristan," diye kolunu tutup onu sarsarken gözleri yaşarıyordu. "Dante nerede?"

Başını iki yana
salladı.

Hayır.

Hayır.

Tanrım, hayır!

Dante'nin yangını yönetmekle meşgul olduğunu ve onlarla
gelemeyeceğini kastetmişti. Demek istediği buydu.

"Daha sonra gelecek mi?" diye sordu, sesi umutla kırılarak.

Tanrım, hayır. Lütfen hayır.

"Gitmemiz gerek," dedi, kendi sesi sert ve kapalıydı.

Morana gökyüzünü aydınlatan alevlere baktı ve ona doğru yürümeye
başladı.

Bir el kolunu kavradı ve onu yana çevirdi.

Ona doğru baktı. Adam başını bir kez salladı.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, sadece birkaç gündür sahip
olduğu kardeşi için hıçkıra hıçkıra ağlayarak kollarına yığılırken göğsünden
uzun ve acı dolu bir feryat yükseldi.

Her zaman iki tür yıkım olmuştur. Tarih okuyan biri, herhangi bir imparatorluğun yıkılışını analiz edebilir ve ikiye ayırabilir. Bunlardan biri iskambil kâğıtlarından yapılmış bir ev gibiydi - bir parçası kaybolur ve her şey anında yerle bir olurdu. Diğer tür, tespit etmesi daha zor ve harekete geçmesi daha yavaş olan, domino taşları gibiydi - kişi sadece son parçanın düştüğünü görür, ancak arkasında birbirini ardına yığılan parçaların izini göremezdi.

Kulübenin penceresinden malikânenin garaj yolunun arabalarla dolmasını izleyen Morana, bunun hangi tip olduğunu kestiremiyordu.

Keder kalbini ele geçirdiğinde pencerede tek başına durdu çünkü Tristan'ın elinde Dante'nin cesedini bulmak gibi daha önemli meseleler vardı. Kalbi kederle dolu olabilirdi ama duyguları sakinleşmişti

durup düşünmesine yetecek kadar düşmüştü. Düşünmesi gerekiyordu çünkü bir umut kırıntısı bile olsa ona tutunmaya çalışıyordu.

Morana tüm sahneyi kafasında tekrar tekrar canlandırırdı.

O ve Tristan, nedeni henüz araştırılmakta olan yangın çıktığında ara sokaktaydılar. Arka taraftan tanınmayacak kadar yanmış üç ceset çıkarılmıştı ve Tristan bunlardan birinin Dante olduğunu düşünmüştü. Ama öyle miydi?

Telefonuna baktı ve düşünmeye başladı. Dante'nin telefonunun bağlantısı kesilmişti ve olay yerinde bulunmuştu. Kıyafetleri ve saatiyle birlikte bir ceset de bulunmuştu ama bu başka biri de olabilirdi. Her şeyi sorgulamasına neden olacak kadar garip davranıyordu. Sahte bir umuda tutunuyor olması tamamen mümkündü ama koruyucusu ve ailesi haline gelen adamın aniden kendisinden alınabileceği gerçeğini kabul edemezdi, edemezdi. Somut bir kanıt olmadan bunu kabul edemezdi.

Lorenzo Maroni'nin en büyük oğluyla ilgili haberi aldıktan sonra tüm Outfit'i çağırdığı malikânenin ışıkları yanıyordu. Hepsi onun öldüğünü düşünüyordu - Morana emin değildi. Onu bırakıp gitmeden önce Tristan'a soru bile soramamıştı.

Ne yapabileceğini bilemeyen Morana, adamların arabalardan inişini izlemekle yetindi ve toplantıyı dinlemesi gerektiğine karar verdi.

Bir amaç uğruna dizüstü bilgisayarını açtı ve bir sabah çalışma odasına gizlice yerleştirdiği mikrofonu çabucak bulup etkinleştirdi, pencereden dışarıyı izlerken daha iyi dinleyebilmek için kulaklıklarını taktı.

"Cesedini bulmuşlar," diye konuştu bir adam odada ve Morana dizüstü bilgisayarını kavradı, kalbi aniden çarpmaya başladı. Belki de dinlemek iyi bir fikir değildi.

Lorenzo Maroni, Morana'nın kulaklarına "Bu saçmalık," diye kükredi. "Buna inanmıyorum."

Cesur bir adam konuşmadan önce bir süre sessizlik oldu, "Kabullenmesi zor olabilir Lorenzo. Bu hepimiz için bir şok. O senin varisindi. Hayatın boyunca onu yönetimi devralması için yetiştirdin. Ama bu onun cesedi. Kanıtı kendim kontrol ettim."

Maroni bir kahkaha attı. "İşte tam da bu yüzden o olmadığını biliyorum. Hepinizi aptal yerine koymuş."

Başka bir ses daha katıldı: "Cenaze töreni yapmamız gerek Bloodhound. İnsanlar sarsıldı. Düşmanlarımızın gözü üzerimizde. Cesedi morgda. Görünüşümüzü korumalıyız."

Maroni birine seslenmeden önce biraz daha sessizlik oldu. "Bu o mu?"

Viski ve günah en büyük korkusunu doğruladı. "Bu o."

Birisi yüksek sesle iç çekti ve Morana elleri titreyerek dizüstü bilgisayarını kapattı. Bu bir tesadüftü. Kesinlikle bir şanstı. Çünkü Dante öldüyse, Tristan'ın bu kadar sakin olmasının imkânı yoktu. Ya da olabilir miydi? O kadar çok ölüm görmüş, o kadar çok insan öldürmüştü ki, sevdiği biri bile olsa ölüm karşısında sakin kalabilirdi.

Telefonunun aniden titremesiyle irkildi ve arayanın kimliğini görünce gözleri büyüdü.

Amara.

Sikeyi
m.

Sikeyim.

Siktir!

Cevap vermemeliydi. Şu anda Amara'yla gerçekten konuşmamalıydı. Ama diğer kadın ona pek çok gerçeği anlatmıştı; Morana en azından bunu yapabilirdi.

Sikeyim.

Kadın cevap verdi ve nasıl başlayacağını bilemediği için sessiz kaldı.

Arkadaşı uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra yumuşak, hışırtılı bir sesle sessizce sordu. "Bu doğru mu?"

Morana yutkunarak ona gerçeği söyledi, kendi sesi de titriyordu.
"Bilmiyorum."

Diğer uçta Amara'nın sertçe nefes aldığını duydu. "Ne oldu?" "Kulüpte yangın çıktı," dedi Morana telefonu kavrayarak.
elinde sıkıca tutuyordu. "Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama telefonu oradaydı ve kıyafetleri ve saatiyle birlikte bir ceset buldular."

"Ama?" Amara ısrar etti, nefes nefese sesi acı doluydu.

"Ama bilmiyorum," diye itiraf etti Morana. "Tristan'la kendim konuşana kadar kimseye inanmak istemiyorum."

"Alternatif ne?" Amara, sesi yavaş yavaş sakinleşerek sordu. "Belki de biri onu kaçırmıştır?" Morana bunu önerdi.

Amara kıkırdadı ama sesi eğleniyormuş gibi değildi. "Dante Maroni'yi öylece kaçıramazsın Morana. O bunun için fazla zeki ve yetenekli."

Morana pencereden dışarı baktı ve beynindeki çarkların dönmesine izin verdi. "Yani demek istiyorsun ki, eğer hayattaysa ve kayıpsa-"

"-o zaman bunu kasıtlı olarak yaptı," diye tamamladı Amara.

"Kahretsin," dedi Morana şaşkınlıkla koltuğa oturarak. "Ama neden yapsın ki?"

Amara uzun bir s ü r e sessiz kaldı. "Artık umursamıyorum Morana. Benim için iyi bir arkadaş oldun. Teşekkür ederim."

Sesindeki düz ton, Morana'nın kalbini aniden alarmla irkiltti. "Amara-"

"Kendine iyi bak,

Morana." Hat kesildi.

Ne oluyor be?

Morana numarayı tekrar aradı ama ulaşamadığını gördü. Kendi kendine akıl yürüten Morana, kalbini sakinleştirmeye ve Amara'nın her şeyi sindirmesine izin vermeye çalıştı. Diğer kadının neler yaşadığını hayal bile edemiyordu ve sakinleşmesi ve bunu kendisiyle ilgili hale getirmemesi gerekiyordu.

Morana uzun bir nefes alarak kapıyı kilitledi ve Amara'nın söylediklerini düşünerek üst kata çıktı. Soyundu ve Tristan'ın dolabından bir tişört çaldı, hızla yüzünü yıkadı ve dişlerini fırçaladı. Eğer Dante ölmediyse, kasten ortadan kaybolmuştu. Neden? Neden bunu ondan ve Tristan'dan sakladı?

Elindeki fırça ağzındayken durakladı, parlak ela gözleri gözlüklerinin arkasından hafifçe kırmızı çerçeveli ve geniş bir şekilde bunu düşündü. Tristan gerçekten de planın içinde olabilir miydi? Son birkaç gündür biraz rol yapıyordu ve kulüpteki tepkisi taş gibiydi. Ama neden tüm bunları ondan saklasındı ki?

Tükürdü ve elini alına vurarak tıkladı.

Maroni ve tüm ev halkı onu arabadan inerken görmüştü. Perişan bir halde ağlıyordu ve Tristan onu eve kadar geçirirken koluna tutunmuştu. Bu gerçek bir acıydı çünkü Dante'nin gittiğine inanmıştı.

Rutin işlerini bitiren Morana merdivenlerden yalınayak indi ve beyni çalkalanıp parçaları bir araya getirerek dizüstü bilgisayarına koştu. Tamamen yanılmış olabilirdi ama bu pek olası değildi. Eğer Dante hayattaysa, ki öyle olduğuna inanıyordu, bir sebepten ötürü ortadan kaybolmuştu ve tüm birikimine bahse girerim ki Tristan bunu biliyordu ve ona söylememişlerdi çünkü tepkisinin izleyenler için gerçek olması gerekiyordu.

Morana haklı çıkmayı ümit ederek sistemlerini açtı, adresini gölgeledi ve darknet'e daldı. "Tenebrae kıyafeti + ateş" yazarak,

Enter tuşuna bastı ve haberle karşılaştı.

İlk bağlantıya tıklayarak makaleyi taradı.

Maroni imparatorluğunun varisi yangında öldü

Yeraltı dünyasını şoka sokan bir olayla, Bloodhound Maroni'nin en büyük oğlu Dante Maroni, bir yangın kazasında hayatını kaybetti.

Warehouse District bölgesindeki Outfit kulüplerinden biri...

Sonuçlara geri dönen Morana, diğer haber bağlantılarını taradı ve en alttaki bir bağlantı dikkatini çekene kadar aynı hikayeyi tekrar tekrar buldu.

Gangsterlerim, bu İttifak'ı bitirdi mi? Bana düşüncelerinizi söyleyin.

Yeni bir blog yazısıydı, daha çok komplo teorisi türündeydi ve Morana kalbi çarparak bağlantıya tıkladı.

Babam ölmeden önce uzun yıllar Tenebrae Outfit'te askerlik yaptı. Bildiğiniz gibi, mafyaya olan ilgim ondan geliyor. Gerçi ben asla onun izinden gitmedim ve bir inek olduğum için İttifak'ı ve sonunu hep merak etmişimdir.

Bana şunu sorun - eğer eşit bir takımın üç ortağı varsa ve ikisi krala, o zaman üçüncü kimdir?

İttifak'ın Tenebrae ve Gölge Limanı arasında uzun yıllar boyunca var olduğunu teorize ediyoruz. Ama babam bana üçüncü bir ortak olduğunu söyledi.

anlaşmada. O denklemden çıktığı için İttifak sona ermiş olabilir mi? Madem bu kadar önemliydi, kimdi o zaman? Başka bir mafya ailesinden başka bir kral mı?

Babamın bana anlattığını söyleyeyim: Adam iki kralla da ilgilenmiş ve sırlarını saklamış. Bu yüzden onun kim olduğunu korudular.

Siz ne düşünüyorsunuz? Akla yatkın mı? Düşüncelerinizi şuraya bırakın yorumlar.

Morana direğe baktı, kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Üç ortak.

Eğer üç ortak varsa - biri Lorenzo Maroni, biri babası, o zaman üçüncüsü kimdi?

Çok yaklaştı. Cevaba yakın olduğunu biliyordu, bunu içinde hissedebiliyordu.

Her şey bir şekilde birbiriyle bağlantılıydı - kodlar, kayıp kızlar, İttifak. Ve üçüncü adam anahtardı.

Kapı açılıp Tristan içeri girdiğinde tişörtü ve külotuyla yatakta uzanmış, lamba ışığında tavana bakıyordu. Adamın bitkin ve isle kaplı yüzü kalbinin durmasına neden oldu.

Gözleri ona geldi, onu uyanık gördü ve başını banyoya doğru eğdi.

Morana kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "İhtiyacım var-"

Parmağını dudaklarına götürdü, banyoyu işaret etti, giysilerini çıkarıp köşedeki sepete attı. Onun çıplak olmasından rahatsız değildi ama şu anda bunun zamanı olduğunu düşünmüyordu.

"Şu anda konuşamam," dedi. Tuvalete doğru giderken sesi düzdü ve ona kendisini takip etmesini işaret etti. Başka bir şey söylemeden

Hızla banyoya doğru yürüdü ve kapıyı arkasından kapattı, onu spreyin altında dururken gördü. Lavabonun yanında duran kadına baktı ve parmağıyla yaklaşmasını işaret etti.

Kafası fena halde karışan ve hiçbir şey anlamayan Morana kıyafetlerini çıkarıp adamın önündeki ılık spreyin altına girdi ve mavi gözlerini okumaya çalıştı. Öne doğru eğildi, ağzını kulağına yaklaştırdı ve sessizce konuştu.

"Eve dinleme cihazı yerleştirmişler."

Morana gözlerini açarak onun kaygan pazılarını kavradı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yeni öğrendim," dedi ona. "Yatak odasında böcek olup olmadığını kontrol etmem gerekecek ama o zamana kadar orada konuşma riskini almak istemedim."

Morana sessizce onun şampuanından bir topak avucuna aldı ve devam etmesini beklerken köpürterek birbirine sürttü. Duştaki mermer bankın üzerine oturdu, böylece çok fazla parmak ucuna basmak zorunda kalmayacaktı, başı boynunun hizasındaydı. Şampuanı kafa derisine masaj yaparak yedirirken, daha önce kendisine böyle bakan biri olup olmadığını merak etti.

Parmakları kafa derisini delerken gözleri kapandı, nefesi kesildi. "Dante ölmedi."

"Biliyorum."

Mavi ona odaklandı. Morana gülümsedi. "Sakinleştiğimde bunu anlamak oldukça kolaydı. Siz birkaç gündür yoktunuz. Ve her ne kadar berbat olsa da bana neden söylemediğini anlıyorum. Cevabımın gerçek olmasına ihtiyacın vardı."

Uzun bir süre ona baktı, gözlerindeki hayranlık açıktı. "Siktir."

Morana onun başını okşayarak tırnaklarını kafa derisinde gezdirdi. "Zekamın seni tahrik ettiğini biliyorum."

"Öyle."

"Yine de bir dahaki sefere söyle," dedi ona ciddi bir şekilde. "Akademi ödülüne layık bir performans sergileyeceğim ama bir dahaki sefere bu saçmalığı yapma."

Sadece başını salladı. "Bu benim fikrim değildi. Dante bu şekilde yapmak istedi." Bu onu kesinlikle daha iyi hissettirdi. Tristan sessizce ayağa kalktı, şampuanı yıkarken, köpükler sırtından akıyordu.

Morana sonunda dövmesini doğru dürüst gördü. Omzunun sol kanadında, dolunayda uluyan bir kurdun kabile dövmesi vardı ve her bir siyah vuruşun detayları inanılmazdı. Parmağını dövmenin üzerinde gezdirirken, dövmenin neyi temsil ettiğini anladığında kalbi sıkıştı.

Luna.

Adamın önünde durmak için yürüdü, duvar arkasındaydı ve gözlerinin yara izlerinin ve dövmelerinin geri kalanını izlemesine izin verdi. Bir kurşun sağ pazusunu işaretlemiş, ortasındaki kafatasına çarpmıştı. Sol tarafında, karın kaslarının hemen yanında bir ibare vardı.

Ve böylece gece sona erecek.

Morana cümlelerin izini sürdü, parmakları sert kasın altındaki kesik izinin üzerinde durdu. Sol göğüs kafesine doğru ilerledi, kalbinin hemen üzerinde anlamını bilmediği bir sembol vardı. Parmaklarıyla ona dokundu ve soru sorarcasına ona baktı.

"Bir gün," diye fısıldadı aralarında sessizce, bu iki kelime o kadar doluydu ki kalbi sıkıştı.

Morana yutkundu ve korktuğu soruyu sordu. "Ya o gün hiç gelmezse?"

Başını salladı ve dışarıya su püskürttü. "Bulacağım. Cevap her neyse, onu bulacağım."

Morana bu konuşmayı nasıl sürdüreceğini bilmiyordu, bu yüzden şimdilik bir kenara bıraktı. Hem onun hem de kendisi için cevaplar bulmak istiyordu. Ama ya cevap umduğu gibi değilse? Başa çıkabilecek miydi? Hayatta kalabilecek miydi?

Bunu düşünürken göğsü ağrıyordu.

"Gözlerindeki soruları görebiliyorum," dedi usulca. "Ama biliyorum, biliyorum, o yaşıyor."

Morana bir damla gözyaşının yanağından aşağı süzülüp suya karıştığını hissetti. "O zaman onu bulacağız."

Dudaklarını yavaşça onunkilere bastırmadan önce uzun bir dakika boyunca ona baktı. Yumuşak ve basitti ama kalbinin sıkışmasına neden oldu.

Geri çekilerek alnını onunkine bastırdı, ağzı hafifçe titriyordu. Çenesini sıkamak için gıcırdattı ve Morana ellerini yüzüne bastırarak onu tuttuğunu gördü. Uzun dakikalar boyunca öylece durdular, sonra adam aniden çekildi, suyu kapattı ve ona bir havlu uzattı.

Morana derin bir nefes alıp kurulandı, o da aynısını yaptı ve ardından onu yatak odasına kadar çıplak bir şekilde takip etti. Morana'ya tek kelime etmeden yeni bir tişört verdi, Morana da hemen giydi ve bir çekmeceyi açıp bir tarayıcı çıkarmadan önce bir çift boxer giydi.

Yatağa giren Morana, tarayıcıyı odanın her santimetrekaresinde gezdirirken kapının yakınında sadece bir böcek bulabildiğini gördü. Pencereyi açarak onu göle fırlattı ve tekrar kapatıp onun yanına yattı.

Morana da onu takip etti, ona doğru yerleşti, göğüsleri göğsüne yaslandı, bacakları onunkilere dolandı.

"Evi kim dinledi?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Gerisini yarın bulmam gerekecek."

Morana ona baktı, beyni çalışıyordu. "Maroni olabilir mi?" Omuz silkti. "Bunu daha önce hiç yapmadı."

"Daha önce hiç kimseyle yaşamadın," diye dikkat çekti.

"Bu doğru," diyerek onu belinden sıktı ve kulak memesine küçük bir öpücük kondurdu. "Bununla yarın ilgileneceğiz."

"Dante bunu neden yaptı?" diye sormadan önce birkaç dakika sessizlik oldu.

"Yeraltına inmek zorunda kaldı." diye cevap vermeden önce derin bir nefes alırken göğsü kıpırdadı.

"Ama neden? O Dante Maroni."

"Kesinlikle," diye mırıldandı, parmağı omzunda bir desen çizerken. "Mükemmel bir bilgi toplayıcısıdır ama bazı bilgileri adı olmadan daha iyi elde edebilir."

Morana'nın kalbi durdu ve bir dirseğinin üzerine doğru eğilerek adamın mavi gözlerine baktı, saçları gözlerinin üzerine döküldü. "Bu Sendika'yla mı ilgili? Almaya gittiği bilgi bu mu?"

Adamın ıslak saçlarından bir tutamı kulağının arkasına iterken dudaklarının hafifçe seğirdiğini gördü, bu nazik hareket onu şaşırtmıştı.

"Evet," diyerek onun şüphelerini doğruladı. "Sendika'nın içine sızacak."

Morana çenesinin düştüğünü hissetti. "Sen ciddi misin? Bunu nasıl yapacak ki? Güvende olacak mı? Biz nereden bileceğiz?"

"O iyi olacak," Tristan onu tekrar göğsüne doğru çekti. "Ve iletişim kurmak için bir sinyalimiz var. Ama kimse bilmemeli. Herkesin, özellikle de Maroni'nin onun öldüğüne inanması çok önemli. Yoksa tehlikede olabilir."

Morana durumun ciddiyetini anlayarak başını salladı. "Yine de Amara'ya söylememiz gerekmez mi?" Arkadaşının yerinde olsa o da bilmek isterdi.

Tristan başını salladı. "Dante yapmamamı söyledi. Gözler onun üzerinde olacak, özellikle de şimdi. Kimse hiçbir şeyden şüphelenemez."

Bu ona ne kadar acı verse de Morana bunu anlıyordu. Sadece işler tekrar yoluna girdiğinde arkadaşının onu affetmesini umuyordu.

Karanlık oda, onun sıcak kokusu, sabit kalp atışları yavaşça kalbini rahatlattı. Tüm akşam boyunca hissettiği ağırlık yavaş yavaş göğsünden dağılırken, onun boynunun ve omzunun kıvrımlarına daha da sokuldu ve mutlu noktasını buldu. Adam onun lobunun tepesine bir öpücük kondurarak onu sıktı.

Uzun dakikalar geçti ve Morana neredeyse uykuya dalmak üzereydi ki adamın sesi sessizliği bozdu.

"Maroni beni kanatları altına aldığından beri bu kulübe bana verildi," diye sessizce başladı ve Morana dikkat kesilerek, göğsüne çok yakın bir şeyi onunla paylaşırken onu dinledi. "Gençken, bazı geceler eğitimden sonra burada yatardım ve ölmek isterdim."

Morana nefes alış verişinin kesildiğini hissetti, kolları Morana'ya sıkıca sarıldı ama kıpırdamaya cesaret edemedi, bu anı bozacak bir şey yapmaya cesaret edemedi.

Parmağıyla sırtında ilmekler çizerek devam etti. "Çekmecede her zaman bir silah vardı ve bazı günler neredeyse bitiriyordum. Beni her seferinde ne durdurdu biliyor musun?"

Morana başını salladı.

"Kız kardeşimin her zaman ağabeyinin onu neden kendisi için yaşayacak kadar sevmediğini merak edeceğini düşündüm. Onu bununla bırakamazdım."

Gözlerinin yandığını hissetti, kalbinin onun sesinde duyduğu acıdan dolayı acıdığını hissetti.

"Ama o gün çok uzak görünüyordu ve ben çok güçsüzdüm. Her gün bana çok fazlaymış gibi geliyordu." Karanlıkta yumuşak bir sesle konuştu, sesi zar zor duyuluyordu. "Peki, neyi merak ettim biliyor musun?"

Morana tekrar başını salladı, boğazı düğümlendi, göğsü ağırlaştı. "Sen."

Kalbi durdu.

"Bazı günler, büyüdüğümde seni nasıl bulacağımı ve öldüreceğimi düşündüm, seni farklı şekillerde öldürebilirdim," diye devam etti, karanlık bir şekilde kıkırdayarak zihnini ona açtı. "Bazı günler, başka birinin sana ulaştığını ve onları nasıl öldüreceğimi hayal ettim. Onları nasıl öldürdüğümü. Ve bazı günler, gerçekten üzüldüğümde ve kendime acıdığımda, bana nasıl gülümsediğini düşündüm ve dönüştüğüm canavarı gördükten sonra bana böyle gülümseyip gülümsemeyeceğini merak ettim."

Morana geri çekildi ve elini onun çenesine koydu, gözleri dışarıdan gelen azıcık ışıktaki onunkilerle kilitlendi.

"Hâlâ beni öldürmeyi düşünüyor musun?" diye sordu, eğer düşünürse hazırды.

Bir süre sessiz kaldı. "Hayır," diye başını bir kez salladı.

Morana nefes aldı. "Hâlâ birinin bana ulaşıp onları öldürdüğünü mü hayal ediyorsun?"

"Hayır," diye tekrarladı, sesinden emindi. "Hâlâ gülümsememi mi düşünüyorsun?"

Uzun bir süre onu izledi, gözleri ağzında oyalandı, sonra yüzünü onunkine yaklaştırdı, eli artık teninin yakından tanıdığı bir tutuşla boynuna geldi.

"Şu anda pek çok farklı şey düşünüyorum ama beni yumuşak biri sanma Morana. Gölgede fısıldanan sözler benim kim olduğumu göstermez. Ben hâlâ bir canavarım."

Morana onun gözlerini aradı, avucunun sabit nabzına dayandığını hissetti, aniden fark etti ki bu yüzden her zaman boynunu tutuyordu - onu hissetmek için

Ellerinin altında kalp atışları. Yavaş bir gülümseme dudaklarını kıvırdı, avuçları adamın çenesini kavradı, okşadı, adamın tırnakları tenine sürtündü.

"Gençken ve geceleri odamda yalnızken, varlığımdan hoşlanmayan bir babam varken, annem ve arkadaşlarım yokken, sadece aşırı aktif hayal gücüm ve beynim varken, ne düşünürdüm biliyor musun?" diye mırıldandı, kilitli bakışlarını hiç ayırmadan. "Babamın muhafızlarından biri odama gizlice girdiğinde ve onu defetmek zorunda kaldığımda -" eli tepki olarak boynunda sıkılaştı ama devam etti, "- yalnızlığımda ve kendimle yüzleşirken, ne hayal ederdim biliyor musun?"

Onun cevabını bekledi, o yoğun mavi gözlerini onunkilerden hiç ayırmadı.

"Bir canavar," diye fısıldadı dudaklarının arasından. "Benim canavarım. Beni güvende tutabilecek ve bana zarar vermek isteyen diğer canavarları öldürebilecek bir canavar."

Son kelimedede, onu altına alırken ağzı onunkine çarptı.

"Ona her zaman sahiptin, vahşi kedi."

Ve sonra iddia ettiği gibi bir canavar gibi onun ırzına geçti.

Bir yandan erkeğinin elini tutarak mezarlıkta yürürken, bir yandan da kalbindeki başka bir adam için yas tutuyormuş gibi yapmak onun için harika bir sabah değildi. Bununla birlikte, Tristan'ın ona söylediği her şeyi göz önünde bulunduran Morana, uygun bir şekilde sade siyah bir elbise giymiş ve yüzünü daha solgun göstermek için biraz makyaj yapmıştı. Gözlerini gözlüklerinin arkasından ayırmıyor, elini Tristan'ın kolunun iç kısmına koyuyor ve onun performansından etkileniyordu.

O kadar soğukkanlıydı ki, onu tanımasaydı, derin bir üzüntü sakladığına ve sadece bu konuda konuşmak istemediğine ikna olurdu. Olduğu gibi, Outfit'in bir yabancıları olarak, cenaze töreni boyunca geri çekildi.

'Dante' olan yanmış cesedi gömmek için kapalı bir tabut töreni yapmışlardı. Tristan arabada ona cesedin Dante'ye ait olduğunu söylemişti.

Fiziksel açıdan Dante'ye yeterince yakın olan hainlerden biri onun gibi davranıyordu.

Bu sırada Dante tamamen yeraltındaydı.

Morana o sabah diğer kadını kontrol etmek için Amara'yı tekrar aramaya çalışmış ve numarasının kapalı olduğunu görmüştü. Zia da uğramıştı, gözleri üzgündü ve Morana'ya kızını sormuştu. Ve bu Morana'yı gerçekten endişelendirmeye başlamıştı.

Tristan biriyle konuşmak için ilerlerken o kenarda durup herkesi izledi.

İnsanlar saygılarını sunarken ve başsağlığı dilerken Lorenzo Maroni anlaşılır bir şekilde katıydı. Lorenzo'nun kuzeni Leo'yu tanıdı, kolunda Chiara vardı, yüzü gözyaşlarıyla doluydu. Gözyaşlarının gerçek mi yoksa sahte mi olduğunu Morana bilmiyordu.

Amara'nın üvey kız kardeşi Nerea arkada başka bir askerin yanında duruyordu, keskin giyinmişti, erkeklerin dünyasında yalnız bir kadındı. Morana onu merak ediyordu. Çocuklar da dahil olmak üzere ailenin diğer üyeleri üzgün ve şaşkın yüzlerle duruyordu. Kıyafetin geri kalanı yavaşça etrafta dolanıyordu, erkeklerin çoğunun yüzünde üzüntüyü andıran ifadeler vardı. Beklediğinden daha fazla insan vardı, cenaze töreni tahmin ettiğinden çok daha görkemliydi. Ama sonra, Dante Maroni bir markaydı.

Dante'ye hiç kardeşinin olup olmadığını sormadığını fark etti. Dedikodulardan küçük bir erkek kardeşi olduğunu biliyordu ama uzun yıllardır kayıptı. Ona daha sonra sormak için aklına bir not aldı.

Morana tepedeki serin esintide Lorenzo'nun herkesle etkileşimini izliyor, bu adamda onu bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bazen ona sırları varmış gibi bakması ürkütücü bir şeydi.

Bir arabanın kapısının çarparak kapanma sesi dikkatini tepeden aşağıya doğru yürüyen adama çekti, içini bir şaşkınlık kapladı.

Babası oradaydı.

Morana'nın durduğu yerde bir an durakladı, Maroni'nin aşağıda durduğu yere doğru ilerlemeden önce gözleri gizli bir tiksintiyle Morana'nın üzerinde gezindi. Morana, artık kendisini o kadar etkilemeyecek kadar adamdan uzaklaşmış olan adamın kendisine neden böyle tepki verdiğini analiz etmeye çalıştı. Tristan babasını dikkatle izlerken, yaşlı adam onu görmezden gelerek doğruca patrona yöneldi.

Morana konuşulanları duyamayacak kadar uzaktaydı ama adamlar el sıkıştılar ve sonra konuşmak için biraz uzaklaştılar. Eğer babası onu geri almak için konuşmaya geldiyse, bir kez daha düşünebilirdi. Eğer iş için oradaysa, her şeyin zamanlamasına bakılırsa bu çok ilginç olurdu. Belki de sadece saygılarını sunmak için oradaydı ama o buna inanmıyordu.

İkisini de açık bir şekilde izleyen Morana'nın gözleri etrafı taradı ve karşı tepede, bir ağacın arkasında duran bir adamın üzerinde durdu. Cenaze alayının bakış açısından, olduğu gibi gizlenmiş olan bu adamı kimse göremezdi. Ama hâlâ tepede duran kadın adamın siluetini seçebiliyordu.

Yüzü sakalının altında gizliydi ve bir tür bastona dayanmış, bir ağacın arkasına saklanmış ve izlediği iki adamı izliyordu. Kaşlarını çatarak hızla mesajlarını açtı.

Morana: *Saat 5 yönünde babamı ve Lorenzo'yu izleyen garip bir adam var.*

Morana: *Bulunduğu yerden onu göremezsin. Gel yanımda dur.*

Tristan'ın telefonuna baktığını, sonra da tepeye çıkıp onun durduğu yere doğru yürüdüğünü gördü. Onun yanında bir yer bulduktan sonra umursamazca koşmaya başladı.

Gözlerini adamı gördüğü yerde gezdirdi ve Morana dönüp adamın şimdi onları izlediğini gördü.

Adam, onun hakkında bir şey anlayamayacağı kadar uzaktaydı ama gözlerini üzerinde hissedebiliyor, omurgasından aşağıya bir ürperti yayılıyordu.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu Tristan'a sessizce.

"Hayır," diye cevap verdi, sesi sakindi. "Ama bizi izliyor." "Biliyorum."

Alay aşağıda devam ederken birkaç dakika sessiz kaldılar. Gökyüzünde toplanan kara bulutlar tepelere lanetli bir parıltı yayıyordu ve sonbahar olmasına rağmen rüzgârlar soğuktu. Orada sessizce duran Morana, bakışlarının tekrar tekrar garip adama kaydığını fark etti.

"Bir şeyden şüphelenen var mı?" diye sordu, dudakları zar zor kıpırdıyordu.

Adam onun yanında taş gibi duruyordu, maskesi takılıydı ve aynı derecede sessiz konuşuyordu. "Herkes bir şeylerden şüpheleniyor, sadece ne olduğunu bilmiyorlar."

Morana bunun üzerine sessiz bir kahkaha attı ve başını eğmiş Lorenzo Maroni'yle konuşan babasına baktı.

Her iki adamın da vücut dilini inceleyerek, "Beni geri almaya çalışıyor olabilir," diye yorumladı. "Aşkından değil ama gururundan."

"Hiç gururu yok," dedi Tristan onun yanında. "Cesedimi çiğnese bile seni alt edemez. Sen onun için fazla zekisin."

Morana ona baktı, onun zekâsına duyduğu saygı karşısında kalbi yumuşadı. Bu beklediği bir şey değildi ama ona böyle küçük şeyleri, hiçbir numara ya da kurnazlık yapmadan anlattıkça, içinin daha fazla çiçek açtığını hissetti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı usulca, adamın kolunu sıkarak.

Omuz silkti. "Bu bir gerçek. Sen bu adamların çoğunun toplamından daha zekisin ve sadece teknoloji işlerinden bahsetmiyorum. Bunu inkâr eden herkes aptaldır."

"Sen aptal değilsin."

Dönüp ona baktı, mavi gözleri ela gözlerine kilitlendi. "Ben içlerinde en akıllı olanıyım. Hiçbirinin şansı olmadan çok önce seni sahiplendim."

Kalbi çarpınan Morana, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle aşağıya baktı. Bu gülümseme yavaşça kayboldu. "Bir gün o gün hakkında konuşmak zorunda kalacağımızı biliyorsun, değil mi?"

Cevap vermedi.

Morana sessiz kalarak konuyu kapattı. Yavaş yavaş açılmaya başlarken onu zorlamak sorumsuzluk olurdu. Hazır olduğunda konuşacaktı, tabii eğer hazır olursa.

"Geçen gün İttifak hakkında çok ilginç bir teoriyle karşılaştım," diye söze başladı ve konuyu daha tarafsız bir zemine taşıdı. "İttifak'ın nasıl dağıldığından bahsediyordu çünkü aslında üç taraf vardı ve içlerinden biri kaçtı. Bu konuda bir şey duydun mu?"

Yanındaki adamın sessizliği uzun, çok uzun dakikalar boyunca sürdü, öyle ki Morana onu duyduğundan emin olmak için kafasını kaldırıp adama bakmak zorunda kaldı. Adamın gözleri boşluğa, uzaklarda bir yere bakıyordu. Adamın nereye gittiğini bilmiyordu ama her neredeyse, hiç hoş değildi.

Elini onunkinin içine kaydırarak parmaklarını birleştirdi, kendi parmakları daha küçük ve yumuşaktı, onun kaba, aşınmış ve uzun parmaklarına karşı kayıyordu. Sıkıca sıkarak gözlerini ondan ayırmadı ve kendisine dönmesini bekledi, "Tristan?" Tristan gözlerini kırıştırtarak ona

baktı ve aniden çevresinin farkına vardı.

Tepeleri bir kez taradıktan sonra derin bir nefes aldı ve Morana'ya birkaç hafta önce asla fark edemeyeceği bir kırılganlık titreşimi gösterdi. Tek kelime etmeden sessizce kendi zihnine çekildi ve Morana da belki de bunu sormanın yeri ve zamanı olmadığını bilerek ona izin verdi.

Toplantıdaki adamlardan biri Tristan'a seslendi ve elini sır verir gibi küçük bir şekilde sıktıktan sonra yüzü tamamen

İfadesiz bir şekilde, siyah takım elbisesi ve siyah gömleğinin içindeki bedeniyle, nam salmış bir yırtıcının sarmal zarafetiyle aşağıya doğru yürüdü.

Onu tanıdıkça, bu küçük şeyleri ne kadar derinden hissettiğini ve ne kadar ustaca hissetmiyormuş gibi davrandığını daha iyi anladı.

Birkaç dakika herkesi gözlemledikten sonra, Morana başka birinin gelip yanında durduğunu hissetti. Başını kaldırıp baktığında Lorenzo Maroni'yi babası olmadan tek başına gördü.

"Benimle yürü Morana," dedi ve Morana'nın cevap vermesine fırsat vermeden yokuş yukarı arabalara doğru yürüdü.

Temkinli ama meraklı Morana, Tristan'a kısa bir mesaj gönderdi ve yaşlı adamın peşinden gitti, onu şehir arabasının yanında tek başına beklerken buldu. Morana sessizce ona doğru ilerledi.

Ceketini açtı ve bir puro çıkardı, kesmeden önce bir kez kokladı.

"Purolar ortaklarımdan birinin hediyesiydi," diye başladı söze girmeden. "O ortağım daha geçen gün bana işimizi derinlemesine araştıran birinden söz ediyordu."

Gözlerini çok aşağıdaki tabuttan ayırmadan dumanı yaktı. "Bu sen olamazsın, değil mi? Beni tehdit etme şeklinden sonra, buna inanmaya meyilliyim."

Morana işaret parmağında daha önce olmayan büyük gümüş yüzüğe baktı, kafatası yüzü parlatılmış ve detaylandırılmıştı ve oğlunun cenazesine katıldığı düşünüldüğünde tuhaf bir şekilde sarsıcıydı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Yaşlı adam çok şey gören gözlerle onu izledi. "Dante nerede?"

Morana şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve tabuta dikkatle baktı.

Kıkırdadı. "Bunu senin hayatta olduğundan çok daha uzun süredir yapıyorum küçük kız. Biliyorum," dedi tahta kutuyu göstererek, "o benim oğlum değil."

Morana sessiz kaldı, adamın ne yapmaya çalıştığından ve neden ona sorduğunun farkında değildi.

Lorenzo Maroni'nin gözleri kırıştı, yakışıklı yüzü yaşlılık çizgileriyle kırışırken, hayal gücünün ötesinde hikayeler barındıran karanlık gözleriyle ona baktı. O tek bakışta adamın tecrübesinin tüm gücünü hissedebiliyordu ve ona nötr bir şekilde bakarken omurgasını dik ve başını dik tutmak için her şeyini harcadı.

"Tristan'ın neden aşık olduğunu anlayabiliyorum," diye yorum yaptı, sesi neredeyse yatıştırıcıydı. "Sende ateş var. Ateşe saygı duyuyorum. Ama burada daha büyük güçler var, küçük kız. Senden ya da benden daha büyük. Bencil ihtiyaçların için harekete geçirdiğin şeylerin farkında olduğunu bile sanmıyorum."

Morana ona soru sormamak için yanağının içini ısırıldı.

"Bana oğlumun neyin peşinde olduğunu söyle," dedi Maroni purosundan derin bir nefes çekerek, "ben de sana neden geri gönderildiğini söyleyeyim."

Morana nedenini öğrenmek istiyordu ama o kadar da değil. Masumca gözlerini kırıştırarak, oyuna devam etti. "Yani babama dönmemde parmağın olduğunu kabul ediyorsun?"

Maroni bir duman bulutu çıkararak güldü, kalın boynu gömleğinin üzerinden sarkıyordu. Dante'nin bakışlarını nereden aldığını görebiliyordu.

"Babanı kontrol etmek için bir piyondun," Maroni purosundan derin bir nefes çekti ve dumanı üfledi, darp edilmiş tütün kokusu ciğerlerini istila etti. "Bir sorun haline geleceğini hiç düşünmemiştim."

Morana şakasızca güldü. "Babam beni hiçbir zaman senin onu kontrol etmene yetecek kadar sevmedi."

"Ah, seni severdi," diye gülümsedi Maroni, gözlerindeki kötülük belliydi. Morana ona baktı, sözleri karşısında kafası karışmıştı.

"Beni neden buraya çağırdın?" diye sordu ellerini ceketinin ceplerine sokarak.

Maroni purosunu yere atıp ayak parmağıyla sopalayarak, "Sana bir anlaşma teklif etmek istiyorum," dedi. "Benim şehrimde, benim yerleşkemde, benim askerimle yaşıyorsun. Seni tehdit etmiyorum, sadece söylüyorum. Beni düşman edinmek istemezsin."

Morana onun arabaya binişini izlerken sessiz kaldı ve geri çekildi, adamın söylediklerinin yarısını bile anlamamıştı. Kesin olan bir şey vardı ki o da Lorenzo Maroni'nin tanımadığı birinden korktuğuydu. Aksi takdirde, Morana gibi birine herhangi bir anlaşma teklif edecek kadar alçalmasına kesinlikle imkân yoktu.

Bunu çok ama çok ilginç buldu.

Öğleden sonra kulübeye girer girmez dizüstü bilgisayarından gelen bip sesi onu ürküttü. Hızla çalışır durumda bıraktığı sistemlere koşan Morana, dizüstü bilgisayarını verandaya çıkardı ve önündeki gölün ve çevredeki tepelerin ve uzaktaki sağdaki malikanenin güzel manzarasını gören sandalyeye oturdu.

Morana, cenaze töreni için giydiği düz ayakkabılarını çıkararak sandalyeye kıvrıldı ve bip sesinin nereden geldiğini bulmaya çalışarak sisteme giriş yaptı.

Ve ekranda gördüğü şey onu şaşkına çevirdi.

Kodlardı. Onun
kodları.

Ne oluyor be?

Birisi ona, kendisinin yazdığı, Jackson'ın çaldığı ve Tristan'ın suçlandığı, her şeyi başlatan kodları, orijinal kodları göndermişti. Ekteki mesaja bakarak üzerine tıkladı.

imreaper00: *Sanırım bunlar sana ait. Etkileyici bir*

çalışma. Bu ne lan?

Kimdi bu adam? Ve güvenliğini aşmakla kalmayıp kodlarını nasıl buldu?

nerdytechgoddess00: *bunları nereden aldınız?*

Morana kalbinin küt küt attığını hissederken ekran sonraki birkaç dakika boyunca boş kaldı. Kodlar ondaysa, bu kopyalanmadıkları ya da kullanılmadıkları anlamına geliyordu. Bunun için onları kendi kendini yok eden bir algoritma ile kodlamıştı. Ama teknoloji konusunda son derece yetenekli olduğu belli olan bu tuhaf adam neden bunları ona geri versin ki? Neden ona kayıp kızlar ve Sendika ile ilgili ipuçları versin ki?

Bir mesaj geldi.

Tanışma vaktimiz geldi.

Çevrimdışı oldu.

Morana, her şeyden önce, yazması iki yıldan fazla süren kodları kontrol etti. Dijital çağda tehlikeliydi.

herhangi bir zamanda herhangi birini ve herhangi bir şeyi tahrif etme gücü. Özellikle dolaplarında iskeletleri olan gangsterler için tehlikeliydi.

Her bir satırı tek tek kontrol etmesi ve kurcalanıp kurcalanmadığını anlamaya çalışması birkaç saatini aldı. Hiçbir şey bulamadı. El değmemişlerdi, kullanılmamışlardı, Jackson onları çaldığında oldukları gibiydiler.

Dizüstü bilgisayarını kenara iten Morana, saatler geçerken bulutlu gökyüzüne baktı ve her şeyi anlamlandırmaya çalıştı.

Birincisi, birisi Jackson'ı iki yıldır üzerinde çalıştığı kodları çalması için tutmuş, kodların varlığından haberdar olan biri, Tristan'ı bu kodlarla suçlamış ve böylece Jackson'ı ona yönlendirmişti.

İki - ona yönlendirildikten sonra, birileri ona isimsiz mesajlar ve geçmişleri, İttifak ve onun geçmişi hakkında farkında olmadığı ipuçları göndermeye başlamıştı.

Üç - o tavşan deliğinden aşağı inmişti ve birisi onu Sendika'ya yönlendirmişti ve araştırmaya başladığında kodları iade edildi.

Tüm bunlar ancak teknoloji meraklısı biri tarafından yapılabilirdi. Ve şimdi tüm bunların kendisini Sendika'ya yönlendirmek için yapıldığını düşünüyordu. Kodları çalmak bir tesadüftü, asıl hedef buydu. Birisi onun bu işte çalışmasını istiyordu.

Bu adam her kimse, onun dikkatini çekmek istemesinin bir nedeni vardı.

imreaper00. Bir kullanıcı adı ama kimdi o? Havaalanındaki mezar gizemli adam ona hayatta olduğunu söylediği için teşekkür etmişti. Ölmüş olması mı gerekiyordu?

Sorular başını ağrıtmaya başlamıştı.

Gölün etrafına alacakaranlık çöktü ve Morana şimdi ne yapacağını bilemez bir halde içeri girdi. Üzerini değiştirdikten sonra

kanepede, canı sıkıldığında kendine saygısı olan her gardırop ineğinin yaptığını yaptı. Netflix izledi.

En yeni takıntısının birkaç bölümünün ve sayısız atıştırmalığın ardından Morana, Netflix'ten kaynaklanan ve çok özlediği bir uyuşukluk içinde mutlu bir şekilde kanepeye uzanmıştı. Bir molaya, boşluğa, gerçek hayatındaki pisliklerden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Son birkaç haftadır hayatı birdenbire çok maceralı bir hal almıştı ve bir kızın histerik bir şekilde yıkılmadan önce dayanabileceği çok fazla şey vardı. Ve histerik bir şekilde yıkılamazdı çünkü birlikte yaşadığı adam onu santim santim bırakırken duygusal olarak daha güçlü olmasına ihtiyacı vardı. Belki birkaç yıl sonra, ona bunu ikram edebilirdi.

Tristan onu kanepeye uzanmış, ağzı hafifçe açık, gömleksiz Henry Cavill'in banyo yapışını izlerken buldu.

Boğazını temizledi.

Morana çok iyi bir atış yaparken durakladı ve arkasındaki Henry'ye taş çıkartacak kadar seksi adama kaşlarını kaldırdı.

"Sence hiç geçmeyecek mi?" diye sordu, sesi kasıtlı olarak alçaktı ve kadının karnını titretip sıkmasına neden olan o tonda.

Morana cevap vermek üzere ağzını açtı ama adam ceketini yana atıp kollarını sıvayarak Morana'nın olduğu yere gelince ağzı kurudu.

Ayağa kalktı ama daha fazla hareket edemedi, adam bacaklarından tuttu ve onu sırt üstü yatırarak kenara çekti, önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Morana, kalbi gümbür gümbür atarken, çekirdeği ihtiyaçla çarparken, adamın tişörtünü göğüslerinin üzerine, bacaklarını omuzlarına doğru itmesini ve dudaklarının göğüs ucuna yaklaşmasını izledi.

Ağzının ıslak sıcaklığından bir ses kaçtı, doğru sürtünmeyi bulmaya çalışarak artan ıslaklığını ona doğru bastırırken sırtı kamburlaştı. Dişleri göğüs ucunu çekiştirerek ağzının derinliklerine götürdü, sonra aynı ilgiyi diğerine gösterdi, gözleri onun üzerindeydi.

"şikayet ettiğimden değil, ama vay canına, bu, oh kahretsin," diye mırıldandı Morana, klotunun dikişini yırtıp kumaş parçasını fırlatırken, bacaklarının arasına bir sıcaklık seli girdi. Elleri kıının altına indi ve kalçalarını ona doğru iterken onları kavradı. Eğilerek göbeğine hafif öpücükler kondurdu ve kadının birdenbire kck deri kıvrımlarının farkına varmasını sağladı. Duraklamadı bile, güneye inerek onu içine çekti, dişleri kalçasının yan tarafına battı.

"Lütfen," diye yalvardı Morana, saçlarını çekiştirerek onu kendine yaklaştırdı.

"Bana bunun geçici olmadığını söyle," dedi, ağzı kadının ağlayan kıvrımlarından bir santim ötedeydi.

Morana başını salladı. "Geçici değil."

"Güzel," diye mırıldandı, ağzını Morana'nın içine bastırmadan hemen önce sözcükleri Morana'nın tenini ısıtıyordu. Morana bir anlığına yıldızları gördü, adam onu tutarken kalçaları başının etrafında sarsıldı, muhteşem mavi gözleri onu esir aldı.

Ve adamın dilinin hızla klitorisinin üzerinde gezindiğini hissetti.

Sırtını kanepeye dayadı, adam onu ilk kez ziyafet gören a bir adam gibi yemeye başladığında nefes nefese kaldı.

Ağzıyla kızın amını mahvetti. Bir daha asla eskisi gibi olmadı.

Vücudu doyup gevşedikten ve yatağa girdikten çok sonra Morana onun alnındaki kaş çatma çizgilerini takip etti ve ona kodlardan bahsederek gününün nasıl geçtiğini sordu. Bu normaldi, o kadar normaldi ki böyle bir şeye sahip olacaklarını hiç düşünmemişti ve bunun ellerinden alınacağından yarı yarıya korkuyordu.

"Bugün bana üçüncü bir adamı sordun," diye mırıldandı Tristan, parmakları kadının omuzlarında anlamsız desenler çizerken. "Bu bana o gün duyduğum bir konuşmayı hatırlattı."

Morana onun kaşlarının dibinde durdu ve gözlerinin içine baktı. "O gün-"

Sözsüzce başını salladı. Morana devam etmesini bekledi, o günle ilgili her şeyi bilmek ince bir buzdu. Onun bu konuyla ilgili bir şeye nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

"Baban ve Maroni masada oturuyorlardı," diye anımsadı, gözlerine o uzak bakış girmişti. "Baban Maroni'yi tehdit etti ve Maroni başka bir adamdan bahsederek babanı yatıştırdı. 'Reaper'a ne olduğunu hatırla' ya da onun gibi bir şey söyledi."

Morana sustu.

Kalbi bir an için durdu.

Ayağa fırladı ve bu kadar basit olabileceğine inanamayarak ona baktı.

"Azrail," diye ısrarla kolunu sıktı. "Bahsettiği ismin **b u** olduğundan kesinlikle emin misin?"

Aciliyetini anlayan kadın, yatak odasından aceleyle çıkıp dizüstü bilgisayarını bıraktığı yere doğru merdivenlerden inerken onun doğrulduğunu gördü.

"Evet, eminim," diye peşinden gitti, sesi biraz şaşkındı. "Neler oluyor?"

Morana hızla sohbet penceresini açtı ve ekranı ona çevirdi, kalbi dakikada bir mil hızla atıyordu. "Bu kadar kolay olabilir mi?"

Adamın sohbeti okuduğunu ve kullanıcı adını gördüğünü, gözleri kendisine geldiğinde yüzünün sertleştiğini gördü. "Ondan hiç bahsetmedin."

Morana elinin tersiyle itti. "Bu önemli değil. Asıl mesele, bu aynı adam olabilir mi? İskelede tanıştığım adam onun öldüğüne dair bir şeyler söylemişti."

Tristan kaşlarını çatarak ekrana daha uzun süre baktı. "Olabilir ama bilmiyorum. Kıyafet'teki herhangi bir Azrail'in adını hiç duymadım, hatta geçerken bile."

Bunu düşünürken uzun bir dakika boyunca sessizlik oldu, gözleri çarpıştı.

"Bir telefon edeyim," dedi Tristan ona. Bir çekmeceye gidip Morana'nın daha önce hiç görmediği bir kullan-at telefon çıkardı ve odadan çıkıp dışarı çıktı, olduğu gibi gömleksizdi. Morana onu takip etti, eşikte durdu, soğuk rüzgâr çıplak bacaklarını ve kollarını kesiyordu, göl gecenin içinde tamamen sessizdi.

Adam ona bakmak için döndüğünde, cihazı kulağına dayayarak bazı düğmelere bastığını gördü.

"Bende bir şey var," dedi sessizce ve Morana nefesinin kesildiğini hissetti. "Reaper'ı hiç duydun mu?"

Diğer uçtaki adam ne söylüyorsa dinlerken sessizlik vardı, çerçevesi gittikçe daha sıkı sarılıyordu. Dakikalar geçti ve Morana daha fazla dayanamayarak verandadan çimlerin üzerine çıktı, çıplak ayakları soğuk ve ıslak çiyleri hissediyordu ve adamın önünde durmak için yürüdü.

"Ne zaman?" Tristan ona bakarak sordu. "Tamam," dedi ve telefonu ikiye bölüp göle atarak bağlantıyı kesti.

"Kimdi o?" Morana meraktan ölerек sordu.

Tristan göle bakmadan önce uzun bir süre ona baktı. "Bir muhbir. Buluşmak istiyor."

"Bana söylemediğin şey ne?" diye sordu, onu yüzüne doğru çekerek.

Derin bir nefes aldı, kaşları alnının üzerine düştü. "Uzun zaman önce bir Azrail vardı ama o ve ailesi bir yangında öldü."

Morana yüzünü buruşturdu, dudakları büzüldü. "Sence o mu?"

"Bilmiyorum," diye uzaklara baktı, elleri yanında yumruk olmuştu. "Ben daha çok her kimse neden senin dikkatini çekmek istediğiyle ilgileniyorum. Kodları alıp sana geri verecek kadar kötü."

Bir an için bunun üzerinde düşündü. "Belki de yirmi yıl önce senin için eşsiz olmamla aynı nedenden dolayı. Geri dönen tek kız bendim."

Tristan başını salladı, gözleri uzaklara dalmıştı. "Bunu hiçbir zaman anlayamadım. Sağ salım döndüğüne sevindim ama neden? Baban seni sevdiği için değildi, bundan eminim."

"Oh, seni seviyordu."

Maroni'nin sesi düşüncelerini böldü.

"Maroni bugün bana bir şey söyledi," diye bilgilendirdi onu. "Geri dönen tek kişinin ben olmamın bir nedeni olduğu hakkında. Belki de aklımla oynuyordu."

"Belki," diye düşündü Tristan.

İkisi de gölün kenarında durmuş, kendi düşünceleri içinde kaybolmuş ve kafalarında öncekinden daha fazla soru işareti vardı.

Amara resmen radardan çıkmıştı.

Morana sabahın altısında göle ve onu çevreleyen tepelere bakarken bu konuda endişeleniyordu. Neredeyse bir hafta olmuştu ve ne yapacağını bilmiyordu.

Sabahı da oldukça tuhaf geçmişti. Tristan bir telefon almış ve beş dakika içinde kıcı yanıyormuş gibi kapıdan çıkmış, bir saat içinde geri dönmezse telefonunu takip etmesini söylemişti. Telefonunda takip cihazı olduğunu nereden bildiğini bilmiyordu. Ama adam gitmişti ve Morana giyinmekle ve oturma odasındaki çekmecedeki sakladığı fazladan silahı kot pantolonuna takmakla meşguldü ve verandada durup saati izliyordu.

Bu saatte tepeler yoğun bir sis örtüsüyle kaplıydı, güneş ışığı silikti ama onu kesiyordu. Soğuk rüzgâr saçlarının tellerinde oynaşüyor, sabahın erken saatlerindeki çiy ve çiçeklerin kokusu

evresine nüfuz etti. Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştı. Bir an için kendini zamanda geriye, başka bir çağa taşınmış hissetti, önündeki manzara çok eskiydi.

Omurgasından aşağı bir ürperti geçti ve elindeki modern teknolojiye, telefonuna sarıldı ve kendine rkmemesi gerektiğini hatırlattı. Ekranı, Tristan'ın takip cihazına baktı ve onun noktasının bulunduğu yerden yaklaşık yarım mil uzakta olduğunu gördü.

Gitmesinin üzerinden tam elli üç dakika geçtikten sonra telefonu bir mesajla titredi.

Tristan: *Bulunduğum yere gel. abuk.*

Morana: *Yola ıkıyorum.*

Kapıyı kilitledi ve navigasyonu takip ederek kulübenin diğer tarafındaki ormana doğru ilerledi. Sadece yarım mil uzakta olmasına rağmen Morana, Vin'le her gün yaptığı antrenmanlar sayesinde nefes alış verişinin haftaya göre daha iyi olduğu, daha uzun hissettiren patıkayı takip etti.

Su zerindeki rüzgâr ve kuş cıvıltıları dışında hiçbir sesin duyulmadığı birkaç dakikanın ardından, uzun ağaçlar tepenin eteklerinde küçük bir açıklığa yol açtı, kulübe sık yaprakların arkasına gizlenmişti.

Morana, Tristan'ın orada durduğunu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, cüssesi olmasa tanıyamayacağı bir adamla konuştuğunu gördü.

Dante.

Sakallı, eski Dante'nin içinde l bulunmayacağı tüylü, bol gri bir gömlek giymiş, saçları yüzüne dağılmış, bir zamanların mükemmel Dante Maroni'si olduğu zar zor anlaşılıyordu. Morana daha

Durdur onu, kaybettiğini sandığı, onun için önemli hale gelen adama çarparken ayakları açıklıkta uçuyordu.

İri kolları onu daha önce hiç deneyimlemediği bir ayı sarılışıyla sardı ve ona sıkıca sarıldı, görünüşünün aksine baharatlı kolonyasının ipuçlarını kokladı ve kendine rağmen gülümsemek zorunda kaldı. Dante Maroni'yi kıyafetlerinden çıkarabilirdiniz ama kıyafetlerini Dante Maroni'den çıkaramazdınız.

"Özlendiğimi görmek güzel," diye gürledi Dante'nin gülümseyen sesi, güven vermek için yavaşça sırtını sıvazlarken. Morana geri çekildi ve gülümsemesini engelleyemese de yanan gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

"İyi misin?" diye sordu ona bakarak. Gülümsüyor olmasına rağmen, her zamanki sıcak kahverengi gözleri tam olarak soğuk değildi ama kapalıydı.

"O iyi," dedi Tristan arkasından, sesi hafifçe kısıktı. "Onun için telaşlanmayı bırak."

Dante gözlerini devirdi, sesi kasıtlı olarak hafifti: "Beni yere sermeden önce git onun yanında dur Morana," dedi. "O güzel ağzını morartmak istemem, tabii ki senin için endişelendiğimden.

İçinden bir kahkaha patladı. Tanrım, onu nasıl da özlemişti.

Geri adım atan Morana dönmedi, sadece ona baktı. "İyi olduğuna emin misin?"

Sakalının altından samimi bir gülümseme dudaklarını sıyırdı. "Olacağım." Morana başını salladı. "Herhangi bir ipucu var mı? Burada olman gerekiyor mu?"

Dante başını sallayarak saçlarını başının üzerinden geriye doğru itti ve Morana saçlarının tekrar geriye düşmesini izledi. "Bir şey üzerinde çalışıyorum ama sana fazla bir şey söyleyemem. Amara ile konuştun mu? O iyi mi?"

Morana onu ciddiyetle değerlendirirken rüzgâr etraflarında uğulduyordu. "Hayır, görmedim. Haberi aldığından beri ona ulaşamıyor."

"Benim öldüğümü mü düşünüyor?" Dante gözlerini kısarak sordu.

Morana başını salladı. "Hayır, ama bağlantıyı kesti. Onu rahat bırakıyordum ama artık beni endişelendiriyor."

Dante sabır istercesine gökyüzüne baktı ve Tristan'a bakmadan önce "onun için yaptığım şeyler" gibi bir şeyler mırıldandı. "Ben bu işi hallederken sen de onu bul."

"Hallediyorum," dedi arkasındaki adam.

Morana, Dante onun omzunu sıkmadan önce ikisine de baktı. "Yakında görüşürüz çocuklar."

Başını sallayarak onun sessizce hareket etmesini ve ormanın içinde kaybolmasını izledi; onun cüssesinde bir adam, bedeninden beklenmeyecek bir zarafetle hareket ediyordu. Sevgilisine dönmeden önce durduğu yerde etrafına bakındı.

"Burası neresi?"

"Burası bazen kaçtığım yerdı," dedi Tristan, başını yana eğerek. "Dante bir gün beni buraya kadar takip etti, inatçı piç, ve burası bizim yerimiz oldu."

Morana başını yana eğdi, gözleri onunkilere kilitlendi. "Sana da biraz tuhaf göründü mü?"

Tristan ona bir adım daha yaklaşarak sessizce, "Kendinde değil," dedi. "Dinle, birkaç günlüğüne şehir dışına çıkmam gerekiyor. Bu bir ipucu ve sonuçlanırsa sana söylerim."

Bundan hoşlanmamıştı. Onun uzaklara gitmesi fikrinden hiç hoşlanmamıştı.

O da aynı fikirdeydi. "Dante gittiğine göre, burada kimseye güvenmiyorum. Bu gece için bir otele yerleşmeni istiyorum."

Morana onun gözlerindeki ciddiyeti gördü ve gözlerini kırptırdı. "Seninle tanışmadan önce de yıllarca uyanık uyudum Tristan. İyi olacağım."

"Bundan şüphem yok," başparmağını dudaklarına sürttü, gözleri yoğunlaşmıştı. "Ama görevime odaklanabilmem ve senin için endişelenmemem gerekiyor."

"Benim için endişelenecek misin?" diye sordu Morana, sesi çatallaşarak. Bazen kendi duygularının selinde onun da kendisi için hissettiklerini unutuyordu.

Hiçbir şey söylemedi, sadece dudaklarını onunkilere bastırdı ve ona kelimeler olmadan cevap verdi. "İsimsiz bir otele yerleş. Nereye gittiğini kimseye söyleme. Vin seni bırakacak."

Morana başını salladı, kendini zihinsel olarak hazırlıyordu, midesinin çukurunda çirkin bir his belirliyordu.

"Eğer sana bir şey olursa mağara adamı," dedi ona, kollarını boynuna dolayarak. "Seni kendim öldürürüm."

Gözleri kapanmadan ve ağzı meşgul olmadan önce onun gamzesinin parıltısını gördü.

Giriş yaptığı otel, haftalar önce Tristan'ı öldürmek için Tenebrae'ye ilk kez geldiğinde kaldığı otelle aynıydı. Şehrin tam merkezinde, zenginlere hitap eden ve giriş yapan her misafiri inceleyen yüksek, lüks bir binaydı. Kendine bir oda ayırtmak onun için çocuk oyuncağıydı.

Topuklu ayakkabılarıyla cilalı mermer zeminde tıkırdayarak zengin lobiye giren Morana, koyu renk saçlarını gizleyen kırmızı peruğuyla, içinde birkaç giysi ve teknik eşyalarının bulunduğu küçük valizini arkasından sürükledi.

"Trina Summers," diye tanıttı kendini, kendinden emin bir şekilde sahte adını söyleyerek. Resepsiyondaki bayan gülümsedi ve ona anahtar kartını uzattı. Bu otelde bir kez kalmak birikimlerini eritecekti ama bir kez

Ortalık sakinleştğinde tekrar çalışabileceğinden emindi. Tristan'ın parası olduğunu bilse de, hayatını kendi başına idame ettirebilmek istiyordu.

Morana gözlerini dört açarak lobide dikkat çekmeden etrafına bakındı ve birçoğu içinde yaşadığı suç dünyasının iç yüzünü bilmeyen insanları gördü. Birkaç şüpheli görünümlü adam orada burada oyalanıyordu ve gözlerini onlardan ayırmasa da onlara çok fazla dikkat etmedi.

Morana on sekizinci kattaki odasına doğru yürürken, hayatının kaosa sürüklenmesinin, bildiği her şeyin yerle bir olmasının üzerinden sadece haftalar geçmiş olmasını düşündü. Yabancı bir şehirdeydi ve bir zamanlar kendisinden nefret eden, şimdi ise yavaş yavaş ona güvenmeye başlayan tek adam dışında hiçbir dayanağı yoktu. Bu onun için büyük bir şeydi. Biliyordu, çünkü onun için, onunla kalıyor olması önemliydi. Hayatı boyunca sevdikleri tarafından terk edilmiş ve geride bırakılmıştı. Ona açılma konusunda neden temkinli davrandığı anlaşıyordu ama lanet olsun ki kız oraya gizlice girmeye kararlı değildi.

Düşüncelerinde kaybolan Morana odasına ulaştı ve oda servisini aradı. Dizüstü bilgisayarını ve yönlendiricisini kurup bir yandan eriştesini yerken bir yandan da darknet'te sörf yaptı. Sendika hakkında bilgi aramak, bir iğne yığını içinde belirli bir iğneyi aramak gibiydi. Artık kodlara sahip olduğu için daha rahattı ve bilgi konusunda daha az yükü vardı. Hâlâ soruları vardı ama aciliyet duygusu onu terk etmişti ve dürüst olmak gerekirse bu onu çok daha üretken yapıyordu.

Hem İttifak hem de Sendika hakkındaki komplo teorilerine ve makalelere göz attı, saatlerce bunları inceledi ve kendi teorilerini oluşturmak için epeyce şey buldu. Sendika'nın et ticaretine karıştığını ve İttifak'ın sonunun bununla bağlantılı olduğunu teorize edecek kadar şey biliyordu. Bunun nedeni tarafların et ticaretine katılmak istememeleri miydi?

Ticaret mi? Bildiği her şey göz önüne alındığında, kaybolan kızların bir şekilde Sendika tarafından planlanmış olma ihtimalinin yüksek olduğunu tahmin ediyordu. Bu mantıklı olurdu.

Sonraki iki gün boyunca Morana zamanını telefonundan Tristan'dan bir mesaj gelip gelmediğini kontrol ederek (mesaj gelmedi ve bu onu gerçekten endişelendirdi), Amara'yı aramaya çalışıp ulaşamayarak (bu onu daha da endişelendirdi) ve daha fazla ipucu bulmaya çalışarak geçirdi. Çoğunlukla odasında kalıyor, akşamları otelin restoranına inip yemek yiyor ve insanları izliyor, tanıdık birini görse bile kimsenin onu tanımayacağından emin oluyordu.

Üçüncü gece masada oturmuş çikolata fondüsünü yerken garson ona bir not getirdi.

Morana açtı.

Salı günü gece yarısı Riviera'daki boş depoya gelin.

Buluşma vaktimiz geldi. Yalnız gel. Zarar görmeyeceksin.

- Azrail

Morana koltuğunda dönerek mesajı kimin gönderdiğini bulmaya çalıştı. Lüks restoranın yarısı boştu. Notu getiren garsonu bularak ona not hakkında sorular sordu.

Genç adam ona, "Bir adam sizin için tezgâha bıraktı, hanımefendi," diye bilgi verdi.

"Neye benziyordu?" diye sordu ona, kalbi hızla çarpıyordu.

"İyi giyimliydi hanımefendi," diye hatırlamaya çalıştı garson. "Koyu renk sakalı vardı ve gözlük takıyordu. Bir de bastonu vardı."

Bir baston. Cenazedeki aynı adam mıydı? İhtimaller neydi?

Morana garsona küçük bir gülümsemeyle teşekkür etti ve hemen hesabı ödeyip aceleyle odasına gitti. İçeri girdikten sonra dizüstü bilgisayarının başına oturdu ve otelin güvenlik sistemine girerek son bir saat içinde restorandaki görüntüleri yakınlaştırdı ve adrenalini yükselterek tezgâhın yakınına dikkatle izledi.

Siyah beyaz grenli yayında, zayıf bir adamın bastonuna dayanarak topallaya topallaya tezgâha doğru geldiğini gördü. Adam elindeki notu tezgâhın arkasındaki kadına uzattı ve birkaç dakika Morana'yı izledikten sonra, her adımında yüzü buruşarak gitmek üzere döndü.

Morana adamın yüzüne yakınlaştı, onu daha önce görüp görmediğini hatırlamaya çalıştı ama çıkaramadı. Adamın elindeki bir şey gözüne çarptı ve oraya yakınlaştırdı, yakınlaştırdı. Bu bir yüzüktü. Bir kafatası yüzüğü mü? Sonunda pes edip yatmaya hazırlanmadan önce görüntüyü birkaç kez izledi. Yeni pijamalarını, kareli şortunu ve ekstra yumuşak 'ineklik yeni seksiliktir' tişörtünü giyerek yorganın altına girdi ve bu adamı düşündü, eğer onu kılık değiştirmiş ve anonim ismiyle bulduysa neden bu gece gelip onunla konuşmamıştı. Sadece birkaç adım ötede yemek yiyordu ve yalnızdı. Bunu düşünmüştü ama yapmamıştı. Neden? Kafasını karıştıran da buydu.

İşler çok ilginç bir hal almaya başlamıştı.

Morana'yı uyandıran, kalçasının yanına oturan bir beden oldu. Yatağında döndü ve üzerine doğru gelen iri cüsse karşısında boğazından bir çığlık yükseldi.

"Benim," viski ve günahın sesi üzerine döküldü ve hızla çarpan kalbini hemen sakinleştirdi. Morana başka bir şey düşünmeden

ve kollarını boynuna doladı, onu iyi bulmanın verdiği rahatlama diğer her şeyi bastırdı.

"Seni çok özledim," diye mırıldandı boynuna karşı, burnunu o mutlu noktaya sokarak teninin misk kokusunu içine çekti. Bir şeylerin yolunda gitmediğine dair ilk işaret, kolları ona sarılmadığında geldi. Son birkaç haftadır, sürpriz kucaklaşmalarında iyiydi, her zaman biraz şaşırır ama geçici olarak karşılık verirdi.

Yanındaki lambayı yakarak hafifçe geri çekildi ve adamın yüzüne baktı. Bu ikinci işaretti. Yüzü periliydi.

Onu hiç böyle görmemişti.

Morana'nın kalbi göğsüne çarptı, gözleri onunkileri aradı. "Tristan?"

"Yapma," diye fısıldadı. "Bana şu anda hiçbir şey sorma."

Ne kadar istese de Morana dinledi. Onu içinde bulunduğu karanlık yerden çıkarmak zorundaydı. Başını sallayarak yavaşça gömleğinin düğmelerini çözdü, ancak adamın elleri onunkileri durdurmak için yukarı kalktı. Soru sorarcasına ona baktı.

"Şu anda bana dokunmamalısın," dedi ona, mavi gözleri öylesine karanlık ve öylesine acılıydı ki boğazının düğümlendiğini hissetti.

"Güven bana," diye fısıldadı ona aynı sesle, ona verdiği her şeyin tamamını istiyordu. Adam bir süre bekledi, gözleri kadının boynundaki nabızda. Ellerini bırakarak devam etmesi için ona onay verdi.

Morana nefes aldı ve yavaşça gömleğini açtı, kendisine bakmadığını fark etti. Bunun üstesinden gelebilirdi. Gömleğini adamın gövdesinden iterek sessizce yataktan kalktı.

"Yüzüstü uzan."

Ayakkabılarını çıkarmadan, silahını masanın üzerine koymadan ve pantolonunu çıkarıp yatağın ortasına yüzüstü uzanmadan önce tereddüt etti.

Morana çekmecedен en sevdiği kokusuz yağlardan bir şişeyi çıkarmadan önce bir an onun sırtına baktı. Onun neden böyle davrandığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bir şeyler yapması gerekiyordu. Hayatında hiç kendini bırakmış mıydı? Ona hiç iyi olmamanın sorun olmadığı söylenmiş miydi? Bunca yıl boyunca hiç sevdiği birinin nazik dokunuşunu hissetmiş miydi?

Morana onun arkasına geçip bacaklarını açarak güzel kışının üzerine oturdu ve önünde uzanan kaslı sırtına baktı. Ona gelmişti - kırılmış ve dağılmıştı, onu bulmuştu. Evinde değil de orada olması, onu bu kafa yapısıyla bile bulmuş olması ve kulübeye gitmemiş olması ona yeterince şey anlatıyordu.

Morana tek kelime etmeden avuçlarına bol miktarda yağ döktü. Isıtmak için avuçlarını birbirine sürttükten sonra öne doğru eğildi ve yavaşça adamın omuzlarına yaydı, dokunuşuyla onu gördüğünü, kabul ettiğini, onu olduğu gibi, nasıl olursa olsun sevdiğini söyledi.

Titrek bir nefes alıp verdi ve Morana ellerini onun üzerinde gezdirmeye devam etti. Kaslarının sıkı düğümleri kaskatı kesilmişti. Başparmaklarıyla onları yavaş yavaş çözmeye çalışırken, kendine yardım edemeden göğsünden bir nefes daha çıktığını duydu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığını düşündükçe kalbi acıyordu. Çürük bedenine hiç şefkat gösterilmemiş, çürük ruhuna hiç güzel olduğu söylenmemişti.

Dudaklarını sözsüz bir beyanla kurt dövmesine bastıran Morana, onun güzel sırtındaki her bir kası tek tek yokladı. Orada burada birkaç yara izi gördü, hikâyelerini bir gün öğreneceğinden emindi ama o an için sessizce çalışıyordu.

"Kötüydü," dedi yastığa doğru, sesi boğuklaşmıştı. "Orada olmamalıydım."

Morana onu bu kadar kötü etkileyen ne gördüğünü merak ediyordu. Konuşmasına izin verdi, başparmaklarıyla omurganın dibindeki kasları yoğurdu.

"Şu anda bir şeye zarar vermek istiyorum," diye hırladı. "Ve bunun sen olmasını istemiyorum."

Kalbinin teklediğini hissetti. "Bana zarar vermeyeceksin, Tristan."

Çirkin bir kahkaha attı ve aniden yatağın kenarına düşecek şekilde döndü.

"Neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin," derken gözleri alev alev yanıyordu. "Kendi babamı öldürdüm. Tam buradan vurdum," diyerek alnının ortasını işaret etti. "Bunun sana ne yaptığının farkında mısın?" sesi yükseldi.

Morana gözleri büyüyerek onu izledi. "Tristan-"

"Ve bu benim için sadece başlangıçtı," diye eğilerek onu korkutmaya çalıştı. "Yaptığım şeyler, ellerimdeki kan asla temizlenmeyecek. Burada ne işin var senin? Zarar etmeyi bırak ve çek git."

Morana nefesinin kesildiğini hissetti, ona neler olduğunu anlamamıştı ama onu dışlama şeklinden çok ama çok korkuyordu. Derin bir nefes aldı ve sakın kalmak için mücadele etti. Adam çözülüyordu ve ikisinin de iyiliği için şu anda onu bir arada tutması gerekiyordu.

"Ve eğer yürürsem," başını eğdi, sesini eşit tuttu, "gitmeme izin verirsin."

Gözlerindeki keskin acı ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. "O zaman kapa çeneni."

Dizlerinin üzerine oturdu, elleriyle başını tuttu. "Onu asla öldürmek istemedim," diye fısıldadı, sesi kısıktı. "Bunu bilmeni istiyorum. Ben sadece

seni gördüm ve ne yapacağını anladım. Ben sadece onu durdurmak istemiştim. Bilmiyordum, bilmiyordum-"

Morana hareket etti, kalbi onun için kanıyordu. Elini onun koluna koyarak üzerine çıktı, yüzünü göğsüne doğru çekti ve vücudu titremeye başladı. "Ondan sonra beni bu canavarlarla yalnız bıraktı. Kimse olmadan kendi başımın çaresine bakmam için beni bıraktı. O zamanlar canavar değildim. O kadar kaybolmuştum ki-"

Kırıldı.

Morana acı içinde ona sarıldı, o kollarında ağlarken kendi gözleri yaşardı. Onun kırılmasına neyin sebep olduğunu bilmiyordu, onun için çok acımasız olan bir dünyada incinmiş ve yalnız bırakılmış küçük bir çocuk gibi ağlamasını neyin tetiklediğini bilmiyordu. Bilmiyordu ve şu anda onu araması dışında hiçbir şey umurunda değildi. Onun kabulüne ihtiyacı vardı. Kendi sevgisinin onu iyileştirdiği gibi onun da koşulsuz sevgisinin onu iyileştirmesine ihtiyacı vardı. Onu sevdiğini ya da her hareketinin bu gerçeği onun ruhunda pekiştirdiğini fark ettiğinden bile şüpheliydi.

Vücudu kollarında titrerken onu kalbine bastırdı, sessizce salladı, ona hiç sarılmadığı kadar sarıldı, ona tatlı, yatıştırıcı sözler fısıldadı, yanında olduğunu ve onu asla terk etmeyeceğini söyledi.

Ondan gelen sesler içinde bir şeyleri kırdı, şiddetli korumacılığın acelesi onu çok keskin bir şekilde sardı. Ona dakikalarca mı yoksa saatlerce mi sarıldığını, gecenin geçip geçmediğini ya da hâlâ devam edip etmediğini bilmiyordu. Sadece ona sarıldı, başına yumuşak öpücükler kondurdu, onu seilmeyi hak ettiği gibi, yıllardır seilmesi gerektiği gibi sevdi.

"Ya öldüyse?" diye sordu köprücük kemiğine doğru, sesi sert ve o kadar acılıydı ki tamamen yok olacağından şüpheliydi. Onun kimden bahsettiğini biliyordu.

Yüzünü geri çekti ve ona baktı. Gözleri, o güzel, elektrik mavisi gözleri, kırmızı çerçeveli ve şişti, içlerindeki gözyaşları onunla paylaştığı değerli hediyelerdi.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu ona, parmağını kaşının üzerinde gezdirip gözyaşını sildi.

Başını sıkıca salladı. "O zaman onu bulacağız."

Çenesi tekrar titredi, kalbinde hissettiği her şey gözlerinde çıplaktı ve Morana dudaklarını usulca onunkilere bastırdı, üzerlerinde gezinen ama çıkaramadığı her kelimeyi kabul etti. O henüz orada değildi. Bir gün orada olup olmayacağını da bilmiyordu. Ama biliyordu. Ve bu onun için yeterliydi.

"Hiç seviştiniz mi Bay Caine?" diye sordu usulca, onu yönlendirmesi gerektiğini biliyordu. Duyguları işleme konusunda güçlü değildi, hiçbir zaman da öyle olmak zorunda kalmamıştı ve Caine'in hayatındaki varlığı bile onu uzun zamandır gömdüğü pek çok şeyle yavaş yavaş yüzleşmeye zorluyordu. Ondan duygusal nüansları anlamasını ve bunları ifade etmesini beklemek yanlış olurdu. Ruhunda meydana gelen hasar asla iyileşemeyeceği bir şey olabilirdi. Morana bunu biliyordu. Ve her adımında onun yanında olacaktı, tıpkı şüpheyeye düştüğü anlarda ona destek olan küçük dokunuşlarıyla, gün boyunca bulduğu ve kalbini ısıtan küçük çikolatalarıyla, farkında olmadığını sandığı anlarda ona attığı küçük bakışlarıyla olduğu gibi.

"Hayır," diye yanıtladı yutkunarak.

"O zaman izin ver," diye fısıldadı, yavaşça ağzını onunkine bastırdı, alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve çekiştirdi. Elleri saçlarına uzandı, onu öperken yüzünü yerinde tuttu, hissettiği her şeyi o tek öpücüğe döktü. Dudakları buluştu, dilleri birbirine karıştı

ve ayrıldı. Yağlı elleri göğsünden aşağı kayarak hızla atan kalbinin üzerinde durdu ve avucunun altındaki güçlü ritmi hissetti.

Geri çekildi, onun mavi gözlerinin içine baktı ve ona uzun zaman önce söylenmesi gereken sözleri söyledi.

"Sana aşığım mağara adamı."

Adamın gözlerinin hafifçe parladığını, elinin boynuna gelip onu sıkıca kavradığını gördü. "Bunu geri alamazsın," diye onu şiddetle uyardı.

Morana bakışlarını ayırmadan başını salladı. Aletini boxer'ından çıkarıp külotunu yana itti ve dizlerinin üzerinde yükselerek ucunun kıvrımlarına girmesine izin verdi. Olması gerektiği kadar ıslak olmasa da, bu an seksle ilgili değildi. Daha fazlasıydı. Kabullenmeyle ilgiliydi.

Onu içine aldı, duvarları onu karşılamak için sıkılıp gevşerken ağzı hafifçe açıldı, hafifçe yandı, gözleri bir kez bile onunkilerden ayrılmadı. Adamın eli kadının boynunu hafifçe sıktı ve ona tutunurken bile onu tuttu.

"Bunu geri almayacağım," dedi ona, adam tamamen içine otururken nefesi ağırlaşmıştı.

"Ciddiyim Morana," diye tehdit etti onu, gözleri öylesine canlıydı ki Morana'nın vızıldadığını hissetti. "Bunu geri alamazsın. Beni anlıyor musun?"

"Yapmayacağım," diye ona güvence verdi.

Adam kadının kıcını hareket ettirdi, bu pozisyon onu kadının o kadar derinlerine yerleştirdi ki kadının nefesinin kesilmesine engel olamadı. Kalça kalçaya, göğüs göğüse, kalp kalbe. Boynundaki el hiç hareket etmedi. Gözleri de öyle.

"Tekrar söyle," diyerek onu tekrar sarsmasını istedi.

Morana onun bakışlarına baktı, her ikisini de dünyadan sakladığı kayıp çocuğu ve sevimli adamı gördü ve ona söyledi. "Ben aşığım

Seninle, Tristan Caine. Karşılık vermeni beklemiyorum. Buna ihtiyacım da yok. Sadece beni sevmeye devam etmeni istiyorum."

Kalçalarını yavaşça onun üzerinde döndürürken alnını onunkine bastırdı, bedenleri, varlıkları, zihinleri o anda birbirine o kadar bağlıydı ki aynıydılar.

Gece devam etti ve ona söyleyemediği her şeyi hissettiğini gösterdi.

Morana yumuşak sabah ışığında otel yatağında yanında uyuyan adama baktı, ağzından yumuşak horultular geliyordu, tüm vücudu o kadar rahattı ki kimse derisinin altında yaşayan kargaşayı hayal edemezdi. İleriye doğru yolculuklarının kolay olmayacağını biliyordu. Hiçbir zaman duygusal olarak tamamen iyi olmayacaktı. Yaşadığı ve çoğundan haberi bile olmayan travma, hayatları boyunca farklı şekillerde kendini gösterecekti.

Ama aynı zamanda onun kendisini sevdiğini de biliyordu.

Aksi takdirde dün gece ona gelmezdi. Onu bu şekilde tekrar tekrar aramazdı. Onu kendisiyle birlikte güvende tutma ihtiyacı hissetmezdi.

Onu seviyordu ve muhtemelen bunu ona asla söyleyemeyecekti.

Ve o da şaşırtıcı bir şekilde bunu sorun etmiyordu.

Hayatlarının geri kalanında ona böyle bakmasını tercih ederdi. Ona her sabah yaptığı gibi yemek yapmasını tercih ederdi. Yaşlı ve gri olduğunda yaptığı gibi boynunu tutmasını tercih ederdi.

Ona bir yuva vermişti, olduğu gibi ait olduğu bir yer. İster çatı katı, ister yazlık, isterse de bu otel odası olsun, onun dayanak noktasıydı. Bir daha asla yalnız kalmayacaktı.

Adamın pazusuna küçük bir öpücük kondurduktan sonra kaşlarını çatarak dövmeye baktı ve kafatasını yakından gördü. Maroni'nin yüzüğünde gördüğü kurukafanın aynısıydı ve aynı tasarıma sahipti.

"Tristan," diye mırıldanarak dalgınca onun başını okşadı. "Hmm," diye mırıldandı, sesi uykudan pürüzlenmişti.

"Bu kafatası ne anlama geliyor?" diye sordu kolunu göstererek.

Onun mavi gözlerini kırıştırtarak açtığını ve yavaşça kendine geldiğini gördü. "Bu bir Outfit olayı. Çoğu asker birliğe katıldığında bunu yaşar. Neden?"

Morana parmağıyla izini sürdü, zihni hızla çalışıyordu. "Peki bu kıyafet kimin yüzüğünde olacak?"

Tristan bir an durdu, düşündü. "Maroni'de bir tane var. Başka birinin yüksek mevkilerden birinde olması gerekir."

Morana yataktan fırlayarak notu koyduğu çantasına koştu ve "Sanırım Azrail'in kim olduğunu buldum," dedi.

Yatağa döndüğünde Tristan'ın dirseklerinin üzerine yaslanarak onu merakla izlediğini gördü, gözleri notu istemeden önce bir anlığına tişörtünün üzerinde kalmıştı. Morana notu ona uzattı ve ne diyeceğini görmek için bekledi.

"Yalnız gitmiyorsun."

Bu yeterince tahmin edilebilirdi. "Biliyorum. Bugün cumartesi. Düşünüyordum da belki de bu gece mekânı gözetlemeliyiz, sadece hazırlık çalışması. Aslında önceden orada olabilir ve biz-"

Sözlerini kesti, planının geri kalanını yuttu ve ondan asosyalliğin gerçekten de yeni seksi olduğunu kanıtlamasını istedi.

Tristan o akşam, otel görevlilerinden birine caddenin karşısından satın alması için para ödediği rahat bir siyah tişört ve kot pantolon giyerek onları oraya kadar götürmeye karar verdi. Morana, bacaklarının arası hoş bir şekilde ağrmasına rağmen, iskeleye doğru onun yanında mutlu bir şekilde yürüdü, tüm insanları ve vızıltıyı izledi, çocukların, sokak satıcılarının ve heyecanlı turistlerin tüm sohbetlerini dinledi. Tişörtünün altında hissedebildiği silah olmasaydı, onun sadece bir hafta sonu sevgilisiyle turistik bölgede dolaşan bir adam olduğuna inanacaktı.

Morana her saniyesinden keyif alıyor, onunla hiç düşünmediği bir şekilde vakit geçiriyordu. Ona herhangi bir güvenlik olmadan bu şekilde dolaşmanın sorun olup olmadığını sormuştu ve o da onu susturan bir bakış atmıştı. Bazen onu şimdi olduğu gibi tanıdığında, dış dünya için onun hâlâ korkulan Predator olduğunu unutuyordu.

Kolunu adamın beline dolayarak yanına sokulan Morana, kalabalık iskeleyi geçerlerken rahat ayakkabılarını yanına aldığı için Tanrı'ya şükretti.

"Biliyor musun, bir gün piknik yapmalıyız," diye yüksek sesle düşündü, onun yönlendirdiği yere giderek. "Ve belki de gerçekten bir restorana gitmeliyiz."

"Bir restorana gitmiştik," diye hatırlattı ona.

Morana, *Crimson*'daki o zamanı hatırlayarak kızardı. Kahretsin, çok ateşliydi. "Yemek yemek istemiştin."

Dudakları kıpırdamadı bile ama ona bakarken eğlendiğini hissetti. "Tam olarak yaptığımız şey için bir restorana gitmeyi umursamazdım."

"Ben de öyle," diye itiraf etti Morana, yüzünün ısındığını hissederek. "Belki bu sefer gerçekten yemek de yiyebiliriz."

"Zaten birlikte yaşadığımızı biliyorsun, değil mi?" diye işaret etti.

Morana iç çekti. "Sadece hiç randevuya çıkmadım, tamam mı? Tek yaşadığım babamın masada olduğu akşam yemekleri ve beni taciz etmeye çalışan en az bir erkekti." Adamın onu kendi tarafına daha da yaklaştırdığını ve dudaklarını kulak memesinin üstüne bastırdığını hissetti. Morana dudaklarında küçük bir gülümseme hissetti ve nehri takip ederek iskeleden dönerlerken ona sorular sormaya devam etti, ama kalabalık incelemeye başladı.

Birkaç dakika sonra, yer görüldüğünde Morana vücudunun dikkat kesildiğini hissetti. Etrafına bakındı, ahşap ve çimentodan yapılmış تنها, eski depo binasını gördü. Gecenin karanlığında neredeyse harap görünüyordu.

Tristan eğildi ve botlarından yedek bir silah çıkarıp sessizce ona uzattı. Morana bu jesti ve Tristan'ın ikisinin de arkasını kollama yeteneğine duyduğu güveni takdir ederek başını salladı ve binayı işaret etti.

Onun yırtıcı moduna geçişini izledi ve takdirini silkeleyerek elindeki göreve odaklandı - mekânı incelemek.

Kapıdaki bir açıklıktan binaya doğru kayan Morana, Tristan'ın ardından mağaramsı, loş alana girdi.

Yan taraftaki bir sandalye ve üst üste yığılmış birkaç kutu dışında boştu. Bir toplantı için çok tuhaf, alışılmadık bir yer.

"Görüyorum ki merakın seni yenmiş," sözleri arkasından geldi.

Morana dönerek silahını gölgelerin arasından topallayarak çıkan adama doğrulttu. Tristan'ın arkasından geldiğini hissetti, kendi silahı da ona doğrultulmuştu.

Yabancı.

"İndirin şunları çocuklar," diye silahını salladı adam, sesi kullanılmamaktan ya da sigara içmekten çatallaşmıştı. Işığa doğru bir adım attı, gözleri kadına dikildi. "Sana zarar vermeyeceğim, küçük geyik."

Morana kaşlarını çatarak başını yana eğdi. "Seni tanıyor muyum?"

Gözleri kırışarak onu içine çekti. Yüzü yıpranmış ve kırışmıştı, yarısı koyu renk kalın bir sakalla kaplıydı, gözleri yuvarlak, tel çerçeveli gözlüklerin arkasındaydı.

Morana silahını indirirken yüksek sesle, "Cenazedeydin," diye düşündü. Midesinin çukuruna ürkütücü bir his yerleşti.

Sadece döndü ve tekli koltuğa doğru yöneldi, "Zamanlaman çok iyi değil, kabul ediyorum. İşimiz yarıda kalabilir. Yakında burada bir toplantım var."

"Kimsin sen?"

Cevap vermedi, sadece sandalyeye doğru topalladı. Morana gözleri tetikte Tristan'a döndü ve onun da kaşlarını çatarak adama baktığını gördü, silahı hâlâ havadaydı.

"Seni gördüm," diye konuştu Tristan, gözleri tanıyarak kısılmıştı. "Oradaydın. Birkaç yıl önce-" Durdu.

Adam kıkırdadı ve bir iniltiyle sandalyeye yığıldı. "Devam et."

Morana baktı arasında Onlar, Kafam karıştı. Bir şey daha var.
havalı taslak içinde Depo kollarında tüyleri diken diken etti.

Adam gülümsedi, ela gözleri mizahla parlıyordu. "Senin mezuniyetinden bahsediyor, Morana. O da oradaydı. Beni orada gördü."

Tristan'a baktığında onun doğrudan adama baktığını görünce şaşkınlık içinde kaldı.

"Neden oradaydın?" Morana yaşlı adama sordu.

"Seni görmek için." Adam sağ eliyle dizini ovuşturdu, parmağındaki gümüş kurukafa yüzük parlıyordu, kızın yüzüğünde gördüğünün bir kopyasıydı.

Lorenzo Maroni'nin eli.

"Sen Kıyafet misin?" diye sordu ona, elini göstererek.

Adam yüzüğü çevirdi ve gözlerinde saygıya benzer bir şeyle ona baktı.
"Bir zamanlar öyleydim, uzun zaman önce."

Morana silahını yavaşça yana indirdi, kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.
"Sen Azrail misin?"

Adam gülümsedi, yanaklarındaki çizgiler hiç de fena olmayan bir şekilde kırışmıştı. Tuz ve biber karışımı saçları perişandı. "Ben Azrail'im."

"Beni neden buraya çağırdın? Neden benimle otelde konuşmadın?" diye sordu ona, oturduğu yere bir adım daha yaklaşarak. Tristan'ın arkasında hareket ettiğini hissetti.

"Çünkü seninle buluşmam gerekiyordu," dedi ona. "Yalnız konuşabileceğimiz bir yerde." Sevgilisine sert bir bakış attı. "Lütfen silahını indir. İkinize de zarar vermeyeceğim."

Garip bir nedenden ötürü Morana ona inandı. Silahını tamamen yana indiren Morana, adamın önündeki tahta kutunun üzerine tünedi ve onu dikkatle süzdü. "Sadece senin cevaplayabileceğini düşündüğüm sorularım var."

Tristan'ın sessizce arkasında durduğunu hissetti, oradaydı ama liderlik etmesine izin veriyordu.

"Önce size bir hikâye anlatayım," diye başladı adam, sesini düzeltmek için boğazını temizleyerek. "Korkarım fazla zamanımız yok."

Morana başını salladı.

"Yaklaşık yirmi üç yıl önce, Outfit'in bir askeriydim ve mutlu bir evliliğim vardı," diye söze başladı, kahverengi gözleri kızın üzerinde yeşile çalıyordu. "İster inanın ister inanmayın, bu nadir bir durumdu. Karım bu iş hakkında ya da benim ne yaptığım hakkında pek bir şey bilmiyordu."

Derin bir nefes aldı ve yüzüğü parmağında çevirdi. "Bu yüzük Lorenzo'dan bir hediye idi. Sadece İttifak'ın üç üyesi içindi - Lorenzo, Gabriel ve ben. Onlar her iki ailenin de lideriyken, iş ve operasyonlarla ilgili tüm verileri toplayan bendim. Düşmanlar hakkında tüm bilgilere sahiptim. Sırlarla uğraşıyordum ve bu da arkadaşlarımı güçlü insanlar yapıyordu."

"Bunu biliyorum," diye başını salladı Morana, sonunda bazı cevaplar almakla ilgileniyordu.

Başını yana eğdi ve ona göz kırptı. "Elbette," diye başını salladı. "Her şey yolunda gidiyordu. Mutluydum. Karım ikinci çocuğumuza hamileydi. İşte o zaman arkadaşlarımdan birinin sakladığı bir sırı rastladım."

Morana ilgiyle öne doğru eğildi.

"Lorenzo küresel bir sendikanın üyesi olmuştu," dedi adam ona sessizce. "Sendika çocuk ticareti yapıyordu."

Arkasındaki adama bakmak için döndüğünde boğazı düğümlendi. "Burada olmak zorunda değilsin."

Tristan ona baktı, mavi gözlerindeki cevap açıklığı onunkilerle eşleşiyordu ve adamın devam etmesini istedi. "Kayıp çocuklar."

Morana elini adamın kalçasına koydu ve tekrar yaşlı adama döndü, adamın gözlerinde memnuniyete yakın bir şeyle ikisini izlediğini gördü. Bunu kafasından atıp hikâyeye odaklandı.

"Çocuklar çok küçük yaşta farklı şehirlerden alındı ve köle olmak üzere yetiştirildi, yine de hayatta kalanlar. Birçoğu öldü."

Bunun üzerine Tristan'ın uyluk kaslarının avucunun altında toplandığını hissetti ve sıkıldı. Kendisinin de o çocuklardan biri olduğunu bildiği için tüyleri diken diken oldu. "Maroni çocuk mu tedarik ediyordu?"

"Kız kardeşimin kaybolmasının sebebi o mu?" Tristan onun sorusu üzerine sordu.

Yaşlı adam pişmanlık dolu gözlerle Tristan'a baktı. "Hayır. Kız kardeşin Gabriel'in ta kendisiydi. Özür dilerim."

Tristan keskin bir nefes aldı. Morana utanç ve acının karnında düğümlendiğini hissetti. Tanrım, hangi şeytani canavarlar *çocukları* avlıyordu? Babası da onlardan biriydi. Adam devam etti. "Ne kadar zamandır devam ettiğini bilmiyordum ama bunun bir parçası olmak istemedim. Gabriel sadece birkaç operasyona karışmış olsa da Lorenzo'nun birçok operasyonda parmağı vardı. Asıl tehlike oydu. İkisini de aradım ve eğer durmazsa onu ifşa etmekle tehdit ettim. Ben bir Arkadaşım olduklarını düşünerek aptallık ettim."

Morana midesine ağır bir şeyin yerleştiğini hissetti. "Sonra ne oldu?"

Adam uzun, çok uzun bir süre sessiz kalarak onu inceledi. "Sonra ne oldu?"

İttifak bozulmuştu. Ben istifa ettim ve Gabriel korkup kendi yoluna gitmeye karar verdi. Tüm işler dağıldı. Ama Lorenzo asla kimseye güvenmedi. Gabriel'in kızını ağzını kapalı tutması için sigorta olarak aldı."

Morana burnundan nefes aldı ve sessiz kaldı.

Sesi kasvetli bir şekilde devam etti. "Daha sonra evimizde karıma saldırdı ve onu ve bebeğimizi öldürdü."

Elini ağzına götüren Morana, karşısındaki adamın yaşadığı dehşet karşısında nefesi kesildi. "Çok üzgünüm," diye konuştu, kalbi onun için acıyordu.

Adam kıkırdadı, "Keşke tek yaptığı bu olsaydı." Morana daha fazlasını duymaktan yarı korkuyordu.

"Diğer kızımı da aldı," diye konuştu adam, gözleri keskin bir şekilde onun üzerindeydi. "İlk başta onu da diğer kayıp çocukların yanına koydu ama sonra Gabriel'in sessiz kalmasını sağlamak için aklına başka bir fikir geldi."

Morana'nın kalbi göğsünde gümür gümür atmaya başladı, nefes alış

verişi düzensizdi. Tristan'ın elinin omzuna indiğini hissetti.

"Onu büyütmesi için Gabriel'e verdi," dedi adam sessizce, "böylece ona bakıp Lorenzo'nun kendisine karşı gelenlere ne kadar öfkeli olduğunu hatırlayabilecekti. Sessizliğinin karşılığında kendi kızı yaşayacaktı. Karısı, geri dönüp onu terk edenin kendi çocuğu olduğunu asla kabul etmedi, zavallı şey."

Elleri titremeye başladı, tüm hayatı gözlerinin önünden geçerken gözlerinde yaşlar birikti, her şey bir anda yerli yerine oturdu. Babasının onu küçümsemesi, annesinin yokluğu, o evde duyduğu her duygusuz söz, babasının onun acı çektiğini görmekten nasıl zevk aldığı - her şey ürkütücü bir şekilde anlam kazanmaya başladı.

Morana yutkundu, "Ben... ben... Ben" diye kekeledi.

"Sen onun babasısın," dedi Tristan, onun söyleyemediklerini kelimelere dökerek. Adam ona yumuşak bir şekilde gülümsedi.

"Sen benim kızımsın, Morana."

Ona inanamayarak baktı, kalbinin derinliklerinde onun yalan söylemediğini biliyordu ama bunu kabullenemiyordu. "Bu benim gerçek adım mı? Yoksa onun adı mıydı? Gabriel'in kızı mı?" diye sordu, sesi yükseliyordu.

Omzundaki elin onu sıktığını hissetti ve yaşlı adam, gerçek babası, omuz silkti. "Önemli değil. Sen Morana'sın."

Morana nefes verdi, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Yaşayıp yaşamadığını biliyor musun?"

Başını salladı ve Morana'nın içindeki acı derinleşti. *Nasıl?*

Morana gözyaşlarını sildi ve Tristan'ın aklının bir köşesinde olduğunu bildiği soruyu sordu. "Luna hayatta mı?"

Babası üzüntüyle söylenirken nefeslerini tuttular. "Gerçekten bilmiyorum."

Cesaretini toplayan Morana omurgasını dikleştirdi. "Beni neden geri götürmedin?"

"Tüm bunlar olurken çok yaralıyım," dedi ona dizini ovuşturarak. "Birkaç ay geçene kadar sana ne olduğunu bilmiyordum,

ve artık çok geçti. Tüm niyet ve amaçlar için, sen bir Vitalio'ydun."

Morana dudaklarının titrediğini hissetti. "Neden daha önce benimle iletişime geçmeye alışmadın?"

Başını iki yana salladı. "Öldüğümü düşündükleri sürece senin için daha güvenliydi. Yine de gözlerimi senden ayırmadım, sana uzaktan elimden geldiğince az koruma sağladım."

Kalbi sıkıştı.

"Buna hakkım olmadığını biliyorum ama teknoloji okumaya başladığında seninle çok gurur duymuştum," dedi ona, yüzündeki gülümseme olması gereken kişinin hayaleti gibiydi. "Bunu benden aldın. Senin yaşındayken olduğumdan çok daha iyisin."

Sesindeki gurur, hayatı boyunca hiç karşılaşmadığı bir gurur, göğsünün içinde bir şeyleri burktu. Morana onun yüzünü inceledi ve gözlerinin elasında, burnunun hafifçe yukarıya doğru eğilmesinde kendisine olan benzerliği buldu. Gözlerinin tekrar dolduğunu hissetti ve günlerdir içini yakan soruyu sorarak silkindi. "Kodları neden aldın? Onları asla kullanmayacaktın. Neden Tristan'a komplo kurdun?"

Bacağını düzeltti, yüzünü hafifçe buruşturdu. "Senin ve Tristan'ın yollarının kesişmesini sağlamam gerekiyordu."

Morana şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Affedersiniz?" Tristan'ın eli Morana'nın omzunda sıkılaştı.

Babası kıkırdadı, sesi gerçekti. "Sana bir tek benim göz kulak olduğumu mu sanıyorsun? Çocuk hep oradaydı. Beni birkaç kez yakaladı, değil mi Tristan?" Babası bunu arkasındaki adama yöneltti, Morana'nın kendisinden tanıdığı bir hareketle gözlüklerinin üzerinden ona baktı.

Bu yeni bilgi karşısında kalbi tekleyen Morana, geçmişinde izlendiğini hissettiği herhangi bir anı hatırlamaya çalıştı. Elinde onun bir resmi olduğunu biliyordu. Ama sahip olduğu tek şey bu muydu? Daha fazlası var mıydı? Ne kadar zamandır izleniyordu? Bir değil, iki kişi tarafından izlenmişti ve tek bir olay bile hatırlamıyor muydu?

"Bir zamanlar seni korumak için neler yaptığını biliyordum," diye düşündü adam. "Ve yıllar boyunca gözünü senden ayırmadığına göre, zamanı geldiğinde seni yine koruyacağını biliyordum."

"Neyin zamanı?" diye mırıldandı, zihni her şeye zar zor tutunuyordu.

"Adalet."

Omurgasından aşağı bir ürperti inen Morana, karşısındaki adamı düşünerek yumruklarını sıktı ve çözdü. İçi boş depo, hayatı hakkında bildiği her şey yerle bir olurken midesindeki boşluğu yankıladı.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diyerek öne doğru eğildi ve eşit bir bakışla onu izledi. "Jackson'a kodlarımı çaldırdın ve Tristan'a onu bulabilmem için tuzak mı kurdun? Çöpçatanlık mı yapıyordun?"

Adam bir kahkaha attı. "Böyle söyleyince kulağa biraz aptalca geliyor ama işe yaradı değil mi?"

"Beni öldürmek istedi," dedi ona.

"Evet," diye onayladı Tristan onun arkasından.

Yaşlı adam başını salladı. "Sanırım onu tanıyamadın Tristan ve seni suçlamıyorum."

Morana'ya şöyle dedi: "Bu dünyadaki erkekler normal erkekler gibi sevmezler, küçük hanım. Onların aşkı diğerlerinden daha yoğundur. Sana hem bir çocuk hem de bir erkek olarak aşık oldu. Ve bunun gerçekleşmesini izlemek

Yıllar sonra bulduğum huzur, ben öldükten sonra da sevileceğini, değer verileceğini ve korunacağını bilmek. Sana bunu vermem gerekiyordu."

Nabız onun sözleriyle zonklayan, boğazı alışılmadık duygularla sıkışan Morana ürpererek adamın sesinin şiddetinden kurtuldu.

"Kim beni öldürmeye çalışıyordu?" diye sordu ona, her şeyi anlamaya çalışarak.

"Sendika."

"O zaman beni neden İttifak'a ve Sendika'ya gönderdiniz?
Uzak durmam gerekmez miydi?"

"Uzak duramazsın. Kim olduğun yüzünden zaten işin içindesin ve seni gerçeğe hazırlamak zorundaydım," dedi basitçe. "Eğer hazırlıklı olmasaydın, zihnin bununla başa çıkamazdı. Ben de ilişkinizin başarılı olmasını istedim."

Morana başını salladı. "Peki ben tüm bu gerçeklerle ne yapacağım?
Ne anlamı var ki?"

Babası olan adam, Tristan'dan ona bakarak hoşgörüyle gülümsedi. "Ne yapmak istiyorsan onu yapacaksın, Morana. Bu dünyanın, kendileri için bunu yapamayanları savunmak için senin gibi insanlara ihtiyacı var. Evlerinin yolunu bulamayan o kadar çok kayıp çocuk var ki, bebekleri için yas tutan o kadar çok ebeveyn var ki. Bunun acısı akıl almaz, benim küçük geyiğim. Bir baba çocuğunu kaybettiğinde, onu bir daha asla bulamamanın acısını bilemezsin. Onlara yardım et."

Şakaklarında bir zonklama başladı. "Nasıl? Bilmiyorum."

Adam öne doğru eğilmiş, tam bir şey söyleyecekti ki dışarıda duran bir aracın sesi onu doğruldu. İkisine de baktı ve tek bir kelime söyledi: "Saklanın."

Morana emin olamayınca silahını aldı ve Tristan'ın onu yukarı çekerek sütunlardan birinin arkasına saklanmasını sağladığını hissetti. Onu sırt üstü yatırarak

sütuna yaslanıp vücudunu kendi vücuduyla siper ederken, onun yana doğru eğilip kapıyı izlediğini gördü. Morana boynunu büktü ve sahneyi kendisi izledi.

Lorenzo Maroni ve babası - hayır, Gabriel Vitalio - her ikisi de takım elbise giymiş olarak mekâna girdiler. Morana babasının, gerçek babasının onlara gülümsediğini ve eski dostlar gibi selam verdiğini gördü. Onun gerçek adını ya da kendi adını bile bilmediğini fark etti. Annesini ya da doğmamış kız kardeşini de bilmiyordu.

Kalbini istila eden acıyla nefes alan Morana, kendisine baskı yapan adamdan güç aldı, onun varlığından cesaret aldı ve gözlerini olay yerinden ayırmayıp ona odaklandı. Daha sonra yıkılabilirdi.

"Vay, vay," diye kahkahayı bastı Lorenzo Maroni. "Bakın mezardan kim çıktı. Seni gömdüğümü sanmıştım, eski dostum."

Babası eğlenmiş bir ses tonuyla, "Hep tiyatro, Lorenzo," diye yorum yaptı.

Lorenzo kıkırdadı. "Uyuyan iskeletleri rahat bırakmalydınız." "Bizi neden aradınız?" Gabriel saçmalığı kesti.

Babası başını salladı. "Ticaret hakkında soru sormak istemiştım. Bugünlerde silahlar ve çocuklar, öyle değil mi Lorenzo?"

Lorenzo arkadaşının bastonuna bakarak, "Bu eski melodi değil Azrail," dedi. "Beni en son ifşa etmekle tehdit ettiğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Çok açık," dedi babası. "Bu toplantı için çağırdığım tek kişi siz değilsiniz."

Morana, Dante'nin depoya girip sütunlardan birine yaslanmasını ve gelişigüzel bir şekilde sigara içmesini şaşkınlıkla izledi. "Merhaba baba."

Tristan onun üzerinde nefes aldı, kalbi hâlâ kulağında sabitti. Morana kendisinininkinin de çarpmaya başladığını hissetti. Bu konuda içinde kötü bir his vardı.

Lorenzo Maroni toparlanmadan önce bir an için hafifçe irkilmiş görünüyordu. "Seni görmek güzel evlat."

Dante onun yakışıklı yüzünde daha önce hiç görmediği boş bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim, özellikle de son birkaç gündür yaptığın ahlaksızlığın sonuçlarını gördükten sonra, baba."

Lorenzo, Azrail'e dönmeden önce durdu. "Bizi neden buraya çağırdınız?"

Babası bastonuna dayandı ve Lorenzo'nun hisse senedinin önünde vücudunu eğerek durdu. "Son birkaç yıldır işinizi parçaladığımı söylemek için. Bunu yirmi yılı aşkın bir süredir planladığımı söylemek için. Sen gerçek bir şeytansın Lorenzo. Ve yaşamayı hak etmiyorsun."

Kimse kıpırdayamadan babası bastonunun tepesini çevirerek gizli bir bıçak çıkardı ve Lorenzo Maroni'nin boğazına sapladı. Morana nefesini zor tuttu, parmakları Tristan'ın tişörtüne dolanırken Tristan nişan aldı ve silahını olay yerinde sabitleyerek dikkatle baktı.

"Bu Elaina için," dedi babası, sesi soğuktu. "Aşkımı ve bebeğimi öldürdüğün için, küçük kızım Lorenzo'yu benden aldığın için."

Dante köşede sadece sigara içti, babasının guruldadığını, dizlerinin titrediğini, bembeyaz gömleğinin çirkin bir kırmızıya dönüştüğünü gördü.

Maroni cebinden bir şey çıkararak babasının üzerine düştü. Yere düşerken ona sapladığı bir bıçaktı bu.

"Hayır!" Morana kendini kontrol edemedi fısıldadı, gözleri büyümüştü. Maroni boynunu tutmuş, gözleri dışarı fırlamış bir halde konuşmaya çalışıyordu. Babası göğsündeki açık yarayı tutuyor ve zor nefesler a l a r a k konuşmaya devam ediyordu. "Bu senin adaletin," diye devam etti babası kan kaybından ölürken. "Oğlun pişmanlık duymadan izlerken sen kan kaybından ölüyorsun. Bu senin adaletin. yarattınız."

Şok içinde eski ortağına bakmakta olan Gabriel aniden eğildi ve ölmekte olan adamı sarstı. "Kızım nerede?" diye sordu,

onu sallayarak. "Yaşıyor mu? Lanet olsun Lorenzo, söyle bana nerede o?!"

Maroni kustu, boğuldu, gözleri şişti ve yere yığıldı.

Gece yarısını birkaç dakika geçe, Bloodhound Maroni kendi kanıyla dolu bir havuzda öldü.

Morana tüm bu olanları şaşkınlıkla izledi. Tüm bunlar durduğu yerden üç metre ötede gerçekleşmişti.

Tristan ona doğru seğıirdi. "Burada kal," diye fısıldadı saçlarına, sonra da arbedeye karıştı. Dante'nin Tristan'ın dışarı çıktığını görmek için başını kaldırdığını gördü, kaşları kalkmıştı ama sessizdi. Sigarasını fırlatıp attı. Her iki adam da senkronize bir şekilde gerçek babasına doğru adım attı ve cesedini görmek için eğildi.

Dante göğsünü klinik bir şekilde sıvazladı ve Tristan'la bakışarak bir zarf çıkardı.

Babası, Tristan'ın dinlemek için eğildiğı bir şeyler mırıldandı, sonra Dante'yle birlikte ayağı kalkıp sessizce konuşarak depo kapısına doğru yürüdüler. Morana zarfın içinde ne olduğunu bilmiyordu ve şu anda gerçekten umurunda da değildi.

Gabriel ölü Lorenzo'yu sarsmaya devam ederek kızının nerede olduğunu sordu.

"İkimiz de kızını kaybetmenin acısını biliyoruz," diye mırıldandı Gabriel Lorenzo'nun kanının içinde dizlerinin üzerinde. "Ama sen kızının güvende olduğunu biliyorsun ama ben bilmiyorum. Artık asla bilemeyeceğim."

Babası cevap vermedi.

Gabriel gülmeye başladı, ses giderek yükseliyor ve histerik bir hal alıyordu.

Morana sütunun arkasından çıkıp onu izlemeye başladı, Dante ve Tristan'ın da dönüp onu izlediğinin farkındaydı.

Tristan ona baktı ve başını salladı. "Gidelim, Morana."

Gabriell'in gözleri ona takıldı ve güldü. "Morana, yatağındaki küçük fahişe."

Kanın içinde dizlerinin üzerinde durmuş, deli gibi sırtıyordu. "Sen benim Morana'm değilsin! Senin kim olduğunu bile bilmiyorum!"

Morana silahını kaldırıp adamın başına doğrulttu, kalbi acıyordu. "Yirmi yıl önce kızları kaçırıp takas mı ettin?" diye sordu sesi titreyerek.

Ama Gabriel ona cevap veremeyecek kadar kendinden geçmişti.

"Morana'm kayboldu. Morana'm gitti. Morana'm yok bile! Peki ya ben? Elimden gelse seni her gün öldürürdüm. Kızımın bir yerlerde hissettiği acıyı hissetmeni istiyorum; onun kanadığı gibi senin de kanamanı istiyorum. Bebeğimin merak ettiği gibi babamın seni neden sevmediğini sorgulamayı istiyorum."

Morana bir adım öne çıktı, hiç tanımadığı bir kız için, kendisi için ve bu adamlar tarafından vahşice öldürülen diğer tüm kızlar için kalbi kanıyor, acı çekiyordu. "Yirmi yıl önce kızları kaçırdınız mı?"

Tristan'ın gözlerinin üzerinde olduğunun, Dante'nin sahneyi dikkatle izlediğinin farkındaydı ama yıllarca babası olarak sevdiği adamın gözlerinden başka bir yere bakamıyordu.

Gözleri ona yaklaştıkça karardı ve kahkahası daha da şiddetlendi. "Seni lanet fahişe," diye tükürdü ayaklarına. "Sen böyle olmayı hak etmiyorsun.

"Bebeğim mutlu olmadığına değil."

"Ben bir çocuktum," dedi Morana ona, gözleri yanarak. "Masum bir çocuktum."

"Ve ben bir babaydım!" diye bağırdı, ağzından tükürükler saçarak. "Güzel bir kız çocuğunun babasıydım ama bir gecede yerimi aldılar! Gitti! Ve sen onun yerini aldın. Sen o değilsin! Asla o olamayacaksın!"

"Yirmi yıl önce kızları sen mi kaçırdın?" diye durmaksızın sormaya devam etti, zihninin ve kaslarının zorlanmasıyla kolları titriyordu.

Ayağa kalktı, ona doğru bir adım attı, gözlerindeki nefret onu yakıyordu, sorusuna cevap vermedi. "Sana her baktığımda bana bebeğimi hatırlattın. Ne kadar acı çekmiş olmalı. Benim için nasıl ağlamış olmalı. Onun hayatını hak etmedin."

Morana her kelimenin bir mermi gibi kendisine saldırdığını, hedefini bulduğunu ve derisini kazdığını hissetti.

Gabriel onun sözlerini algılaması için geçen bir saniye içinde silahını çıkarıp kızın kafasına doğrulttu, karanlık gözleri kızın üzerine çevrilmişti. "Oh, bana silah doğrulttu. Beni öldürebilir ama ben de ateş edebilirim. Ve tam gözlerinin ortasından vururum."

Morana nefret dolu karanlık gözlere kıpırdamadan baktı. "Luna Caine'i sen mi kaçırdın?"

"Uzun zamandır deliydim ama kızımın iyiliği için, bir gün Lorenzo'nun bana onun nerede olduğunu söyleyeceği umuduyla rol yapmak zorundaydım."

Morana kendi kolunu kaldırarak adamın alnına doğru tuttu.

Tristan'ın sakin sesi sağından geldi. "Yapma Morana."

"Yap hadi Morana," diye alay etti Gabriel'in sesi. "Baban öldü. Annen öldü. Sevgilini de öldüreceğim. Ve çocuklarını-"

"Seni ele geçirmesine izin verme," dedi Tristan'ın sesi çevreden, soğukkanlı ve sakin bir şekilde. "Onu yakaladım. Bunu yapmak istemezsin."

"Bunu yapmak istiyorsun, değil mi Morana?" diye kandırdı Gabriel, gözleri daha önce hiç görmediği kadar vahşiydi. "Eğer kızların varsa, onları çalacağımı biliyorsun-"

"Morana, onu dinleme-"

"-ve onları ticarete sokun. Tıpkı benim yirmi yıl önce yaptığım gibi-" "Onu yakaladım, yapma."

"Kesin şunu!" Morana kendisine doğru gelen her iki sese de bağırdı, elleri titriyordu, tüm bedeni acı ve içinde birikmeye devam eden öfkeyle titriyordu. İçindeki buz ve ateşin savaşını hissetti, onu soğukkanlı bir kopuştan yakıcı bir öfkeye götürdü.

"Luna Caine'i sen mi kaçırdın?" diye bağırdı Gabriel'e, sesi kırıltarak.

Gabriel güldü. "Evet, güldüm!" Her şey bir anda oldu.

Farkına bile varmadan parmakları tetiği çekmiş, geri tepme onu sert bir şekilde vurmuş, hayatı boyunca tanıdığı tek baba olan adamın kafasında kocaman bir delik açılmıştı.

Dizleri çökerken bile boğazından acı dolu bir uluma çıktı.

"Siktir!"

Gözleri etraflarındaki ölüme bakarken bile kollar ona dolandı ve onu yukarı çekti. Lorenzo Maroni kan gölünün içinde yatıyordu, boğazı kesilmişti. Biyolojik babası, sadece on dakikadır tanıdığı ama hayatı boyunca onu korumuş bir adam, yüzünde hafif bir gülümsemeyeyle ölmüş, gömleği kana bulanmış. Gabriel Vitalio, kızını kaybettikten sonra delirmiş bir adam, bir canavar, onun tarafından öldürülen babası.

Morana her şeyi içine çekti ve bayıldı.

Bilincine nüfuz eden şey alçak seslerin sesiydi.

Morana gözlerini kırptırarak açtı, kulübenin oturma odasının tanıdık tavanına baktı ve başı ağrıyarak doğrulmaya çalıştı. Önünde bir bardak su belirdi ve onu aldı, soğuk sıvıyı kavrulmuş boğazından aşağı yudumlarken, Tristan'ın ona ciddiyetle baktığını görmek için başını kaldırdı. Gözleri odadaki diğer kişiye, onu aynı ciddiyetle izleyen Dante'ye kaydı.

Birdenbire her şey aklına geldi. Göğsü aniden sıkışarak büyük bir nefes alan Morana, gözyaşlarını kırptırarak ikisine de baktı.

"Hepsi öldü mü?" diye mırıldanarak bardağı önündeki masanın üzerine koydu.

Her iki adam da onu rahatlatmak için başlarını salladı. Dante, "Bok fırtınası olacak," diye detaylandırdı.

Morana nefes alış verişine odaklanmıştı, içinde o kadar çok şey çarpışıyor ve çöküyordu ki bunların hiçbirini hakkında nasıl düşüneceğini bilmiyordu. Her şey donuyordu. Kanı soğuyordu. Buz yavaş yavaş damarlarına doğru kayıyordu. Bir kez başını sallayarak ayağına kalktı, her şeyi gömmek için boşluğına, mesafeye ihtiyacı vardı.

"Duş almam lazım."

Yanıtlarını beklemeden sakince odadan çıktı ve merdivenlerden yukarı çıkarak banyoya gitti ve kapıyı kilitledi. Soluk parmak eklemleriyle granit tezgahı kavradı, kollarına yaslandı ve aynaya bakarak yansımasının kendisine baktığını gördü.

Kimdi o?

Kimdi o?

Onun bir annesi yoktu. Gerçek annesi, kız kardeşi karnındayken acımasızca ölmüşü. Babası, birlikte geçirdikleri birkaç dakika boyunca ona adını bile söylememişti. Yirmi yıldır intikam peşinde koşan babası yıllarca onu izlemiş ve onunla gurur duymuştu. Ve hayatı boyunca babası olarak sevdiği, onayına hasret kaldığı adam, pek çok hayatı yok eden kötü bir canavardı. Onu öldürmüştü.

Pazıları titremeye başladı, nefes alması zorlaştıkça yansıması bulanıklaştı.

Arkasındaki kapı çalındı.

Morana cevap vermek için ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Gözlerini kocaman açarak kendi yansımasına baktı, seslenmeye çalıştı ama boğazı kapandı, bir top oraya yerleşti ve onu boğdu.

"Morana, kapıyı aç," diye seslendi bıyık ve günah diğer taraftan. Onunla nasıl yüzleşebilirdi? Babası hayatını mahvetmiş, kız kardeşini elinden almış ve onu karanlığına sürüklemişken nasıl yüzleşebilirdi? Ya onun gözlerinin içine baktığında kendisine karşı gerçek bir nefret görseydi? Bunu kaldıramazdı.

onu. Kahretsin, onu göremiyordu. Ama arkasını dönüp kapının tokmağını çevirerek açmak istedi. Buna ihtiyacı vardı. Hareket edemiyordu.

Vuruşlar daha ısrarlı hale geldi. "Morana, aç şu lanet kapıyı!"

Gerçekten ama gerçekten istiyordu. Kendini onun kollarına atmak ve ondan nefret etmediğini söylemesini istiyordu. Ama onunla nasıl yüzleşebilirdi?

"Yemin ederim bu lanet kapıyı hemen açmazsan..."

Parmaklarını tezgâhtan çözerek arkasını dönmeyi başardı ve dizlerinin birbirine kilitlendiğini gördü. Gözlerinin önünde siyah noktalar dans ediyor, dudakları çok ihtiyaç duyduğu havayı almak için aralanıyordu. Nefes alamıyordu.

Gürültülü bir gümbürtü duydu, ardından kapı kırıılarak açılmadan önce bir tane daha duydu ve adamın öfkeli hali orada durdu.

"Tanrım-" ona bir kez baktı ve üzerine çullandı, onu kollarına aldı ve duşa taşıdı, tüm muslukları açtı ve kucağında onunla birlikte banka oturdu.

Soğuk su sistemini sarsarak vücudunu sarstı. Morana yüzünü adamın boynuna gömdü, tam omzunun birleştiği noktayı buldu ve biraz hava almaya çalıştı.

Kollarını onun etrafında sıktı ve onu yakınında tuttu. "Sorun yok. Bu sadece bir panik atak. Gececektir. Sadece sesime odaklan ve benimle birlikte nefes al Morana."

O da öyle yaptı. Onun sesine, onu sarhoş eden viskiye ve kendisini canlı hissettiren günaha odaklandı. Onunla birlikte nefes aldı, göğsünün yavaşça inip kalkmasını hissetti ve kendi göğsünü ona uydurdu.

Ağzı titredi. "Ben olmalıydım."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu usulca, onunla birlikte tamamen ıslanmıştı. "Kız kardeşin benimle birlikteydi. Burada olmalıydı. Gerçek Morana

burada olması gerekiyordu. Burada değildim. Kim olduğumu bile bilmiyorum."

Bir el ıslak saçlarını kavradı ve başını sıkıca geriye çekti, diğeri boğazına dolandı ve dikkatini istedi.

Morana gözlerini kapattı.

"Bana bak," diye emretti ve boynunu bir kez sıktı.

İstemiyordu. Ona bakmaktan korkuyordu, bunu bilmiyor muydu?

Boynundaki kavrama sıkılaştı ve gözlerini açarak adamın boğazına baktı.

"Gözler," talebi sisin içinden kendine yol buldu.

Morana yavaşça, kalbi göğsünde gümbürdeyerek ona baktı.

Ve o güzel, muhteşem mavi gözlerin ona nefretten başka her şeyle baktığını gördü.

"Tam olarak olman gereken yerdesin," dedi ona, sesi şüpheye yer bırakmıyordu. "Senin tam olarak kim olduğunu biliyorum."

"Ben kimim?"

"Benim."

Morana çenesinin titrediğini, gözlerinin yandığını hissetti.

"Başka bir isimle doğmuş olabilirsin ama sen Morana'sın. Benim Morana'm. Sen uğruna öldürdüğüm kızsın ve sen uğruna öleceğim kadınsın. Sen benimsin ve tam olarak olman gereken yerdesin. Bunu bir daha asla sorgulama, anlıyor musun?"

Morana anladı, sözlerini anladı ama temelleri yıkılmıştı, tüm hayatı sarsılmıştı, geleceği boştu. O anda, soğuk duшта onunla birlikte giyinik bir şekilde otururken, mavi gözlerinin içine bakarken, önemli olan tek bir şey vardı.

"Benden bir daha nefret etme."

Eli kızın boğazında esnedi. "Seni böyle tutmaktan neden hoşlandığımı biliyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Hayatını ellerimin altında hissedebiliyorum," dedi, gözleri onun gözlerinde yanıyordu, parmakları onun hayatını kendisine kilitliyordu. "Bedenin, hayatın, kalbin - hepsi artık benim. Hepsini güvende tutacağım konusunda bana güven."

Ve Morana onun göğsüne çöktü ve kaybettikleri her şey için yıkıldı, ikisi de buldukları tek şeye tutunuyorlardı.

"İleriye dönük olarak her şeyin açıklığa kavuşmasını istiyorum," diye açıkladı Dante, odadaki erkeklerin ve birkaç kadının her birine bakarak, bakışları karanlıktı. "Önümüzdeki haftadan itibaren tüm işleri ben devralacağım ve babam için sümen altı ettiğiniz her şeyi gelip doğrudan bana rapor etmenizi istiyorum. İşler artık bu şekilde yürümeyecek ve eğer bununla ilgili bir sorunun varsa, işte kapı. Siktir git buradan."

Dante değişmişti. Ne olduğunu ya da Dante'nin zarfta ne gördüğünü bilmiyordu ama o rahat gülümsemeli adam, farkında olduğunu sanmadığı bir patlamaya doğru gidiyordu.

Morana onu malikânedeki masanın karşısından izliyordu; orada arkadaşı sıfatıyla değil, Batı'da hayatta kalan Vitalio varisi olarak oturuyordu. Outfit'in geri kalan adamları odanın etrafında toplanmış, hem Lorenzo'nun ölümünün hem de Dante'nin öbür dünyadan dönüşünün şokunu yaşıyorlardı.

Tristan da aynı ciddiyetle onun yanında oturuyor, keskin gözleri kimsenin yüzünde bir tepki görmüyordu. Kimse kıpırdamadı. Dante başını salladı. "Güzel. Bu hafta babamın yasını turalım. Geldiğiniz için teşekkürler."

İnsanlar yavaşça odadan çıktılar, mırıldanmadılar, hiçbir şey

tartışmadılar. Morana, Maroni'nin küçük kardeşi Leo Mancini'nin

Dışarı çıkmadan önce Dante'ye acı bir bakış attı.

Herkes gittikten sonra Morana, "O bir sorun olacak," diye yorum yaptı.

Dante sandalyeden kalktı ve pencerenin önünde durup dışarıdaki insanlara baktı. Dante mükemmel giyinmeye geri dönmüş olsa da, geri döndüğünden beri tamamen tıraş olmamıştı ve saçları ona yakışmıyordu. Morana'nın dürüst olması gerekirse, profili sert, haşın ve biraz da korkutucu görünüyordu.

"Biliyorum," dedi, gözleri dışarıdaydı. "Leo her zaman güce aç oldu ve babamın gölgesinden çıkmak istedi. Onunla ben ilgileneceğim."

Bundan hiç şüphesi yoktu.

Morana Tristan'a baktı ve onun hafifçe kaşlarını çatarak Dante'yi izlediğini gördü.

"Peki, plan nedir?" Morana odadaki enerjiyi biraz olsun yükseltmeye çalışarak ekstra bir şevkle sordu.

"Bir mafya ailesini mi yönetmek istiyorsun?"

Morana soru karşısında gözlerini kırıştırdı. "Um, hayır. Pek sayılmaz."

Dante sonunda sırtarak ona baktı ve pencereye yaslandı. "Siz ikiniz evleniyor musunuz?"

Bekle ne?

Morana bu soruya nasıl cevap vereceğini bilemeden Tristan'a geniş gözlerle baktı. Tristan başını salladı. "Luna'yı bulana kadar olmaz."

Dante başını salladı, bakışları dalgındı. "Biliyorsun, İttifak'ın bu üçlünün yönetiminde bu kadar uzun süre gelişmesinin bir nedeni var. Babam ve Gabriel işleri, baban da bilgiyi idare ediyordu."

Oturduğu yerden Tristan'ın sesi geldi: "Gölge Liman'daki işleri ben halledebilirim," dedi. Dante de katıldı. "Ben de Tenebrae'deki işleri halledebilirim."

Morana başıyla onayladı. "Ve bilgiyi ben halledebilirim."

Dante babasının, şimdi kendisinin, masasına doğru yürüdü ve kristal kesimli bir şişe eski viski getirerek üç bardağa doldurdu ve ikisine de birer tane uzattı.

"İttifak'a," diyerek kadehini kaldırdı.

Tristan, "Kayıp kızları bulmaya," diye karşılık verdi.

"Geleceğe," Morana her iki adamın da gözlerinin içine bakarak kadehleri tokuşturdu. Onlar artık onun ailesiydi.

Ve önlerinde uzun bir yol vardı.

Sikeyim.

Tristan, yanındaki kadın nefes verirken koyu renk saç telinin dalgalanışını izledi ve yumuşak tenine yaslanmadan önce uçuşmasını sağladı. Bu şekilde uyurken, bastırılmıştı. Kırılıyordu. Ona bir zamanlar kendisine gülümseyen küçük kızı hatırlatıyordu.

Her an uyanabilir ve o yanan gözlerde içinde yaşayan ateşi görebilirdi. Bu gözler onun içini her zaman çok etkilemişti. Çocukken göğsündeki ağırlığın ne olduğunu anlamamıştı. Bir erkek olarak öğreniyordu. Kız ona pençelerini dünyaya açmış bir şekilde bakmıştı; nefreti, ateşi ve şimdi de kalbi, hepsi onun olacaktı.

Bir savaşçının ruhuna sahip bu küçük kadın onun aklını başından alıyordu. Zeki bir adamdı ama kadının beyni daha önce tanıdığı hiçbir şeye benzemiyordu ve zaman zaman kendisini aptal gibi hissetmesine neden oluyordu. Buna hiç aldırmiyordu.

Bir parmağını hafifçe omzunun üzerinde gezdirdi, bozulmamış teninin yumuşaklığına hayret ederek karnına doğru indi, dudakları kıvrıldı. Bazen karnını içine çektiğini, sahip olduğu küçük göbeği düzleştirmeye çalıştığını biliyordu. Bilmiyordu, anlamıyordu ki, birkaç santim daha alsa yine de onun gördüğü en güzel şey olacaktı.

Ve böylesine zeki bir kadın için, onu tekrar tekrar seçmiş olması onu hâlâ bocalatıyordu. Onu.

Onun kanla yıkanmış ellerini öpmüş, acıyla kazanılmış yaralarına dokunmuş ve ona baktığında sadece bir adam görmüştü. O hep böyleydi, onun Morana'sı. Ve ona hiçbir zaman bir şey verememiş olsa da, her gün denedi. Eğer seçiminden pişmanlık duyarsa, ne yapacağını yakından incelemek istemiyordu.

Telefonu yan tarafta biyledi.

Kıpırdandı, boynunun kıvrımına rahatça yerleşmeden önce küçük, sevimli bir kızgınlık sesi çıkardı, nefesleri tenini ısıtıyordu. Mesajı kontrol ederek gülümsedi.

İşte burada.

Bulacağını hiç düşünmediği bir hoşnutluk rahat bir battaniye gibi üzerine çökmüş, onu içten içe ısıtıyordu. Alnına bir öpücük kondurduktan sonra ondan ayrıldı ve gitmek için ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" kelimeleri yastığına gömüldü.

Kahretsin, sabahları çok tatlı oluyordu.

"Senin için bir şeyim var."

Merakının onu ele geçirdiğini ve inlemeden önce bir gözünü açtığını gördü. "Seks olmasa iyi olur çünkü seni öldürürüm Tristan. Bir hafta boyunca amıma yaklaşırsan seni öldürürüm."

Kendini tutamadan dudakları seğirdi. "Dün gece şikayet ettiğini duymadım."

"Yaptım," diye karşı çıktı, yukarı doğru hareket etti, ışık boynuna vurdu ve adam tenindeki izleri gördü. Memnuniyet ona çarptı. Bu hoşuna gitmişti. Hem de çok hoşuna gitmişti.

Başını sallayarak panjurları açtı ve çatı katındaki yatak odasını güneş ışığıyla yıkadı.

Morana gözlerini kısarak yastığa kapandı ve inlemeye başladı. "Hareket edemiyorum. Çok ağrım var."

Tristan eğildi, çarşafı ve her şeyiyle onu kollarına aldı ve geniş banyoya taşıdı. Onu ayaklarının üzerine yatırarak, şişmiş dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu, derinleştirirse dilini ısırıp koparacağından yarı yarıya emindi. Kızın kendisini ne kadar eğlendirdiğine dair bir fikri olduğunu sanmıyordu, bu duygu ona kadar hiç aşına olmadığı bir şeydi.

Göğsü her zamankinden daha hafıftı, dün gece çok yoğun olduğunu bilerek ona banyo yaptırdı. Ama o zaman iyi bir nedeni vardı.

Raflara yığılmış banyo tuzlarından biraz dökerek ona yumuşak bir öpücük daha verdi ve onun son derece memnun, durgun gözlerine baktı.

"İşin bitince gel beni bul," diye mırıldandı dudaklarına ve bedenini rahatlatması için onu huzur içinde bıraktı. Kirli çarşafı sıyrarak yatağı hazırladı, küçük bir melodi mırıldandı ve mırıldandığını fark edince durdu.

Mutluluk böyle bir şey miydi?

Başını sallayarak misafir banyosuna gitti ve duş alıp tıraş olarak güne hazırlandı. Aralarında rutin hale geldiği üzere, o hazırlanırken kendisi de kahvaltı hazırlamaya gitti. Çok fazla insan bilmiyordu

yemek yapmaktan ne kadar keyif aldığını. Basit ham malzemelerden lezzetli bir şeyler yaratmanın çok tatmin edici bir yanı vardı.

Morana'yı beslemek mi? Bu neredeyse arzuladığı bir şeydi. Onun yüzünü okumayı seviyordu. En başından beri onu beslemişti ve yemeğini nasıl sevdiğini tam olarak biliyordu. İlk ısırtığı aldığı anda gözlerinin kapandığını ve nefesinin kesildiğini görmek onu her zaman biraz sertleştirirdi. Ama bundan da öte, onunla bağ kurmanın, yaptığı bir şeyin ona mutluluk verdiğini bilmenin sevinciydi. Bunu arzuluyordu.

Birlikte biraz yumurta çırpın Tristan, şimdi işlerin nasıl değişeceğini merak ediyordu. Dün gece Morana ve kendisinin Shadow Port mafya işini devraldıklarını resmen duyurmak için bir parti düzenlenmişti. Geçen hafta her iki liderin de ölmesiyle, en hafif tabirle işler biraz çalkantılı olmuştu.

Her şeyi konuştuktan sonra, Dante Tenebrae'de işleri devralırken Tristan'ın Gölge Limanı ile ilgilenmesi gerekiyordu. Bu, kardeşler arasında yeni bir İttifak, yeni bir dönem olacaktı. Gerçekten de mükemmeldi. Tristan Tenebrae'yi hiç sevmemişti, şehir onun için bir kenara atmayı tercih edeceği çok fazla anıyla doluydu. Morana ise Gölge Limanı'ndaki bu çatı katını sevmişti, dürüst olmak gerekirse şehri de sevmişti. Özellikle de birkaç gece önce onu bisikletiyle gezdirdikten sonra söylediği gibi, bisikletinin burada olmasını seviyordu.

Bu bina zaten kendisine aitti ama şimdi şehrin mafya merkezi olacaktı. Personel bulması, güvenliği sağlaması ve binayı güçlendirmesi gerekiyordu. Hayatlarını burada sürdüreceklerse, burayı olabildiğince güvenli hale getirdiğini bilerek dinlenmesi gerekiyordu.

Yumurtaları döverken düşüncelerinin Dante'ye kaymasına izin verdi ve onun için biraz endişelendi. Bu pisliği çok seviyordu ve son zamanlarda onda her zamankinden daha karanlık bir şeyler seziyordu. Onunla kendisi hakkında konuşmaya çalışmış, yeraltına indiğinde neler olduğunu anlatmasını sağlamaya çalışmıştı,

Ama Dante bu konuda ağızını sıkı tutuyordu. Ve Amara'nın rüzgârda savrulmasıyla Tristan endişelendi - sadece onun için değil, çünkü ona da düşkündü, aynı zamanda Dante için de.

Ayak sesleri başını kaldırıp uzun zamandır var olma sebebi olan ve artık nerede başlayıp nerede bittiğini bilmediği kadına bakmasına neden oldu. Kendini Dante'nin yerine koydu ve şimdi tek kelime etmeden ortadan kaybolursa ne yapacağını merak etti.

Elindeki bardak paramparça oldu.

"Bu ne lan!" diye bağırarak merdivenlerden koşarak yanına geldi, adam burun deliklerinden nefes alıp acısını kendi iradesiyle uyuşturarak ona baktı. Kafasında hafif orantısız dağınık bir topuz yapmış saçları, burnunun üzerine tünemiş dikdörtgen gözlükleri, üzerinde çiçekler olan sade, dökümlü elbisesiyle nefesini kesmişti.

"Acıyor mu? Kahretsin!"

Kesik sağ elini tutarak musluğu açtı ve avucundan soğuk su aktı, kesikler anlık olarak battı. Tristan, canının yanmasını umursayan tek kadına baktı ve dudaklarını onun başına bastırarak hissettiği her şeyi kontrol altına almaya çalıştı. Bazı günler, onun bir zamanlar ölü olan kalbinden çıkardığı duygularla patlayacakmış gibi hissediyordu.

Adamın içindeki kargaşadan habersiz, diğer elini tuttu ve parmağındaki bandı gördüğünde onu da suyun altına sokmak üzereydi.

Daha sonrasına kadar ona göstermeyi planlamamıştı ama kız meraklı, güzel gözlerle ona bakarken, onun için mırıldanan vahşi kedisi, göğsünde bir şeylerin eridiğini hissetti.

"Ben alaycıyım, Morana," dedi ona, elini ve dikkatini tutarak. "Evliliklere inanmıyorum. Karılarının yanında yüzüklerini takıp sonra çıkaran erkeklere de inanmıyorum. Ama sadakate inanırım. Bağlılığa inanırım."

Gözlerinin parladığını gördü, çoktan anladığını biliyordu. Şaşırmamıştı - bazen onu kendisinden daha iyi tanıyordu. Berbat bir hayat için onun hediyesiydi, soğuk ve yalnız kemiklerini ısıtan bu ateşten kadın.

"Seninle evlenemem," dedi ona, "kız kardeşime verdiğim sözü yerine getirene kadar olmaz."

Anlayışla başını salladı.

"Ama asla ve asla bir odaya girdiğinde benim her parçamın, mahvolmuş adamın ve kayıp çocuğun sana ait olduğunu bilmeni istemiyorum."

Sözlerinin onun üzerinde yarattığı etkiyi görebiliyordu. Bakışlarını ayırıp adamın eline bakarken dudakları titredi. Derin bir nefes alarak, adamın göğüs dekoltesine attığı ısırığı daha da belirginleştiren bir nefes alarak, titreyen elleriyle adamın sol yüzük parmağındaki bandın izini sürdürdü.

Sonra dikkatlice soydu ve adamın iki gece önce yaptırdığı küçük dövmeyle gördü.

Kendisi de aşağıya baktı, eğrilikten memnun kaldı, tek kelime yüksek ve netti.

Morana.

"Kahretsin," diye soluğunu tuttuğunu duydu, sonra ona baktı, şimdi açıkça ağlıyordu, gözyaşları gözlerini sevimli bir şekilde kısmıştı. Yine de böyle derse onu tekmeleyeceğinden emindi.

"Sana o kadar aşığım ki, Tristan Caine," diye hıçkırdı, yüzüyle göğsüne saldırdı ve çarpan kalbine öpücükler kondurdu. Onun sözleri karşısında hissettiği ani inançsızlığı bastırdı ve derin bir nefes alarak onun - kendisinden milyonlarca kez daha iyisini yapabilecek olan güzel, akıllı Morana Vitalio'nun - hasarlı kıcını sevdiğini kabul etti. Ne yazık ki bunu fark etmesine asla izin vermeyecekti. Artık ona saplanıp kalmıştı.

Başının tepesine küçük bir öpücük kondurdu ve onun kendisine karşı ne kadar küçük hissettiğinin tadını çıkardı. Bazen onun ne kadar sert olduğunu, küçücük olduğunu unutuyordu.

Ona, onu sevdiğini de söylemek istedi.

Ve bunu ona nasıl söyleyeceğini, nasıl dile getireceğini bilmiyordu. Belki bir gün söyleyecekti. Bir gün yapabileceğini umuyordu. O zamana kadar, ona sadece gösterebilirdi.

Onu *Crimson'a* randevuya götürdü.

Her şeyin orada başladığı düşünülürse, uygun olduğunu hissetti. Yemeği yedi, sonra onu banyoya götürdü ve onu yedi çünkü onu almak için çok ağrıyordu ve kendine yardım edemedi. Ama onun gözlerindeki o bakışı seviyordu, orgazmdan çıktıktan hemen sonraki bakışı. Göğsünün boşluğunda bir şeylerin gürlemesine neden olan bu aptal gülümsemeyle ona baktı. Sırf bu gülümsemeyi hayatının her günü görmeye devam etmek için onu bu boktan şeyle kafayı bulmaya devam edecekti.

Şimdi, çatı katlarının otoparkında durmuş, kadının hediyesine bakışını izliyordu.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın!" Yanındaki kadın heyecanla sışradı ve ona nefesini kesecek kadar parlak bir gülümseme verdi.

Arkasındaki üç adam kıkırdadı. Onlardan henüz tam olarak hoşlanmıyordu ama kendi sebepleri yüzünden Tenebrae'den Gölge Limanı'na kadar onu takip etmişlerdi ve içlerinden biri, Vin, aslında bıçaklarla arası oldukça iyiydi. Dante ona dolaylı olarak güveniyordu ve bu Tristan için yeterince iyiydi. Bu sırada

Şehirdeki sistemi kurarken, yanında güvenebileceği birkaç tanıdık yüz olmasını istemişti.

Şu anda onu onları yumruklamaktan alıkoyan tek şey, Tristan'ın dün gece ensesinde bıraktığı küçük morlukları hepsinin görebiliyor olmasıydı. Onun kendisinden olduğunu biliyorlardı. Bu onu son derece memnun etti.

Kahretsin, onun söz konusu olduğu yerde gerçekten de mağara adamıydı.

Dün geceki partiden sonra onu sahiplenmek, ona kendisinin olduğunu göstermek için duyduğu bu ilkel ihtiyaç, bütün gece süren cinsel maratona yol açmış ve onu son damlasına kadar boşaltmıştı. Çatı katına girdikleri andan itibaren ona saldırmış, çok sevdiği o lanet pencerelerin önünde, mutfak tezgahında, merdivenlerde ve nihayet yatak odasına geçmeden önce onu becermişti. Sonunda bitkin düştüğünü söylemek hafif kalırdı.

Eski arabasının birebir kopyası olan kırmızı 69 Mustang'e bakarken, eli arabanın metaline dokunurken onu izledi. Eski arabasını özlediğini, ona bağlandığını biliyordu.

Adamlara onları yalnız bırakmalarını işaret etti ve kadının durduğu yere doğru bir adım attı.

"Beğendin mi?" diye sordu, seçiminin boşuna olmadığını bilmek istiyordu. Kadın başını salladı.

O bir şey söyleyemeden, elini küçük ellerinin arasına aldı ve onu asansöre doğru çekerek evin düğmesine bastı.

"Bu güzel ilk buluşma için teşekkür ederim, Bay Caine," diye gözlüklerinin arkasından ona baktı. Adam gözleriyle onun şiş dudaklarını izledi ve aynadaki yansımalarını görmek için döndü. Bu hiç eskimedi. İlk kez duvara yaslanıp onları birlikte izlediğinde, o ilk gece

kendi bölgesinde kalmıştı, göğsünün içinde bir şey çırpınmıştı, onun küçük formunu kendisinininkinin yanında görünce.

Aynı görünüyordu ama artık daha çok gülümsüyordu. Farkında olduğunu bile sanmıyordu ama onu dudağını daha çok ısırırken, daha çok konuşurken, konuşurken ellerini daha çok hareket ettirirken yakaladı. Daha canlıydı ve onu bu şekilde görmek ona kendini çok iyi hissettiriyordu. Hasarlı olduğunu biliyordu. Ona hak ettiğı her şeyi asla tam olarak veremeyeceğini biliyordu. Ama denemekten hoşlanıyordu ve kız her gülümsediğinde bu onun ödülüydü.

Bu tam da babasının son nefesinde ona söz verdirdiğı şeydi.

"Ona iyi bak," demişti adam ve Tristan o anda onunla bağı kurmuştı. İkisi de değer verdikleri her şeyi kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordu, ikisi de akıl sağılığının eşiğine tutunmalarını sağılayan umudu biliyordu. Adamı yıllar boyunca birkaç kez görmüştü, her seferinde kızını takip ediyordu. Saplantısının derinliğini kızına asla söylemeyeceğinden değıl. Hayır, bu olmazdı.

Kapılar kayarak açıldı, onu o ana geri getirdi ve bir işaret feneri gibi doğruca pencerelere gitti, gök gürültüsü gökyüzünde çatırdarken muhteşem gece manzarasına baktı.

Topuklu ayakkabılarını çıkarıp kenara fırlattı ve pencerenin önüne oturdu, oda tıpkı hayatının değıştiğı gece olduğu gibi karanlıktı.

Yanıdaki boşluğu okşadı ve parlak gözlerle ona baktı.

O da bir pervane gibi peşinden gitti, kız ona öyle baktığı sürece cehennem çukurlarında yanmaya hazır ve istekliydi.

"Benim de senin için bir şeyim var," dedi usulca, siyah çantasını açıp ona düz bir zarf uzatarak.

Tristan kafası karışmış bir şekilde ona baktı.

"Bugün havaalanındaki adamla tanıştım," diye açıkladı ve Tristan başka bir erkekten bahsedildiğinde her zaman yaptığı gibi midesinin sıkıştığını hissetti. Kendini tutmaya çalışsa da, gerçek şu ki bu dünyada ne tür erkeklerin yaşadığını biliyordu - ahlaksız, vicdansız ve terbiyesiz erkekler. Onu görürler ve isteklerini hiç düşünmeden çalarlardı. Onu her ne kadar kızdırsa da güvende tutan tek şey şöhreti idi. Onu çalabilirlerdi ama ona karşı gelemezlerdi.

Yine de hoşuna gitmedi. Hay sikeyim.

"Onunla bir anlaşma yapmıştım, bu yüzden ona bilmek istediklerinin bir kısmını söyledim ve o da bana bunu verdi," diye devam etti, adamın kanında dolaşan sahiplenme ateşinden tamamen habersizdi.

Tristan uzun bir dakika boyunca onun gözlerine baktı, açık kahverenginin üzerindeki her bir zeytin tanesini okudu, kalbi onun görmesi için çıplaktı. Bu ışığı ondan almaya çalışan herkesin canı cehenneme. Onları çıplak elleriyle parçalara ayırırdı. Küçük bir nefes aldı, bölgesel kıcını sakınleştirdi, elindeki zarfa baktı ve yırtarak açtı, tek bir kağıt parçasını çıkardı.

Bir adresti.

El yazısıyla yazılmış basit adrese, şehrin beş saat dışında bir yere bakarken ve ona bakarken kalbi uzun zamandır olmadığı kadar yüksek sesle çarptı.

"Adresi çoktan kontrol ettirdim," dedi ona, bunun ne anlama gelebileceğini bildiği için sesi titriyordu. "Bir ev. Yarın gidiyoruz."

Ona teşekkür etmek, onun için yaptıklarının ve hâlâ yapmakta olduklarının kendisini gezegendeki en şanslı piç gibi hissettirdiğini söylemek istedi. Kelimeler, her zaman olduğu gibi, dudaklarından hiç çıkmadı. Ama o anlıyordu. O her zaman anlardı.

Ona, söz konusu kız olduğunda içinde olup biten her şey için aşkın çok hafif bir kelime olduğunu söylemek istedi. Onu değiştirmiş, içten dışa doğru yeniden hizalamıştı. Aniden bir ayı yörüngesine çeken bir gezegen gibi, onu kendisine bağlamış, bildiğinden daha uzun süre ona yön vermiş, ona var olma amacı vermişti.

Kadın onun yerçekimiydi, lanet gezegeniydi ve onsuz kaybolmuştu.

Ölümle yıkanmış geçmişler, kanla yıkanmış temeller arasında o kadar değerli bir şey bulmuştu ki, bazen sırf onu bulmak için tüm bunları tekrar yaşayıp yaşamayacağını merak ediyordu.

Dışarıda yağmur camlara vuruyor, gök gürlüyordu ve adam öne doğru eğilip dudaklarıyla ona her şeyi anlatabildiği tek şekilde anlatıyordu. Kadın ona tutundu.

Hep ona tutunurdu.

Ve yanında sevdiği bir kadın varken, kaybettiği diğerini ararken, Tristan sevildiğini, kabul edildiğini hissetti.

Bütün olarak.

Ve sırf onun için tüm bunları tekrar tekrar yaşayacaktı.

*Karanlık Ayet serisi, Dante ve Amara'nın hikayesiyle devam ediyor
İmparator, Aralık 2020'de geliyor.*

*Kitabımı seçtiğiniz için teşekkür ederim. Umarım Tristan ve Morana'nın yolculuğunu beğenmişsinizdir. Son olmamasına ve onları tekrar göreceğiniz olmanıza rağmen, yine de beni duyulandırıyor Lütfen bir sonraki kitap maceranızı atlamadan önce bir inceleme / derecelendirme bırakmayı düşünün. Gerçekten minnettar olurum
o kadar çok ki.*

acknowledgements

Yazmak hiç yapmayı düşündüğüm bir şey değildi, ta ki birkaç yıl önce ruh sağlığım dibe vurup hikaye anlatıcılığı sığınağım haline gelene kadar. Bu nedenle, ilk teşekkürüm her zaman en başından beri yanımda olan muhteşem insanlara, daha önce hiç bilmediğim sevgileriyle beni destekleyen fandom aileme gidecek. Sizler benim kim olduğumu keşfetmemi sağladınız ve beni her gün daha da güçlü kılıyorsunuz.

İkinci olarak, aileme - siz olmasaydınız ben de olmazdım. Beni tüm göklerde uçabileceğime, tüm okyanuslara dalabileceğime, başarısız ya da başarılı olabileceğime ve beni aynı şekilde seveceğinize inandırdınız. Dünyanın neresinde olursam olayım siz benim dayanağımınız ve ben sizin dayanağınız olduğum için şanslıyım.

Ayrıca beni kollarını açarak kabul eden tüm kitap camiasına teşekkür etmek istiyorum. Benimle birlikte heyecanlanan ve kitabımı kutlayan tüm blog yazarlarına ve bookstagrammer'lara teşekkür ederim. Romantizmle ilgili her şeye olan sevgimi paylaşmak, düzenlemelerinizdeki ve fotoğraflarınızdaki yeteneği görmek ve sadece sizinle konuşmak büyük bir armağandı. Burada edindiğim tüm arkadaşlarıma

beni gülümseten ve hayran bırakan topluluk. Sevginiz için teşekkür ederim. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsiniz.

Ve Nelly'ye. Kitabımın kapağını tasarlayıp tasarlamayacağını sorduğumda bana cömertçe evet diyen inanılmaz, yetenekli, vizyoner arkadaşım. Sen bir cevhersin ve senin için her gün şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. Ne zaman bir şey yaratsan, aklımı başımdan alıyorsun. Sana duyduğum sevgiyi ve kışıma tahammül ettiğin için her gün ne kadar minnettar olduğumu dile getirebileceğimi hiç sanmıyorum. Teşekkür ederim. Bu hikâyenin hakkını senin gibi verebilecek başka birini hayal bile edemezdin. Yapacak bir seçim yoktu.

Arkadaşlarıma, kim olduğunuzu biliyorsunuz. Günlerce ortadan kaybolduğumda ve temelde boktan bir arkadaş olduğumda bana karşı bu kadar sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim. Sizi çok seviyorum.

Okuyucu kabileme, beni onurlandırdığınız hediyeler karşısında nutkum tutuldu. Üzerime yağdırdığınız bolluk her lanet gün hayatımı dolduruyor. Çok ama çok teşekkür ederim. Dünyamı daha iyi bir yer haline getiriyorsunuz.

En önemlisi, kitabımı alıp beni okumayı seçtiğiniz için siz okuyucularıma teşekkür etmek istiyorum. Buraya kadar gelebildiysen, sana sonsuza dek minnettarım. Umarım beğenmişsinizdir ama beğenmediyseniz bile seçtiğiniz için teşekkür ederim. Zaman ayırdığınız için çok minnettarım. Lütfen bir sonraki kitap dünyanıza atlamadan önce bir yorum bırakmayı düşünün.

Çok teşekkür ederim!